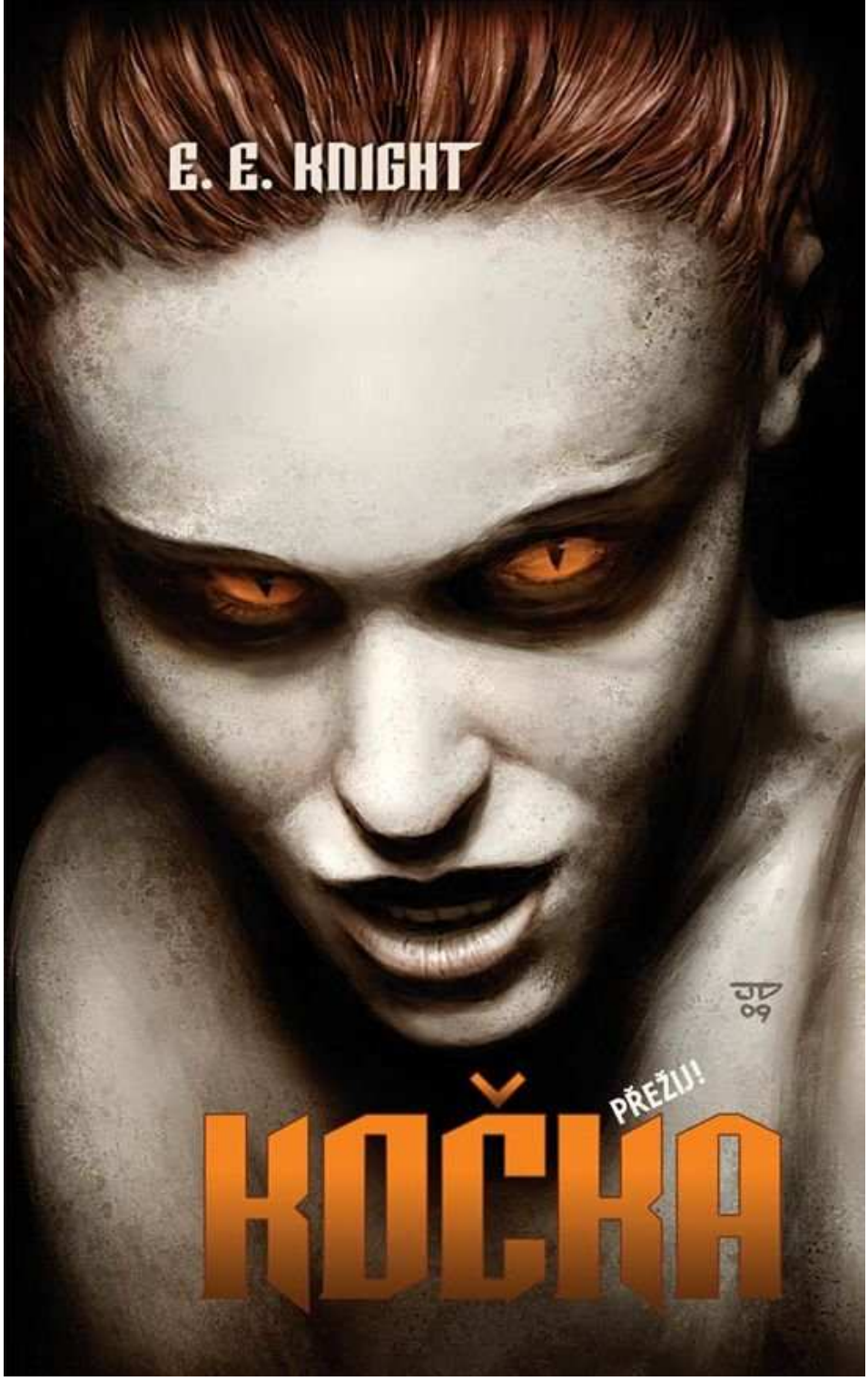

E. E. KNIGHT
PŘEŽIJ!
KOČKA

E. E. KNIGHT

KOČKA

Země upírů – kniha druhá

TRITON
Praha / Kroměříž

E. E. Knight
Kočka
Země upírů – kniha druhá

Copyright © Eric Frish, 2004
All rights reserved
Translation © Jana a Jan Jam Oščádalovi, 2009
Cover © Jan Doležálek, 2009
© TRITON, 2009

ISBN 978-80-7387-294-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Paulovi, že otevřel dveře

Kočku do obojku nedostaneš. Nevidíš ji, neslyšíš ji. Najednou bác! A je tady.

Richard Adams,
Daleká cesta za domovem

Jedna

Gulag, Velké planiny, březen, čtyřicátý pátý rok Karského zřízení: Zůstaly pouze kosti civilizace, náhrobky slávy lidstva. Zbytek ohlodala příroda a čas. V tomto cípu naftařské oblasti dosud stojí vrtné věže, tyčí se nad krajinou jako obří železný hmyz. Ve vysoké zažloutlé trávě pod nimi rezaví čerpadla jako kovoví býložravci s čenichy zabořenými do hlíny. Obilné lány už nejsou obdělávány několik generací, rostou na nich druhotné lesy, prérijní trávu spásá dlouhorohý skot a jeleni, půdu rozrývají prohnaná divoká prasata. Je to země nedohledného obzoru, nekonečná, věčná.

Na obdělaných pozemcích jsou vidět brázdy a šlápoty po jarní orbě. Nářadí a pracovní postupy by přiměly obyvatele 20. století buď k udivenému pohledu, nebo ke znechucenému odplivnutí. Pluhy do zápřahu, někdy jen s jednou radlicí, stojí na kraji pole, kde je lidé na konci pracovního dne opustili, půda se hnojí pouze tím, co vyjde ze zadní části dobytčat.

Zemědělské osady uprostřed zbylých polností stojí vždy poblíž silnice nebo železnice, připomínají spíš trestanecké tábory než rodinné farmy. Strážní věže a ostnatý drát obkličují dřevěné baráky, kde jsou ubytováni dělníci s rodinami, prkna volají po nátěru a střechy po nové krytině, četné díry jsou zakryty pleskajícími nepromokavými plachtami. Hromady odpadků a latríny „zdobí“ dvorky za baráky, vpředu živoří ubohé zelinářské zahrádky. Mezi nimi si hrají děti v tak otrhaných šatech, že koketují s nahotou.

Nedaleko brány takových lágrů většinou stojí mnohem bytelnější budova, straní se kontaktu s baráky jako návštěvník leproserie. Bývá to pevná zděná stavba z doby před rokem 2022, v oknech mívá mříže nebo okenice, za sklem závěsy.

Mezi zvlněnými pahorky, několik kilometrů západně od Oologah Lake, se vedle bývalé státní silnice 60 nachází jedna z takových

pracovních farem, místním známá jako Rigyard. Lágr je obehnaný dvěma řadami vysokého drátěného plotu. Na čtverec baráků vrhá stín dvojice strážních věží, které se zdají mrňavé proti dvěma velkým hangárům z železných nosníků a vlnitého plechu, stěny mají oplácané hlínou. Proti nim se blízko brány roztahuje strážnice ve tvaru L ze škvárobetonových tvárnic, postavená kolem roku 1950, a v její ochranné náruči si hoví pár čerpadel pohonných hmot. Vodárenská věž – podle nového ocelového lesku nedávný přístavek – trčí trochu našikmo nad střechou, takže strážnice vypadá, jako by měla čapku frajersky nasazenou na ucho. Za ní, na nejvzdálenějším konci tábora, příhodně daleko a pěkně proti větru od baráků, stojí hezký jednopatrový dům s verandou, ohrazený ostnatým drátem, branka je zajištěná visacím zámkem.

Na každé věži je jeden strážný v zelenohnědých maskáčích, na hlavě černou loveckou čapku. Strážný na jihu je ostražitější, občas své orlí hnízdo obejde a rozhlédne se doleva a doprava po silnici za jižním plotem. Strážný v severní věži žvýká párátka předními zuby, které by slušely bobrovi, a ze všeho nejvíc ho zajímá trojice mladých pradlen ve volných pracovních šatech u koryta mezi baráky.

Kdyby měl druhý strážný dobrý dalekohled (nepravděpodobné, leč možné), dokonalý zrak (ještě méně pravděpodobné, protože lágry hlídají především starší příslušníci domobrany), přiměřenou inteligenci a vlastní iniciativu (nabízí se rčení „až začne v pekle mrznout“), věnoval by pozornost úžlabině na kopci, který chrání Rigyard před větrem. Zarostlý úval totiž poskytuje dobrý výhled a dostatečný úkryt jak jednotlivému pozorovateli, tak organizované útočné skupině.

Na kopci leží v bílém, žlutém a červeném lučním kvítí oklahomského jara muž, který má všechny potřebné kvality. Má svalnaté tělo s dlouhými údy, jeho pleť má měděný nádech, hnědé oči jsou bystré. Oblečením se příliš neliší od Siouxů, svých předků po přeslici; je oděný v jelenici, vyjma širokého opasku a bot z hověziny. Lesklé černé vlasy má stažené do ohonu, takže vypadá, jako by je měl nakrátko ostříhané, pokud ho člověk neuvidí zezadu, kde mu visí na záda. Muž pozoruje pracovní farmu a tváří se velmi soustředěně. Vypadá ostražitě jako mladý gepard, když sleduje napajedlo a není si jistý, zda se v okolním porostu skrývá laň, nebo lev. Zrakem, posíleným velkým dalekohledem, putuje z jednoho

místa lágru na druhé, vždycky se na chvíli zastaví, jako by se jeho ruka pohybovala o své vůli. Přežvykuje podobně jako strážný s bobřími zuby na jižní věži, zamyšleně hryže útlé stéblo trávy s vrcholičnatým květenstvím.

Pohledem se vrací k oplocenému dvorku za jednopatrovým domem. Na travnatém plácku stojí dva kovové stojany na prádlo ve tvaru T, kdysi mezi nimi bývala natažena šňůra. Místo prádla, které se tam mělo sušit v odpoledním slunci, jsou k improvizovaným šibenicím mučivým způsobem připoutáni tři muži a žena. Zápěstí mají spoutaná za zády a přivázaná k vodorovné železné tyči nad sebou tak napevno, že by si vykloubili ramena, kdyby v poutech poklesli.

Mladý muž ví, že ty čtyři čeká smrt – nikoli bolestí, vyčerpáním, horkem nebo zimou, ale mnohem rychlejší, strašlivější a právě tak nevyhnutelná, jako je západ slunce.

* * *

Nadporučík roty Foxtrot odložil dalekohled, zaostřil zrak půl metru před sebe na keř jerlínu, který nastavoval slunci drobné červené laty květů. Pohled na ně však nadporučíka nepotěšil, stále před sebou viděl zmučené lidi na dvorku, přestože byli dobrý kilometr daleko. Jako by jejich bolest cítil ve svých ramenou. Po čtyřech letech služby v Hnutí se jeho citlivost vůči utrpení ještě zvýšila, místo aby otupěla.

Nadporučík David Valentin se ohlédl do úvalu. Jeho četa v počtu pětatřiceti lidí odpočívala mezi listnatými stromy, zády se opírali o kmeny, torny pod sebou, aby neseděli na zemi zvlhlé deštěm. Od rána urazili pořádný kus cesty od břehu jezera Oologah, pohybovali se vytrvalým klusem, kterým polykali kilometry. Pušky drželi připravené na kolenou. Měli na sobě kožené uniformy, rozličně upravené, každý podle svého vkusu, ani dva klobouky nebyly stejné. Mnozí muži si dosud neoholili vous, který si nechali růst přes zimu. Jedinou výzbrojí, společnou pro všechna tři družstva, byly krátké široké mačety, známé jako parangy – přestože někteří je nosili na opascích, jiní napříč přes prsa a další je zastrkovali do ovinovaček v kožených mokasínech.

Vůbec nevypadali jako legendární bojovníci, stvoření vědou vesmířanů, jako příslušníci elitní kasty Lovců.

Valentin vyslal dvěma prsty signál mužům čekajícím v úžlabině, a seržant Stafford začal šplhat vlhkým kapradím na břeh. Aligátor, jak se mimo službu seržantovi říkalo kvůli jeho ošlehané kůži a širokému úsměvu odhalujícímu řadu pevných zubů, se pomalu propracoval na Valentinovu vyvýšeninu. Nadporučík mu beze slova podal dalekohled. Stafford prohlížel lágr, zatímco Valentin rozžvýkal dalších pár centimetrů stébla.

„Vypadá to, že jsme se hnali zbytečně," řekl Valentin. „Cisterna zajela sem. Rozhodně bychom ji nestihli zastavit – tenhle úsek silnice je docela slušný."

„Jak jste na to přišel, pane?" Stafford prohlížel lágr, nikde nebylo ani známky po cisternovém voze, který dnes ráno zpozorovali, jak se plouží deštěm. Četa pádila krajinou, aby lákavý cíl přepadla. Stav silnic v této oblasti Karské zóny neumožňoval náklaďákům jezdit rychleji, než dovedli Vlci běžet.

„Podívejte se na vyjeté koleje u brány, odbočují ze silnice. Musel je udělat osmnáctikolový náklaďák," řekl Valentin.

„Můžou tam být od včerejška, dokonce od předvčerejška, nadporučíku."

Valentin zvedl jedno obočí. „Nejsou v nich louže. Tak hluboké stopy by déšť zaplnil. Musely vzniknout až po přeháňce – kdy? Asi tak před půl hodinou?"

„Ehm… tak jo… Cisterna tedy stojí v jedné z těch velkých garáží. Pošleme zprávu kapitánovi, zbytek roty může dorazit za den dva, pak lágr vypálíme. Počítám, že ho hlídá patnáct, nejvýš dvacet strážných. Ale spíš jen deset."

„Souhlasil bych s vámi, Staffe, jenže čas je náš nepřítel."

„Vím, Vale, dochází nám jídlo, ale to přece není nic nového. V lesích je dost zvěřiny i jiné potravy –"

„Promiňte, Staffe." Vzal si od něho dalekohled. „Špatně jsem se vyjádřil. Měl jsem říct, že *čas je jejich* nepřítel."

Stafford překvapeně zvedl obočí. „Cože, těch čtyř vězňů, co jsou tam dole přivázaní? No jo, je to hnus, ale odkdy riskujeme životy kvůli nešťastníkům, které potrestali bezvýznamní velitelé domobrany?"

„Nemyslím, že je to jenom trest." Valentin hleděl na patrový dům.

„Hergot, vždyť znáte tyhle kolaborantské svině… Klidně zbičují ženskou, že jim pořádně nevyprala hnědý pruh na spodkách. Ti čtyři nejspíš přiběhli na apel poslední nebo tak. Bůh ví.“

Valentin chvíli vyčkával, přemýšlel, zda má svůj pocit vyjádřit nahlas. „Myslím, že budou k snídani. V tom domě je Rozparovač, možná ne jenom jeden.“

Seržant Tom Stafford zbledl. „J-jak t-to víte, pane?“

Valentin zaregistroval seržantův strach s úlevou. Přál si, aby jeho podřízení měli z Rozparovačů smrtelnou hrůzu. Každý člověk, který se nezachvěl při představě, že by se měl postavit několika Zakuklencům, byl buď blázen, nebo nezkušený, a v rotě Foxtrot bylo až příliš nezkušených Vlků. Zda byli či nebyli všichni blázni, důstojníky nevyjímaje, byla otázka, o níž Valentin sám se sebou diskutoval za dlouhých zimních nocí.

„Prohlédněte si přízemí, seržante.“ Valentin mu opět podal dalekohled. „Je pěkný den. Okna jsou otevřená, aby dovnitř mohl jarní vzduch. Ale první patro… je zabedněné okenicemi. Dokonce se mi zdá, že vidím přikrývky nacpané do štěrbin. A všiml jste si toho komínku, co trčí ze zdi? Tam by přece měla být ložnice, ne kuchyně. Vidíte kouř? Host si tam topí.“

„Tma a teplo. To mají Zakuklenci rádi,“ souhlasil Stafford.

„Podle mého soudu ten host vstane, jakmile zapadne slunce, a vyrazí na inspekci. Do rána se krmit nebude. Nepodstoupí takové riziko, dokud se pak nebude moct v bezpečí vyspat – však víte, jak jsou po krmení malátní.“

„A tehdy na ně udeříme, pane. Zítra ráno.“ Stafford nedokázal potlačit vzrušení v hlase. „Možná to sem do té doby stihne i kapitán. Rafinerie, kde je na průzkumu, nemůže být víc než padesát kilometrů daleko. Tamti se nakrmí, a když vyjde slunce, zabední se v domě. Spálíme ho do základů, i kdyby začalo zase pršet, a máme dost zbraní, abychom je udrželi uvnitř, dokud se k nim nedostaneme s mačetami.“

„Přesně takový by byl i můj plán, seržante,“ souhlasil Valentin, „nebýt jedné věci.“

„Cože, pochybujete, že dům vzplane, když se zase rozprší? Máme fosforové pochodně. Viděl jsem, jak propálily cínový plech. S těmi to dokážeme.“

„Nepochopil jste mě, Staffe.“ Vyplivl rozžvýkané stéblo trávy. „Nedovolím, aby Zakuklenci vrazili jazyky do těch ubožáků.“

* * *

Valentin věděl, že slovo *skeptický* nepatří do seržantova slovníku, ale Staffordův výraz velmi přesně vystihoval jeho význam.

„Hergot, pane, taky je mi jich líto, ale je to moc nebezpečné.“

„Pokud bude třicet Vlků čekat kilometr od Rozparovačů, tak je to rovněž nebezpečné. I když se soustředíme na potlačení známek života, stejně nás můžou zaměřit. Kdyby po nás šli, museli bychom jim čelit potmě.“

Staffordovi zacukalo levé oko. Rozparovači neloví pomocí zraku nebo čichu, ale vycítí energii vydávanou živým tvorem. Energii, po níž tak prahnou páni Rozparovačů.

„Slunce nepočká,“ pokračoval Valentin. „Udeříme na ně hned, dokud je většina strážných ještě na polích. Zůstaňte tady, sledujte tábor, a kdyby se něco dělo, hvízdněte.“

Nadporučík se vrátil k četě, plazil se pozpátku po břiše, dokud se nedostal do úžlabiny ve svahu kopce. Shromáždil kolem sebe tři družstva.

„Druhá četo, pozor! Kapitán nám dal rozkaz nadělat trochu škody, jestli bude příležitost, a teď ji máme. Za tím kopcem je docela velký pracovní tábor. Vypadá to na zemědělské dělníky, možná i nějaký automechanik – za plotem jsou velké garáže. Dvě strážní věže, v každé jeden muž. Většina práceschopných je na polích na severu pod dohledem vojáků. V lágru moc posádky nezbylo, i když počítáme dva strážné na věžích. Zdá se, že by tam mohli být Zakuklenci.“

Valentin jim dal chvilku, aby to strávili. Rotu Foxtrot tvořili převážně noví Vlci. V létě roku 2065 byla zcela zničena v boji východně od Hazlettu v Missouri a obnovena byla teprve nedávno. V každém ze tří družstev byli nejvýš jeden dva spolehliví mazáci; většina zkušených mužů buď doprovázela kapitána, nebo během tohoto průzkumného vpádu do Gulagu severně od Tulsy vedli jinde menší hlídky. Přestože všichni prošli náročným výcvikem Jižního velení, propast mezi výcvikem a zkušeností překonala pouze hrstka

Valentinových mužů. Nováčci se však nemohli dočkat, až se osvědčí jako praví Vlci, a všichni měli nějaký důvod nenávidět Rozparovače i jejich přisluhovače.

Valentin přejížděl zrakem po netrpělivých obličejích a hledal dvojici mladých, nevinných tváří. „Jenkinsi a Olivere, vezměte si mapu, vyrazíte na jih. Seržant Stafford vám ukáže, kde by měl být kapitánův hlavní stan. Když tam nebude, vrátíte se do letního tábora jižně od přehrady Pensacola Dam, tam se hlaste. Najděte kapitána a vyřiďte mu, že se chystáme zaútočit na Rozparovače. Očekávám, že domobrana zareaguje, možná sem začne stahovat jednotky ze všech stran. Třeba by kapitán mohl některou přepadnout. Pak se hodláme vydat na východ a vyčkat v táboře. Rozuměli jste?“

Marion Oliver zvedl ruku. „Pane, nemohli bychom se zúčastnit útoku a *potom* vyhledat kapitána?“

Valentin zavrtěl hlavou. „Určitě bych vás tady potřeboval, Olivere, ale pro případ, že celá akce půjde do pekel, by měl kapitán vědět, co jsme našli, kde jsme to našli a co jsme se s tím rozhodli udělat.

Takže, když prve pršelo, všiml jsem si, že někteří máte nové nepromokavé pláštěnky z toho vojenského skladu, který jsme před pár dny zničili. Potřebuju si tři půjčit, a k nim dva dobrovolníky…“

* * *

O hodinu později kráčel Valentin prázdnou silnicí k lágru, sledoval mraky, které se zase sbíraly na jihozápadě. Doufal, že v noci znovu zaprší. Déšť by zpomalil pronásledování.

Měl na sobě zelený pogumovaný plášť – vypůjčenou vojenskou pláštěnku páchnoucí olejem. Dva nejlepší střelci čety šli hned za ním, rázně a nebojácně za bílého dne, taky měli pršipláště uloupené zrádcovské domobraně. Valentin si co nejvíc stáhl široké rukávy, aby skryl ruce – a především to, co v nich držel.

Když se trojice blížila k lágru, strážný na jižní věži u silnice na ně ledabyle mávl a zavolal něco dolů do strážnice. Valentin ucítil z pozemku pach mnoha lidských těl, také benzinu a nafty.

Stejně jako všichni Vlci uměl zbystřit smysly, sluch a čich, a měl výdrž jako mezek, což byly dary od Osévačů, spojenců lidstva

v boji proti padlým bratrům vesmířanů z planety Kar. Zatímco se Valentin blížil k lágru, využil zbystřeného sluchu, soustředil se na dva strážné, kteří přicházeli k bráně.

„Podle mě je ten chlap vpředu rudoch," řekl uniformovaný muž druhému.

Valentin byl ještě sto metrů daleko, ale slyšel každé slovo, jako by stál vedle nich.

„Třeba patří k Osagům."

„Na nic jsem se tě neptal, Gomézi," odsekl starší z dvojice, zamyšleně se škrábal ve strništi na bradě. „Radši běž říct poručíkovi, že k bráně jdou pěšky cizinci."

„Franks chlastá pivo s šoférem cisterny. Už jich v sobě mají nejmíň šest."

„Mazej mu to raději říct, nebo tě stáhne z kůže. Je drobet nervózní, když tady má tu návštěvu."

Valentin odjistil pojistku na pistoli v levé ruce. V pravé držel revolver, kohout chránil palcem, aby se nezachytil o rukáv, až ho bude vytahovat. Vteřiny se protahovaly, Vlci se blížili k bráně. Příslušník domobrany Goméz se vrátil s vysokým hubeným mužem, který cestou odcvrnkl cigaretu.

„Kruci, čtyři u brány…" zamumlal za Valentinem mladý Vlk Alpin.

„Držíme se plánu. Po vás chci jenom to, abyste dostali strážného na věži," řekl Valentin a zrychlil krok. „Haló, vy tam," zavolal. „Jdu za poručíkem Franksem. Je tady, že jo? Mám pro něho zprávu."

Znuděný strážný na jižní věži se předklonil, aby slyšel, o čem se dole mluví, pušku měl sice připravenou, ale mířil do oblohy. Valentin se naposled rozhlédl po lágru. Několik žen a dětí sedělo na schodech baráků, další pokukovaly z okýnek, kdo přišel.

Vysoký poručík přistoupil k drátěnému pletivu a prohlížel si Valentina, ruku poblíž tvrdého plátěného pouzdra pistole. „Neznám tě, mladej. Kde máš tu zprávu a kdo tě posílá?"

„Zpráva je ústní, poručíku," odpověděl Valentin. „Musím si vzpomenout… Už to mám: Jsi mizera, zrádce a hanba lidského pokolení. Zhruba tak nějak to bylo."

Strážní za bránou ztuhli.

„Oh?" hekl Franks. Ruka mu zalétla k pouzdru, trhl suchým zipem, ale Valentin tasil obě zbraně dřív, než renegát stačil uchopit

pažbu. Dvakrát vystřelil poručíkovi do prsou z pistole a jednou z revolveru. Důstojník zacukal rukama, šlo však jen o mimovolní nervové impulzy způsobené nárazy střel, než padl.

Oba Vlci za Valentinem zvedli karabiny. Baker se potýkal s pláštěnkou, na vteřinu ho to zpomalilo, Alpin však umístil kulku strážnému do brady, než stačil zvednout pušku k rameni. Baker vyprostil zbraň ještě včas, aby střelil vrávorajícího renegáta, než jeho útočná puška dopadla z věže do mokré hlíny o šest metrů níž.

Valentin už mezitím vyprázdnil obě zbraně do renegátů u brány. Pak všichni tři Vlci skočili do příkopu vedle silnice, až dešťovka vystříkla. Valentin schoval prázdný revolver a vyměnil v automatické pistoli zásobník; odsunul závěr, aby dostal první náboj do komory. Nad hlavou mu prosvištěla střela vypálená ze severní věže.

Alpin se plížil příkopem, Valentin vystrčil ruku s pistolí a jedno oko nad okraj, přes mířidla zkoumal dveře a okna strážnice. Pootevřené dveře s drátěnou sítí a ozdobným nápisem BUĎTE VÍTÁNI zavrzaly při nárazu větru. Valentin zmizel v příkopu.

„Mám zkusit otevřít bránu, pane?“ zeptal se Baker, řídké bláto mu kapalo z obličeje.

Valentin zavrtěl hlavou. „Nehněte se z místa, počkejte na seržanta.“

O kousek dál se z příkopu vynořil Alpin a vyměnil si střely se severní věží.

„Alpine, schovejte hlavu!“ zařval Valentin.

Vlk opět vystrčil pušku, rovnou před nosem se mu do země zaryla kulka. Hlína se rozprskla, Alpin vykřikl bolestí, pustil zbraň a chytil se za pravé oko. Valentin se plazil k mládenci, klel skrze zaťaté zuby, když uslyšel mlaskavý náraz a následné prásknutí výstřelu. Alpin padl na záda do příkopu, Valentin zariskoval a vrhl se k němu. Zdravé oko mrkalo vedle zkrvaveného důlku druhého.

Lágrem se rozeznělo pronikavé vytí ruční sirény, zatímco Valentin táhl Alpina příkopem, aby mezi ně a ostrostřelce dostal budovu strážnice. Stafford s četou zaútočili na severní plot. Valentin uslyšel výstřel a řinkot skla, když jeho druhý střelec vypálil na bůhvíco ve strážnici.

Valentin našel průstřel, pevně Alpinovi stiskl paži, aby zastavil krvácení. Mezi prsty mu plynule vytékala tmavočervená tekutina, nestříkala pulzními vlnami arteriálního krvácení.

Zavolal na druhého Vlka: „Bakere! Alpin dostal zásah!“

„Někdo se objevil u okna… Minul jsem,“ blekotal Baker.

„Držte hlavu dole. Pojďte sem, pomůžete mi ho obvázat,“ vyštěkl Valentin.

Baker pospíchal k nim, ale jakmile pohlédl na Alpina, jako by nevěděl, co dělat. Výcvik první pomoci vždycky probíhal na klidné louce, nikoli v úzkém příkopu plném vody, kde ani pořádně nemohl pohnout rukou.

Valentin popuzeně vydechl: „Nic se neděje. Prostě to tady stiskněte.“ Položil Bakerovu ruku zespodu na Alpinovu paži blízko podpaží. „Co nejvíc to stlačte. Ničeho se nebojte – je v šoku. Nic necítí.“

Valentin znovu vystrčil hlavu. Po ostatních Vlcích dosud nebylo ani památky, přestože výstřely na severu utichly. Strážný z věže buď utekl, nebo byl mrtvý.

Baker se už vzchopil, převzal utahování paže škrtidlem.

„Pane, pane!“ vykřikl mužský hlas ze strážnice. „Vzdáváme se… Teda já se vzdávám! Jdu ven, nejsem ozbrojený. Je se mnou ženská.“

„Jsem jenom hospodyně. Nemám s domobranou nic společnýho!“ dodal ženský hlas.

Valentin opatrně vyhlédl z příkopu. „Tak vylezte!“ zvolal. „Ruce nad hlavu!“

Dveře s nápisem BUĎTE VÍTÁNI se otevřely, vyšel mladík v maskáčích a za ním žena v pracovních šatech.

Valentin namířil pistoli na příslušníka domobrany. „Ty v uniformě – lehnout obličejem k zemi – hned!“

Domobranec poslechl. Na opačné straně lágru se už nestřílelo, Oklahomci vybíhali z baráků k severnímu plotu. Vlci se dostali do pracovního tábora.

„Račte otevřít bránu.“

Žena chvatně uposlechla. Odemčená brána se lehce otočila v závěsech a Valentin vstoupil do lágru. Přistoupil k vojákovi, který pořád ležel na zemi, hlavu otočenou na stranu, a ustrašeně hleděl na Valentina.

„Raději mi pověz, kdo je v domě, jestli nechceš naštvat chlapa, který ti míří na hlavu.“

„Jsou tam čtyři Lebky, pane. A správce z Tulsy. Já fakticky nepatřím k domobraně, jenom nosím uniformu, protože jsem u

dopravy. Jezdím s náklaďáky. Fakticky jenom řídím náklaďáky, přísahám.“

„Řídil jsi cisternu, která sem dnes přijela?“

„Ano, pane… To jsem byl já. Mají tady čerpadlo pro auta a tahače. Měl jsem tady, v Rigyardu, fakticky jenom přespat a potom –“

„Našel jsem nadporučíka!“ ozval se Vlk, který vystrčil pušku zpoza rohu strážnice a namířil ji na dveře.

Další Vlk dodal: „Seržante, nadporučík Valentin je tady. Je v pořádku.“

„Hlídejte ty dva,“ přikázal Valentin. „Sanchezi, pomozte Bakerovi odnést Alpina dovnitř.“ Baker vysunul z příkopu hlavu až po ramena jako zvědavý psoun prériový. Vlci se rozběhli, aby mu pomohli se zraněným kamarádem.

V lágru nastal zmatek. Odevšad se sbíhali oklahomští civilisté, většinou ženy a děti, jásali a plakali radostí. Vlci se rozmístili kolem patrového domu, zacílili z úkrytů, ale nikdo se k němu nesnažil dostat blíž, než bylo nezbytně nutné. Dva Vlci přivedli koně, postavili ho mezi sebe a dům, pak přeřezali pouta čtyřem vězňům přivázaným k sušáku na prádlo. Seržant Stafford, který to nařídil, přišel se skupinou vojáků a namířili zbraně na zadní dveře domu.

Valentin zamával na desátníka Hollowaye. „Vylezte s několika muži na jižní věž. Jestli se cokoli objeví na silnici, chci o tom vědět.“ Pohlédl na obzor – když je tak zamračeno, bude tma za necelou hodinu. Musel si pospíšit. I kdyby zbývala ještě celá hodina světla, pokud by se Rozparovači cítili ohrožení, prostě by vzali do zaječích. Pochyboval, že by se mu podařilo zabránit v útěku všem čtyřem. A jakmile padne noc a přinese Rozparovačům plný rozsah smyslů, pak by se vítězní Vlci mohli stát lákavými ovcemi. Rigyard by se změnil ve smrtelnou past.

Přihlížel zachraňování čtveřice vězňů, pak odklusal k zadrženému šoférovi. Hlídala ho dvojice Vlků, přinutili ho kleknout obličejem ke zdi, ruce sepnuté za hlavou. Valentin jim pokynul, ať odstoupí, přidřepl a pohlédl na řidiče.

„Uzavřeme dohodu, příteli. Když chytíme člověka v uniformě nepřítele, obvykle se o něho postará naše kulka nebo provaz – pokud to čas dovolí. Víš, co je to Ozarské svobodné teritorium?“

„Ano, pane. To jste vy, lidi v kopcích na jihu Missouri a v Arkansasu.“

„Můžu tě tam dopravit,“ řekl Valentin.

Mladík vykulil oči. „Proč? Aby mě pověsili?“

„Ne, jako svobodného člověka. Jenom musíš ještě jednou nasednout do kabiny náklaďáku.“

„Nechejte mě hádat – sebevražedný úkol?“

Valentin se usmál. „Možná. Ale zatímco ty budeš držet volant, já budu držet pušku.“

* * *

Motor nastartoval a začal hřmotně vrčet. Řidič odbrzdil, až hydraulika zaskřípala, tahač s cisternou vyjel z velké garáže.

Než vozidlo nabralo rychlost, otevřel jeden Vlk spádovou výpust. Benzin vystříkl a voják uskočil náklaďáku z cesty. Cisterna se rozjela napříč lágrem, zanechávala za sebou duhově měňavou stopu.

Valentin nadskakoval v kabině, brokovnici připravenou, aby zadržel Rozparovače. Šofér se usmíval, ale víc než z poloviny to byl úšklebek.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Valentin hlasitě, aby překřičel motor.

„Pete Ostlander. Vždycky jsem snil o tom, že to s touhle cisternou do něčeho napálím. Jak se jmenujete vy?“

„David Valentin.“

Ostlander zatočil k prostranné verandě před domem. „Držte se, Valentine,“ zakřičel a zařadil vyšší rychlost.

Tahač poskočil, strhl ostnatý drát, rozryl mokrý trávník. Valentin se zapřel nohama o přístrojovou desku a zády do sedadla. Starý tahač se přehnal přes verandu, vyrval prkna, porazil sloupky a střechu. Náraz rozmetal letité dřevo jako lepenku. Stěna domu se zřítila dovnitř, za bočním okýnkem řidiče zahlédl Valentin pohodlný nábytek.

Jakmile zastavili, Valentin otevřel dvířka a vyskočil z kabiny, prst na lučíku spouště. Dopadl, překulil se přes rameno, až mu zakřupaly klouby, vyskočil a rozběhl se ke strážnici. Ohlédl se,

Ostlander zápasil s bezpečnostním pásem, který se mu zahákl za botu. Konečně se uvolnil a přesunul se na sedadlo spolujezdce.

„Zapálit! Zapálit!“ vykřikl Valentin.

V garáži přiložil Vlk plamínek k měňavé stopě. Oheň se rozběhl po rozlitém benzinu. U strážnice čekali další tři Vlci s připravenými granáty pro případ, že cisterna nevzplane. Křičeli a ukazovali za Valentina, z jejich výrazů vyčetl zděšení. Jeden vypálil z pušky. Valentin se obrátil, brokovnice se otočila za tělem jako útočící chřestýš.

Ostlander vyskočil z kabiny. Na střeše dřepěla Smrt v mnišské kápi. Sáhla dolů a popadla Ostlandera za krk. Řidič se křečovitě zazmítal – Valentinovy uši zachytily křupnutí zlomené páteře – a ochabl, hlava mu klesla dopředu. Vtom do černé kutny zabušily kulky. Rozparovač je ignoroval, těžká látka ztlumila jejich kinetickou energii, o zbytek se postarala tvrdá kostra.

Rozparovač zřejmě uslyšel plameny dřív, než je uviděl. Odhodil mrtvého šoféra a skokem, který odporoval gravitaci, se dostal na střechu domu.

Jakmile Valentin spatřil, že se jeho Vlci vrhli na zem, následoval jejich příkladu. Palce si přimáčkl na uši a malíčky stiskl nosní dírky. Cisterna explodovala. Záda mu olízl žhavý poryv, než ho tlaková vlna zbavila vědomí.

* * *

Probudil se s mlhavou vzpomínkou na krásný sen. Úžasný pocit, že létá, se rozplynul, vtom se mu zrak zaostřil na mladého poddůstojníka, desátníka Hollowaye.

„Dobré zprávy, Hollowayi,“ zamumlal Valentin, ne zcela při smyslech. „Líbí se mi, jak si vedete a jak zacházíte s mužstvem – doporučím kapitánovi vaše povýšení na mladšího seržanta. Stojíte o to?“

Holloway se začal usmívat, pak se zamračil. „Greggu, vyřiďte seržantovi, že nadporučík přišel k sobě. Ale nejspíš je otřesený a v hlavě má brnění…“

Obrnění? Nebezpečí! Valentin se okamžitě vrátil do Oklahomy, vklouzl zpátky do skutečnosti. Ucítil zápach hořících pneumatik a

spáleného masa, uvědomil si, že leží ve studené strážnici. Rozhlédl se po hrubém nábytku, posadil se, ale zamotala se mu hlava.

„Tak jo, Hollowayi… Už je mi líp. Vodu, prosím," zachraptěl, sám sebe musel chvíli přesvědčovat, že ten hlas patří jemu.

Holloway mu podal plechový hrnek, Valentin se napil. „Jak dlouho jsem byl mimo?"

„Asi patnáct minut, pane. Teď to bude spíš dvacet."

„Rozparovači?"

„Ať vám to raději vylíčí seržant, pane. Ale nevypadá to, že bychom si zrovna teď museli dělat starosti."

Stafford vtrhl do místnosti, usmíval se úlevou. „Stmívá se, nadporučíku. Ani známky po dělnících nebo stráží. Nejspíš uviděli kouř a dali si dvě a dvě dohromady. Organizujeme ústup. Máme dva velké dodávkové automobily, daly by se použít. Do jednoho naložíme zraněného Alpina. Velký Jeff se přihlásil, že bude řídit. Vy odjedete v druhém, Holloway si za volantem vede docela dobře."

Valentin vstal, závrať ustupovala. „Sanitní vozidlo nepotřebuji, Staffe. Kdo další byl zraněný?"

„Nikdo, pane."

„Co Zakuklenci?"

„Jenom jednomu se podařilo z domu upláchnout, tomu, co vyskočil na střechu. Jakmile se ocitl v ohni, vystřelil jako opařená kočka. Honili jsme ho, ale světla rychle ubývalo. Padl, kutnu v jednom plameni. Vypálili jsme do něho asi dvacet střel a hodili na něj pár granátů. Ale pak se ukázalo, že to byla jenom ta kutna. Musel ji shodit a odpelášit s holým zadkem. Podle mého oslepl – narazil přímo do pletiva a skrz plot se proškrábal. Nemusíme si s ním dělat starosti."

Valentin se na chvíli zamyslel. „Co místní?"

„To je na vašem rozhodnutí, pane. Nakrmili jsme ty ubožáky, co byli přivázaní za domem. Jsou na tom dost špatně. Ženy za mnou chodí a žadoní, ale dělal jsem, že netuším, o čem mluví. Dal jsem jim aspoň klíče od skladu. Teď ho vyprazdňují."

„Dobře, promluvím s nimi. Vyrazíme k přehradní nádrži Pensacola Dam. Naložte ty čtyři vězně do jedné dodávky a sežeňte jim řidiče. Svěřuji vám dohled nad vozidly. Ujistěte se, že máte proviant, vodu, palivo a rezervní pneumatiky, pokud nějaké

najdete. Jeďte pomalu se zhasnutými reflektory a zvládnete to. Kde to půjde, vydejte se napříč terénem, hlavně za starou dálnicí.“

„Pořád lepší než jít pěšky, pane.“

„Vyjeďte, než se domobrana stačí zorganizovat.“

Stafford přikývl a začal svolávat mužstvo. Valentin se otočil k šikmookému poddůstojníkovi s jedním prýmkem na blůze. „Desátníku Jamaširo, připravte muže na pochod. Vydejte Oklahomcům zbraně. Poškoďte vozidla, s výjimkou těch dvou velkých dodávek. Držela zde domobrana ještě nějaké vězně?“

Jamaširo si významně odkašlal. „V garáži jsme našli schované dva chlapy v uniformě, pane. Tvrdí, že jsou automechanici.“

„Ať rozhodnou ženy, co s nimi. Dáme jim zbraně – ať je zastřelí, budou-li chtít.“

Valentin napřáhl ruku. „Hodně štěstí, Staffe. Uvidíme se u přehrady.“

Stafford mu potřásl rukou, tvář měl vážnou.

* * *

Noc se připlížila do pracovního tábora, chatrné baráky osvětlovaly jen plameny hořících trosek domu. Valentin chvíli sledoval přípravy dvou dodávek. Zdály se slušně udržované, měly dobré pneumatiky a uvnitř spoustu místa. Kývl na Velkého Jeffa za volantem, který už nastartoval motor a naslouchal pronikavému řevu soustředěně jako doktor dýchavičnému pacientovi.

Valentin přešel k barákům, kde Vlci rozdělovali zbraně. Šedovlasý stařec si vybral pušku a do kapsy strčil dvě krabičky nábojů. Prohlédl mířidla, otevřel nábojovou schránku, podíval se podél hlavně. Ten muž znal zbraně. Valentin počkal, až k němu vzhlédne, a přivolal ho k sobě.

„Je mi líto, že pro vaše lidi nemůžeme právě teď udělat víc, ale musíme se přesunout rychle,“ vysvětloval Valentin.

Stařec vyzkoušel závěr. „S tím se vůbec netrap, mladíku. To, že jste těm mizerům aspoň trochu zatopili, je to nejlepší, co se tady za celé roky stalo.“

„Co budete vy a ostatní dělat?“

„Inu, ještě jsme se nerozhodli. Většinou tady zůstaneme – ženy chtějí počkat na své muže. I kdyby se přihodilo něco zlého, chtěly

by, aby se jim to přihodilo spolu. Počítám, že se domobrana vrátí. Několik mladých už uteklo, mají namířeno k vám na východ, jestli se nepletu.“

„A co ta puška ve vašich rukou?“

„Je mi šestašedesát. Dělám tady jenom příležitostné práce. Cítím, že se můj čas blíží. Klidně se vsadím, že by mě zapsali na jídelníček pro ty Lebky, které jste vypálili, kdyby se tady rozhodly zdržet chvilku déle. Znám jedno šikovné místečko v hromadě haraburdí vzadu v garáži. Je odtamtud moc dobrý výhled. Přidělili sem jistého seržanta domobrany. Doufám, že budu mít štěstí a dostanu ho na mušku téhle opakovačky. A po něm třeba i jednoho dva další. Musím ti poděkovat, nadporučíku. Bude to dobrá smrt. Odejdu s hodně širokým úsměvem.“

Valentin už otevřel ústa, aby něco namítl, ale to, co si přečetl v hlubokých vráskách kolem starcových očí, uzavřelo debatu.

„V pořádku.“ Valentin hledal slova. Připadalo mu nevhodné popřát mu hodně štěstí. „Dobrou mušku.“

„Se mnou se netrap, synku.“ Kývl mu, pověsil si pušku na rameno a vykročil do otevřené garáže, přitom si pohvizdoval.

Valentin tu melodii slyšel ještě dlouho poté, co stařec zmizel ve tmě.

Za rukáv ho zatahala žena. „Pane! Pane!“ naléhala. Valentin se k ní otočil. Strčila mu do náruče nemluvně v plenách, zabalené v kostkované dece jako v kukle. „Jmenuje se Ryan. Ryan Werth. Je mu teprve jedenáct měsíců. Sní všechno, co mu dáte, jen to pořádně rozmačkejte.“ Slzy jí proudily po lících.

Valentin se pokoušel vrátit jí dítě zpět. „Je mi líto, paní, ale…“

Žena odmítla dítě přijmout. Přitiskla si ruce na oči a vmísila se do davu.

„Paní Werthová! Paní Werthová, lituju, ale tohle nejde!“ volal Valentin, vydal se za ní. Chápal její pohnutky. Karané můžou s lágrem udělat naprosto cokoli, pokud dojdou k závěru, že lidé s Vlky spolupracovali. Dítě začalo hlasitě plakat.

Rozhlédl se, hledal někoho, kohokoli z vězňů, komu by mohl dítě předat, ale všichni se rozprchli. Nemohl nemluvně prostě jen tak položit na zem. Cítil se víc než jen trochu směšně, když zamířil k naklaďákům, snažil se děcko utišit. Snad Stafford pro toho malého křiklouna najde místo.

„Nadporučíku Valentine?“ Mladý Vlk Poulos svižně zasalutoval.

Poulos byl svalnatý, hezký mládenec, ostatních se však stranil. Jako jeden z mála přežil masakr staré roty Foxtrot, ale s nováčky nevycházel, jinak by ho dávno povýšili. Valentin jeho důvody chápal.

„Co chcete, Poulosi? Mám zrovna poněkud plné ruce.“

Poulosovi přelétl tváří plachý úsměv. „Pane, žádám o dovolení vzít s námi vězněnou osobu. Desátník Holloway mi řekl, abych se obrátil na vás.“ Poulos ustoupil stranou, za ním stála krásná dívka, sotva dvacetiletá, zabalená v dlouhém kabátě, s rancem přes rameno. „Pane, to je Linda Meyerová. Chce jít s námi. Její matka byla mezi těmi přivázanými za domem. Podělím se s ní o svoje příděly. Nebude nás zdržovat, je zdravá a umí běhat, pane.“

Valentin zavrtěl hlavou. „Tak vy už máte děvče, Poulosi? Kolik hodin tady jsme? Řekl bych, že budete mít jiné starosti, když jsou Zakuklenci na nohou a celá oblast bude hlídaná.“

„Ukázala mi, kde domobrana ukrývá zásoby, a tak jsme začali –“

„Váš příběh mě nezajímá. Víte, že je to proti předpisům. Pro ni je nebezpečné už jenom to, že s námi mluví.“ A *taky pro disciplínu vojáků je špatné, když si hledají společnost v KZ,* dodal Valentin v duchu. Dál tu byla možnost, že děvče je nastrčený špeh. Přede dvěma roky jeho první akce v KZ málem selhala vinou chlapce, který zanechával Rozparovačům vzkazy.

Poulos a dívka na sebe zoufale pohlédli. „Ale pane, pravidla roty umožňují manželkám, aby následovaly své muže se svolením velitele.“

Slečna Meyerová tiše vyhekla překvapením.

„Nikoli během akce, Poulosi. Rád s vámi budu diskutovat o pravidlech, až budeme v tábořišti, ale rozhodně ne v KZ.“ Valentina napadlo, zda už opravdu přišel k sobě. Lágr, osvětlený plameny, mu každým okamžikem připadal míň a míň skutečný. V oranžově zbarvených kulisách se dokonce i řvoucí děcko utišilo.

„Je tady kněz, pane. Může nás hned oddat. Vracíme se zpátky. Nemáme přece namířeno do akce. Jdeme domů. Copak to není podstatný rozdíl?“

„Opravdu vám nebudu na obtíž,“ hlesla dívka. Mladí se chytili za ruce.

„Už o tom nechci slyšet jediné slovo.“

Valentin se vyhnul nadějeplným pohledům mladého páru. Trvale platný rozkaz z pluku, na kterém kapitán lpěl do posledního písmene, zakazoval praxi hovorově označovanou jako „sbírání běženců“. Vězni ze dvora byli jedna věc – Karané měli důvod, proč chtěli jejich smrt, mohli být mezi nimi i zajatí vojáci Jižního velení. Pomoc a doprovod vždy nabídli uprchlíkům, jimž se podařilo dostat na Svobodné teritorium, ale pokud nešlo o akci, která měla vyvést konkrétní lidi z Karské zóny, vedlo přibírání civilistů k nesčetným problémům. Valentin se zmítal mezi protichůdnými proudy člověčenství a povinností. Náhle si vzpomněl na dívčinu matku. Určitě není válečný zajatec, ale rozhodně potřebuje ošetření a péči. Zahlédl skulinu, možná dost velkou, aby jí prostrčil i Lindu. Současně se tak rovněž zbaví uplakaného děcka.

„Dobrá, Poulosi. Právě jste získal manželku – a dítě.“ Vložil nemluvně dívce do náruče, okamžitě zmlklo. „Poulosi, oba pojedou se Staffordem a její matkou. Slečno, starejte se o toho malého. Jmenuje se Ryan… ehm.“

„Ryan Werth. Narodil se vloni v dubnu, pane Valentine. Děkuji vám, pane. Dobře se o něj postarám.“

„O tom nepochybuji. Pospěšte si, jinak dodávky odjedou bez vás.“

Mladý pár se objal tak pevně, jak jim to umožňovalo dítě v dívčině náručí. Pak se rozběhli k automobilům, které už vyjížděly k bráně, naftové motory hlasitě řvaly.

„Poulosi!“ zavolal za nimi Valentin.

Vlk udělal svižně čelem vzad, jakmile dodávka zastavila, aby mohla Linda Meyerová nastoupit. „Ano, pane?“

„Gratuluju.“

Dvě

Na březích Jezera Čerokíů: Rota Foxtrot čeká v předsunutém tábořišti. Mezi stany, přístřešky, vozy, ohradami s hospodářskými zvířaty a udírnou pádí potůček z kopců do jezera, které zbylo z přehradní nádrže po protržení hráze. Několik orlů loví ryby podél rozpadlé klenbové zdi, ale většina dravců odletěla Mississippskou nížinou na sever.

V pohraničním území i Vlci napodobují orly, přemisťují se rychle z místa na místo, aby prozkoumali krajinu a zaútočili na kořist, která odpovídá jejich síle. Mají za úkol provádět průzkum Karské zóny, sbírat informace a varovat Jižní velení před každým nebezpečím, které by hrozilo lidem usídleným v kopcích a údolích Ozarského svobodného teritoria. Podobná vojenská ležení jsou rozeseta na úpatí Ozarské vrchoviny a Ouachitských středohor v celé Missouri, na východním okraji Oklahomy, v Texasu i v Arkansasu. Za neobývaným pásem leží soumračná zóna Karského zřízení.

Karané na druhé straně neutrálního pásma čekají na příležitost, možná na souběh slabostí a chyb, aby Svobodné teritorium uchvátili a skoncovali s jednou z posledních bašt lidské civilizace.

* * *

„Gratuluji, Valentine.“ Kapitán Beck se vynořil z vigvamu, aby vyslechl hlášení unaveného nadporučíka. „Slyšel jsem, že jste dostal čtyři Rozparovače. Jste významným přínosem pro pluk.“ Beck napřáhl pravou ruku jako telefonní kůl a usmál se na Valentina zaťatými zuby.

Mladý nadporučík potřásl nabídnutou pravicí. „Tři, pane. Čtvrtého jsme sice trochu opekli, ale utekl.“

„Stafford říkal, že byl slepý. Podle mého je to další Rozparovač, se kterým si už nemusíme dělat starosti.“

Valentin si ze zásady přestal dělat starosti s Rozparovačem teprve tehdy, až se přestala cukat jeho mrtvola. „Snad, pane.“

Masíroval si bolavý krk. Byl tak unavený, že měl potíže zformulovat myšlenku, ale bez ohledu na vyčerpání musel napochodovat před svého nadřízeného. Kapitán Beck měl pověst odvážného velitele a bojovníka. Když byl povýšen jako nejstarší důstojník, který přežil bitvu o Hazlett v létě roku 2065, podrobil rotu výcviku, a jakmile dosáhla potřebného počtu akceschopných Vlků, požádal o bojové nasazení.

„Mám Staffordovo hlášení o akci v Rigyardu.“ Kapitán pozval Valentina do vigvamu napřaženou paží. Uvnitř to páchlo kůží a doutníkovým kouřem. Ponožky a spodní prádlo na šňůře přidaly špetku zatuchliny. „Jak proběhla zpáteční cesta?“

Valentin si posbíral myšlenky. „Když seržant Stafford odjel, začalo pršet. Déšť nás zpomalil. Následujícího dne jsem k odpoutání pozornosti nechal zapálit několik požárů na severu, aby si domobrana myslela, že se přesunujeme rovinami k hranici Missouri. Navečer jsme zahlédli dvě patroly, jednu na koních, druhou v náklaďáku. Skryli jsme se, utábořili se bez ohně. Příští –“

Beck zvedl ruku. „Co to má znamenat, nadporučíku? Jeden náklaďák? To mi připadá jako dobrá příležitost získat zajatce.“

„Trčela z něj rádiová anténa. I kdybychom jej nečekaně přepadli, osádka by stihla odvysílat hlášení. Neměli jsme ztráty na životech, nechtěl jsem pokoušet štěstí.“

Beck se zamračil. „Potěšilo by mě, kdyby si moji důstojníci dělali víc starostí s tím, co provedou nepříteli, než s tím, co může nepřítel provést jim. Váš návrat by byl snazší, kdyby se domobrana tak bála, že přijde o patroly, až by je přestala posílat.“

„Ať bychom udělali cokoli, nemohli jsme je vyděsit víc než Rozparovači, pane.“

Kapitán mlaskl jazykem o zuby, ve vigvamu jako by se oteplilo. „Nezpochybňuji vaše rozhodnutí, jen říkám, co bych udělal já na vašem místě.“

„Děkuji, pane. Další den jsme urazili hodně velkou vzdálenost. Do soumraku jsme překročili starou mezistátní. Kdy jste se vrátil vy, pane?“

„Přede dvěma dny ráno. Byli jsme na průzkumu ropné rafinerie u Tulsy. Je opevněná, ale myslím, že celá rota by jim mohla dát zabrat, kdyby se nám podařilo vylákat ven posádku.“

Valentin přikývl. Již před mnoha měsíci se naučil, že nejsnáz přiměje kapitána změnit názor, pokud si bude myslet, že na všechna proti přišel sám. „Zajisté, pane. Zatímco budeme lákat posádku ven, jaké byste vydal rozkazy, kdyby se objevila vzdušná podpora? Nebo Rozparovači? Nepochybně to zvládneme, pokud nás podpoří Medvědi a v záloze budeme mít pluk řadového vojska. Nebo by nám mohla pomoct opravdu dobrá Kočka, pane.“

„Přimět Jižní velení, aby podniklo něco tak velkého, není vůbec snadné.“ Beck se zasvěceně zachechtal. „To prozatím stačí. Dejte si přes noc volno, najezte se a vyspěte, zítra mi podáte podrobné hlášení.“

„Mluvil už někdo s tou čtveřicí Oklahomců, které přivezl Stafford, pane?“

„Seržant Stafford zapsal jejich údaje. Nikdo z nich nepatřil k ozbrojeným složkám. Klidně je vyslechněte sám. Jestli z nich něco dostanete, přidejte to k hlášení. Odvedl jste dobrou práci, Valentine. Odchod.“

Valentin zasalutoval. „Pane,“ řekl tiše a vycouval z Beckova vigvamu.

Celou noc volno. Byl vyčerpaný dobýváním Rigyardu, nemluvě o osmi dnech v Karské zóně, toužil padnout na kavalec a do bezvědomí. Pokoušelo ho dát si horkou koupel, ale napřed musel zkontrolovat četu a prohodit pár slov s osvobozenými vězni, než je pošlou na východ do Ozarku.

Stafforda našel u čety, účastnil se improvizované oslavy uspořádané pro Poulose a jeho novomanželku. Někdo vytáhl demižon a Freeman, nejstarší vojín, naléval štědré dávky do dřevěných pohárků, které mu přidržovali pod hrdlem demižonu. Pohárky vyráběli mimo službu zruční řezbáři. Byly z tvrdého dřeva ze Svobodného teritoria, zdobily je vlčí hlavy a liščí uši. Některé měly ouška připomínající zahnuté ocasy. Dokonce i nejzelenější nováček v rotě Foxtrot měl vlastní pohárek.

„Stafforde, na slovíčko, prosím.“ Valentin musel zvýšit hlas, aby překřičel košilaté vtipy, kterými chlapi častovali Poulose a jeho nevěstu.

Zarudlý seržant opustil rozesmáté vojáky a připojil se k Valentinovi. Pozorovali zábavu za okrajem kruhu světla, které vycházelo z táborového ohně. Přestože Stafford byl abstinent, dovoloval mužům, aby se po těžké službě pobavili. Za těch dvě stě kilometrů, které během posledních sedmi dnů ušli po svých, si to zasloužili.

„Takže mladá Meyerová už nasadila Poulosovi chomout, Aligátore?“ zeptal se Valentin.

„Dneska ráno, Vale. Udělali to slušně a řádně. Máma jí dala svůj snubní prsten.“

„To tedy bude historka pro vnoučata. Jenom doufám, že tu samohonku nikdo nepřistrčí moc blízko k ohni. Myslím, že do ní Freeman přidává pryskyřici, aby měla dřevitou, letitou chuť.“

Aligátor pohrdavě zafuněl. Valentin se vrátil k povinnostem. „Prošel jsem vaše hlášení o zpáteční cestě. Stalo se něco, co jste nemínil svěřit papíru?“

„Ne, pane. Snad jenom to, že jsem dal každých patnáct minut vypnout motory a špicoval jsem uši. Propána, ty dodávky tak řvaly, až mi připadalo, že odpalujeme ohňostroj. Hotový zázrak, že jsme nepřitáhli celou domobranu z okruhu padesáti kilometrů. Ale zahlídl jsem jen pár jelenů, které jsme vyplašili. Skočili nám do předních světel, oči jim zářily, co skok, to čtyři metry. Trvalo nejmíň dvě minuty, než mi srdce zase začalo bít.“ Při vzpomínce mu zacukalo levé oko.

„Potřebuji si promluvit s matkou nevěsty a ostatními, co jste přivezl. Kde je najdu?“

„Přivezli jsme je z vašeho pověření, proto kapitán rozhodl, abychom je umístili do vašeho vigvamu. Nejspíš už poslal nahoru hlášení, že jsme sebrali zajatce. Poručík Caltagirone je s částí třetí čety pořád ještě na hlídce, tak Becka napadlo, že tam máte místo. Ale z toho vlasatého stařík moc nedostanete. Určitě se zbláznil. Celou cestu neřekl nic, co by dávalo smysl.“

„Nevzpomínám si, jak vypadají. Můžu si vás na okamžik půjčit, abyste mě s nimi bleskově seznámil?“

„Pojďte za mnou, Vale.“ Obešli tanečníky a vydali se ke kruhu vigvamů ve středu ležení.

* * *

Valentin se protáhl za Staffordem do vigvamu, který obýval s poručíkem Caltagironem. Osvobození zajatci odpočívali. Byli umytí a prázdné talíře vedle umyvadla vypadaly jako vylízané.

„Lidi, tohle je nadporučík. Chce vám jenom položit pár otázek," řekl Stafford.

Valentin se toužebně zahleděl na svůj kavalec. Ze zásoby dřevěného uhlí zůstal jen šedivý popel v ohništi uprostřed. Dva kavalce a skládací stolek s rozviklanou stoličkou tvořily veškerý nábytek. Náhradní výstroj a šaty obou důstojníků roty Foxtrot visely na rozkládací dřevěné mříži za lůžky.

Zajatci se zase posadili, Valentin popadl brašnu s papíry – před měsíci mu kdosi přišil pod jeho jméno kus látky, který vypadal jako vlající bílý plášť s černýma očima, což byla narážka na jeho přezdívku *Duch* – a vytáhl psací podložku. Nahoře na rozličných formulářích našel připnutý nový dopis. Poznal úhledný školácký rukopis Molly. Dostal pokušení odložit výslech, aby se dozvěděl, co píše, ale vrátil list zpět do brašny.

Vědomí, že na něj ten dopis čeká, z něho smylo únavu. Obkročmo se posadil na stoličku a čekal, až je Stafford představí. Seržant mu sdělil jména tří mužů – paní Meyerová byla ještě na oslavě svatby své dcery – a vrátil se k četě.

Valentin vyslechl obvyklé smutné příběhy uprchlíků z Karské zóny. Když recitovali propagandistické povídačky renegátů o tom, jak to chodí v Ozarku – podle Nařízení 11 bude každý, kdo kdy spolupracoval s Karany, buď popraven, nebo ho udřou k smrti, a vojáci ze Svobodného teritoria mají dovoleno po libosti znásilňovat ženy –, Valentin pouze zavrtěl hlavou a začal klást rutinní otázky. Za poslední roky už slyšel stovky výpovědí běženců, vždy stejně bezútěšné: těžký, jednotvárný život samá práce až do nevyhnutelného konce v objetí Rozparovače.

Lišila se pouze výpověď stařík, kterého Stafford označil za blázna. Byl malý, scvrklý a trochu šilhal. Říkali mu Bělouš Cooper, nepochybně pro jeho sněhobílé vlasy. Halenu z modře pruhovaného plátna měl v posledním stadiu rozpadu. Nezůstal na ní jediný knoflík, neměla límec ani manžety, takže kostnaté paže působily nepřirozeně dlouhé. Dostat z něho něco bylo únavné. Valentinovi se nakonec podařilo zjistit, že pracoval na seřazovacím nádraží v Oklahoma City.

„A to víc než třicet roků, mladej pane,“ zdůraznil Cooper, namířil na Valentina prst jako dýku. „Kdepak, já nejsem ptáček, co často mění písničku, já teda ne. Tolik jich přišlo a zase odtáhlo. Kachny – celý hejna, kách-kách káchají, pak odletí na jih. Ale já neletěl. Dlouho ne.“

„Ne?“ Valentin se zoufale snažil pochopit smysl, tázavě pohlédl na druhé dva uprchlíky. Přemítal, co asi píše Molly, zda se její matka už uzdravila.

„Kdepak, já byl zticha jako polámanej televizor. Když vězíš po krk v žumpě, nedělej vlny. Tak se mně podařilo překlepat celý ty roky. Než se tam zastavili ti náckové cestou na sever s tím velikým vlakem a všechno podělali. Vykopli mě, ale dostanou, co jim patří. Tak, teď už znáte můj příběh, mladej pane. Přečetl jsem víc knížek, než kolik máte prstů na rukách. Vím, že jednou už nacisti dostali na frak a vy jim naklepete znova.“

Valentin se vytrhl ze zamyšlení. „Nacisti?“

„To je dneska velkej problém. Nikdo už nemá žádný vzdělání. Jo, nacisti, pane poručík. Kdysi dávno ve starým světě, když byl život ještě jednoduchej, byli nacisti naši nepřátelé.“

„Jak víte, že šlo o nacisty?“ zeptal se a zvedl tužku.

„Nejdřív jsem si myslel, že jsou u železnice jako já. Takoví obyčejní chlapi. Hubení a neduživí, myslel jsem, že jsou to jenom švorcoví a mizerně živení železničáři. Říkám tomu devítihodinovej odborářskej model ‚nažer se jen tolik, abys nechcípl‘. Pak přijel ten velkej vlak, teda nebyl největší, co jsem kdy viděl, ale měl pancířovanou lokomotivu, strážní vagon a všecko. Když zastavil, tak si ti chlapi dali pauzu a pili na plošinách mezi vagonama kafe. Napadlo mě, že si taky vezmu hrnek, dokud je horký, protože jsem měl pár cigaret na výměnu. Vylezu k nim nahoru, ale oni se mohli zjančit. Zatáhli mě do strážního vagonu, kde mně nějakej nastrojenej důležitej generál začal dávat kapky. Měl jsem v pracovní knížce razítka za třicet roků, ale záleželo na tom? Houby. Ani náhodou, mladej pane. Prohlásil, že špehuju, jako kdyby pár zavřenejch nákladních vagonů stálo za nějaký špehování. Všichni mu pořád salutovali a říkali mu generalissimo Honču nebo tak nějak. Pak mě popadli, když se vlak chystal odjet, a začali mě zpracovávat elektrickejma obuškama. Teda, mladej pane, řval jsem jak na lesy, že nejsem žádnej špeh.“

„Těm nacistům velel generál? Nezahlédl jste nějaké označení na uniformě?“

Cooper sebou cukl, jako kdyby mu ta vzpomínka uštědřila políček. „Je starej, pane poručík. Ne starej a zdravej, ale starej a vysušenej, kůži má jako sršní hnízdo v zimě. Hustý šedý vlasy tuhý jako dráty, fakticky fajnově ostříhaný. Menší než já, a to mám jenom metr sedmdesát. Oči zarudlý jako po flámu. Mluvil, jako když starý auto rachotí po štěrkový cestě. Takhle mladej chlap nemluví. Ten hlas byl starej, skřípavej a unavenej.“

„Dokážete podle jeho řeči odhadnout, odkud pochází? Nezmínil se o nějakých městech?“ vyptával se Valentin lhostejně, jako by ho to příliš nezajímalo.

„Kdepak, jestli něco řekl, tak jsem to zapomněl.“

„A ti jeho chlapi byli hubení a neduživí?“

„Jenom ti, co se poflakovali kolem vagonů. Ti, co si mě vzali do parády, byli sakra pořízci. Měli hromady zbraní, fakticky kvalitní bouchačky ještě z dřívějška, nebo stejně tak dobrý. Byli s nima takoví strašlivě vyčouhlí opičáci, taková pokřivená chamraď. Právě ti mě drželi, když mě zpracovávali.“

„Pořád nechápu, proč jim říkáte nacisti,“ podivil se Valentin.

Cooper se začal kolébat, seděl tam schoulený, oči pevně zavřené. „Kdepak, já mám dobrý záznamy. Zkontrolujte mou knížku. Já, a špeh?“ Odmlčel se.

Valentin změnil taktiku. „Určitě se mýlíte, pane Coopere. Nejspíš jste je považoval za nacisty jenom proto, že vám ubližovali.“

„Hele, mladej pane, já jsem vzdělanej. Umím číst, jenom nemám co. Jak to mám vysvětlit? Měli takový znamení jako na těch starejch fotkách. Měli to na uniformách a generál to měl ve strážním vagonu za stolem. A ještě na to byli hrdí, mizerové. Ale vy jim dáte co proto, jako jste dali těm v domě.“

Valentin něco načmáral na psací podložku. „Vypadalo to nějak takhle?“

„Jo, přesně tak, pane poručík. To je přesný. Vsadím se, že jste na to narazil už tisíckrát, že jo?“

Valentin přikývl, ale spíš sám pro sebe než ubohému starci, který zíral na psací podložku. Ten znak už párkrát viděl, a pokaždé nastaly potíže.

Na zažloutlý papír nakreslil tužkou obrácenou svastiku. Jak slyšel, říkalo se jí Zalomený kříž.

„Určitě nevíte, odkud přijeli?“

„Kdepak. Načpak to potřebujete vědět?“

„Přece jste chtěl, abychom jim dali co proto.“

„Jasně že dáte, pane poručík, jasně že dáte. Ale vůbec je nemusíte hledat. Jdou totiž po vás.“

Valentinovi chvíli trvalo, než se dokázal zeptat: „Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Celý léto se pokládají nový koleje. Dělníci a materiál jsou přichystaný. Měl jsem pomáhat úsekovýmu vedoucímu. Nová severojižní dráha Dallas – Tulsa – Kansas City, potom další tři nový odbočky.“

„Odbočky? Kam mají vést?“

„Míří jako vidle rovnou sem do kopců.“

* * *

Valentin se na noc uložil na valník s dalšími třemi Vlky, kteří přenechali svůj vigvam novomanželům Poulosovým. Když konečně utichly pošklebky a vtipy o svatební noci, přečetl si v chladném svitu dorůstajícího měsíce dopis od Molly.

18. ledna 2067

Milý Davide,

doufám, že Tě můj dopis zastihne ve zdraví a nebude putovat příliš dlouho – jeden by si myslel, že Tvoji jednotku najdou dřív než za měsíc, ne? Tady ve Weeningu jsou všichni v pořádku, zima míjí a zatím nikdo neonemocněl, ale všechno jídlo už začíná chutnat stejně, neměla bych si však stěžovat, když jistojistě vím, že Ty jsi na tom hůř. Přečetla jsem Tvůj poslední dopis nahlas při nedělní bohoslužbě a sesbírala pro Tebe hromadu pozdravů a přání všeho dobrého, ale je jich moc, abych je tu vypsala. Pan Bourne pro Tebe cosi má, chce Ti to poslat, jakmile tudy bude procházet některý Vlk, protože to nechce svěřit poště – je to krabice nebo truhlice, tak ji čekej. Pracoval na tom celou zimu a musela jsem mu slíbit, že Ti to neprozradím – a v tom se na mě může spolehnout, protože mi

pomáhá s tímhle dopisem! Jak víš, mám trochu mezery ve vzdělání, v té části Wisconsinu, kde jsme se setkali, se gramatika moc neučila. Slyšel jsi něco o Fratovi? Myslím, že je pořád aspirantem na jihu u Louisiany, ale všichni se pořád přesouváte sem a tam, takže moje informace jsou vždycky staré. Řekli mi, že tam pošta chodí ještě pomaleji a že mu dopisy ukládají, než se vrátí do tábora.

Grafa navrhli na povýšení – když teď z něho bude poručík, myslím, že mě požádá o ruku. Mohlo by to znamenat, že odejdu z vesnice, ale mamka už je na tom mnohem líp. Mary je dost stará, aby zastala většinu domácích prací, a s těmi těžšími nám pomáhají bratři Hudsonovi. Máma a táta tady teď dělají něco jako veterináře, když má někdo problémy s telením, hned k nám přiběhne. Když je teď mamce líp, chystá se taťka vzít ve vesnici významný úřad, přemlouvají ho, aby se stal starostou. Když si vzpomenu, že nám lidi dali krávu, dvě selata a pár kuřat, když jsme sem přišli, a teď už máme pár dobrých dojnic! Samozřejmě se nám tady začínalo tak dobře díky Tobě. Měla bych rovnou říct, že za všecko vděčíme Tobě, žes nás vytáhl z té mizérie ve Wisconsinu a taky mě z toho průšvihu v Chicagu.

Tvoje dopisy jsou srdečné a velice zdvořilé, když se vyptáváš na Grafa. Ale Ty jsi vždycky velice zdvořilý, když se hněváš. Davide, jsi nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala. Pořád Tě mám hrozně ráda, ale jinak než Grafa. Ty máš svůj Cíl. Mluvili jsme o tom, že nás osud svedl dohromady, ale všechno to špatné, co se tehdy stalo, mám jaksi spojené s Tebou, a kdykoli tě uvidím, tak se mi to připomene. Neměla bych říkat, že všechno bylo špatné. Před Chicagem to bylo moc hezké a výjimečné, ale všechno se to promíchalo s tím, co se stalo v Chicagu, je to jako vzpomínka na starou noční můru, nepříliš jasná. Celou zimu potom jsi se mnou měl velkou trpělivost, božíčku, promluvila jsem vůbec za tu dobu, co jsem byla v Minnesotě? Myslím, že se potřebuješ ode mě osvobodit, aby ses stal tím, čím se chceš stát (když ses přidal k Osévačům, a pan Bourne říká, že je to těžká cesta a rozhodnutí následovat je se neslučuje s normálním životem), a já se musím osvobodit od Tebe, abych mohla začít s čistým stolem. Zkoušeli jsme to vloni na jaře, ale nevyšlo to, byla jsem studená jako led – božíčku, to bylo to poslední, co sis zasloužil –, a Tys byl myšlenkami jinde.

Jsem přesvědčená, že lépe to dopadnout nemohlo. Psal jsi mi, že jsi rád, že dostanu tak hodného muže, jako je Graf, a Tvoje slova pro mě hodně znamenají, jenom doufám, že Tě nebolelo, když jsi to psal. Myslím, že oba chováme vůči sobě smíšené pocity. Ale jedno je jisté, u Carlsonových ve Weeningu budeš mít vždycky domov, ať se přihodí cokoli. Byl jsi můj přítel, má láska, můj ochránce, můj uzdravitel, můj učitel, nyní Tě chovám ve svém srdci na výjimečném místě jako drahého bratra. Těším se na Tvůj další dopis a modlím se, aby Ti služba umožnila brzy nás navštívit.

Upřímně a vždycky Tvá

Molly

Molly byla chytrá mladá žena, odhalila nepříjemnou pravdu o jejich vztahu. Valentin vrátil dopis do brašny. V duchu si promítal Molly, jak ji znal: od prvního setkání ve Wisconsinu, když ho její rodiče ukryli, přestože jim ze strany Karanů hrozilo velké nebezpečí, až po jízdu do Chicaga a Mollyinu záchranu před veřejnou násilnou smrtí, protože zabila vysoce postaveného renegáta. Uprchli z Chicaga na plachetnici a dostali se do Minnesoty, do kraje, kde se Valentin narodil a vyrostl, a zůstali celou zimu v domě jeho adoptivního otce.

Valentin a starý kněz spolu sedávali noc co noc a debatovali o všem, co věděli o Karanech. Právě pastor mu poprvé vyprávěl o pradávné válce mezi Osévači, která vedla k odštěpení Karanů a nakonec až k ovládnutí Země upírskými pány. Ti prostřednictvím Rozparovačů zabíjejí živé tvory, aby získali jejich energii, jež jim umožňuje donekonečna si prodlužovat život. Kdysi byli ze Země vypuzeni, mezihvězdné Brány byly uzavřeny nebo zničeny, ale zase se vrátili v roce 2022 a tentokrát vyhráli.

Valentin se v Minnesotě nepokusil obnovit důvěrné pouto, které mezi ním a Molly vzniklo, místo toho se staral, aby měli dost jídla. Po večerech pak Molly předčítal při svíčce z pastorovy sbírky starých knih. Když Valentin osiřel, nahradily mu rodinu právě knížky. Vytáhly ho ze zoufalství, proto doufal, že stejně by mohly pomoct i Molly.

Když přišlo jaro, Valentin se rozhodl dopravit Molly k její rodině, přestože nevěděl, zda se Carlsonovým podařilo dostat do Ozarku s jeho druhem, Vlkem Gonzálezem.

S příchodem jara Molly zesílila a rozkvetla. Valentin měl citlivý nos na potíže, zdaleka obcházel oblasti kontrolované zrádnými přisluhovači Karanů. Prvního května se dostali na hranice Jižního velení a mladá dvojice se shledala s rodinou Carlsonových v pevnosti v kopcích, odkud Vlci střežili silnice a cesty ze Saint Louisu. Chvíle shledání na půdě Ozarského svobodného teritoria patřila mezi okamžiky, na které byl Valentin ve svém životě nejvíc hrdý. Jako by splnil nevyslovenou dohodu, obnovili s Molly tu noc důvěrný vztah, milovali se, bezstarostně a radostně.

Ale už to bylo jiné. Zmizelo zoufalství i nebezpečí, které jim hrozilo ve Wisconsinu, a Valentina začaly volat povinnosti. Prohlásili ho za nezvěstného, považovali ho za mrtvého, a jakmile se roznesla zpráva o jeho návratu do Ozarku, objevil se González a několik dalších Vlků z roty Zulu, aby ho přivítali. David tedy umístil rodinu Carlsonových ke starým přátelům do pohraniční vesničky Weeningu poblíž řeky Saint Francis v severním Arkansasu a vrátil se do služby.

Návrat však přinesl zklamání. Jižní velení si přečetlo a zase zapomnělo jeho hlášení o záhadných operacích Karanů v pahorkatině jižního Wisconsinu, kde na ně narazil společně s Gonzálezem. Pouze krčili rameny, když Valentin tvrdil, že vznikla nová organizace Zalomený kříž, která užívá jako symbol obrácenou svastiku.

Jeho místo v rotě Zulu už bylo obsazené, proto byl přidělen ke kapitánu Beckovi do roty Foxtrot, kterou většinou tvořili čerstvě zasvěcení Vlci. Nikdy neviděli živého Rozparovače ani nenarazili na Obrněné – rozmanité polointeligentní tvory, jež si vytvářeli Karané, aby jim pomohli zotročovat lidstvo –, vyjma jejich velikých stop.

Neustálý výcvik nováčků Davida natolik zaměstnával, že nemohl Molly ve vzdáleném Weeningu navštívit, psali si čím dál méně. Molly byla mladá a krásná, brzy si jí všiml seržant profesionálního vojska, fešáckých Gard, které tvořily hlavní jádro armády Jižního velení. Valentinovy pocity se houpaly jako na houpačce, osten žárlivosti soupeřil s upřímnou nadějí, že Molly nalezne štěstí.

Přesunul váhu na tvrdých prknech valníku, péra na protest zaskřípala. Vzpomínky ho zavedly do slepé uličky. Vrátil se k současným problémům, ke Cooperově výpovědi. O Zalomeném

kříži pořád věděl moc málo. Pouze to, že jeho členové jsou lidé, přinejmenším někteří, a že vyvolávají hrůzu v Karské zóně a na hranicích. S jedním příslušníkem se krátce setkal v bizarní zahradě zvrácených rozkoší v chicagském Zoo, když hledal Molly. Ten člověk mluvil jako voják, ale choval se jako Rozparovač do té míry, že žíznil po krvi. Ať jsou kdekoli, určitě nejsou daleko za neutrálním pásmem, které odděluje Ozark od KZ.

Navzdory této nepříjemné myšlence Valentin konečně usnul. Nad tvrdým lůžkem se otáčely hvězdy na bezmračné obloze.

* * *

„Obrnění, pane Valentine. Jsou jich stovky. Jsou osm kilometrů daleko a rychle se blíží."

Chlapecký hlas vyrušil Valentina z hlubokého předjitřního spánku. Vyskočil jako vylekané zvíře, okamžitě čilý, a hoch mu přestal třást ramenem. Tom Nišino byl mladý aspirant, jednou se začlení do jejich řad, ale zatím putoval s Vlky a vykonával různé táborové práce. Vzrušením bezmála poskakoval vedle valníku. Kapitán Beck vzal Toma, nejchytřejšího z chlapců roty Foxtrot, pod svá křídla jako poslíčka.

„Kteří?"

Nišina otázka zmátla. Nesloužil na jihu Ozarku, kde měl plukovník Steiner nezávislou, unikátní enklávu lidí a Obrněných. Steinerova Milice neopouštěla hranice území, které tvořilo nárazníkovou zónu mezi karanskou Louisianou a Svobodným teritoriem. Valentin tajně doufal v užší spolupráci – během prvního roku u Vlků totiž sehrál menší roli při uzavření spojenectví.

„To nevím, pane. Přicházejí z Oklahomy."

„Máme tedy rozkaz k nástupu?" Valentin zkoumal sluchem tábor, hledal zvuky typické pro skládání stanů a spěch při balení výstroje.

„Kapitán žádá, abyste shromáždil četu v plné zbroji, máte se hlásit u jeho vigvamu," vyřizoval Nišino.

„Díky, chlapče. Prosím, jdi, říkám *jdi* zpátky ke kapitánovi a vyřiď mu, že tam jsem za pět minut. Utíkat ve tmě je nejlepší způsob, jak si vyvrtnout kotník nebo chytit kulku od vlastní stráže. Uklidni se, chlapče."

„Pane!“ Nišino zasalutoval, otočil se a rázně pochodoval ke kapitánovu vigvamu.

Valentin se snažil rozpomenout, zda se taky tak choval, když se v sedmnácti připojil k Hnutí.

Vlci, kteří sdíleli vůz s Valentinem, dosud leželi na stočených přikrývkách. Jejich klid však byl klamný – všiml si, že při prvním náznaku rozruchu položili ruce na pušky.

Valentin si nazul vysoké boty. „Benningu, vyhledejte laskavě seržanta Stafforda. Řekněte mu, ať shromáždí četu, munici a proviant na dva dny. Gabrieli, sežeňte, prosím, tahouny a svažte je dohromady. Bez povozů budeme rychlejší. Děkuji vám.“

Vyskočil z vozu, zatímco si muži vyměňovali zasvěcené pohledy. Stačili už prohlédnout jeho masku. Kdykoli jejich mladý nadporučík mluvil tak řízně a zdvořile, visel ve vzduchu boj.

Valentin cestou do velitelova vigvamu podvědomě registroval řinčení a klení, jak se tábor probouzel. Obrnění představovali vážnou hrozbu. Válečné plemeno karanských bojovníků bylo v Oklahomě vidět zřídka, na prérii spoléhali Karané na jednotky renegátů. Pokud sem povolali Obrněné až ze severní Missouri, mohlo to znamenat, že připravují úder na důležité oblasti Svobodného teritoria. Valentin v duchu procházel možnosti: vpád, útok na pevnost Fort Smith, možná výpad na severovýchod, kde se karanské oddíly spojí s dalšími útočníky, kteří pronikají do Missouri z jihu. Třeba mají v úmyslu dostat veškeré ozbrojené síly i civilisty v tomto koutě Svobodného teritoria do mlýnku na maso. Ze všeho nejpravděpodobnější však bylo, že to je blesková odplata za nájezd roty Foxtrot. Pokud ano, měli by Vlci udělat to, v čem jsou nejlepší – léčka a přepadení ze zálohy. Obrnění je budou pronásledovat, nalákají je do Ozarku a tam je odříznou.

Kapitán Beck stál v červáncích svítání před vigvamem v pohovu, ruce za zády.

Valentin se postavil vedle něj. „Jak vypadá situace, pane?“

„Hlídky zpozorovaly kolem půlnoci Obrněné, jak přeplouvají jezero pět kilometrů severně od nás. Rota Tango je mohla rovněž zaznamenat, mířili do jejich oblasti. Jenomže potom okamžitě odbočili na jih podél řeky. Vyslal jsem záložní četu, aby je sledovala, jsou nejodpočatější. Pokud to půjde, přepadnou jejich zvědy. To by mohlo Obrněné trochu zpomalit.“

„Počet?“

„O jejich množství získáme přibližnou představu, teprve až se rozední, ale jedou na stonohách – proto se tak rychle a snadno dostali přes řeku. Hlídka hlásila, že nad stromy zpozorovala harpyje. Tady po nich není ani památky, proto doufám, že se jim to jen zdálo.“

„Míří sem, nebo se pouze snaží proniknout do Ozarku?“

„Jdou po nás, o tom není pochyb. Možná vaší zásluhou, Valentine, zbyl některému Karanovi už jen poslední Rozparovač. Přinutíme je, aby litovali, že se s námi zapletli.“

„Jak to míníte provést, pane?“ zeptal se Valentin a v duchu se modlil. Sám měl docela jiný názor.

„Nemocné a raněné jsem nechal naložit do aut, která jste zrekvíroval, děti rovněž. Odvysílal jsem už žádost o posily do Decaturu. Gardy tam mají jezdecký pluk, ostatní jsou daleko. Obrnění se nejspíš chystají vypálit náš tábor a dostihnout nás během ústupu na Svobodné teritorium. Objevili se tady moc rychle, nemůže jít o dobře naplánovaný útok. Pokud se stáhneme na Little Timber Hill, můžeme se tam udržet několik dní. Potřebovali by víc dělostřelectva, než mají v celé Missouri, aby nás v těch skalách dostali.“ Beck vytáhl pouzdro z voskovaného plátna, v němž měl doutníky. Ze zdvořilosti nadporučíkovi nabídl.

Valentin zavrtěl hlavou, hledal správná slova. „Pane, tady není nic, zač by stálo bojovat. V okruhu třiceti kilometrů nejsou žádné farmy. Ať Obrnění klidně spálí pár povozů a soudků vepřového. Jestli nás budou pronásledovat směrem na Fort Smith, čím dál postoupí, tím míň se jich vrátí živých.“

Beckovo tmavé obočí se srazilo jako tlustorozí berani. „Hrome, Valentine, víte, co si myslím o takových slabošských řešeních. Dokud nepřimějeme ty kašpary, aby se nás báli víc než my jich, budou na nás dotírat, kde se jim zlíbí. Mimoto zapomínáte na poručíka Caltagironea. Je pořád ještě venku s částí čety. Nechci, aby se vrátil do tábora plného Obrněných.“

„Vím o něm, pane, a souhlasím s vámi. Ale my jsme Vlci, ne Garda. Každý náš muž je pro nás, pro Jižní velení mnohem cennější než celý oddíl Obrněných pro KZ.“

„Navrhujete, abych obětoval lidské životy? Protože pokud ano –“

„Ne, pane, samozřejmě že ne, pane.“

„Vždy je nejtěžší rozhodnout, kde bojovat. Oceňuji, že jste se mi svěřil se svým názorem, Valentine. Vyžaduje to rovněž jistý druh odvahy. Ale jenom proto, že spolu nesouhlasíme, nemíním to zneužít proti vám.“

Na chvíli se odmlčel, jako by čekal, že mu Valentin poděkuje, pak pokračoval: „Jednoho dne budete velet vlastní rotě. Až ji dostanete, tak si velte. Konec válečné porady. Máme tu bandu Obrněných, kteří co nevidět dostanou po čenichu. I kdyby ne, zdržíme je, dokud nedorazí vojsko. Víte, jak dlouho jsem držel přístup do Hazlettu, Vale? Pět dní. Druhý den nám docházela munice, třetí den už neměli čím střílet ani Obrnění.“

Valentin nejednou slyšel vyprávění o těch pěti dnech. Verze Vlků, kteří z roty Foxtrot přežili, se úplně neshodovala s verzí velitele, ale teď nebyla vhodná chvíle, aby s tím začal.

„Váš rozkaz, pane?“

„Vaše četa dopraví co nejvíc zásob na Little Timber Hill. Co jsme tady, kácíme na kopci stromy a budujeme opevnění. Naložte potahové vozy, třeba ztrojnásobte zápřah, budete-li muset, a dostaňte je nahoru na skalní temeno. V tomto ročním období není voda problém, ale chci mít dost potravin a munice. A všechny ruční granáty, které máme. Vyžeňte nahoru dobytek a postavte tam ohradu.“

Valentin spolkl rozkaz jako hořké kapky. Teď už bude na něm, jak ho co nejrychleji splní. Obrnění na stonohách požírají kilometry, ať se potýkají s předsunutými hlídkami, nebo ne, a jakmile se rozední, budou postupovat ještě rychleji.

„Ano, pane.“

„Výborně. Vykliďte tábor co nejdřív.“

„A co ženy?“

„Některé odjely s dětmi. Ostatní musí s námi na kopec. Ještě nějaké otázky, Valentine?“

„Ne, pane.“ Valentin už přemýšlel, zda se mu vůbec podaří dostat povozy po příkrém svahu, byť s trojitým zápřahem.

* * *

V táboře bylo rušno, Vlci kontrolovali zbraně a vybavení. Valentin se vrátil k četě a našel Stafforda úřadovat na valníku, vydával rozkazy a výzbroj seřazeným mužům.

„Do patnácti minut můžeme vyrazit, pane," hlásil Aligátor. „Když nebereme povozy, pojedou ženy na tažných zvířatech. Přesuneme se rychle, na hranici teritoria jsme do soumraku."

„Výborně, Staffe, jenže neodcházíme. Musíme vyvézt na kopec vozy se zásobami. Je zapotřebí dostat munici a potraviny nahoru do opevnění."

Staffordovi tak poklesla čelist, až Valentin čekal, že uslyší žuchnuti. „Kapitán s nimi chce bojovat?"

Valentin zakryl vlastní pochyby bezstarostným úsměvem. „Aligátore, je to nejspíš jen manévr Obrněných, který nás má vypudit. Gardy jsou na cestě. Krom toho je poručík Caltagirone se svým mužstvem pořád na obchůzce. Nemůžeme je nechat napospas Obrněným. Popožeňte chlapy – mají patnáct minut, aby dostali něco do žaludku, pak musíme připravit povozy, naložit jídlo a střelivo a vyvézt je nahoru po cestě. Počítá se každá minuta, seržante, jasné?"

„Rozkaz, nadporučíku."

Aligátor se otočil na podpatku a začal řvát rozkazy. Poulosova novomanželka, její matka a několik dalších žen už rozdávaly náhražku kávy a čerstvé placky. Muži dřepěli kolem poddůstojníků, plnili si žaludky a diskutovali, jak nejlépe dostat zásoby na kopec. Z vůně smažené slaniny se Valentinovi sbíhaly sliny, a tak zamířil ke kuchyňskému ohni. Sedmiletá holčička, dcerka seržanta Hurta z první čety, proběhla kolem, honila kuře, tmavé vlasy za ní jen vlály.

Valentin v duchu zaklel. Měla dávno odjet v dodávce. Hurt se ženou se nejspíš rozhodli, že rodina zůstane pohromadě, navzdory nebezpečí. Děvčátko chytilo kuře a utíkalo ke klecím pro drůbež. Valentin se snažil zapudit z mysli představu, jak ji stíhá Obrněný.

* * *

Než dojedl dva plátky špeku a dva skrojky chleba, které si namáčel do omastku, měla četa v hrubých obrysech připravený plán. Stafford a další poddůstojníci vybrali dva povozy, vůz s

pevnými postranicemi, který rotě sloužil na svahu pod úpatím kopce jako pevnůstka, a žebřiňák s dvojspřežím pro lehčí náklad. Valentin sledoval první skupinu, jak se sekerami a s párem koníků vyráží na kopec. Vyčistí cestu, odstraní padlé kmeny a na skalnatém vrcholu postaví dobytčí ohradu. Za nimi vyjdou rodinní příslušníci, ponesou nezbytné potřeby a poženou hospodářská zvířata – kozy, husy a krávy.

Během prvních ranních hodin nechal Valentin na Staffordovi všechno, kromě munice. Osobně dohlížel na vykopání zásoby granátů a střeliva. V některých výbušninách byl použit černý prach, chtěl mít jistotu, že i ve spěchu bude s lehce zápalnou trhavinou patřičně zacházeno.

„Pane Valentine," ozval se O'Neil, když v mělkém výkopu odhrnul hlínu z poslední bedničky granátů, „jestli mi dáte půl hodiny, nastražím tady past. Necháme tu bedničku, a první Obrněný, který na ni sáhne, se rozletí na takové drobky, že budou malé i na lžičku."

„Mít čas, nechali bychom jim pár překvapení všude možně, O'Neile, ale jsou tady každou minutou."

Vypadalo to, že bude oblačné ráno. Zatímco Valentin kráčel za nákladem munice a dával pozor, aby se cestou do mírného svahu k pevnůstce bedny na voze nesvezly, proběhl mezi stromy Vlk. Valentin se za ním díval, dokud Vlk nezmizel v hustém lese, kde bylo nové velitelské stanoviště.

„Pohyb, chlapi, Obrnění se blíží. Potřebujeme tenhle náklad nahoře, abychom měli my čím střílet na ně, ne naopak."

O'Neil popohnal čtveřici koní, poslední z Valentinovy čety zanedlouho zmizeli v porostu na úpatí kopce. Tam na ně čekal Stafford s dalším zápřahem.

„Všechno a všichni jsou už nahoře, pane. S ohradou nebyla práce – ve skalách je roklina, stačilo ji na jednom konci uzavřít. Jakmile se dostaneme na vrchol, kapitán hodlá povozem s postranicemi zablokovat cestu."

„Výborně, Staffe. Přidělte ke každému kolu chlapa s kamenem, aby je mohli podložit, kdyby si koně potřebovali odpočinout. Strčte mezi bedny kůže pro případ, že by se náklad posunul. Nejspíš by nevybuchl, ani kdyby žebřiňák pořádně nadskočil, ale je lepší být opatrný než mrtvý. Kde má četa stanoviště?"

„Tvoříme zálohu. Kapitán přikázal vyzbrojit i rodinné příslušníky. Část naší čety bude krýt jižní svah a východní sedlo, které spojuje Little Timber Hill s dalším vrchem. První četa bude v hlavní bojové linii bránit cestu. Kapitán se domnívá, že Obrnění vyrazí po cestě, protože má mírný spád.“

Čerstvá přípřež táhla žebřiňák do kopce, muži byli připraveni podložit kola kameny, kdyby koně náklad nezvládli. Dokonce i tento „mírný“ svah byl nesmírně namáhavý, zvedal se vzhůru jako dlouhá rampa.

Něco málo nad polovinou kopce dorazili k opevnění. Přestože Valentin v mnoha ohledech s kapitánem nesouhlasil, musel uznat, že o umístění i provedení pevnůstky rozhodl skvěle. Na počátku největšího srázu ležely pokácené stromy, zašpičatělými větvemi mířily dolů. Opevnění ze dřeva a hlíny, na mnoha místech doplněné palisádami, výhrůžně shlíželo z prudkého úbočí. Jestli budou Obrnění chtít Little Timber dobýt, zaplatí vysokou cenu, tak vysokou, jako byl vrch, na který se ploužil žebřiňák, a tu cenu vyberou střelci roty Foxtrot. Valentin si představil sám sebe v hroší kůži nepřítele a jak by útočil s co nejmenšími ztrátami.

Věděl, že se Vlci budou bít jako krysy zahnané do kouta, jenže především neměl rád, když se ocitli v koutě. Vlci bojovali a přežívali díky rychlosti, napadli Karany tam, kde byli slabí, a zmizeli, než se nepřítel seskupil. Děsil se nadcházející divoké bitvy, ale dostal rozkaz, tak co mohl dělat?

„Do toho, chlapi, tlačte!“ vykřikl a zapřel se do vozu, když koně vyčerpáním začali uhýbat do stran.

Vlci se vrhli ke kolům, k žebřinám, kamkoli, kde se mohli zapřít. Povoz i muži sténali.

U linie opevnění nechal Valentin založit kola a skládal bedny s municí a ručními granáty. Dál byl svah až na vrchol mírnější. Kousek nad nimi se tyčil skalní výčnělek posetý balvany, patrně Beckovo velitelské stanoviště, protože uviděl kapitána, jak odtud hledí k cestě.

„Pokračujte, seržante, promluvím si s kapitánem.“

Šel k Beckovi, který tam prkenně stál, jako by mezi skalami zakořenil.

„Výborně, nadporučíku, konečně důležitý náklad.“

„Chvíli trvalo, než jsme munici vykopali, pane. Něco nového o Obrněných?“

Beck se zachmuřil. „Je jich mnoho. Zvědové napočítali tucet stonoh. Jdou s nimi i lidé, ale naši byli příliš daleko, aby rozeznali, zda je to vojsko renegátů, nebo jenom trén."

„Obrnění nepotřebují velké zásoby. Když přijde na věc, nakrmí se klidně i kamením."

„Valentine, vy i já dobře víme, čím se krmí. Prostě se budeme pár dní snažit, abychom se jim nedostali na jídelníček. Chci, aby vaše četa kryla jižní úval a sedlo, které spojuje skalní temeno s ostatními vrchy. Nejlepší družstvo mějte v záloze, poskytnou podporu tam, kde na nás udeří nejdřív. Mám rovněž jedno družstvo v záloze, budeme je přesouvat podle potřeby. Když se někde objeví dvacet pušek navíc, už to bude poznat."

Valentin si to v duchu rychle spočítal. Beck rozmístil mužstvo za obranný val zhruba po třech metrech kolem vrcholu kopce. Možná víc vojáků na západ a k sedlu, méně nad srázný jižní úval. Pokud se poručík Caltagirone s dvaceti muži stihne vrátit včas, bude to dar z nebes. Obě záložní družstva budou mít hodně napilno.

Vyběhl na vrchol, větrem ošlehané skalisko vyčnívalo z lesa jako bizoní hrb. Kdekoli se ve skalní puklině našla hrstka hlíny, vyrůstaly z ní zakrslé exempláře kosodřeviny, z roklinky v týlu kopce mečely kozy. Domácí zvířata se napájela z miskovité prohlubně, kde se zachytila dešťová voda. Dohlíželi na ně ozbrojení rodinní příslušníci Vlků. Vypadalo to, že tady je vše v pořádku. Našel si chvilku, aby se usmál a kývl na mladou Meyerovou – teď už vlastně paní Poulosovou – s nemluvnětem v náručí, snažil se nemyslet na to, jaký je čeká osud, pokud Obrnění dobudou Little Timber Hill. Otočil se k mužstvu, které zaujalo pozice za obranným náspem.

Seržant Stafford už muže rozmístil, nad jižní úval jich postavil žalostně málo, dvě skupiny soustředil nad sedlo, jež navazovalo na vyšší hřebeny na východě. Za nimi se v dálce na jihovýchodě povzbudivě zvedaly modravé pahorky Ozarské vysočiny.

Valentin provedl pouze jedno vylepšení seržantova obranného rozmístění. Přikázal mužstvu, aby rozvěsilo kůže, klobouky a kusy šatstva na zakrslé stromky vhodných tvarů. Obrnění byli výjimečně dobří odstřelovači na velkou vzdálenost, pár terčů navíc by mohlo zachytit několik střel a zachránit život vojákům.

Vlci se s chutí pustili do výroby strašáků, dokonce zašli tak daleko, že jim dali přiléhavá jména, třeba Tlusťoch, Hrbáč, Pichlák nebo Zelenka. Ještě nebyly poslední odrbané klobouky umístěny na špičkách kleče, a už se od západního svahu ozvaly výstřely.

„Je to tady, našli nás," prohlásil Valentin, když viděl, jak muži ztuhli. „Držte hlavy u země, pánové. Nechte je střílet a sledujte, kde jsou. Palte, až budou znovu nabíjet. Nebo když vyrazí do útoku."

Přemohl nutkání rozběhnout se na opačnou stranu kopce, aby se podíval na nepřítele. Jeho místo bylo u jeho mužstva. „Aligátore, svěřuji vám velení nad záložním družstvem na vrcholu kopce. Jsou poslední linie, pokud tato padne. Dopravte munici k dobytku, každý kbelík a láhev naplňte vodou. Rozuměl jste?"

„Už se stalo, pane, přinejmenším pokud jde o munici. Shromáždím tam nahoře první družstvo. Hvízdnete, kdyby nastaly potíže?"

Valentin vytáhl z rozhalenky jelenicové blůzy stříbrnou píšťalku na ozdobné šňůrce. Jakmile ji Stafford uviděl, škubl sebou; píšťalka patřila Valentinovu předchůdci. Byla by s ním i pohřbena, kdyby ji Stafford nezachránil, než odvezli tělo do polní márnice.

„Může to být dlouhý boj. Rozdělte muže na směny."

Od velitelského stanoviště na skalním výčnělku se vzhůru po kopci blížil dlouhými skoky aspirant Nišino. Valentin překontroloval karabinu i pistoli, než k němu hoch doběhl.

„Nadporučíku Valentine!" Nišino sotva popadal dech. „Kapitán žádá, abyste velel pohotovostním družstvům. Máte zaujmout postavení za velitelským stanovištěm. Našli nás, vyrazili vzhůru na kopec!"

„Děkuji, Nišino. Vyřiď kapitánovi, že tam hned budu." Propustil posla s řádným zasalutováním. Obrátil se na Stafforda: „Takže teď tady velíte vy, Aligátore. Postavte desátníka Hollowaye k rodinným příslušníkům a dobytku do poslední linie."

„Ano, pane."

„Obrněným by mělo chvíli trvat, než kopec prozkoumají. Jestli se vydají k vám, přiblíží se po sedle. Vyšlete tam dva muže s dobrýma ušima a řekněte jim, ať si dají pozor, aby je Obrnění neodřízli od vrcholu."

„Hodně štěstí, Vale.“ Aligátor mu potřásl rukou, chvíli ji podržel ve své.

„Vám taky, Aligátore.“

„Brzy se uvidíme.“

„Brzy.“

Valentin klusal přes kopec, cítil se uvolněný, udělal všechno, co mohl. Výsledek boje bude záviset na Vlcích. Teď už mohl jen zastavit kulku v letu jako všichni ostatní. Tento den z něj může udělat hrdinu, zbabělce, blázna nebo mrtvolu. Stejně dobře jako opilec, který důvěrně zná průběh kocoviny, věděl, že strach přijde později, že ho roztřese, zalije studeným potem a stiskne mu žaludek mrazivým pařátem.

Připlížil se na velitelské stanoviště, kryl se za balvany. Odstřelovači Obrněných už mohli mít výčnělek na mušce, nerad by se seznámil s kulkou ráže .50, vypálenou z jednoranné pušky, v nichž našli Obrnění zalíbení.

Beck zkoumal svah dalekohledem, naslouchal občasnému prásknutí ručnice a při každém výstřelu natočil hlavu jako sova za šelestem myši.

Pohlédl na Valentina a hned se zase věnoval dalekohledu. „Zvědové se vrátili, nadporučíku. Stonohy se na svahu objeví za několik minut. Teď ty zatracené potvory řadí dole v táboře. Napočítali jich jen deset. Budou muset kličkovat mezi stromy, takže se neobjeví znenadání. Běžte s mým pohotovostním družstvem posílit obranu u povozu. Když budu chtít, abyste se stáhli, písknu třikrát krátce na píšťalku.“

„Tři písknutí. Ano, pane,“ opakoval Valentin.

Beck spustil dalekohled. „Připravte jim peklo, Vale. Za takových dnů, jako je tento, rostou kapitánské výložky.“

„Ano, pane.“

Valentin pospíchal za Jamaširem a jeho mužstvem. Uvažoval, jestli je to napětím před bitvou, když Becka napadlo, že jeho nadporučík bude bojovat líp, pokud se bude domnívat, že za to dostane kapitánské frčky. Sloužil pod Beckem devět měsíců, ale kapitán dosud neměl nejmenší představu, co je Valentin vlastně zač. Byla to nepříjemná myšlenka, navíc za dne, kdy už ho beztak trápilo mnoho jiných nepříjemných úvah.

Dostal se ke stromu, kde čekal Jamaširo s nejzkušenějšími vojáky druhé čety. Ostražité, sebejisté výrazy mužů zapůsobily na Valentina jako posilující lék.

„Situace vypadá takhle, pánové. Do pěti minut máme před nosem zhruba deset stonoh. Jenže tohle není rovná prérie, ty přerostlé obludy budou mít v lese značné potíže. Desátníku, máte dvě spolehlivé posádky ke katapultům?“

„Ovšem, pane. Baker dokáže zasáhnout cíl přesně do středu a Grub je skoro stejně dobrý.“

„Výborně. Chci jeden katapult rovnou pod velitelské stanoviště.“

„Rovnou pod velitelské stanoviště, rozkaz, pane.“

„Nad opevněním na jižní straně cesty jsou dva balvany nakloněné k sobě – druhá posádka se přemístí k nim. Vezměte si pytel granátů, pánové, a dejte jim do těla. Nezapomeňte, že stonoha má mozek uprostřed.“

Vlci začali skládat katapulty. Improvizované zbraně Jižního velení sloužily k metání granátů velikosti baseballového míčku. V zásadě šlo o zvětšenou verzi dětského katapultu na principu páky: základ tvořila jednocoulová trubka ohnutá do U, v něm se na železné ose kývala tlustá trubka s miskou z tvrdé kůže. Dva muži drželi U, třetí namířil katapult, vložil do misky granát a vymrštil ho dvakrát dál, než by dohodil. Zkušený vrhač nezřídka mířil až zázračně přesně.

Desátník Jamaširo a čtyři muži doprovodili Valentina k cestě, aby obhlédl provizorní zátaras vytvořený z těžkého vozu s postranicemi, z navršených kamenů a klád.

„Seržante Petrie, vy tady velíte?“ oslovil Valentin vojáka, který s dalšími dvěma zaklekl za velkou kládu umístěnou napříč přes vůz.

„Ano, nadporučíku Valentine.“

„Skvěle jste rozmístil muže. Řekněte ostatním Vlkům, že se blíží stonohy. Střílet na ty potvory není k ničemu, ani si toho nevšimnou. Musíte dostat Obrněné, kteří na nich jedou. Nebojte se používat granáty, máme jich dost na celé léto.“ Nebyla to sice tak docela pravda, ale Valentin je chtěl povzbudit, aby je využívali. Bylo známo, že výbuchy stonohy přimějí, aby se otočily a odplazily stejně rychle, jako se připlazily.

Několik Vlků mělo svazky dynamitu na hromádkách poblíž pružných větví, kterými je mohli vymrštit. Valentin obcházel obrannou linii, ověřoval rozmístění mužů a jejich výzbroj. Většinou měli pušky a hleděli z kopce ostražitě, nelítostně.

Valentin po celou dobu naslouchal zbystřeným sluchem, co se děje pod kopcem. V denním světle, tlumeném zamračenou oblohou, vypadal les neskutečně, bez stínů. Kdesi v dáli ťukal datel, jako by je chtěl varovat, že se něco chystá.

„Tak pojďte, opičáci, dejte se do toho… Ať už to máme za sebou," řekl Vlk, který mířil puškou s posuvným hledím dolů ze svahu.

Okamžitě se mu dostalo odpovědi, v dálce třikrát zahoukal roh, až vstávaly vlasy na hlavě, pokaždé vyloudil zvuk o něco vyšší a zvučnější: *Húúú! Húúúú!! HÚÚÚÚÚ!!!* Valentinovi to připomnělo troubení labutí v čase toku, které slýchal v mládí v Minnesotě. Několik nováčků na sebe pohlédlo, jakmile uslyšeli ten zvuk z jiného světa, hledali jistotu u kamarádů.

„Výborně, oznámili nám, že už jsou na cestě," poznamenal Valentin. „Tak jim tu pozornost vrátíme." Hlasitě zavolal: „Držte pozice, pánové, a dejte jim vědět, že na ně Vlci čekají!"

Muži začali křičet a výt, napodobovali hlas šelem psovitých, jejichž jméno užívali. Výkřiky se šířily a sílily, jak další Vlci po celé délce řídce obsazené obranné linie kolem kopce následovali jejich příkladu. Valentin zahlédl mladého hubeného Nišina o kus výš mezi balvany velitelského stanoviště, řval zplna hrdla, až celý zrudl.

Od úpatí se rozlehlo vytrvalé šustění, jako by vítr prohánět spadané listí. Vytí utichlo. Valentin zvedl karabinu, její váha a pach mazacího oleje ho uklidňovaly.

Světležluté stonohy postupovaly, plazily se do svahu jako obrovité stonožky. Po celé délce desetimetrového těla se jim vlnily nohy, mrskaly se rychleji, než oko dokázalo sledovat. Valentina pohyb končetin fascinoval, připomínal mu padající destičky domina. Násilím odtrhl zrak. Sumčí vousy na tlamách se kývaly sem a tam, hledaly cestu mezi stromy, kterou by prošel zbytek stvůry. Na hřbetech jim obkročmo seděli šediví obři velcí jako gorily, pracky měli jako polena. Kryli se za kovovými štíty, hlavně dlouhých pušek podepřené vidlicemi na boku štítu. Na každé útočné stonoze se vezla šestice Obrněných, stříleli vzhůru na

obranný násep Vlků. Mířili hůř než obvykle, protože jejich oři nepravidelně kličkovali.

Pár Vlků vystřelilo, jakmile jim nad hlavami zasvištěly kulky. Mezi stromy zahřměly exploze granátů metaných katapulty. Další Vlk hodil svazek dynamitu s krátkou zápalnou šňůrou. Zásilka poskakovala z kopce proti řadě stonoh.

Mezi stonohami přebíhali pěší Obrnění od stromu ke stromu, kryli se palbou z pušek. Několik střel vlétlo mezi Vlky. Pěchota Obrněných však neudržela tempo s jízdou.

Dynamitová nálož se dokutálela pod střed stonohy. Když explodovala, do vzduchu vylétly černé vnitřnosti. Tvor byl téměř na dva kusy, bylo po něm, ale oba konce se dosud zmítaly na končetinách, pokoušely se opakovat reflexivní pohyby.

Další granát explodoval dost blízko nervového centra jiného netvora, a ten sebou začal škubat v křečích, shazoval a drtil Obrněné i stromy kolem, když se vzpínal a válel jako škorpion, který ubodal sám sebe k smrti. Stonoha na okraji řady se zdála zmatená, najednou zabočila a pobíhala mezi stromy, jako by hledala, kudy uniknout, čímž poskytla Vlkům příležitost sestřelit jezdce. Jakmile se stonoha osvobodila od Obrněných, kteří ji řídili, pelášila z kopce, pryč od toho zmatku. Další dvě ji následovaly, vzdor horečnému úsilí jezdců dostat je pod kontrolu.

„Do nich, chlapi, do nich!“ křičel seržant Petrie do vřavy, po tváři mu tekla krev ze šrámu na spánku. Kulka, která ho málem zabila, mu naštěstí jen odnesla klobouk. Roztrženou kůží a prýštící krví prosvítala bílá kost.

Valentin pálil střelu za střelou na předního Obrněného na nejbližší stonoze, ale bud netrefil, nebo se kulky odrážely od štítu. Rozčileně poklekl, aby znovu nabil. Odstřelovači Obrněných začali pálit do místa, kde měl ještě před okamžikem hlavu. Napravo od něj ležel Vlk, celou pravou půlku hlavy měl odtrženou, jako by mu ji někdo uřízl přesným nástrojem.

S nabitou karabinou se Valentin překulil a přikrčil za násep ke střílně mrtvého vojáka. Třikrát vypálil do předního Obrněného z boku za štít. Tentokrát kulky našly cíl, Obrněný spadl z oře. Jeho druhové se pokoušeli chytit otěže, ale stonoha už zatáčela doprava. Než se vzpamatovali, Vlci je postříleli jako růže na střelnici.

Zápach korditu zaplnil Valentinovo chřípí. Další stonoha, těžce poraněná granátem, se zmítala bolestí, až praskaly stromy. Ale dvě

jiné už byly u náspu a snažily se prorazit zátarasy z pokácených stromů. Špice větví se jim zapíchly do poddajné, tlusté kůže a ulámaly se, ale stonohy jako by je necítily.

Valentin zahlédl záblesk roznětky a uslyšel slabé, čvachtavé *bum.* Vrhač katapultu si vybral za terč tlamu zvíci obruče basketbalového koše a mrštil obludě granát rovnou do krku. Stonoze vybuchla tlama, celý předek těla byla jediná zelenožlutá otevřená rána. Netvor zacouval, vyrazil ze svahu, setřásal jezdce jako splašený mustang. Druhá stonoha však už vylezla na horní klády a Obrnění seskakovali na Vlky, navíc se v těsném závěsu připlazilo další žluté monstrum. Jak se vzduté a pulzující břicho valilo přes klády Valentinovi nad hlavou, zapomněl na vlastní rady a pálil do něj zblízka kulku za kulkou, zhruba doprostřed. Z děravé kůže kapal zelený sliz, až konečně střely ráže .30 zasáhly nervové uzliny. Stonoha se zhroutila. Vrhl se bokem, přesto mu těžké tělo zavalilo holeně. Několik končetin obludy mu v poslední křeči zabušilo do stehen.

Rozpoutal se boj muže proti muži, mohutní Obrnění odhazovali Vlky doprava a doleva jako kuželky, stříleli z bachratých pistolí a mávali dvojitými válečnými sekerami, ostří zrudlá krví. Kosila je salva shora, také posádky katapultu přestaly házet granáty, popadly pušky a pálily na Obrněné u zátarasu.

Valentinovi se podařilo vytáhnout jednu nohu zpod nehybné obludy.

Jezdec ze stonohy, kterou Valentin zastřelil, vyskočil na pokácený strom. Valentin zvedl karabinu, ale úderník jen neškodně cvakl. Buď se náboj zasekl, nebo v komoře už žádný nebyl. Obrněný se rozmáchl sekerou a Valentin zahlédl v jeho nachových očích svoji smrt. Vtom se opičákovi udělaly v prsou dvě díry, složil se dozadu. Valentin neměl čas pátrat po svém zachránci, rychle se vysvobodil zpod mršiny a vystrčil nos nad násep. Spatřil, jak Obrnění ustupují do lesa. Hleděl za nimi o vteřinu déle, než měl, a kolem ucha mu zasvištěla kulka tak blízko, až ucítil závan vzduchu.

Rychle se stáhl do bezpečí za klády opevnění. Vlci na obou stranách stále stříleli z kopce. Jeden muž se zakrvácenou rukou zastavoval jinému krvácení na hlavě. Valentin začal počítat padlé. Čtyři mrtví. Mnoho zraněných.

U Valentinových nohou ležela bachratá bouchačka, kterou tam ztratil Obrněný. Vypadala jako dva revolvery spojené jednou pažbou, tlustý lučík a spoušť uprostřed obou. Natahovala se jedním kohoutem a střílela z obou hlavní.

„Utíkají!“ vykřikl někdo.

Vlci, kteří přežili útok stonoh, se opřeli o klády, mnohým stékaly po tvářích slzy úlevy.

„Vrátí se,“ řekl Petrie, jemuž voják obvazoval hlavu. „Budou útočit, dokud nebudou všichni mrtví… Nebo dokud nezemřeme my.“

* * *

Toho chladného jarního dne zaútočili Obrnění ještě šestkrát. Vlna útočníků se pokaždé dostala o něco výš jako stoupající příliv. A když ustoupila, zanechala mezi skalisky a stromy odstřelovače, ukrývali se v okopech a dali se zneškodnit jedině granáty a soustředěnou palbou. Řady Obrněných ovinuly Little Timber Hill jako hroznýši, kteří svou kořist zardousí drtivým stiskem.

Minulo poledne, odpoledne přineslo dvouhodinovou přestávku v boji. Valentin odvelel od předprsně vždy malou skupinku mužů, odplížili se na skalní temeno pro jídlo a vodu a třeba se i rychle umyli, pokud o to stáli. Jenže o to většinou nestáli, protože na obloze se opět sbíraly dešťové mraky.

Asi ve tři hodiny odpoledne, když řvoucí zástupy Obrněných opět zaútočily, zranil odstřelovač kapitána Becka. Tom Nišino nevěděl, co dělat, proto hvízdl na kapitánovu píšťalku. Valentin zaslechl písknutí v řevu Obrněných, podíval se nahoru a uviděl chlapce, jak na něj mává. Máchl rukou, aby Tomovi naznačil, že se má držet při zemi, vtom hoch dostal zásah, zatočil se dokola a padl mezi balvany.

Valentin předal velení Petriemu a vylezl na velitelské stanoviště. Nad Beckem klečeli dva Vlci a žena, nejspíš z tábora. Kapitán měl roztříštěné levé rameno, paže mu bezvládně visela.

„Jak se mužstvo drží?“ zeptal se Beck skrze zuby zaťaté bolestí.

„Dobře, pane, ale nad cestou máme devět mrtvých a mnoho zraněných.“

Žena kapitána zručně obvazovala, jeho sykání si nevšímala. Valentin obdivoval zkušené pohyby jejích rukou.

„Nevím, jak dlouho zůstanu při vědomí, Valentine. Takže přebíráte velení. Držte pozice, Gardy už jsou na cestě. Přeneste zraněné na skalní temeno. Tam budou v bezpečí. Dřív či později Obrněným dojde, že nejsnazší způsob, jak se na nás dostat, je přes sedlo, proto raději přeskupte pohotovostní družstva."

Valentin si přál, aby Beck zmlkl. Jestliže se rozhodl, že mu předá velení, měl by přestat vydávat rozkazy.

„Ano, pane. Teď vás dopravíme do roklinky."

Vlci pomohli Beckovi na nohy, podpírali ho za zdravou paži. Kapitánovi se při prvních vrávoravých krocích stáhl obličej bolestí. Zamířili na vrchol, všichni tři se kryli před odstřelovači na svazích kopce.

Valentin sebral triedr, který Beck upustil. Na řemenu i pouzdru uvízl pach kapitánových doutníků. Co náleželo Beckovi, patřilo teď jemu. Odpovědnost za budoucnost roty Foxtrot mu zasukovala v žaludku gordický uzel. Všiml si, že mladá žena v umolousaných šatech, která ošetřila Becka, zvedla kapitánovu opakovačku a prohlížela si ji. Rusé vlasy se zlatavým nádechem měla nakrátko zastřižené, byla pihovatá a měla pěkný, i když trochu kostnatý obličej. Vypadala, jako by celé týdny dostávala snížené dávky proviantu, ve velkých očích měla ostražitý, lačný pohled. Valentin si náhle uvědomil, že ji nezná.

„Promiňte, kdo jste?" zeptal se. „Domníval jsem se, že v táboře znám všechny."

„Byla jsem v táboře jen pár hodin, Vlku. Nechybí vám asi dvacet mužů?"

Valentin se zamračil. „Jsem nadporučík David Valentin, druhý pluk Vlků Jižního velení. Právě jsem převzal velení roty Foxtrot. Budu vděčný, když mi prozradíte své jméno."

„Dala bych přednost tomu, aby se neobjevilo v žádném oficiálním hlášení. Jestli budete muset něco napsat, moje krycí jméno je Mlha."

Jejich rozhovor přerušovaly příležitostné výstřely zdola.

„Krycí jméno? Vy jste Kočka?"

„Ano, pane nadporučíku. Už od šestnácti let. Většinou působím na prérii, ale teď jsem na stopě jisté záležitosti."

„Co víte o mužích, kteří nám chybí? Postrádáme několik Vlků pod velením poručíka Caltagironea.“

Zatvářila se smutně. „Už na ně nečekejte. Přepadli je na břehu Verdigris. Zabili je.“

Valentin nepohnul ani svalem, aby skryl zděšení. *Další přítel je mrtev.* „Obrnění?“

„Ne – Rozparovači. Přinejmenším tak vypadali.“ Olízla si rty jako šelma, která narazí na nepříjemný pach.

Valentinovi došlo, co ta zpráva znamená. Caltagirone byl tak mazaný, jak jen dokázal Otec Vlk své svěřence udělat. Nezaskočili by ho nepřipraveného. „Jak to myslíte, že tak přinejmenším vypadali?“

„Těžko se to vysvětluje. Je to skupina zhruba dvanácti Rozparovačů. Nikdy jsem neviděla, aby se takhle velká skupina potulovala jen tak. Jsou ozbrojení, což je podivné, aspoň podle toho, co jsem o nich slyšela.“

„Taky mi to připadá neuvěřitelné.“ Nedávalo mu to žádný smysl. Rozparovači sloužili k přenosu vitální aury mezi obětí a vládnoucím Karanem. Pokud nebyli úzce spojeni, psychická energie byla ztracena. Dokonce i v boji Rozparovači zabíjeli tak, aby jejich páni získali auru, po níž tolik toužili.

„Chcete říct, že nevím, co vidím, Vlku?“

„Ne. To vůbec ne. Děkuji za zprávu… o Vlcích u Verdigrisu.“

Zrzka se posadila, sundala si vysokou šněrovací botu, stáhla si dva páry špinavých ponožek a masírovala si nárt. Na kostnatém chodidle měla mozoly člověka, který toho hodně ušel po svých.

„Není čas diskutovat o tom, co s nimi Karani provádějí. Ať jsou ti Rozparovači sebedivnější, pořád přes den odpočívají. Jsem si ale docela jistá, že míří sem. Jakmile se za soumraku proberou, do půlnoci je tady máte, možná ještě dřív. Skoro jsem uštvala koně, abych se k vám dostala. Tihle Obrnění jsou jen mucholapka, která vás má přilepit na jedno místo. Kdo vás ale nakonec zabije, budou Rozparovači.“

Byla cítit zpěněným koněm a vodou z bažin.

„To by mohli mít docela slušnou šanci. Obrnění nás obklíčili.“

„Nadporučíku, jestli najdu v obklíčení díru, myslíte, že byste jim mohl trochu zatopit někde jinde? Máte dost koní, abyste odvezli raněné.“

Valentin nepotřeboval přesvědčovat, aby opustili kopec, pokud by se tak Vlkům podařilo uniknout nepříteli.

„V téhle roční době se stmívá brzo. Svolám do roklinky seržanty a promluvíme si.“

První minometný granát zasáhl skalní temeno, když se přesunovali z výčnělku, oba se vrhli na zem vedle sebe.

„Dneska jde všechno od desíti k pěti,“ řekl Valentin, prskal hlínu.

* * *

Musel křičet, aby ho bylo slyšet v ryku zvířat a výstřelech zdola. Obrnění kropili kopec minometnou palbou, ta ale nenadělala víc škody než ruční granáty Vlků. Buď si Obrnění nezabalili dost munice, nebo se z jejich zbraní nedalo střílet příliš často. Snad za to mohla technika, snad výcvik.

Slunce se sklánělo k západu. Šero se plížilo vzhůru po svazích, pohlcovalo zalesněný kopec jako stoupající povodeň.

„Tak ještě jednou, Vlci. Vy, Stafforde, zůstanete se mnou při zastíracím manévru.“ Valentin měl kolem sebe všechny poddůstojníky – vyjma Hurta, jenž zůstal u obranného náspu – a při vydávání rozkazů se otáčel jako vteřinová ručička na hodinkách. „Připravíme Obrněným na západním svahu pár překvapení, která je přinutí k zamyšlení, všichni ostatní budete ustupovat na východ. Jamaširo, vy budete krýt ústup raněných. Naložte je na smyky, zapřáhněte je za koně a vyrazte.“

Jamaširo přikývl.

„Nechci slyšet jediné slovo, že je někdo na tom tak špatně, že ho nemůžete odvézt. Nikoho nezastřelíme, ani tady nikoho nenecháme. Petrie, jestli se na to cítíte, povedete zadní voj. Jakmile začne zastírací manévr, vypálíte krycí salvu a vyklidíte obrannou linii.“

„Hlava mě sice bolí jako střep, pane, ale to proto, že mě Obrnění postřelili, ne z vašich rozkazů.“

Valentin pohlédl seržantovi do očí, zornice měl normální, kolem levého oka se mu však rozlila modřina hodná fotografie do lékařské encyklopedie.

Valentin se obrátil na dalšího muže: „Hollowayi, vezměte pět šikovných Vlků a běžte s naší Kočkou. Vybere ústupovou cestu, vaším úkolem bude zajistit, aby tou cestou všichni odešli. Pokud možno se vyhněte palbě.“

Zmíněná Kočka je poslouchala, zatímco si házela do úst teplé fazole s rýží. Velké kapsy na plášti měla vyboulené krajíci chleba, do stočené přikrývky zastrkala další potraviny.

„Víte jistě, že vás po těch fazolích neucítí Obrnění na sto honů?“ zeptal se jí Valentin.

Vlci se začali uculovat, ale mladá žena zpražila Valentina studeným pohledem. „Bez obav. Prostě jenom nadělejte na svahu trochu rámusu a zajistěte, aby všichni ostatní aspoň hodinu pořádně hýbali kostrou. Dokážete to, nadporučíku?“

Valentin potlačil nutkání pokrčit rameny. Za hodinu už může být po něm. „Uvidíme, co svedeme.“ Pohlédl poddůstojníkům do tváří a jejich sebevědomé výrazy ho uklidnily. „Nějaké otázky, pánové? Ne? Nuže, do sedel! Do rána chci být hodně daleko odtud.“

Když se plížil dolů k náspu se Staffordem a čtveřicí obratných střelců za patami, uvědomil si, že naprosto ignoroval poslední rozkazy kapitána Becka. Jenomže kapitán ležel mezi raněnými na smyku a byl v bezvědomí, ať v důsledku šoku, nebo bolestí. I kdyby Kočka špatně odhadla, že záhadní Rozparovači míří k nim, Valentin pochyboval, že by udržel Little Timber až do nejistého příjezdu jednotek Gardy. Jestliže se do toho Obrnění pořádně pustí, smetou je z kopce příštím útokem, pokud bude stejně silný jako ten první na stonohách.

Jeho skupina dorazila k zátarasu. Obloha tmavla, v lese se šeřilo.

Seržant Hurt mezitím upravil vůz s pevnými postranicemi na jednosměrný výlet z kopce. Všechna kola teď měla ruční brzdy s koženými podložkami. Vlk, který zřejmě četl román *Ben Hur*, upevnil na náboje kol nože s hroty namířenými ven. Na předek a postranice přitloukli kulatinu a přidali pytle s pískem na ochranu. K zesíleným bokům byly připevněny bedničky granátů a fosforových pochodní.

Dobrovolníci vyskočili na vůz, pušky, pistole a upilované brokovnice připravené.

„Nejspíš bych pukl smíchy, kdyby sem po vší té dřině vlítl granát z minometu,“ poznamenal Stafford, když pomáhal Valentinovi na korbu.

„Slyšel jsem o skluzavce rovnou do pekel, ale nikdy bych nečekal, že se na ní sám svezu,“ prohlásil další Vlk, nabil do brokovnice dvě patrony hrubých broků. Ušklíbl se a zbraň zacvakl.

Valentin zvedl pušku Obrněných, kterou získal co válečnou kořist. Další ležela nabitá na dně povozu. Byla těžká a nemotorná, ale usoudil, že dokáže namířit a vystřelit, když ji opře o postranici. Páka závěru i spoušť byly hamatné a nezvykle konstruované – páka se musela otočit až nahoru a posunout v pouzdře závěru dozadu, aby byla vyhozena prázdná nábojnice. Dokonce i páka vypadala záhadně, dokud si nepřipomněl, jak Obrnění po výstřelu vždycky divně pohodili hlavou – zřejmě závěr otevírali a zavírali bradou. Zasunul do nábojové komory projektil ráže .50. Náboj byl píď dlouhý a tlustší než ukazováček.

Zatímco se stíny prohlubovaly, Vlci se odplížili z pozic, za náspem zůstal jen Petrie s několika dobrovolníky.

Valentin přidělil muže k brzdám, sám si vzal pravé přední kolo. Minuty ubíhaly, stíny pomalu měnily barvu do nachova, noc se blížila.

Tma.

„Výborně, prosil bych krycí palbu, pánové. Vy tam vzadu, pořádně zatlačte!“ vykřikl Valentin přes rameno na vyčkávající Vlky. „Jedem!“

Vůz se rozjel z dlouhého příkrého svahu. Koleje v cestě povedou kola, když nemají zápřah, přinejmenším dokud nenaberou značnou rychlost.

„Nezapomínejte na brzdy!“ zavolal Valentin na tři muže u pák. Museli ujíždět dost rychle, aby nebyli snadným terčem, ale zase ne příliš rychle, aby brzdy nedokázaly vůz zastavit. Z obou stran hvízdaly kulky. „Zastavte, než vyjedeme z lesa.“

Stafford a ostatní Vlci na voze házeli granáty na obě strany, vypadali jako defilírka hodnostářů, kteří rozhazují dětem karamelky. Na cestu před nimi skočil Obrněný, zvedl pušku k rameni. Valentin v jediném záblesku zahlédl, jaký konec ho čeká na dně korby, jak vyschlá prkna vpíjejí jeho krev, jenomže po výstřelu nepřišel zásah. Obrněný odhodil pušku a vytáhl nůž velký jako kosa. Rozběhl se k boku vozu, objal rukama klády, které z

něho trčely, a chtěl se vyhoupnout nahoru. Divoké vrčení se však změnilo na překvapené heknutí, když se mu nože na náboji kola zatočily v břiše. Vykuchaný obr odpadl z vozu stejně rychle, jako na něj naskočil, zůstal ležet na cestě.

Prásk! Vlk u zadní brzdy zůstal nechápavě zírat na ulomenou páku – nebo spíš na kus dřeva, kterým byla páka připevněna k povozu, aby se s ním dalo manévrovat.

„Ještě vydržte, už jsme skoro dole," řekl Valentin. Sklon svahu se zmírnil. Za několik vteřin vyjedou z lesa. „A teď všichni prudce zabrzdit! Zastavte vůz!"

Kruci, kruci, krucifix! Vůz zpomaloval, ale nezastavil. Vydrkotal z lesa za skřípání dřeva, kožené brzdicí podložky se prodřely.

Ve tmě kolem blýskaly výstřely. Jeden Vlk padl na dno vozu a držel si prostřelené rameno. Ostatní začali pálit. Obrnění vyrazili kupředu, pak zalehli, aby mohli zamířit na vůz.

„Stafforde, pochodně," křikl Valentin a podal dvě světlice Aligátorovi, který chladnokrevně metal do noci granáty.

Valentin a Stafford připálili rachejtle od žhnoucího doutnáku. Vzplály modrobílým světlem, které se zařezávalo do očí. Valentin přimhouřil víčka a mrštil pochodeň co nejdál napravo. Jakmile dopadla, odhalila střelce Obrněných, a Vlci na ně mohli zacílit. Stafford hodil dvě světlice nalevo.

„Další! Když je nemůžeme postřílet, tak je aspoň oslepíme!" křičel Valentin.

Modrobílé světlo vylouplo ze tmy postavu v plášti s kápí.

Rozparovač!

Valentin zvedl pušku Obrněných, potýkal se s dlouhou hlavní, než ji opřel o postranici. Zakuklenec se přikrčil, když na něj Vlci začali pálit, nelidské klouby ohnul jako pavouk připravený ke skoku.

Valentinova puška zahřměla jako dělo, složila Rozparovače úhledně na záda, jenom nohy mu cukaly. Zbraň Obrněných však rozdávala rány na obě strany, kopla Valentina do ramene, jako by rovněž dostal zásah. Ale za tu bolest to stálo, projektil prorazil Rozparovačův ochranný plášť. Valentin sáhl pro druhou pušku, než ji však zvedl, Zakuklenec zmizel.

Třísky lítaly, jak se střely Obrněných zarývaly do kulatiny, Vlci se kryli za pytli s pískem. Prostranství mezi vozem a stromy na

úpatí Little Timber se rozevíralo jako temný, smrtící chřtán. Museli je přeběhnout dřív, než se kolem povozu shluknou všichni Obrnění.

„Teď! Utíkejte ke stromům!“

Muži ho v zápalu palby nevnímali.

„Pohyb!“ vyštěkl Stafford, vytrhl střílející Vlky z transu zupáckým řevem a herdami do zad. Zatímco vyskakovali z vozu, odtáhl seržant postřeleného vojáka dozadu.

Podívaná na Vlky, jak opouštějí pojízdnou pevnost, podnítila Obrněné k běhu, řvali jeden přes druhého. Valentin ještě vystřelil z druhé veliké pušky a taky vyskočil z vozu.

Stafford se najednou předklonil, chytil se za žaludek. „Padejte, padejte!“ zasípal na Vlky a skácel se.

Valentin zachytil Aligátora, než dopadl, jeho reflexy měly zařazenu nejvyšší rychlost. „Padejte… padejte,“ vyhekl znovu Stafford, ale jestli jen opakoval poslední rozkaz, nebo jestli vybízel nadporučíka, aby ho nechal být, to Valentin nedokázal odhadnout. Hodil si ho na rameno jako pytel.

„Kdepak! Tak snadno se z roty Foxtrot nedostanete,“ supěl, když se plahočil ke stromům. Popohánělo ho vytí a výstřely Obrněných.

Další Vlk padl, klesl na zem pouhých deset metrů od lesa. Záblesk brokovnice ozářil Obrněného, který vyskočil mezi stromy, kůži přízračně šedivou v záři světlic. Najednou se zapotácel, téměř rozervaný na dvě půlky. Snad to byl sluchový klam, neboť Valentinovi připadalo, jako by výstřel přišel z velké dálky.

Vyrazil do svahu, Staffordova teplá krev mu stékala po zádech. Na ničem nezáleželo, pouze musel dostat seržanta na kopec. Zapomněl na Obrněné, na ostatní Vlky, kteří běželi vedle něj a kryli ho, jak to šlo. Vnímal jen palčivou bolest v nohách, pálení v hrudi a měděnou pachuť v ústech – to bylo skutečné, vše ostatní splynulo v jednolitou vřavu boje. Cítil, že Stafford ochabl… *Panebože, prosím, ať je to jenom bezvědomí.*

„Dostaňte… se… k žebříňáku,“ supěl Valentin.

Vlci by už dávno byli na kopci, kdyby pořád nekryli Valentina se Staffordem.

Voják vedle něj nabil pušku. „Až po vás, pane.“ Zaklekl a vystřelil dolů z kopce.

Valentin zaslechl výkřik, který nevydal člověk. Našel novou sílu, popadl dech a chvátal dál.

„Nadporučíku, k zemi!“ vykřikl seržant Petrie odkudsi shora.

Valentin klesl na kolena, jednou rukou pustil Stafforda, aby se mohl opřít o zem.

Z obranného náspu zazněla salva a hned druhá, sotva Vlci nabili pušky.

„Teď, pane!“ vykřikl Petrie.

Valentinovi prolétl nad hlavou rudý konec roznětky granátu.

Pár vteřin oddechu udělalo s jeho nohama hotové divy. Vstal, Stafforda pořád přes rameno, doběhl k náspu, odkud stříleli Vlci rozestoupení zhruba na dvacet metrů.

„Zadní voj měl být dávno pryč, Petrie,“ pokáral Valentin svého zachránce, „ale jsem zatraceně rád, že vás vidím.“

„Nápodobně, pane. Mám zapálit doutnáky?“ zeptal se seržant.

„Nedejte se pobízet.“

Ve vyježděných kolejích stál žebřiňák, stejně jako předtím první vůz. Jenomže byl plný dynamitu, střeliva, černého prachu a granátů, „řídila“ ho posádka čtyř legračních strašáků, které přinesli z východního sedla. Petrie kývl na dva Vlky, aby odkopli kameny pod koly, a žebřiňák se rozjel. Petrie zapálil bleskovice, které visely z konce vozu jako špagety. Metr a půl dlouhé zápalné šňůry syčely, jak prohořívaly k výbušninám.

Vůz nabíral rychlost.

„Na ohňostroj tady nezůstaneme. Gavine, Richardsi, ujměte se seržanta Stafforda. Položte ho na nosítka. Máme jednoho muže s prostřelenou rukou. Kde je Holbrooke?“

„Zůstal tam,“ odpověděl jeden Vlk. „Padl na cestě.“

Valentin vytěsnil z mysli čerstvě zasvěceného Vlka se všemi předpoklady stát se dobrým důstojníkem. „Musíme dohonit ostatní.“

Vlci se dali na ústup, zatímco výbušniny explodovaly na úpatí kopce. Patrony a granáty rovněž vybuchovaly a přidávaly vlastní tóny do symfonie zkázy.

* * *

Úniková cesta, kterou zvolila Kočka jménem Mlha, vedla hlubokým úvalem na jižní straně Little Timber Hillu. Valentin a jeho unavení muži přešli co nejrychleji skalní vrchol k Vlkovi, který na ně čekal na konci obranného náspu, kde začínala trasa ústupu.

„Nadporučíku Valentine," řekl voják a do očí mu vhrkly slzy úlevy, „mám vás vést, doženeme rotu. Ta Kočka je opravdu šikovná, pane. Našli jsme dva mrtvé Obrněné na konci strže. O kus dál další dva. Dokázala to bez jediného výstřelu."

Čtyři muži nesli nosítka se Staffordem, během několika minut dohnali zadní hlídku. Na konci řady šla i Kočka, čekala na ně.

„A to se říká, že devět životů máme my," poznamenala, oči jí ve tmě zasvítily. Reagovala na každý sebeslabší zvuk, jako by se pod její pihovatou kůží skrývala jen čistá energie. Obličej měla začerněný krycí barvou, plášť si obrátila naruby, kde byl černý jako uhel. „Těší mě, že jste to dokázal, nadporučíku. To ale byl kaskadérský kousek!"

„Díky, tedy díky, že jste našla únikovou cestu. Děkuji vám za celou rotu Foxtrot." Valentin se jí uklonil. „Jestli vás napadá, co by mohli Vlci udělat pro vás –"

„Jistěže. Vezmu si takovou karabinu, co jsem viděla u vás, a brokovnici. Taky by se mi docela hodil revolver."

„Samozřejmě. Zítra ráno si vyberete."

„Ne, pane – teď hned, jestli vám to nevadí. Vracím se zpátky na kopec."

Valentin se zarazil na místě, takže Vlk za ním do něho narazil. Další muž zaklel, když se řada zastavila.

„Co to má znamenat?" zeptal se Valentin, ukročil stranou a pokývl Vlkům, ať ho předejdou.

„Podívejte, nadporučíku, někdo tam přece musí udržovat táboráky. A taky občas vystřelit na Obrněné. Svázat dohromady dobytek, aby známkami života oklamal Rozparovače – aspoň na dálku."

„Na to jsme už použili několik zraněných Obrněných," vložil se Hart.

Usmála se na něho a obrátila se zpět k Valentinovi. „Navíc jsem přesvědčená, že Rozparovači, o kterých jsme mluvili, zaútočí dnes v noci na váš tábor. Chci si je dobře prohlédnout."

Valentin byl tak překvapený, že bezděky vyhrkl: „Vy jste blázen!“

„Hmm. Nechystám se jim sekat hlavy. Budu se jen dívat a poslouchat. Jsem kluzká jako úhoř, do mě ty svoje jazyky nezapíchnou. Jestli tam zůstanu, zvýším vaši šanci na únik nejmíň o sto procent. Až budu odcházet, odejdu s pořádným rámusem. Zkusím Obrněné odlákat směrem na Fort Smith.“

„No, je to vaše aura. Vezměte si, cokoli chcete, i s mou vděčností.“

Posbírala překvapeným Vlkům zbraně. Pohybovala se lehce, nenadělala na lesní půdě víc hluku než závan větru. „Díky. Třeba se ještě setkáme, nadporučíku.“ Přehodila si novou karabinu přes rameno a brokovnici přitiskla k hrudi.

„To doufám. Dejte mi vědět, co zjistíte. Můžete mi nechat vzkaz na Miskatonické univerzitě. Kdykoli je to jen trochu možné, zastavím se tam.“

„U těch podivínů? Vždycky po mně chtějí, abych jim přinesla krevní měchýř Rozparovače. Pokud možno čerstvý. Jako kdybych tady pobíhala s hrncem formaldehydu.“

„Mám tam přátele.“ Podal jí ruku, stiskla mu ji.

„Nevypadáte na intelektuála, Valentine. Setkáme se za lepšího dne.“

„Za lepšího dne,“ souhlasil.

Zmizela ve tmě stejně tiše, jako se objevila, Valentinovi po ní zbyla pouze dlaň zamazaná černou barvou.

* * *

Za svítání pohřbili Stafforda.

Rota Foxtrot ho uložila k odpočinku na lesnatém vrcholu kopce s výhledem na pobořené městečko ze starého světa.

Občasné výstřely na Little Timber Hillu utichly, jakmile se mezi Vlky a Obrněné dostal první pahorek. Když už se od kopce vzdálili několik kilometrů, poddal se Valentin neklidu, který přicházel po akci, ruce zastrčil do kapes, aby se mu netřásly. Trápily ho starosti a byl tak unavený, že zprávu o Staffordově smrti stěží zaznamenal, vlastně ji napůl čekal. Když mu oznámili, že i Poulos, pohledný novomanžel z jeho čety, podlehl zranění, které

mu způsobila střepina minometného granátu, sklíčilo ho to mnohem víc. Poulos jen trochu krvácel, trval na tom, že koně se smyky povede, místo aby se na některém sám vezl.

Zastavili, aby si odpočali, najedli se a pohřbili padlé. Déšť změnil půdu na těžké olovo, když kopali hroby, potom stáli shrbení, vyčerpaní lidé v hloučcích nad čerstvě navršenými hromádkami hlíny, aby se naposled rozloučili.

Dobří lidé a průměrní lidé, staří mazáci a mladí zelenáči – rota Foxtrot ztratila dvaadvacet Vlků, nepočítaje hlídku poručíka Caltagironea. Když vzali v úvahu zraněné, bylo ze služby vyřazeno víc než sedmdesát procent mužů. Katastrofa. A pod Valentinovým velením.

Tři

Fort Smith na řece Arkansasu, březen: PEKLO NA HRANICI stojí na tabulce, pověšené hned pod oficiálním znakem pevnosti, vysokým třicet centimetrů. Název má původ v dávných dobách, kdy Fort Smith bývala opevněnou stanicí na okraji Indiánského teritoria, kam přiváželi vězně z rezervací, aby si v zatuchlých kobkách počkali, až na ně přijde řada před ctihodným soudcem Parkerem, jemuž se přezdívalo „soudce Oprátka“.

Budovy kolem Reynoldsovy zvonice – na zvon se pořád vyzvání na poplach, naposledy se rozezněl na podzim roku 2066 při náletu harpyjí – se *stále užívají pro vězně. Přivážejí sem k výslechům uprchlíky z gulagů, dezertéry, zajaté renegáty a lumpy ze západní poloviny Svobodného teritoria, potom je buď pošlou po řece do Ozarku, nebo jsou postaveni před vojenský soud.*

Za Fort Smith zodpovídají Gardy, uniformovaní obránci Svobodného teritoria. Pevnost označuje konec obchodních cest po řece Arkansasu a čtyř východních silnic. Běžné potřeby vojska zajišťují civilisté, pracují rovněž ve školách a v nemocnicích. Služba je tvrdá. Víc poplachů a zásahů mají už jen na základnách v pohraničí Svobodného teritoria jižně od Saint Louisu. Stěží mine měsíc, aby jeden či dva pěší pluky Gardy i s trénem nevyrazily na obranu některé části hranic, ať proti útoku, nebo hrozbě útoku z Karské zóny. Menší hlídky odcházejí a zase se vracejí, aby hlásily všechno od Rozparovačů po zloděje koní, od přerušeného telefonního vedení po vypálené seníky.

Hřbitov jižně od Belle Point je plný gardistů, kteří se vrátili ve funerálech.

Služba ve Fort Smithu ale není zase tak jednotvárná. V Best Center pořádají zábavná představení kočující komedianti – pěvecké skupiny a divadelní společnosti, vojáky sarkasticky nazývané „věhlasná šmíra“. U Slečny Laury, v největším nevěstinci v městečku, poskytují holky rozmanitá horizontální

osvěžení, ale na rozdíl od představení v Best Center, která jsou zdarma, tam stojí hodinka rozptýlení týdenní žold. Místní pivo Smith-Knoble velmi dobře znají v celém teritoriu; podnikatelé, jimž nevadí občasný hřmot dělostřelecké palby, tady provozují restaurace a hospody.

Lovci, kteří sem přijdou z KZ, se zdržují v několika hostincích, kde tuhle sortu zákazníků trpí. Nejsou civilisté ani nepatří ke Gardám, a dokud pobývají v bezpečné náruči pevností, formálně podléhají velícímu důstojníkovi. Přestože Lovci chodí v civilních šatech, cosi z jejich vzezření a povahy vyvolává u civilistů nedůvěru a gardisty znervózňuje. Možná se liší od ostatních pronikavým pohledem, pohyby příliš rychlými pro oko, při nečekaném zvuku nebo neproniknutelnou soudržností své kasty. Ale když se roznese zpráva, že na hranicích slídí Rozparovač, jsou v PEKLE NA HRANICI rádi, že tu Lovce mají.

* * *

Valentin dostal vojenskou poštou rozkaz: „9. května 2067 odsun těch, kteří přežili.“ V podstatě se rovnal epitafu roty Foxtrot.

Znamenalo to, že velitelství druhého pluku Vlků považuje rotu za nezpůsobilou coby bojovou jednotku, a kdo nebyl na Little Timber Hillu těžce zraněn, bude přeložen jinam. Jestliže se rozhodnou rotu obnovit, dostane co nevidět nové instrukce. Jako nezraněný důstojník může být dokonce vybrán na místo velitele. Pokud ano, pokusí se získat několik ostřílených poddůstojníků a ověřit, zda pořekadlo „do třetice všeho dobrého i zlého“ platí i pro osudem pronásledovanou rotu Foxtrot, která byla během tří let dvakrát zdecimována.

Valentin si přečetl rozkaz na tenkém papíře a rozhodl se, že dovolenou stráví ve Fort Smithu. Snáz ho zde dostihne jak další rozkaz, tak pošta, může si zajít do knihovny, třeba se mu podaří zarybařit si pár dní na řece nebo některém jezeře poblíž pevnosti, pokud sežene člun, prut a naviják. Potřeboval ticho a samotu, aby se vypořádal se vzpomínkami na Little Timber Hill.

Napadlo ho, zda nemá odjet do Weeningu. Molly ho v dopise zvala na návštěvu, ale nepochybně má plné ruce práce s oslavami zásnub, nebo dokonce už s přípravou svatby – v jarním vydání

Vojenského bulletinu zahlédl, že její nápadník byl povýšen. Molly nepotřebovala, aby se tam Valentin objevil jako příslovečný kostlivec ve skříni. Ženich by se třeba mohl i urazit.

Přesto zatoužil dostat se odtud tak silně, až uvažoval, že by vyrazil do Steinerovy enklávy v arkansaských bažinách, kde byl přede dvěma roky. Frat mu napsal, že rázovité společenství lidí a Obrněných prosperuje. Ale Steinerovo nezávislé území nebylo součástí komunikačního systému Jižního velení. Pro rozkazy by musel dojíždět až do nejbližší základny.

Takže se nakonec rozhodl zůstat ve Fort Smithu. Mimoto ho čekalo ještě jedno hlášení. A musel to vyřídit ústně.

Odpoledne po příjezdu zašel nejprve do spojovací kanceláře ve sklepě staré univerzity. Osobně se ohlásil dozorčímu důstojníkovi a telefonicky na velitelství druhého pluku Vlků. Potom si vyzvedl část žoldu, který se mu nahromadil, a byl volný Vlk.

U důstojníka pro styk s obyvatelstvem se vyptával na město, ale seržant za kulatým stolem začal mluvit s takovým nadšením o stravě a postelích v jednom konkrétním penzionu, až Valentin usoudil, že dostává provizi. Tak si vzal jen cyklostylovaný plánek a šel do města.

V dálce se valily ocelově modré bouřkové mraky, chtěl se projít ulicemi, než začne pršet. Všude byli gardisté v tmavošedých uniformách. Kdo byl ve službě, měl na sobě maskovací pláštěnku, pušku přes rameno a na opasku se mu houpala přilba. Jak se Valentin vzdaloval od pevnosti, potkával stále víc vojáků mimo službu; bílá trička jim svítila pod jarní zamračenou oblohou, palce měli zaháknuté za šle a čepice posunuté do týla, až byly vidět nakrátko ostříhané vlasy. Gardisté, muži i ženy, postávali ve skupinkách kolem hospod a na tržišti, smáli se a živě rozmlouvali. Valentin ve špinavé jelenici, s vlasy staženými do mastného ohonu, skrovný majetek srolovaný v hamaku, si připadal jako venkovský zajíc, který se zatoulal mezi hyperaktivní městské veverky.

Vleklá válka zanechala ve městě stopy. Na každé druhé parcele ležely sutiny, smutné hromádky zdiva poskytovaly živnou půdu polnímu kvítí a zarůstaly křovinami. Ve čtvrti Lesná dosud stálo několik starých domů. Jeden z nich byl na plánku označen jako Donnin penzion. Vzpomněl si, že o něm už slyšel od někoho z roty Foxtrot. Zorientoval se podle kostela Neposkvrněného početí a vydal se k němu.

Donnin penzion byl bílý patrový dům se starobylým železným brlením kolem střechy. Vzadu byl výběh pro drůbež a zahrádka. Vpředu stála mezi květinovými záhonky dvě dřevěná lehátka a pohodlné křeslo. Venkovní nábytek obsadila domácí zvířata. Dřímaly tam kočky, pes stěží pohnul uchem, když šel Valentin kolem. Ucítil vůni čerstvě upečeného koláče.

Zaklepal na rám síťových dveří, po schodech seběhl chlapec bez košile. Hoch si upravil důstojnický opasek s řemenem přes prsa tak, aby mu seděl.

„Nadporučík Valentin, druhý pluk, rota Foxtrot," zjistil chlapec z vyšité jmenovky a výložek. „Jenomže vaše blůza má fazonu roty Zulu, nadporučíku. Jak je to možné, nadporučíku?" Hoch se tvářil přezíravě.

„Mazák jako ty mi může říkat Davide." Za to se na něj chlapec usmál. „O pokoji si mám promluvit s tebou?"

„Mami!" zakřičel chlapec přes rameno, pak se rozběhl zpět ke schodům. „Je tu jeden z tátových kolegů."

Donna Walbrooková měla mouku ve vlasech a na zástěře. Valentinův nos zachytil vůni jahod. Cestou ke dveřím si utírala ruce do utěrky a projevovala větší nadšení, že Valentina vidí, než její syn.

„Brian občas zapomíná na slušné vychování," omlouvala se. Měla příjemný, přestože profesionální úsměv, byla docela hezká. „Pořád se hrabe v tátově skříni a hraje si na vojáka. Máte zájem o pokoj?"

„Až do prvního květnového týdne včetně, pokud se vám to hodí."

„Když jde o mládence v jelenici, tak se mi to hodí vždycky. Pojďte do obýváku, ranec si složte tady u schodiště."

V obýváku byl pod zarámovaným pochvalným dopisem vzpomínkový koutek Hanka Walbrooka. Valentin si prohlédl fotografii Vlka s baretem armády starých Spojených států nasazeným fešácky našikmo. Ve vitríně ležel Walbrookův opasek a parang, nad krbem viselo několik pušek – všiml si, že jsou pečlivě naolejované. Paní Walbrooková nalila Valentinovi ze džbánu vodu do sklenice.

„Váš manžel?" zeptal se, přestože už znal odpověď.

„Ano. Seržant prvního pluku. Jeho velícím důstojníkem byl kapitán Hollis, ale údajně už odešel do výslužby."

Valentin o Hollisovi nikdy neslyšel.

„Manžel padl v únoru v pětapadesátém.“

„To je mi líto.“

Povšimla si, jak zalétl pohledem ke schodišti, zatímco v duchu počítal. „Brian není Hankův, ale myslí si, že ano. Vysvětlím mu to, až bude dost starý, aby se s tím srovnal. Mám tu teď dva Vlky, rekonvalescenty,“ dodala a opět se usmála. „Určitě se s nimi rád setkáte.“

„To jistě, paní Walbrooková.“

„První pravidlo tohoto domu zní, že mi budete říkat Donna.“

Pak ho seznámila s ostatními pravidly, stručnými, jasnými a vojensky přesnými. Týkala se návštěv, doby jídla, uzamykatelné skříně na zbraně a nutnosti topit pod kotlem, jestliže mělo být dost teplé vody. Po chvilce smlouvání, do něhož Valentin zahrnul rovněž štípání sáhu dřeva na polínka, se domluvili na dvanácti dolarech v poukázkách Jižního velení denně za pokoj a dvě jídla. Pokud si ovšem bude sám stlát a prát. Oběd si někde koupí, nebo ho dostane zadarmo, když bude mít chuť na dlouhou procházku až do kantýny gardistů.

„Chcete se na něco zeptat? Jsem tady patnáct let. V tomhle městě není nic, o čem bych nevěděla.“

Valentin chvíli uvažoval, jak žádost zformulovat. Donna Walbrooková oficiálně nepatřila k Jižnímu velení, ale…

„Tak ven s tím, mladý muži. Slyšela jsem už všechno.“ Přikryla si štědrý výstřih rukou. „Jde o něco, co byste nerad, aby se dostalo do vašeho Q-spisu? Nebojte se, nezačnu křičet ani neomdlím.“ V očích jí zajiskřil zájem.

„Ve městě by měla mít stanoviště Zpravodajská služba. Viděl jsem její věstníky, ve výtiscích ze západní hranice stálo, že byly vydány ve Fort Smithu. Ale nenašel jsem je na soupisu v pevnosti ani na plánu města.“ Ukázal jí plánek. „Nevíte náhodou, kde bych je našel?“

Zatvářila se zklamaně. „To není žádné tajemství. Jenom nemají dost lidí, aby někoho posadili ke stolu, kde by sbíral informace od kdekoho, kdo kdesi viděl divnou šlápotu.“

„Musím podat hlášení, osobně.“ Už to zkoušel i jinak, ale k ničemu to nevedlo. „Není to jen divná šlápota.“

„Zpravodajci sedí v budově starého muzea. Dvoupatrový dům z červených cihel, obloukové okna. V přízemí je pořád pěkné malé

muzeum. Školáci a rekruti tam občas chodí na přednášky. ZS zabrala zbytek. Dostanete se k nim přes muzeum.“

„Děkuji.“

„A kousek odtamtud je výborná Pradlenka. Tam vám ty vaše jelenicové šaty tak vyčistí, že budou jako nové. Dovedou odstranit i skvrny od krve. A taky… ehm… přirozené mužské pachy.“

* * *

Valentin si vypůjčil džínsy a čistou košili od jednoho z Vlků v rekonvalescenci – Salvador měl kolenní výztuhu a Gupti zranění hlavy. Salvador mu radil, aby si půjčil šaty od Guptiho, protože je dost pravděpodobné, že na to okamžitě zapomene. Valentin raději vyškemral oblečení od Salvadora, potom ohlásil v pevnosti místo, kde se ubytoval, a šel do města.

Muzeum našel podle plánku. Zabíralo jednu čtvrtinu domu, který mu Donna popsala.

Několik minut si povídal s kurátorem, jednonohým veteránem s rozložitým tělem a pistolí v podpažním pouzdru, který býval Medvěd. Na řetízku kolem krku mu visel jediný klíč. Valentin odhadl, že patří k vitríně s ukořistěnými útočnými puškami a zásobníky.

Ze zdvořilosti si prohlédl exponáty, rozličné časopisy s oslíma ušima a spoustou skvrn, kde se psalo o zemětřeseních, přílivových vlnách a vulkanické činnosti v roce 2022, než vypučely radioaktivní hřiby. V další vitríně byly fotografie dokumentující epidemii zběsilého šílenství – zdivočelý dav v akci, hořící města, hromady mrtvol poznamenaných zuby a průstřely. Následovalo několik málo zbylých novin s titulky plnými naděje o Karanech jako návštěvnících z jiné planety, kteří přišli znovu nastolit pořádek v rozvrácené civilizaci. Vedle ležely brožury, nekvalitní a rozmazané tisky, hrůzyplné studie o tom, že Karané jsou příčinou veškeré zkázy. Byly tam rovněž kresby Krizových správců v kutnách s doprovodnými texty, že „Rozparovači“ jsou smrtonoši, nestvůry podobné upírům, kteří pro své pány Karany vysávají lidi.

Následovaly neostré záběry na mizerném materiálu ze Ztracené války. Zachycovaly Obrněné, tvory různých podob, které Karané dopravili na Zemi z jiných planet. Zničené tanky. Zřícená letadla.

Hřibovité mraky. Rozvaliny. Kvapné spouštění a odnášení vlajky, aby nepadla do rukou nepřítele, zatímco ze základny se valí kouř.

Místnost oddělená od muzea černým závěsem byla věnovaná Karskému zřízení, které ovládalo celou planetu, vyjma několika izolovaných svobodných držav. Valentin usoudil, že na to nemusí hledět. Viděl z KZ dost na vlastní oči.

Prozradil kurátorovi účel své návštěvy. Veterán zvedl telefon, vytočil číslo, pak oznámil Valentinovi, že „jeden z těch chlapů shora“ pro něho za minutku přijde.

* * *

Bone Lombard byl zhruba Valentinova stáří, nosil silné brýle a představil se jako zpravodajský filtr.

„Co to je?“ divil se Valentin.

„Předvedu vám to.“

Vzal Valentina dozadu do skladiště. V rozlehlé garáži byla řada posuvných ocelových vrat, jinak byla prostora zbavená všeho, kromě nosné konstrukce. Na podlaze byly křížem krážem nakreslené čáry, které spojovaly do organického celku hory drátěných přepravek a plechových schránek plných listin, pořadačů, složek a bloků.

„My máme hromady ukořistěných dokumentů,“ řekl Lombard. „Tím *my* myslím celé Jižní velení. Všechno, co není na první pohled použitelné, kupříkladu podrobnosti o transportech, kdy, odkud a kam se budou přesunovat, skončí tady. Máme, na co si vzpomenete, od kuchařských knih renegátů po soukromé dopisy se vším všudy, včetně vůně parfémů a odstřižků vlasů. Nechci vás nudit podrobnostmi celého postupu, ale my, zpravodajské filtry, se tím musíme pročíst.“ Mávl rukou na další dva filtry, mladíka a ženu. Oba seděli na kolečkových židlích s připevněnou psací deskou, z opěradel nad nimi visely lampičky, s tužkami v rukou pročítali listiny. „Někdy se nám z toho podaří vyfiltrovat představu, co se za hranicemi doopravdy děje. Kde mají nedostatky, slabá místa.“

„Z papírů odhadujete, co se stane?“

„Kdysi se v jedné nemocnici našla žádanka zásobovací jednotky na obrovské množství obvazového a chirurgického materiálu,

odeslaného do Shawnee v Oklahomě. Ukázalo se, že tam je právě v plném proudu Fasslerova vzpoura.“

Valentin si vzpomněl, že o ní cosi zaslechl, když studoval v Pine Bluffu, aby získal hodnost poručíka. „Skončila špatně.“

„Ano, Fasslera a všechny jeho lidi pověsili.“

„Údajně je ukřižovali,“ poznamenal Valentin.

„Možná. Nedokázali jsme jim včas dodat zbraně. Oklahomci neprodyšně uzavřeli celý okres, kde došlo ke vzpouře. Ale na druhé straně, nebýt nějakého papírování, ani bychom nemuseli znát jméno Fassler.“

„Taky mám pro vás jedno jméno. Co víte o Zalomeném kříži?“

Lombard pokrčil rameny. „Nevím, co vím. Mrkneme se do rejstříku.“

Jeden z Lombardových spolupracovníků se odstrčil stranou a rozjel se na židli uličkou mezi přepravkami. Z cesty mu uskočila bílá kočka.

Ukázalo se, že „rejstřík“ je starý knihovnický lístkový katalog v samostatné místnosti za tlustými dveřmi jako od trezoru. Několik velikých dřevěných skříní se zásuvkami bylo plných kartotéčních lístků. Valentin povytáhl jednu zásuvku, pod strojopisnou hlavičkou byly rukou psané poznámky, nesrozumitelná směsice písmen a čísel:

Gannet, Pony A. (kpt. „Chanutského sboru vůdců“)
MIL-KAN BH206928 11LIST61
VIZ ZAJ-6VÝSL-15(m,v)EX 61-415

„Ani se o to nepokoušejte.“ Lombard mu vzal kartičku z ruky. „Stojí tady, že tenhle Pony – to je ale divné křestní jméno – Gannet byl kapitánem skupiny renegátů, která si říkala Chanutský sbor vůdců. Bojové hlášení 206928 popisuje bitvu. Datum vidíte sám. Padl do zajetí, na tom zajetí bylo něco zajímavého – existuje k němu zvláštní odkaz. Pak je tu další odkaz na jeho výslech, kopie odešly na sekci V, která se zabývá zločiny proti lidskosti, a na sekci M, která má na starosti nezvěstné po akci. Museli ho chytit s rukama od krve. Exekuce byla vykonána v roce 2061, někdy mezi jedenáctým listopadem a koncem roku. Na dnešní dobu je to hodně rychle. Kdybyste si vyhledal kartičku s heslem Chanutský sbor vůdců, našel byste…“

„Jsem už dostatečně ohromen. Ale co Zalomený kříž?“

„Vsadím se, že je to útvar renegátů,“ řekl Lombard.

„Ano.“

Lombard přešel k příslušné zásuvce. „Má ještě jiné názvy?“

„To nevím. Všechno jsem napsal do hlášení. Chcete si je přečíst?“

„Jistě. Za chvilku. Tak dobrá… Zalomený kříž. Útvar renegátů. Vypadá to, že má něco společného s vlaky. To je divné. Je tady odkaz na východní sekci.“

„Proč je to divné?“

„Je možné, že zajišťuje bezpečnost na železnici?“

„Proč je to divné?“ zeptal se znovu Valentin.

„Jednotky renegátů obvykle působí jen v jedné oblasti pod jedním vládcem či skupinou vládců. Kdybyste hledal třeba Chanutský sbor vůdců popraveného kapitána Ganneta, zjistil byste, že neoperuje, řekněme, v Illinoisu. Pokud by ovšem konkrétní rodina Karanů nezaútočila na Illinois.“

Valentin mu předal kopii dodatečného hlášení, kterou připojil ke zprávě o bitvě na Little Timber. Lombard přelétl tři strany rychlostí deset vteřin na stránku.

„Vy si to nepřečtete?“

„Už jsem to přečetl. Mám vám citovat nejdůležitější místa? *Ehm…* ‚Vyvraždění čety poručíka Caltagironea, hlášení Mlhy o silně ozbrojených Rozparovačích, kteří se pohybují ve skupinách jako soudržná bojová síla, vyžadují bližší prozkoumání. Jakákoli informace o generálovi…‘“

„Omlouvám se. Jedno hlášení jsem o nich už napsal. Ale klidně jsem je rovnou mohl hodit do bažiny.“

„Nebojte se. Jsem si jistý, že bude žít věčně jako rejstříkové heslo, stejně jako tato zpráva, a bude umístěno v klimatizovaném skladišti. Jak bych si přál, aby se tak dobře pečovalo taky o nás, filtry – měl byste si tady k těm prostorám přičichnout v srpnu. Pojďme si promluvit s Dougem, naším expertem na renegáty západně od Mississippi.“

Valentin následoval Lombarda ke schodům a v duchu si gratuloval, že prošel prvním „filtrem“.

* * *

Lombard ho tentokrát zavedl do kanceláře. Dveře se štítkem DOUG METZEL se daly otevřít pouze částečně, neboť jim bránil v pohybu stoh pořadačů. Pořadače stály na policích, vršily se v koutech a okrajovaly světlo ve velkém obloukovém okně. Na jednom spisu s hlavičkou ZABEZPEČENÍ MOSTU dřímala na slunci kočka. Ale její chovatel v kanceláři nebyl.

„Dostal dva týdny dovolené. Jeho matka má, tuším, rakovinu," informovala je žena před čtyřicítkou, která nosila uniformu Gard. Na jmenovce stálo SGT. LAKEOVÁ.

„Podle toho vidíte, jak často chodím do druhého patra," řekl Lombard.

„Oč jde, Bone?"

„Mám tady Vlka od… ech…"

„Od Jezera Čerokíů," doplnil Valentin.

„Moje paměť nic dlouho neudrží." Lombard pokrčil rameny. „Co bylo před pěti minutami, z toho zůstala jenom šmouha. To mám z toho, že třídím a třídím a třídím."

Lombard je představil. Metzelova spolupracovnice z Jižního velení si s Valentinem potřásla rukou. „Je mi ctí," řekla upřímně.

Valentin tento obrat neslýchal často ani od civilistů, ani od gardistů Jižního velení. Nevěděl, jak má zareagovat. „Potěšení je na mé straně," hlesl.

„Zastupuji Douga, než se vrátí. Co pro nás máte, nadporučíku? Posaďte se a stručně mi to vyložte."

Valentin usedl proti ní a začal vyprávět o prvním setkání se svastikou Zalomeného kříže na kánoi Rozparovačů, kteří v deltě Yazoo slídili po Kočce s krycím jménem Střeh. O illinoiských renegátech, kteří se báli organizace se znakem Zalomeného kříže. O setkání s mužem ze Zalomeného kříže v Chicagu, který se zmínil o kolegovi se zraněnou nohou a o tom, jak se „krmil", a jak jeho „krmení" ovlivnilo i tohoto muže. A nakonec, jak mu Mlha docela nedávno popisovala Rozparovače se zbraněmi.

Lakeová pozorně poslouchala, pak vytáhla pořadač. Stránky byly plné označení hodností, překreslených z uniforem. Studovala legendy pod nimi, potom položila otevřený pořadač před Valentina. „Něco takového? Vypadalo to nějak takhle?"

K listu byl připnutý kousek černé látky. Na látce byla obrácená svastika vyrobená z bílého kovu.

„To je jejich znak. Přesně takový jsem viděl v chicagském Zoo. Jeho majitel… se krmil jako Rozparovač.“ Valentinovi se zlomil hlas, zrozpačitěl.

Lakeová a Lombard se ušklíbli. „Nemohl to být jenom blázen? Co opice vidí, to opice dělá?“

„Setkal jsem se s ním jen na pár minut. Určitě patřil k Zalomenému kříži.“

Lakeová si na list papíru zapsala pár poznámek. „Moc o nich nevíme. Domníváme se, že zajišťují bezpečnost na železnici. Objevili se na několika různých místech.“ Nahlédla do jiného pořadače. „Podle posledních hlášení jezdí pravidelně ve vlacích, kterým říkáme ‚Q-vlaky‘. Jsou plné vojáků, ale vypadají jako normální nákladní soupravy. Potom třeba vy, Vlci, na takový vlak zaútočíte v domnění, že získáte pneumatiky a penicilin, a najednou na vás vyskočí regiment vojáků. Nemáme však jedinou zprávu, že by Zalomený kříž vedl útok proti Jižnímu velení, můžeme se pouze dohadovat o jejich metodách a počtu.“

„Musí v tom být mnohem víc,“ namítl Valentin. „V Illinoisu jsem narazil na pohraniční hordu, kterou vylekal –“

Lakeová si přitáhla pořadač, otočila ho k sobě a znovu se do něj zahleděla. „Vůbec nepochybuji, že se lekli. Hodně renegátů používá nacistické symboly. Chtějí vypadat tvrdě, nebo chtějí děsit.“ Mávla rukou k pořadačům. „Můžu vám vyjmenovat půltucet skupin, co ty nesmysly používají. Jeden velký gang motorkářů v kalifornském Silicone Alley užívá lebky SS a dvojitý blesk skoro na všem. V Idahu operují hnědokošiláči v těch legračních jezdeckých kalhotách a vysokých holínkách. Renegáti otevřou učebnici dějepisu, najdou si něco, co vypadá dost děsivě, a napodobí to. Sakra, vždyť i naši, třeba letka plukovníka Sarka z Cascadesu, používají Železný kříž jako vyznamenání za statečnost. Nepochybuji o tom, že na východě jsou i další; západ bych měla dobře znát.“

„Přečtete si moje hlášení?“ zeptal se Valentin.

„Je velice poučné,“ dodal Lombard.

„Samozřejmě.“

Valentin jí ho podal. „Ještě než odejdu.“

Usmála se na něj. „Vy jste byl vždycky Vlk, Valentine? Vypadá to, jako byste naší sekci nevěřil.“

„Vždy jsem byl Vlk, pokud byste nepočítala ten rok, kdy jsem sloužil u pracovního vojska.“

„Mlýny Jižního velení melou pomalu, ale neuvěřitelně důkladně.“ Zatímco Lakeová četla, točila si tužkou mezi zuby, pak vzhlédla a tužku vytáhla. „Omlouvám se, starý zlozvyk.“ Dočetla hlášení, do horního pravého rohu nakreslila hvězdičku. „To znamená ‚zajímavé‘,“ vysvětlila. „Tím jsem to posunula na vyšší místa.“

„A co by znamenaly dvě hvězdičky?“

„Bezprostřední nebezpečí,“ řekl Lombard.

„Nic takového tady nevidím. Jižní velení má před špičkou boty horší ohníčky, na které musí močit. Ale děkuji vám, že jste nás upozornil. Zkusím najít hlášení té Kočky a pošlu je dál společně s vaším. Díky, Bone, že jste ho sem přivedl.“

Valentin udělal, co mohl. Snad svou zprávu dostatečně postrčil, aby protáhl Zalomený kříž mlýnem Lakeové. Poděkoval jí za čas, který mu věnovala, a Lombard ho vyprovodil ke dveřím. Zatímco hledal správný klíč, otírala se Valentinovi o nohu tříbarevná kočka.

„Proč tady máte tolik koček, Bone?“

„Kvůli myším. Myši žerou papír. A toho tady máme hodně.“

„Myslíte, že to, s čím jsem za vámi přišel, je důležité?“

Lombard si sundal brýle a čistil je cípem košile. Když skončil, ani se nenamáhal zastrčit si ji zpátky. „Ano. Každý, kdo dokáže obklíčit a zabít četu Vlků, je nebezpečný. Ale vyprávění té vaší Kočky mi připadá trochu jako báchorka. Kočky působí celé měsíce v KZ, odkázané jen samy na sebe, což nevyhnutelně musí ovlivnit jejich úsudek. Četl jsem pár hlášení Koček… Některá mi připadala jako výplod pocuchaných nervů.“

„Dohlédnete, aby se ta hlášení dostala dál?“

„Jsem jenom filtr, jak jsem řekl. Udělám, co půjde.“

Ve dveřích muzea si potřásli rukama.

* * *

Počasí se změnilo na slunečné, bezmála horké. Na zpáteční cestě do penzionu se Valentin zpotil.

„Minul jste se s kurýrem,“ oznámila mu Donna Walbrooková, jakmile vstoupil do domu. Podala mu zapečetěnou obálku. „Když ji doručí osobně, bývají to zlé zprávy.“

Přečetl si razítko odesilatele. Kancelář plukovníka druhého pluku Vlků. Třeba mu zkrátili dovolenou, aby mohl převzít velení obnovené roty Foxtrot. Po bitvě na Little Timber Hillu si zasloužila další šanci. Zlomil pečeť.

Když paní Walbrooková uviděla, jak se tváří, poplácala ho po rameni. „Je mi to moc líto, mladíku. Někdo vám zemřel?“

„Mám se příští týden hlásit v Montgomery.“ Další slova se mu říkala těžko, musel je doslova vytlačit přes stažené hrdlo. „Odvede mě tam eskorta. Vyšetřovací komise bude zkoumat má rozhodnutí během akce, jíž jsem velel. Hrozí mi vojenský soud.“

Čtyři

Jižní Missouri, duben: Dokonce ani obnovené ostrůvky lidstva, obklopené krvavým oceánem Karského zřízení, již ničím nepřipomínají klidnou minulost. Osady a města se budují podle tradice středověkých vesnic, nízké domy se tisknou k sobě jako stádo ohrožených slonů, kteří vystrkují kly a nastavují světu tuhou kůži, aby chránili samice a mláďata uprostřed. Lidé se snaží být do soumraku doma, věří pouze těm, jejichž tváře znají. Zprávy jsou rozšiřovány několika málo radiostanicemi a nemnoha tištěnými novinami. Když zazvoní telefon, je to vzácnost. Obce pod vedením zkušených pamětníků se starají o všechno samy, od vzdělání po lékařskou péči.

V severní „hradbě“ městečka Montgomery, schouleného na úpatí malebných Ozarských hor v jižní Missouri, stojí omšelá Jacksonova základní škola, jedna z nejstarších budov. Architektonicky je nezajímavá, ale postavili ji z pevných cihel a chrání severní stranu tohoto novějšího města Ozarského svobodného teritoria. Okna ve třídách jsou zazděná, až na několik střílen pro ručnice s předprsněmi z pytlů s pískem, směřujícími na dětské hřiště, z něhož byly odstraněny houpačky a stromy. Střechu kryje šikmý štít z pražců impregnovaných proti ohni; spolu s desetimetrovou strážní věží jsou jediným vylepšením za půl století trvání školy.

Uvnitř budovy, v knihovně ve sníženém přízemí, jsou postaveny do tvaru písmene U tři dlouhé poškrábané dřevěné stoly. Za prostředním sedí přísná žena v hrubém vojenském plášti, před sebou tři hromádky listin, za asistence mladého důstojníka prochází stránky psané rukou i na stroji. U druhého stolu po její levici sedí osamoceně šedovlasý kapitán, tváří se sebejistě, prsty škrobeně spojené do střížky, unaveným pohledem zírá přes mezeru uprostřed U na protější stůl.

Cílem jeho pohledu je David Valentin v šatech, které se u Vlků nejvíc blíží důstojnické uniformě: v pomačkaných modrých kalhotách, vysokých botách a vyžehlené bílé košili. S ohledem na vážnost situace si svázal lesklé černé vlasy dozadu. V Montgomery není nikdo z roty Foxtrot, ale kdyby tu byl a spatřil ho, poznal by, že se hněvá. Bradu má vystrčenou, čelisti zaťaté, ve tváři výraz zraněného býka, který čeká na poslední toreadorův výpad. Vedle Valentina sedí další gardový kapitán, naklání se k němu a klidně a tiše mu šeptá do ucha.

* * *

Plukovník Elizabeth Chalmersová, která prý sepsala celou knihu o vojenském právu Jižního velení, si odkašlala. Po čtrnácti dnech jednání vyšetřovací komise už Valentin věděl, že tím nahrazuje soudcovské kladívko, kdykoli chce upoutat pozornost.

„Vyšetřování se blíží k závěru. Kapitáne Wiltone," oslovila staršího muže, který civěl na Valentina, „máte nepříjemnou povinnost řádně zdůvodnit obvinění vznesená kapitánem Beckem proti nadporučíku Valentinovi. Jmenovitě ta, že předmětného dne nadporučík Valentin úmyslně a bez příčiny neuposlechl rozkaz a ustoupil z Little Timber Hillu, čímž změnil těžce vydobyté vítězství roty Foxtrot v porážku."

Když Valentin přede dvěma týdny poprvé uslyšel, že ho Beck z nemocniční postele obvinil, nemohl tomu uvěřit. V průběhu vyšetřování, které mělo rozhodnout, má-li být postaven před vojenský soud, začalo Valentinovi pomalu docházet, že Beck použil obvinění svého podřízeného jako kouřovou clonu, aby zamaskoval vlastní vinu na debaklu na Little Timber Hillu. Rota Foxtrot, kterou během minulého roku pracně doplňovali a cvičili, neměla nyní ani polovinu bojové síly, pro Jižní velení byla bez užitku přinejmenším do konce roku. Soudní řízení proti neposlušnému podřízenému mělo zamlžit pravou příčinu.

Kdo ví, pomyslel si Valentin s nádechem šibeničního humoru, *třeba za to Becka dokonce povýší.*

Kapitán McKendrick z Vojenské justiční služby, malé skupiny právníků, která měla na starost výkon vojenského i civilního soudnictví na Svobodném teritoriu, byl Valentinovi přidělen jako

právní zástupce. Měl pro něj jen dvě rady: „Držte jazyk za zuby“ a „Plukovník Chalmersová dává přednost oslovení pane, nikoli *madam*“.

Valentin k obhájci zrovna velkou důvěru neměl, hlavně když se doslechl, že pokud ho postaví před vojenský soud a odsoudí, stane před popravčí četou.

Hlas plukovníka Chalmersové ho vytrhl z temných myšlenek: „Kapitáne Wiltone, vaši závěrečnou řeč, prosím.“

Žalobce vstal, byl trochu shrbený a mluvil pomalu jako moudrý dědeček. „Ano, pane. Musíme se zaměřit na dva podstatné fakty. Za prvé, předmětného dne, tedy šestnáctého března, rota Foxtrot na Little Timber Hillu vítězila. Nemalou roli sehrála odvaha zde přítomného nadporučíka Valentina, takže Obrnění byli odraženi pokaždé, kdykoli se pokusili kopec dobýt ztečí. Jak den postupoval, útoky byly čím dál zřídkavější, až se nakonec spokojili s palbou odstřelovačů a občasným výstřelem z minometu. Hlášení nadporučíka Valentina, které jsme při tomto vyšetřování četli, to zcela jasně dokládá. Obrnění byli poraženi a věděli to.“

„Dovolte, plukovníku,“ přerušil ho Valentinův obhájce, „ale neexistuje jediný důkaz, který by vaše poslední tvrzení podpořil.“

„Žádné zbytečné řečnění, pánové,“ zasáhla plukovník Chalmersová. „Držte se laskavě faktů. Prohlášení o porážce Obrněných bude vyškrtnuto ze zápisu.“

„Omlouvám se, plukovníku, ale tento závěr čerpám z vlastní zkušenosti, neboť jsem většinu vojenské kariéry sloužil v poli. Během několika minut po tom, co byl kapitán Beck zraněn a předal nadporučíku Valentinovi velení, svolal nadporučík podřízené a začal plánovat ústup. A to navzdory tomu, že mu kapitán Beck rozkázal kopec držet.“

„Plukovníku, pane,“ řekl McKendrick a zvedl ruku.

„Dostanete příležitost se k tomu vyjádřit,“ odbyla ho Chalmersová. „Pokračujte, kapitáne.“

„Zdůvodnění nadporučíka Valentina, proč neuposlechl přímý rozkaz kapitána Becka, je rovněž uvedeno v jeho hlášení. Jakási Kočka odkudsi z Oklahomy se domnívala, že ‚polovojenská jednotka Rozparovačů‘,“ citoval Wilton z kopie Valentinova hlášení, „která již zlikvidovala četu poručíka Caltagironea z roty Foxtrot, bude do půlnoci na místě. Naneštěstí ona Kočka zmizela stejně rychle a záhadně, jako se objevila.“

Kapitán Wilton se odmlčel, nechal svá slova chvíli viset ve vzduchu. „Víme, že ona Kočka není výplodem nadporučíkovy fantazie, ale divoké historky o Rozparovačích, kteří se chovají v rozporu se vším, co je nám o nich známo, se mohly zdát mnohem děsivější na bitevním poli, s odstřelovači Obrněných v úkrytu za stromy, než zde. Nadporučík Valentin jednal na základě této nepodložené informace…“

Valentin zaťal zuby a zaryl nehty do stehen, aby kapitánovi neskočil do řeči.

„…a opustil silnou obrannou pozici, vytvořil dlouhou kolonu, podstoupil noční pochod neznámým terénem, aniž by měl představu o síle a rozmístění nepřítele. Můžeme považovat za štěstí, že se vůbec někdo z roty Foxtrot vrátil. Musím samozřejmě ponechat na úvaze plukovníka, zda je ústup z Little Timber Hillu dostatečným důvodem k podání žaloby u vojenského soudu.“

Plukovník Chalmersová se otočila k Valentinovu stolu. „Kapitáne McKendricku, jste připraven na závěrečnou řeč, nebo mám přerušit jednání, abyste si mohl přečíst zápis, než se vyjádříte?“

McKendrick vstal. „Plukovníku, jsem přesvědčen, že neexistuje důvod pro svolání vojenského soudu. K tomuto slyšení po pravdě vůbec nemělo dojít. Obvinění nadporučíka Valentina, že neuposlechl rozkaz, je naprosto bezdůvodné, neboť od okamžiku, kdy převzal velení od zraněného kapitána Becka, neměl nad sebou žádného nadřízeného. Jediné rozkazy, kterých mohl neuposlechnout, byly jeho vlastní.

Nadporučík Valentin má důstojnickou hodnost Vlků, což je vyjádření důvěry, že dokáže činit rozhodnutí o životě těch, kteří mu podléhají. Jako velící důstojník rozhodl opustit postavení se stejným právem, s jakým kapitán Beck nařídil postavení držet. Vlci v bojových podmínkách obvykle jednají mimo formální strukturu velení, v danou chvíli neměl nadporučík nikoho, komu by se zodpovídal, a proto použil vlastní úsudek. Podle dostupných informací se rozhodl správně, a to je další důvod, proč je oprávněnost tohoto vyšetřování sporná. Dokonce i hrstka Vlků je pro nás cennější než pro Karany celá armáda Obrněných, která na kopec útočila. Vojsko Obrněných bylo v průběhu dne posíleno, jak je patrno z toho, že minometná palba začala až odpoledne.

Pokud jde o otázku, zda měl být dodržen poslední rozkaz kapitána Becka, souhlasím s tím, že tradice káže vyplnit rozkazy zraněného velitele, který je odnesen z bitvy. Jenže zde se jedná o vojenský soud a případný rozsudek, který by mohl postavit tohoto důstojníka před popravčí četu. Proto musíme být velmi opatrní při aplikaci tradice, která nemá nic společného s aplikací práva.

Jakmile nadporučík Valentin převzal velení, žádný jeho čin nebyl v rozporu se Všeobecnými pravidly a nařízeními, ani s Ustanoveními pro mimořádné okolnosti. Jeho činy byly naopak zcela v mezích zákonů. Projednávali jsme již případy gardových plukovníků, kteří stáhli jednotky v rozporu s rozkazem bezprostředního nadřízeného, a ve všech případech jsme podpořili rozhodnutí důstojníka na bitevním poli. Toto šetření by nemělo dál pokračovat. Skutečnost, že zašlo tak daleko, vypovídá víc o důstojníkovi, který obvinění vznesl, než –“

„Plukovníku Chalmersová! To snad –“ protestoval Wilton, ale Chalmersová ho přerušila.

„Kapitáne McKendricku, toto šetření se týká nadporučíka Valentina, nikoli kapitána Becka. Pokud si vzpomínám, je to již podruhé, co vás na to musím upozornit. Všechny zmínky na adresu kapitána Becka budou vyškrtnuty ze zápisu,“ řekla mladému důstojníkovi, který ťukal do těsnopisného stroje. „Ještě jedno podobné prohlášení, kapitáne, a udělím vám do zápisu důtku. Laskavě pokračujte.“

Valentin by byl mnohem raději zpátky u obranného náspu na Little Timber Hillu než předmětem této křížové palby. Zavrtěl se na židli, na jazyku hořkou pachuť.

„Děkuji, plukovníku,“ pokračoval jeho obhájce. „Chci pouze požádat, pane, aby se nezapomínalo na úskalí vojenské služby. Jestliže ochromíme důstojníky tím, že je budeme posílat před vojenský soud za rozhodnutí učiněná pod palbou, vypěstujeme si smečku velice krotkých Vlků. Na Little Timber Hillu bojoval nadporučík Valentin, nikoli my. Ba co víc, jemu bylo svěřeno velení. Bylo by nanejvýš nerozumné trestat ho za to, že opravdu velel.“

McKendrick usedl na dřevěnou židli a prudce si ji přisunul ke stolu, až zavrzala.

Plukovník Chalmersová se zahleděla na hromádku listin. „Nadporučíku Valentine, chcete se k celé záležitosti vyjádřit, než rozhodnu?“

McKendrick šťouchl do Valentina loktem a nenápadně zavrtěl hlavou.

Valentin vstal, pohlédl na plukovníka Chalmersovou. „Nechci, děkuji, pane.“

„V tom případě buďte tak laskav a odeberte se do předsálí, než promluvím s kapitány.“

„Ano, pane.“ Valentin opustil místnost.

Člověk, kterého v malém předsálí uviděl, mu zvedl náladu. Na pohovce se rozvaloval Baker, který s ním byl jak při přepadení Rigyardu, tak na Little Timber Hillu, a četl zažloutlou knížku.

„Zdravíčko, nadporučíku, co je nového?“

Pohled na známou tvář zapůsobil na Valentina jako chladný vánek v pekle. „Bakere!“ Valentin se snažil neztratit stoický výraz. „Co tady děláte? Rota Foxtrot se má shromáždit v táboře a doplňovat stav.“

„Už nejsem v rotě Foxtrot, pane. Požádal jsem o zařazení do jednotky materiálně-technického zabezpečení.“

„Vy, a tréňák?“

„Jo. ‚Páteří armády jsou poddůstojníci‘ a tak dál, ale taky potřebujeme hovězí a boty, které nejsou vyrobené ze starých pneumatik.“

„Tak hodně štěstí, ať skončíte kdekoli. Vlkům budete chybět.“

Baker pokrčil širokými rameny, připomínal želvu, která schovává hlavu do krunýře. „Rád jsem pod vámi sloužil, nadporučíku. Proboha, nebýt vás a té Kočky, jsme všichni mrtví. A co za to máte? Vojenský soud.“

„Vojenský soud ještě ne, zatím jenom vyšetřování. Malý rozdíl v tom je.“ Ta slova vyšla Valentinovi z úst sama. Každodenně si minulý týden opakoval: *Během vyšetřování mě nemůžou zastřelit.*

Baker se začal přehrabovat v tlumoku. „Ale no tak, kde to je? Tady, pane Valentine, přinesl jsem vám trochu tekuté morální podpory.“ Vytáhl slušně velkou láhev uzavřenou korkovou zátkou. „Žádná samohonka, ale pravá kentucká whisky. Brbn nebo tak nějak jí tam říkají. Všichni chlapi z roty se složili, koupili jsme ji od cesťáka. Bill Miranda z druhé čety v Kentucky vyrostl. Ochutnal ji a potvrdil, že je fakticky pravá. Abych řekl pravdu,

taky jsem párkrát ochutnal, ale koupili jsme pořádnou láhev a všichni jsme se shodli, že pár doušků vám chybět nebude. Ochutnáte?“

„Strašně rád, jenomže se musím vrátit do jednací síně. Není zrovna nejvhodnější okamžik, abych se tam připotácel opilý.“

Povídali si o drobných příhodách v Bakerově četě i celé rotě, o dorostu s hladkými tvářičkami, který se měl stát Vlky, o nedostatku vhodných přikrývek náhradou za ty, o které přišli.

„Poslední dodávka,“ stěžoval si Baker, „se rozmočila na kaši, když zvlhly. Jak sakra můžou dělat deky z pilin, to bych fakticky rád věděl. Hned by byly samá díra, ale to by napřed musely být z materiálu, ve kterém se dá díra udělat. Copak jde všechna vlna jenom na fešácké uniformy gardistů?“

Do místnosti strčil hlavu mladý důstojník, který pořizoval zápis. „Čekají vás, nadporučíku.“

„Hodně štěstí, pane.“ Baker náhle zvážněl.

Když vstupoval zpátky do jednací síně, kráčel mladý stenograf vedle něj, jako kdyby spolu šli k oltáři, a Valentin překonal nutkání rovnou se ho zeptat, jaký je verdikt. Brzy se to dozví. To by mu ještě tak scházelo, aby na něho ten mladíček shlížel svrchu, že se projevil jako slaboch.

* * *

Stál v prázdném prostoru uprostřed stolů sestavených do U, tváře důstojníků, kteří se účastnili jednání, byly bezvýrazné.

„Nadporučíku Valentine,“ začala plukovník Chalmersová, „podle veškerých hodnocení jste výborný mladý důstojník. Pokusila jsem se – mimo scénu, abych tak řekla – zjistit, zda by se to nedalo vyřídit prostým pokáráním. Základní fakta celého případu jsou uvedena ve vašem hlášení, potvrdil jste je a stál si za nimi, včetně faktu, že vám kapitán Beck dal rozkaz bránit Little Timber Hill jako novému veliteli roty Foxtrot. Vzhledem k tomu, že jste vyslechl a potvrdil přijetí jeho rozkazu, dospěla jsem k závěru, že musí rozhodnout vojenský soud, zda skutečně došlo k neuposlechnutí rozkazu.“

Valentinovi pokleslo srdce. Ať je nevinen, či vinen, samotná skutečnost, že bude postaven před vojenský soud, mu zničí kariéru.

Nenajde se velitel, který by chtěl mít pod sebou důstojníka, jehož schopnost plnit rozkazy musela posoudit soudní porota.

„Mám však jistá oprávnění," pokračovala Chalmersová, „proto vám dávám na vybranou. Můžete zkusit štěstí před vojenským soudem. Pokud to pro vás něco znamená, váš obhájce při tomto vyšetřování, kapitán McKendrick, se nabídl, že vás bude obhajovat i před soudem. Rovněž není bez zajímavosti, že také kapitán Wilton vám zaníceně nabízí své služby coby obhájce. Jistě vás posílí zjištění, že důstojník, který se vyšetřování účastnil jako žalobce, s vámi sympatizuje.

Avšak nabízím vám rovněž možnost rezignovat na funkci i hodnost. V tom případě se vojenský soud konat nebude. Můžete dál sloužit jako Vlk, nebo diskrétně přestoupit k jinému útvaru. Nebo se můžete vrátit domů do Minnesoty, budete-li si přát. Radím vám, abyste tuto možnost dobře zvážil. Podle mých zkušeností jsou vojenské soudy velmi ošidné, žádná strana z procesu nikdy nevyjde voňavá jako růžička, mohu-li se tak vyjádřit. Co na to říkáte, nadporučíku?"

S Valentinem se zatočila celá místnost, pak se napřímil. „Mohu dostat den na rozmyšlenou, pane?"

„Samozřejmě. Zítra mám civilní jednání, krádež a další dva případy, než vyrazím na další místa svého obvodu, takže mi můžete odpovědět, jakmile budete připraven. Přeji vám hodně štěstí, nadporučíku Valentine."

Vstala, po ní i kapitáni Wilton a McKendrick. Odešla bočními dveřmi, trochu kulhala, protože měla místo levé nohy protézu, a odnesla s sebou i formálnost jednání.

„Je to zatracená ostuda, Valentine," prohlásil Wilton, sotva se za Chalmersovou zavřely dveře. „Plukovník druhého pluku měl Beckovi zavčas zacpat hubu, ale stalo se. Nemá snad známé v Mountain Home?"

„Nevím, pane."

McKendrick podal Valentinovi ruku. „Zcela vážně, Valentine, nemáte vlivné nepřátele na vysokých místech? Naprosto nechápu, proč se na to tak tlačí. Plukovník Chalmersová měla žalobu zmačkat a hodit do kamen. Obvykle podobné hlouposti rychle smete ze stolu."

„Kapitáne McKendricku a kapitáne Wiltone, mohu vás pozvat na skleničku? Mám dost bourbonu pro vás oba,“ pozval je Valentin.

„Děkuji, mládenče,“ odmítl starý kapitán. „Bolívá mě z toho žaludek.“

„Výborně,“ souhlasil McKendrick. „Aspoň zbude víc pro nás.“

* * *

Bujarý flám, který Valentin nazval „tryzna za hodnost nadporučíka Davida Valentina, nechť odpočívá v pokoji“, skončil asi ve dvě ráno. Baker odešel kolem půlnoci ve společnosti přítulné „vdovičky“, která se k nim přidala ve vojenské hospodě hned za hradbami Montgomery. Ale předtím Valentinovi předal svoje kapesní hodinky a většinu žoldu. Ukázalo se, že McKendrick je hodně hlučný piják, při každé rundě vyprávěl košilaté vtipy, až se vyčerpal a najednou odpadl.

„Čím silnější vítr, tím dřív utichne,“ řekl Valentin ostatním pijákům, ani nevěděl, zda to vymyslel sám, nebo někoho cituje. O zbytek láhve se podělil s ostatními štamgasty a pobudy z Montgomery, kteří ho ujišťovali o nehynoucím přátelství, dokud bylo co pít.

Zdálo se, jako by hospoda nikomu nepatřila, výčepní se odebral o půlnoci do postele. Valentin usoudil, že vrátit se do pokoje ve staré škole by bylo příliš namáhavé. Špinavé linoleum na podlaze mu připadalo mnohem pohodlnější a lákavější než sebelepší postel. Nestálo za to někam se trmácet kvůli čistému povlečení. Je přece Vlk, zatraceně, přinejmenším prozatím, je zvyklý spát v nepohodlí.

„Špatné zprávy s tebou vždycky takhle zamávají, nadporučíku?“ ozval se sarkastický, povědomý ženský hlas ze světa, který kroužil kolem Valentina.

„Jsem král všech špatných zpráv, mladá dámo. Zeptej se mých rodičů. Zeptej se Gabby Čouové. Jsem král Midas, anděl smrti, všechno dohromady. Koho se dotknu… umře.“

„Ach jo, veselý opilec. Takové mám nejradši. Pojď, Duchu, zvedneme tě na nohy.“ Pomohla mu vstát. V jejím pevném těle se skrývala pořádná síla, jak si Valentin uvědomil přes opilecký opar. Taky hezky voněla, ucítil vůni mýdla.

„Cože?“ hekl Valentin. Nebyl si jistý, zda si přeje, aby ho stavěla na nohy Kočka, kterou znal jako Mlhu – přestože ho čich k ní přitahoval. „Tak mi říkali Vlci. Což už nejsem a ty taky ne.“

„Teď jdeš se mnou, nadporučíku Valentine. Nemůžu dovolit, aby sis ublížil, když já vedu akci.“

Valentin namáhavě vyhlédl z oparu bourbonu a nabral do plic studený jarní vzduch Ozarské pahorkatiny. Opravdu to byla Mlha, Kočka z Little Timber Hillu. „Tak jo, tak jo, už je mi dobře. Co tady vlastně děláš? Zrovna dneska by se mi hodila tvoje výpověď. Ten můj pitomý kapitán má v úmyslu zajistit si povýšení tím, že mě postaví před popravčí četu.“

Odvedla ho do rozpadlého domku na kopci nad Montgomery. Zbylé zdi držely větve stromu, který prorůstal oknem.

„Je tady dobrý sklep,“ poznamenala Mlha.

Zavedla ho zříceninou ke dveřím, které dosud stály. Otevřela je a pomohla mu dolů po schodech. Uprostřed místnosti ještě doutnaly uhlíky v rezavém zahradním grilu, stužky kouře odcházely zbytky průduchů kotle parního topení.

„Mám tady veškeré pohodlí domova. Dokonce i sprchu. Než jsem před třemi dny přišla, neměla jsem teplou sprchu celý měsíc. Abych to tady mohla zabrat, musela jsem si to vyřídit s několika krysami. Ale bojím se, že se přeskupují k protiútoku.“

Rozfoukala oheň a dlouho hleděla na žlutooranžový tanec plamínků.

Valentin klesl na hromadu zatuchlých hadrů v koutě. „Před třemi dny?“

„Jo, poslouchala jsem jednání vyšetřovací komise.“

„Divné, že jsem si tě vůbec nevšiml. Bylas převlečená za plukovníka?“

„Mluvíš s Kočkou, Valentine. Ten tupec z Milice ve strážní věži by neviděl ani stovku harpyjí v jednom hejnu za jasného dne, nemluvě o mně. Proplížila jsem se do budovy před svítáním. Našla jsem si v suterénu šikovné místečko, kam pronikaly hlasy, a slyšela každé slovo. Kočky mají stejně dobrý sluch jako Vlci, abys věděl. Na svou obranu jsi toho moc neřekl.“

„Nechtěl jsem kazit zábavu. Báječně si to užívali, když mě pitvali.“

„Ty teda používáš slova. Jsi hotový slovník, Valentine. Já umím docela dobře číst a poslední dobou jsem si čtení dost užila.

Prostudovala jsem si kopie tvých hlášení v Miskatonické univerzitě. Začínám si myslet, že bylo naším osudem, abychom se setkali.“ Vyhnula se jeho pohledu, rozkládala si matraci a přikrývky.

„Jak tě to napadlo?“

„Vysvětlím ti to, až si já odpočinu a ty vystřízlivíš. Teď jsem moc unavená.“

„Aspoň mi něco naznač.“

„Ne. V tomhle stavu by sis stejně nic nezapamatoval.“ Zalezla pod deku. „Brrr – čekala jsem celé hodiny, než vylezeš z té putyky. Co jim zítra řekneš? Všimla jsem si, žes nikoho nežádal o radu.“

Zamyšleně si poškrábal celodenní strniště na bradě, až to zašustilo. „Označili mě za zbabělce, který utíká z boje. Myslím, že bych to neměl nechat jen tak. Beck už by nemohl zůstat stranou, musel by se mi postavit. Rád bych mu položil pár otázek.“

Pod přikrývkou skopla z nohou boty. „Udělej si laskavost, Valentine. Prostě rezignuj. Tiše odejdi. V sázce jsou mnohem důležitější věci než tvé ego.“

„Tak moment, mladá dámo, kde bereš právo se mnou takhle mluvit? Mám za sebou čtyři roky u Vlků. Nechápu, jak by mohlo mít mé rozhodnutí něco společného s čímkoli, co zajímá tebe.“

„Víš co, Valentine? Spi. Promluvíme si zítra. Raději zmlkni, než si začnu klást stejné otázky.“

„Když jsi u těch otázek, ještě jsi mi ani neřekla, jak se jmenuješ.“

„Duvalierová. Alessa Duvalierová.“

„Díky za pomoc, Duvalierová. Neměl jsem příležitost řádně ti poděkovat.“ Natáhl se a jemně jí stiskl rameno.

„Nepokoušej štěstí.“

Potvora rezavá.

„Děkoval jsem ti za to, co se stalo v Oklahomě. Zachránilas –“

„Kočky potřebují spánek. Dobrou noc, Valentine.“

Ale tvrdá jako diamant.

Valentin se otráveně zabalil do deky a dovolil alkoholu, aby ho přemohl. Otočil se zády k ohni, měl pocit, že leží na dně kánoe na zpěněné vodě. Oba začali pravidelně oddechovat, rozladění se projevilo i v jejich dechu. Když Valentin doplul na klidnější vodu, všiml si, že dýchají unisono.

* * *

K pravé kávě přivoněl během uplynulého roku nejvýš dvakrát. Právě tohle aroma kávy, kterou Duvalierová vařila v hliníkovém ešusu nad ohýnkem, ho vytrhlo ze spánku.

Všimla si, že zvedl hlavu. „Napadlo mě, že ti kafe přijde vhod. Jsem ráda, že nejsi opilec, co rád zvrací."

Valentin měl pocit, že má v puse místo jazyka obranný konec skunka. „Ráno je dosud mladé. To nemůže být kafe."

„Divil by ses, co dokážu v KZ sehnat. Tady máš, napij se."

Nalila štědrou dávku do poškrábané plastové misky. Valentina napadlo, zda čeká, že bude kávu lízat, ale nakonec se mu podařilo spolknout pár doušků, aniž by si popálil rty.

Díky silné, povzbuzující chuti mu ráno hned připadalo přívětivější.

„Četla jsi nějakou detektivku?"

Zavrtěla hlavou. „V místech, kde se obvykle pohybuju, mám štěstí, když seženu ke čtení návod na použití staré myčky nádobí."

„Jsou to příběhy o chytrých lidech, kteří řeší vraždy. Vždycky zpozorují nepatrnou stopu, kterou ostatní přehlédli, a potom na závěr nám, hloupým čtenářům, všechno vysvětlí. Jakmile ty knížky jednou začneš číst, získáš na ně návyk."

„No a?"

„Právě teď si připadám jako jeden z těch hlupáků, který čeká, až mu někdo před nosem složí celou skládanku."

Rozetřela omastek po pánvi a natáhla se pro svůj plášť. „V tvém spise stojí, že jsi sečtělý. Ráda bych ti vyhověla. Ale v mé skládance taky pár kousků chybí. Možná ji dokážeme doplnit společně."

Podíval se na ni, ale dál to nerozváděla. Byl sklíčený, bylo mu špatně, bolela ho hlava, přál si, aby mohl prostě strávit půl dne v posteli, jak to dělával za dlouhých zim v Minnesotě, kdy se stejně nedalo dělat nic jiného, než pročíst se krátkými dny a dlouhými nocemi.

Rozklepla na pánev dvě vejce, na horkém omastku začala prskat. Její drobný obličej byl přímo vzorem soustředění, když míchala vajíčka obracečkou bez držadla. „Ne aby sis na tohle zvykl. Nevím, jestli to dělám, protože je mi tě líto, nebo protože vím, co umí kocovina. Chleba bude trochu plesnivý, ale vajíčka

jsou dneska ráno čerstvě kradená jednomu dobrotivému občanu Montgomery. Jediný artikl na výměnu, který zrovna mám, je káva, ale s tou se nehodlám rozloučit. Mimoto se snažím udržet svoji přítomnost v tajnosti. Mám jenom jeden talíř, takže se najím rovnou z pánve, jestli ti to nebude vadit.“

Podala mu míchané vejce a krajíc chleba se zeleným potahem. Valentin nabíral vejce chlebem a ládoval se mazlavou kombinací. „Je to vynikající, díky.“

„Takhle je máš rád, jo?“ zeptala se s úsměvem a ukousla si chleba s kouskem vaječného žloutku. „Tak jo, jak chceš ten příběh slyšet? Od téhle snídaně pozpátku, nebo od začátku?“

„Pozpátku neumím myslet, takže raději začni od začátku.“

„To bude snadné. Když jsem četla tvá hlášení, pár věcí mě zaujalo. Před čtyřmi roky, hned cos byl zasvěcený na Vlka, jsi v deltě Yazoo narazil na několik Rozparovačů, kteří tam číhali na Kočku.“

„Ano, tehdy jsem poprvé uviděl znak Zalomeného kříže.“

„Napřed jsme nad tím mávli rukou, že je to jen další frakce Karanů. Používají různé symboly, aby si označili rodiny nebo klany, nebo jak chceš skupiny Karanů nazývat.“ Nahlédla do tenkého deníčku v kožené vazbě, měl tvar jako účtenky, které Valentin viděl u číšníka v Chicagu. „To léto, kdy ses skrýval ve Wisconsinu, se odmlčel jeden farmář, se kterým jsme měli spojení. Měl hodně malou farmu, bylo to jen údolíčko ve Smoky Mountains. Zvědové z Nové Anglie tam našli pohřbené renegáty. A několik masových hrobů. Renegáti měli na uniformách znak Zalomeného kříže. Údajně se mu říká svastika. Takže Kočky měly oči otevřené, a proto tu a tam tyhle renegáty zahlédly i v jiných částech země. Ten znak tudíž nepředstavoval jen nějakou místní skupinu Karanů.

Lidi z Miskatonické univerzity mají hypotézu, že Karani vzali pár renegátů a udělali z nich křížence Rozparovačů a lidí, jakousi specializovanou údernou sílu.“ Vyčkávavě na něho pohlédla.

„Velí jim chlapík, který si říká generál?“

Zatvářila se udiveně. „Kdes to slyšel?“

„Od starého železničáře, kterého jsme odvedli z Oklahomy. Byl dost popletený. Většina jeho řečí nedávala moc velký smysl, tak jsem to v hlášení raději zestručnil. Na nádraží natrefil na několik

renegátů pod praporem Zalomeného kříže. Předvedli ho před generála, který rozkázal, aby ho z preventivních důvodů zabili.“

Duvalierová jeho informace trávila společně s plesnivým chlebem a vejcem. „O tom generálovi tu a tam slýcháme. Myslím, že je to hodně vysoce postavený renegát. Takže mají zvláštní vlak?“

„Ano, a ten železničář tvrdil, že dlouhý.“

„To vůbec nezapadá do ostatních poznatků. Podle lidí z Miskatonické univerzity se pohybují v malých skupinách bez těžkých zbraní nebo početného doprovodu. Snažili se vypadat jako normální nákladní vlak?“

„Odhady jsou zajímavé, ale fakta jsou lepší.“ Valentin se vrátil k tématu, které mu v této chvíli leželo na srdci mnohem víc. „Co se stalo na Little Timber Hillu, když ses tam vrátila?“

„Už jsem se k tomu chtěla dostat, protože je to dost divné. Zapálila jsem ohně a střílela na Obrněné z různých míst opevnění. V noci neútočili. Oblohou prolétlo několik harpyjí, ale neriskovaly, aby se snesly níž a pořádně si to tam prohlédly, takže nezjistily, že za obranným náspem v lese nikdo není.

Dlouho před úsvitem, mohly být asi tři ráno, dorazilo na kopec osm Rozparovačů. Tak jsem se schovala a dívala se. Byli po zuby ozbrojení, měli útočné pušky, taky ošklivé kalašnikovy se zahnutými zásobníky.

A teď přijde ta záhada. Vylezli nahoru na kopec, ale najednou byli… zmatení. Nikdy jsem neviděla Rozparovače, který by nevěděl, co má dělat. Tihle se shlukli a diskutovali. Kdo kdy slyšel, že by Zakuklenci spolu mluvili? Když jich vidíš pár pohromadě, řídí je jeden Karan, takže mluvit nepotřebují. Ale měli tytéž syčivé hlasy. Jestli to byl nějaký druh Rozparovačů zkřížených s lidmi, tak si určitě tu lidskou část zapomněli v jiných kalhotách. Podle mě vypadali a syčeli jako Rozparovači. Jenom se tak nechovali.“

Valentin odložil talíř. „Jak ses dostala pryč?“

„Zachytili vaši stopu, vyslali po ní Obrněné. Zkrátka jsem proklouzla tmou zpátky na jih. Chtěla jsem si o tom promluvit s lidmi z Miskatonické univerzity, tak jsem naskočila na nákladní člun z Fort Smithu do Pine Bluffu. Tam jsem se taky doslechla o tomhle všem. Bylo mi řečeno, abych sem zašla a promluvila s tebou.“

„Řečeno? Kým to bylo řečeno?“

„S tím si teď nedělej starosti. Byl to jeden můj starý přítel, který zná některé tvé staré přátele. Doufala jsem, že bys mohl jít se mnou a chvíli pracovat v KZ.“

Valentin přimhouřil oči, přemýšlel, kam tím vším míří. „Myslel jsem, že Kočky pracují samy.“

„Taky že pracujeme. Pokud necvičíme jinou Kočku.“

* * *

Vážený pane,

bylo mi ctí sloužit čtyři roky jako Vlk. Rád bych ušetřil sobě, své rotě a pluku utrpení a hanbu vojenského soudu, které by byly nevyhnutelným důsledkem, kdybych bojoval proti obvinění vznesenému proti mně. Prosím, přijměte moji okamžitou rezignaci na službu ve druhém pluku Vlků Jižního velení.

S veškerou úctou

David Stuart Valentin

Duvalierová vzhlédla od rukou psaného, poněkud pomačkaného dopisu. „Stručně a rovnou k věci, Valentine. Čekala jsem od tebe, že to bude květnatější, jako třeba ‚udeřila hodina osudu‘. Hned se mi líbíš víc.“

„Až to odevzdám, kam zamíříme? Na sever, nebo na západ?“

Duvalierová zavrtěla hlavou a hodila si batoh na záda. „Zpátky na Svobodné teritorium. Musíš se s někým setkat. Taky tě potřebujeme vybavit lepší čepelí, než je ta tvá upižlaná mačeta, před přijímacím obřadem s našimi Osévači.“

Valentin si připomněl setkání se svým Osévačem. Jeskyně, Amu a jeho strážci – huňatí, ospalí vlci. Amu nazval zákrok „operací“, přestože nápojem bez chuti otevřel Valentinovi pouze mysl.

„Další zasvěcení? Jako na Vlka? Prvních pár dní jsem měl pocit, že mám cizí tělo. Na nic nereagovalo správně. Nedokázal jsem ani zvednout ze stolu hrnek, abych ho nepřevrhl.“

„Se mnou to bylo stejné. U tebe to teď třeba proběhne jinak. Já byla vždycky jenom Kočka. Ale nedělej si starosti.“

Valentin si zapnul blůzu z jelenice, zamyšleně přejel prstem po známých třásních. Vlci Jižního velení si zdobili blůzy koženými

řemínky různé délky, na pažích, nebo na prsou, případně na obou místech, což byl pro přátele i nepřátele doklad příslušnosti ke kastě. Třásně údajně odpuzovaly dešťové kapky, ale Valentin promokl na kůži už tolikrát, že se té hraničářské latině jen usmíval.

Krátkou procházku do městečka podnikli mlčky, rozešli se u hlavní brány. Valentinovou první povinností bylo vypátrat bývalého spolubojovníka Bakera a vrátit mu peníze a kapesní hodinky. Potom šel do staré školy za plukovníkem Chalmersovou. Mezitím se Duvalierová vydala se zbytkem Valentinových peněz na tržiště, aby nakoupila zásobu potravin na cestu.

Valentin našel plukovníka v učebně, která jí dočasně sloužila jako kancelář; zrovna procházela pracovní plán se svým neodmyslitelným stínem, mladým důstojníkem. Valentin cítil ve vzduchu piliny a slyšel lomoz tesařů. Další třídy se opravovaly.

„Aha, nadporučík," řekla Chalmersová. „Takže jste se na své rozhodnutí vyspal. Vašeho obhájce jsem dnes ještě neviděla, řekli mi, že je mírně indisponován. Kennethe, omluvil byste nás, prosím?"

Mladý důstojník odešel a zavřel za sebou dveře.

Valentin stál tak zpříma, jak jen dokázal. Ruka s dopisem se mu trochu chvěla, snažil se třes uklidnit. „Promyslel jsem si vaši nabídku, pane, a vděčně ji přijímám. Předala byste laskavě tento list společně se zprávou o vyšetřování na velitelství druhého pluku?" Podal jí ručně psanou rezignaci.

Pohlédla na papír, pak se mu znovu zadívala do očí. „Zařídím to pro vás, Valentine. Plukovníkovi se uleví. Před vojenským soudem nakonec všichni vypadají špatně. Ale klidně vsadím čtvrtletní žold, že velice nerad ztrácí takového důstojníka."

„Děkuji, pane. V každém případě mám štěstí, že neležím v zemi vedle seržanta Stafforda."

Valentin měl pocit, že ho během čtyřiadvaceti hodin soudí již podruhé.

„Seržantova smrt měla smysl, Valentine. Většina lidí prostě jenom zemře."

„Nebudu vás zdržovat od práce, pane."

Podala mu ruku. „Valentine, udělala jsem pro vás, co jsem mohla. Neoficiálně vás mohu ujistit, že jsem na vaší straně. Nevím mnoho o vnitřních záležitostech Jižního velení, ale děláme víc

chyb, než kolik přiznáváme. Možná se nakonec ukáže, že tohle vůbec chyba nebyla.

Víte, jednou jsem se setkala s vaším otcem. Na bále. Byla jsem poručíkem Gardy, možná ve vašem věku. Taneční zábava se konala v hezkém starém kongresovém sále naproti nemocnici. Elektrické lustry, jestli tomu dokážete uvěřit, dobré jídlo na porcelánových talířích se zlatým zdobením, orchestr. Jenže mně se nechtělo tancovat. Právě jsem na břehu Arkansasu při průzkumu pozic dělostřelectva přišla o nohu v koleně, dostal mě odstřelovač. Váš otec byl taky v nemocnici. Střepina šrapnelu mu vyhryzla kus paže. Seděla jsem sama v koutě a měla jsem pocit, že pro mě všechno skončilo. Nechodila jsem na rehabilitaci. Nechtěla jsem se učit chodit s protézou. Chtěla jsem prostě jenom sedět. Myslím, že bych i plakala, kdybych byla ubrečený typ.

Váš otec mě požádal o tanec. Muže svého věku bych odmítla, ale mohl být tak o patnáct let starší – připadal mi jako strýček. Určitě jsme byli nejhorší pár na parketu: já divně poskakovala na zdravé noze a on měl paži zavěšenou v pásce. Propotáceli jsme se waltzem, a mně bylo jasné, že nás všichni litují – hlavně mě. Váš otec požádal orchestr, aby zahrál polku. Při polce vlastně poskakovat musíte, a než jsem se nadála, už jsem kroužila po parketu. Váš otec zkrátka vyrazil a nesl mě, pevně jsem se ho držela za ramena. Orchestr spustil rychleji a on s námi točil v širším a širším kole. Ostatní tanečníci raději ustupovali, abychom je nesrazili. Když hudba dohrála, zastavili jsme se uprostřed velkého kruhu lidí a všichni nám tleskali.

Zahlédla jsem se v zrcadle. Měla jsem na tváři širokánský úsměv. Smála jsem se a plakala a lapala po dechu, všechno najednou, a byla jsem strašně, strašně šťastná. Váš otec na mě pohlédl a řekl: ‚Někdy to nechce nic jiného, než změnit rytmus.‘“

Dívala se na zeď polepenou nekvalitně tištěnými letáčky, ale Valentin viděl, že tam ve skutečnosti vůbec není, že je ve velkém sále, kde je orchestr, hostina a tanečníci, v nějakém zapadlém koutě Jižního velení. Po chvilce ticha se plukovník Chalmersová vrátila do přítomnosti.

„Vyrozuměla jsem, že jste osiřel. Kolik vám bylo?“

„Jedenáct.“

„Vlastně jsem vašeho otce moc dobře neznala, jen jsme si zatančili a potom si chvilku povídali. Byl zdrženlivý v tom

nejlepším slova smyslu a myslím, že to zranění ho velmi trápilo. Brzy potom opustil Svobodné teritorium, odstěhoval se do Minnesoty a oženil se s vaší matkou, mám pravdu?“

Valentin se dokázal vypořádat s vlastními vzpomínkami na rodinu. Vzpomínky jiných lidí v něm vyvolávaly melancholii a touhu, aby s rodiči mohl zase mluvit.

„Nevěděl jsem, že byl voják, zjistil jsem to, když jsem byl mnohem starší. Ne že by mi to pěstoun přímo tajil, ale nejspíš chtěl, abych se rozhodl sám, neovlivněn minulostí.“

„Patrně se divíte, proč jsem vám to vyprávěla. Skončila jsem jako důstojník vojenské justice, nenašla jsem nic jiného, co bych uměla dělat aspoň z poloviny tak dobře. Chtěla jsem vám tím jenom říct, že možná pouze potřebujete změnit rytmus, mohu-li se tak vyjádřit. Přeji vám hodně štěstí, Valentine.“

„Děkuji, pane.“ Zasalutoval a odešel, zavřel za sebou dveře.

„Ti tedy opravdu nemarní čas,“ povzdechla si Chalmersová tiše, když osaměla. Ne však dost tiše. Třebaže Valentin pozbyl příslušnost k Vlkům, pořád měl uši Vlka, takže to stejně dobře mohla zakřičet.

Ti tedy opravdu nemarní čas.

Prošel kolem lelkujícího důstojníčka, kývl mu, a v duchu už rozebíral slova Chalmersové. Potřeboval ho někdo z nějakého důvodu dostat od Vlků? Duvalierová vypadala přes své mládí jako zkušená Kočka, ale může mít tak velký vliv, aby dokázala zařídit, že ho propustí od Vlků, jenom aby jí pomohl se Zalomeným křížem? O tom pochyboval.

Vyšel ze školy. Pilní obyvatelé městečka pracovali na okolních polích. Hlavní bránou procházelo stádo ovcí s pasáčkem a dvěma psy. Valentin si všiml hustého rouna, zanedlouho začne jarní stříhání.

Na rohu čekala Duvalierová, svůj batoh a Valentinův stočený hamak u nohou. Zamávala na něho sukovitou holí se zápěstním řemínkem.

„To bylo rychlé, Valentine.“

„Kariéra se buduje dlouho. Zničit ji můžeš za pár minut.“

Podala mu jeho ranec. „Koupila jsem suchary a sýr, abychom cestou nevyhládli. Sušené hovězí mi už dávno přestalo chutnat, tak jsem vzala pro každého kilo klobásy. A taky mladé zelí, tuřín a

červenou řepu. Uvařím hrnec vynikajícího boršče. Rýži ani mouku neměli, přinejmenším pro cizince.“

„Tak kam vyrazíme?“

Prošli bránou, mávli na podřimujícího strážného. „První zastávka nebude daleko, hned za hranicemi Arkansasu. Proč nejsi jeden z těch důstojníků se stádem koní, Valentine?“

„Zkus urazit v sedle padesát šedesát kilometrů, většinou klusem, s plným vybavením. Vůbec mi nevadí, že se zas jednou projdu.“

Duvalierová se zahleděla na lesnaté pahorky Ozarku. „Nemůžu si na to zvyknout, když jsem na Svobodném teritoriu. Žádná kontrolní stanoviště, průkazy ani pracovní knížky. Ty už jsi byl v KZ, že?“

„Ve Wisconsinu a v Chicagu.“

„Tam ani tam to neznám, moje území je odtud ke Skalnatým horám. Jednou jsem byla v poušti na jihozápadě. Ztratila jsem všechny iluze o tom, jak jsem tvrdá, když jsem přes zimu jezdila s pouštními rangery. Tam se ti někdy…“ Popuzeně si odfoukla.

„Někdy se proti tomu všemu cítíš bezmocná,“ řekl Valentin. „Ty umřeš, tvoji přátelé umřou…“

„Jo. Ale pak se dostaneš zpátky sem, kde děcka nemají ten vystrašený pohled. Tak se sebereš a jdeš do toho znovu, protože… Však víš.“

„Vím.“

* * *

Jak den ubíhal, pronikali hlouběji do hvozdu Mark Twain Forest. Na rozcestích byly umístěny mapky vypálené do dřeva, evidentně nové, desky byly nalakované a pořádně připevněné, někdy přikryté sklem; ukazovaly, která cesta vede ke kterému městečku nebo řece. Lidé pořád lpěli na starých názvech, jako by to znamenalo, že dokud existují názvy, existuje rovněž minulost, a budoucnost by jednou mohla být zase taková.

Valentinův nos si liboval ve vůni rostlin bujících v úrodné půdě, nasáklé jarními deštíky. Kolem poutníků se rozrůstala zelená spleť stromů a mlází. Prázdný cisternový vůz, který se vracel do miniaturní „svépomocné“ rafinerie ve východní Oklahomě, je svezl

po staré silnici 37, šofér s puškou je nechal jet na vršku cisterny, takže do Arkansasu se pořádně vytřásli. Večer byli jižně od Beaver Lake ve Spring Valley, kde cisterna odbočovala na jihozápad, aby znovu natankovala.

Z meze u cesty na ně zamával chovatel vepřů, který se jmenoval Sutton, a nabídl jim nocleh. Měl už svá léta a potřeboval na několik hodin pár silných mladých rukou, také byl vděčný za společnost. Čeledíni zůstávali na noc u rodin, návštěvy na zapáchající hospodářství moc nechodily, a když se někdo objevil, tak jenom pokud vál svěží východní vítr. Valentin byl rád, že může naštípat dříví výměnou za teplé jídlo a postel.

Štípat polena a třísky byl pro Valentina způsob, jak si zklidnit mysl. Často se zcela ponořil do jednotvárné práce, z níž bolely svaly. Už jako kluk v Minnesotě štípával dříví pro sousedy za pár vajec, pytlík kukuřičné mouky nebo kus šunky. Dokonce i jako důstojník chystal ráno co ráno palivové dříví, pokud neměl jiné povinnosti; seržanti nad tím kroutili hlavami a museli hledat jinou úmornou dřinu pro muže, kteří se dostali na seznam provinilců. Pravidelné údery sekery nebo kladiva do klínu ho uklidnily, mentálně očistily a psychicky obrodily, zatímco tělo mu únavou příjemně zmalátnělo.

Než skončil, svítil už měsíc. Valentin se vrátil do domu právě včas, aby mohl pohostinnému Suttonovi popřát dobrou noc.

„Máte s paničkou pro sebe celý patro. Nějak si nepotrpím na výlety nahoru a dolů po schodech častěji, než opravdu musím, mám teďka měkkou postel rovnou v kanceláři. Ukázal jsem paničce, kde je povlečení a tak – omlouvám se, jestli trochu smrdí naftalínem.“

Valentin vyšel po rozvrzaném schodišti, dům slabě čpěl prasaty. Čekal na něho kbelík horké vody, mýdlo, lavor a ručník.

„Ten, kdo tohle použil přede mnou, měl mnohem delší vlasy než já,“ poznamenala Duvalierová a podezřívavě hleděla na dlouhý vlas, který uvízl v kartáči. Byla zamotaná do osušky a hrála si s trojdílným zrcadlem na nočním stolku.

„Je vdovec. Pověděl mi to, když jsme spolu skládali dříví. Jeho žena se jmenovala Ellen. Měli dvě děti, Paula a Winonnu, právě při porodu Winonny mu žena zemřela. Obě děti padly ve službě Hnutí.“

Duvalierová vytáhla z kartáče vlas a opatrně ho položila na mramorovou desku stolku.

Valentin šel do koupelny na protější straně chodby. Kohoutek se studenou vodou fungoval, elektrické osvětlení ho příjemně překvapilo. Sutton musel být hodně šikovný, anebo byla oblast Fayetteville-Beaver Dam lépe udržovaná než jiné na Svobodném teritoriu.

Umyl se teplou vodou z kbelíku a vrátil se do ložnice. „Takže ty jsi teď panička, jo?“

Vykoukla zpod tlusté prošívané přikrývky. „Můj rozhovor s ním nebyl zdaleka tak vážný jako tvůj. Prostě si to myslí, a já ho neopravila. Netoužím po sexu, ale máš teplé tělo. A noc je studená.“

„Tvůj termofor už utíká. Můžu zhasnout?“

„Hm,“ zamručela a zavrtala nos do péřového polštáře.

Její příjemná ženská vůně ho uspávala i vzrušovala, když vklouzl do postele pod přikrývku vedle ní. Zkoumal ji aspoň čichem, ruce schoval pod polštář. Pohrával si s pachy v domě, s očima zavřenýma se je snažil zařadit: vlhké ženské vlasy vedle něj, prostěradla páchnoucí naftalínem, prach v prošívané přikrývce, teplá mýdlová voda, která zůstala v lavoru, kouř ze dřeva a všudypřítomný zápach vepřína. Počítal pachy, jako jiní lidé počítají ovečky, a už spal, když se jeho společnice Kočka přitiskla zády k jeho zádům.

* * *

Ráno se podělili o dva hrnky horké kávy z tenčící se zásoby Duvalierové a znovu si zabalili. Sutton si kávu vychutnával, olizoval si rty, a pak se jim odměnil kusem uzené slaniny zabalené do hnědého papíru. Když se rozloučili, zamířili na východ. Krajina byla drsnější, cesty se zúžily do stezek. Před nimi se zvedaly zvětralé hory. Kráčeli v přátelském mlčení, tu a tam se zastavili u pramínku, aby se napili a chvíli si odpočali.

„V téhle části teritoria jsem nikdy nebyl,“ řekl Valentin. „Kam máme vlastně namířeno?“

„Do Cobbovy kovárny. Je to jeden z nejlepších zbrojířů a možná vůbec nejlepší kovář na Svobodném teritoriu.“

„Mám dojem, že jsem o něm už slyšel. Myslím, že některý Medvěd majora Gowena o něm mluvil.“

„Pracuje tam celá rodina. Starý Cobb, jeho syn, dcera, mají taky pár tovaryšů a učňů. Je to docela velká dílna. Zřejmě taky vykovali ten tvůj sekáček.“

„Můj parang? Jak to můžeš vědět?“

„Cože, ty sis nikdy pořádně neprohlídl čepel?“

„Abych ji naostřil, naolejoval… Počkej, ty myslíš ta písmenka hned u rukojeti – *CRK*?“

„Znamená to Cobbova rodinná kovárna, Valentine.“

Valentin vytáhl starý parang s ostřím samý vrub. Natočil čepel, aby na ni dopadlo světlo, a zahleděl se na drobná, nezřetelná písmena, krasopisně vyrytá hned za držadlem z tvrdého dřeva. „Hloupé, nikdy mě nenapadlo, že to něco znamená.“

Ke kovárně se dostali brzy odpoledne. Ze dvou dílen na kopečku mezi arkansaskými hřebeny se ozývalo tlumené klepání. Z vysokých kopců pádil potok, na druhé straně cesty se rozléval zpola do jezírka, zpola do mokřadu. Dva velcí psi nedefinovatelné rasy se vyřítili k nim, napůl ostražití, napůl zvědaví. Valentin se s nimi chtěl přivítat, ale oba hned začali štěkat, že by vzbudili mrtvého.

Na příjezdovou cestu vyběhl desetiletý chlapec. „Kdo jste a co chcete?“ křikl pištivě. Otočil se na psy s větší autoritou: „Ticho, vy dva! Už víme, že máme návštěvu!“

„Jsem Mlha, Kočka Jižního velení. Tohle je můj aspirant Duch. Potřebujeme zbraně.“

„V tom případě jste tady vítaní.“ Chlapec se důležitě nafoukl. „Následujte mě.“

Dům byl přízemní slepenec, dlouhé nesourodé stavení se rozrůstalo jako chřestýš, kterému co rok přibude jeden článek. Ať byli Cobbovi sebezručnější kováři, o umění stavitelském toho moc nevěděli.

Na bezmála nekonečnou verandu vyšla žena středního věku a prohlížela si návštěvníky. Pak se usmála a spráskla umoučené ruce. „Propáníčka, vždyť je to Mlha, naše Kansaská slunečnice! Jak ti slouží meč?“

„Potřebuje odborníka, aby ho přiostřil. Taky jílec je zapotřebí nově ovinout – bandáž je trochu prodřená.“

Valentin se udiveně podíval na Kočku. „Ty máš u sebe meč? To musí být spíš párátko.“

Duvalierová si vyměnila pohled se ženou a pokrčila rameny. „Je to nováček, Bethany.“ Otočila knoflíkem na sukovici, obnažila černý jílec. Bleskově vytáhla ze skrýše v dutině hole úzký meč. Jednobřitá čepel měla padesát centimetrů a ostrý hrot. Tmavá ocel byla upravená tak, aby neodrážela světlo.

Bethany prohlédla rukojeť zkušeným okem. „Hned ti na to někoho dám. Nemůžeme dovolit, aby se naší milé Mlze vysmekla při šermu zbraň. Co potřebuje tvůj aspirant?“

„Kromě dvouletého výcviku, který musí zvládnout za dva měsíce – ale to je můj problém –, potřebuje drápy. Taky bych ráda, aby dostal pořádný meč. Je sice Vlk, ale ta jeho šavlička na sekání třtiny vypadá, že s ní kopal tunel. Potřebuje něco šikovného, co by propíchlo Rozparovače.“

„Chceš, aby si ho vzal do parády starý pán, nebo můj bratr?“

„Chudák Duch má za sebou těžký týden. Nathan bude stačit.“

„Jak je libo.“ Bethany otevřela síťové dveře. „Pojďte dál, uvařím čaj.“

„Mám něco lepšího.“ Duvalierová jí podala sáček se zbytkem kávy.

Bethany Cobbová přičichla k praženým bobům. „Páni! Jsi prostě úžasná, poupátko.“

Vešli do kuchyně, rozlehlé a tmavé jako sluj, se dvěma sporáky a velkou zděnou pecí. Bethany zazvonila vyřezávanou paličkou na zvonec, pak sundala z police konvici a mlýnek, postavila vodu na oheň a začala mlít kávová zrna. „Bratr přijde co nevidět.“

Přiloudal se Nathan Cobb, měl mohutné svalnaté paže a pořádné břicho. Duvalierovou plácl po zadku, což přijala důstojně, a Valentinovi bezmála utrhl ruku, když mu rázně zapumpoval pravicí. „Novou Kočku u nás vždycky vidím hrozně, hrozitánsky rád. Budeš té lásky a vyprášíš jim kožich i za mě, hm, Duchu?“ prohlásil, než začal mluvit o práci. „Potřebuje sadu drápů?“ zeptal se Duvalierové.

„Ano, prosím, ale tlačí nás trochu čas.“

„Má průměrně velké ruce. Mají to být spáry, jako máš ty, nebo čepele?“

„Spáry, prsty mu udělej pevné, v jeho případě bude jedno, jestli budou vidět, hlavně aby mohl stejné dobře šplhat jako bojovat.“

„To mi ušetří dost času. Tak ukaž, mladíku, poměříme tě.“ Cobb vytáhl z pracovní zástěry umolousaný krejčovský metr, změřil Valentinovi dlaň a potom každý prst od středu dlaně po špičku, číslice si úhledně zaznamenal do kapesního bločku. „Co tak jednu dvě zbraně, Mlho? Ty ho budeš cvičit?“

„Budu muset.“

„*Aha,* tak to bude meč. Nějaké máme hotové.“

Ve dveřích z přilehlé místnosti v nekonečném domě se objevil stařec. „Čichám, čichám opravdu kávu?“

Bethany začala nalévat. „Jasně, tati. Přinesla ji návštěva. Je tu Mlha Duvalierová a její aspirant Duch.“

Stařík si chvíli pochutnával na kávě. „Duch? Jaké je tvé skutečné jméno, chlapče? Ničeho se neboj, vykouří se mi z paměti tak rychle, že bych je nikomu nemohl prozradit, ani kdybych chtěl.“

Valentin pohlédl na Duvalierovou.

„Jmenuje se Valentin,“ řekla.

„Takže tvůj otec byl –“

Valentin vstal. „Můj otec se jmenoval Lee Valentin, pane Cobbe.“

Nejstarší Cobb podezřívavě přimhouřil oči. „Nejsi mu moc podobný, možná trochu oči. Víš určitě, že se tvá máti jen tak nechlubila?“

Valentin urážku ignoroval. „Moje matka pocházela z kmene Siouxů, pane. Ze severní strany Velkých jezer.“

„Jsi pořádný kus chlapa, ale ne tak vysoký jako tvůj otec. Nate, přišel pro zbraň?“

„Ano, ale pro Kočku, ne pro Medvěda,“ odpověděl syn.

„Tak pojď, chlapče, pojď se mnou.“ Odšoural se do chodby, cestou foukal do horké kávy v hrnku. Otevřel dveře do sklepa a pomalu sestupoval po schodech.

Valentin se rozhlédl po ostatních, ale ti se jen usmáli. Šel za nejstarším Cobbem.

Ve sklepě byla sbírka všeho možného, od mečů po staré farmářské nářadí. Dýky visely vedle srpů na jedné stěně, o protější se dělily vidle a dlouhá kopí. Jezdecká šavle zaujímala čestné místo nad krbem. Valentin k ní přistoupil a prohlédl si víceméně obyčejný jílec a pochvu.

„Patřila Nathanu Bedfordu Forrestovi, chlapče, ale nečekám, že bys věděl, kdo to byl.“

„Velitel konfederační kavalerie za občanské války. Nevychodil West Point, ale určitě byl chytřejší než všichni, kteří vojenskou akademii absolvovali.“

„Mám radost, že se občas taky zmýlím, i když se to stává jenom tak jednou za rok, za dva. Líbí se ti tady něco?“

Valentin zvedl velký dvousečný meč s jílcem chráněným košem, ležel na polici s dalšími dvouručními meči. Na zkoušku jím švihl.

„Valentine, přemýšlíš ty někdy?“ vysmívala se mu Duvalierová, která stanula na nejnižším schodu. Vůbec ji neslyšel přijít. „S tím se přece nemůžeš tahat po světě. Pane Cobbe, potřebuje rychle tasit a svižně seknout, vyberte mu něco sám.“

„Hmm,“ zabručel Cobb, ne přímo nesouhlasně, ale nechtěl zase vypadat, že čekal na její radu. „Mám tady krásnou čepel i s pochvou. Naposledy patřila muži, který měl na gardistu nezvyklé gusto. Obvykle se jim zamlouvají šavle a kordy. Tak se podíváme, co bys řekl na tohle.“ Otevřel skříň a prohrabával dlouhé, lehce prohnuté předměty zabalené v houních a převázané motouzem. „Který z těch mizerů to je? Tady ho máme.“ Jeden balík vytáhl a podal budoucí Kočce.

Valentin předmět zvědavě rozbalil. Jakmile uviděl rukojeť, poznal samurajský meč. Začal v paměti hledat správný název.

„Tahle katana, chlapče, je po čertech kvalitní kousek kalené oceli. Vypadá staře, ale ve skutečnosti je z tohoto století. Musíme ti udělat nový jílec, ale to nepotrvá dlouho. Čepel má pouze šedesát centimetrů.“

Valentin meč opatrně vytáhl. Do čepele byly vyryty záhadné znaky.

„Mohl byste mu vyrobit stejné pouzdro, jako mám já?“ zeptala se Duvalierová.

„To bude snadné, slečinko. Měl bys ho používat obouruč, chlapče, vlož do toho celá záda. Ale můžeš ho držet i v jedné ruce, třeba v sedle, nebo kdyby ses potřeboval krýt těmi zpropadenými bojovými drápy.“

„Líbí se mi,“ řekl Valentin. „Co za něj chcete?“ A uvažoval, kde na to vezme.

„To je problém Jižního velení, ne tvůj, chlapče. Ty a tady slečinka prostě jenom podepíšete stvrzenku na všechno, co si vezmete.“

Duvalierová pokrčila pihatý nos. Valentinovi bylo jasné, že jí ta *slečinka* pořádně vadí.

* * *

Druhého dne zjistil, že drápy jsou pár železných rukavic přidržovaných na zápěstí pevnými koženými řemínky. Opisovaly oblouk kolem záprstí jako vnější skelet a končily špičatými drápy, které se nasazovaly na prsty.

„Klidně s nimi vyšplháš na strom a v boji zblízka jsou neocenitelné, když je umíš správně používat,“ vysvětlovala Duvalierová. Nasadila si svůj o něco menší pár a rozhlédla se po vhodném stromu. „Jenomže to chce cvik.“ Přistoupila ke statnému dubu. Vyskočila nahoru, rozpažila, objala kmen po stranách a začala šplhat. Vmžiku vylezla do větví.

Valentin ji zkusil napodobit, ale ke svému zklamání zjistil, že pokud nesevře kmen i nohama, pouhým párem drápů se neudrží. Sjel kus dolů, zastavil se však dřív, než spadl, potom se pomalu vyškrábal na strom, jenže zdaleka ne tak rychle a ladně jako Duvalierová. Ale podařilo se.

Rovněž se naučil, jak vyrobit jílec. Mečíř Eggert mu ukázal, jak zasunout trn do dřevěné rukojeti, kterou vytvaroval tak, aby seděla Valentinovi v ruce. Potom ji obalil mokrou vepřovicí a lehkými údery nasadil hlavici, která kůži upevnila. „Kdysi se používala kůže rejnoků a žraloků, ale tu tady nevidíme často,“ vysvětloval Eggert. Nakonec rukojeť omotal jemnou šňůrou, závit po závitu.

Duvalierová trvala na tom, že poslední uzel zaváže sama. „Pro štěstí.“ A políbila nový jílec.

Pouzdro vyrobili společně, na dřevěnou pochvu z mahagonu připevnili starý popruh z pušky. Valentin usoudil, že pohodlnější bude nosit zbraň přes rameno.

„Můžeme do dna zapustit pružinu, pomůže ti rychleji tasit,“ navrhla Duvalierová, když sledovala, jak meč několikrát vytáhl.

Vyrazili hned, jakmile byl Valentinův meč hotový. Zase si na záda hodili rance plné jídla, které poskytli štědří Cobbovi a zaplatilo Jižní velení.

„Tak, a teď domů," řekla Duvalierová a zamířila na východ.

Pět

Ozarská vrchovina, květen: Kolébka Svobodného teritoria, které se zrodilo mezi řekami zaříznutými do vápence, v krasových jeskyních, údolích a hustých hvozdech nejstarších severoamerických hor. Jako pásovci a štíři, kteří se v lesnaté, skalnaté vrchovině vyskytují, jsou i zdejší usedlíci na samotách ostražití, houževnatí a nebezpeční. Znají každý dub a ořechovec, každé pstruhové jezírko i bystřinu a každý každého. Jedné oblasti se však vyhýbají z úcty k jejím obyvatelům, ještě obezřetnějším než zálesáci, a jejich samoty jsou ještě osamělejší. Je to kraj kolem pramene Buffalo River, domov skupinky Osévačů.

Místní jim říkají Čarodějové. Bojí se jich co příbuzných Karanů, kteří vládnou kouzly z jiné planety. Jakmile obyvatelé na některého narazí, třeba na břehu řeky, kde nabírají vodu do soudku, svolávají děti a odvracejí zrak. Osévači přitahují potíže jako mršiny mouchy. Když se Rozparovačům podaří proniknout obranou hranice a začnou se plížit Svobodným teritoriem a vraždit jeho obyvatele, stahují se k této oblasti v naději, že zabijí nejstarší a nejlítější nepřátele Karanů – jejich vzdálené bratry.

V hustém boroví v polovině Mount Judea stojí bytelná chata ve tvaru A. Podezdívku má sestavenou z různobarevných balvanů, které pocházejí ze vzdálenosti několika kilometrů, kde kdysi bývalo mořské dno, kamenné zdivo nese pevnou střechu z borových klád. Dva masivní žulové bloky štítu se zužují do sedlové střechy, jsou do nich vytesány podivné znaky, které připomínají hieroglyfy Mayů. Proti tomuto domu vypadají všechny ostatní v okolí jako trpaslíci. Za větší stavbou by se muselo putovat až ke vzdáleným předinvazním letoviskům v oblasti Mountain Home.

Kočky z Jižního velení nazývají chatu Ryuovo sídlo, nebo prostě Sídlo. Taky jí jednoduše říkají Domov.

* * *

Valentinovi se stavení líbilo od první chvíle, co je uviděl odpoledne téhož dne, kdy vyrazili z kovárny Cobbových.

„Čekal jsem zase nějakou jeskyni," řekl, když kráčeli serpentinami, které se zařezávaly do svahu a vedly k Sídlu. „V téhle části Ozarku je jich plno."

„Vlci se rádi skrývají v doupatech. Kočky mají rády společnou samotu a pohodlí." Duvalierová šla první, opírala se o sukovici s ukrytým mečem.

„Společnou samotu? To mi připadá stejně nesmyslné jako ‚čerstvé jídlo z konzervy' nebo ‚vojenská výzvědná služba'."

„Dávej si pozor na jazyk, Valentine. Ta nesmyslná ‚vojenská výzvědná služba' Jižního velení tě teď živí."

Ani nepotřeboval vlčí nos, aby cítil vůni borovic a kouř hořícího dřeva. Byly to veselé a příjemné vůně, po tolika dnech putování.

Po cestičce vysypané oblázky došli ke dveřím pobitým kovem. Vedle nich visela trubka z kujného železa, v ní byla zavěšená ocelová tyčka. Duvalierová zazvonila, až se kopce zatřásly.

Nahoře v podélném okénku se objevil obličej ženy s jantarovou pletí a šikmým obočím. „Mlho! Stihla jsi to rychle s tím svým novým mládencem. Hned otevřu."

Valentin zaslechl, jak se odsouvá těžká závora, a všiml si, že vchodové dveře nemají zvnějšku kliku. Když se otevřely, zjistil, že jsou vyrobeny z šesticoulových fošen.

„Davide Valentine, tohle je Dix Wellesová," představila je Duvalierová. „Dix bývala nejhouževnatější Kočka odtud až k Appalačskému pohoří."

Tajemná, pohledná žena se pohybovala poněkud ztuhle, k podpoře užívala hůl.

„To už je hodně dávno, ještě než jsem si přerazila hřbet," poznamenala Wellesová. Měla na sobě obyčejnou modrou kombinézu, u boku jí visela brašna s nástroji.

„Rád vás poznávám, madam –" začal Valentin.

„Dix bude stačit, Davide. Poslední roky – bude jich už devět – jsem pravá ruka starého pána, nebo hospodyně, nebo co to tady vlastně dělám. Už ses s Ryuem setkal?"

„Ne."

„Setkal se však s jeho bratrem Rouem," řekla Duvalierová.

Valentin udiveně hleděl na obě ženy. Nikdy ho nenapadlo, že Osévači mají rodiny.

„Popovídáme si později," přerušila ji Wellesová. „Teď pojďte, pojďte dál. Vyberu vám nějaké místečko. Zrovna máme skoro prázdno. Kočky, které tu přezimovaly, jsou na léto pryč. Zůstali tu většinou jen samí aspiranti jako ty, Davide. A vůbec, jak ti budeme říkat?"

„Duch," odpověděla Duvalierová. „Tak mu přezdívali jeho kamarádi Vlci."

Valentin jejich povídání stěží vnímal. Oči se mu již přizpůsobily, a tak jen zíral na rozlehlý vnitřek Ryuova sídla.

Celý prostor zabírala veliká hala s otevřeným topeništěm uprostřed. Ohniště mělo dobré tři metry čtvereční, široký plechový komín mizel v šeru mezi krovy. Valentin sledoval pohledem rouru až k vrcholové vaznici střechy, odhadl, že je přinejmenším deset metrů vysoko. Asi v polovině výšky vedly napříč trámy, z nichž visely dva lustry. Jasně zářící kapky zalévaly celý interiér zlatým světlem a vytvářely hluboké stíny.

Wellesová si všimla, nač Valentin hledí. „Tyhle legrácky si sem Osévači přinesli z jiných světů. Stačí, když je necháš jedno odpoledne na slunci, a budou svítit celé týdny. Ale na víc se mě neptej – já tady jen pracuju."

Hala Sídla byla po stranách rozdělena řadami plošin dva krát dva metry, trčely ze stěn jako police v různých výškách, propojovala je úzká schodiště, šplhací tyče, dokonce i provazové žebříky. Na plošinách posedávala hrstka lidí, jedli a četli, nebo jen hleděli na nově příchozí. Z trámů i plošin visely závěsy, prostěradla a koberečky, poskytovaly jistou míru soukromí. Na protilehlých stranách ohniště stály dva dlouhé stoly plné talířů, hrnků a soudků.

„Jaké bydlení máš raději, Davide, malé a útulné, nebo otevřené a vzdušné?" zeptala se Wellesová, když procházeli halou. Při chůzi se od pasu nahoru kývala dopředu a dozadu, připomínala metronom.

„Nejspíš otevřené a vzdušné. Na to jsem zvyklý."

„Já si zaberu své obvyklé místečko," řekla Duvalierová. „Ulož ho prostě nade mnou."

„To nebude problém. U těchto stolů se společně stravujeme.“ Wellesová je vedla dál. „Samozřejmě si klidně můžeš uvařit vlastní jídlo, ale snídani a večeři obvykle připravují aspiranti. To jsi teď i ty, Duchu. Vzadu máme splachovací záchody, dvě sprchy a vanu, ale o kotel se budeš muset postarat. Když je tu víc lidí, střídají se, takže máme vždycky dost horké vody pro všechny. Je tam taky sauna, ale funguje, jen když je pořádně zatopeno. Budova stojí na horském prameni, máme dostatek nejlepší vody, jakou jsi kdy pil. Dokonce ani nemusíme pumpovat. To je dobré, ne?“

Procházeli kolem velikého krbu a Valentina ovanulo teplo řeřavého popela.

„Ohniště tu máme hlavně kvůli vytápění, ale občas si na něm opečeme sele. Kuchyně je vzadu. Nejspíš neumíš péct chleba, Davide?“

„Jen v případě nutnosti.“

„Výborně, takže jsi náš nový pekař. Tahle omladina není k ničemu, upeče nanejvýš tak placky. Ryu má pokoj nad kuchyní, ale nepřijímá návštěvy, tak se drž co nejdál od zadního schodiště. Nějaké otázky?“

„Doufám, že ho nemíníš držet celou dobu v kuchyni,“ zabručela Duvalierová. „Máme hromadu práce, jestli má být připravený vyrazit se mnou za pár měsíců. Kdy můžeme navštívit Ryua?“

„Dobře víš, že to nezáleží na mně. Tak jsme tu. Tady máš své místečko, Mlho, a Duch se uloží v podkroví.“

Duvalierová měla malý prostor pod Valentinovou plošinou a schodištěm, které z ní vedlo. Měla tam závěsy a rohože z proutí. Hodila batoh pod schody a posadila se na skříňku, aby si rozvázala boty. Valentin pohlédl na plošinu přímo nad ní, holou a prázdnou.

„Jestli chceš, najdu ti nějakou matraci,“ nabídla se Wellesová.

Nebyl dvakrát nadšený, když musel spát v hamaku víc nocí za sebou. „Děkuji, to bych ocenil.“

„Dám Ryuovi vědět, že jste dorazili.“ Wellesová se odkolébala ke dveřím v zadní části Sídla.

Valentin se usadil na plošině, odkud vedlo schodiště na zem a úzká lávka na další plošinu. Začal vybalovat ranec a uvědomil si, že se do něj vešel celý jeho život: karabina a nový meč, zabalené nářadí a nádobí, pánev, náhradní oblečení a nylonový hamak páchnoucí plesnivinou. U roty měl uskladněnu skříňku s teplým

šatstvem, knížkami a různými drobnostmi, bude muset někomu napsat, aby mu je poslal.

„Hej, Duvalierová,“ zavolal.

„Jo?“ ozvalo se pod ním jako z dolního lůžka patrové postele v obytném přívěsu.

„Kde to vlastně jsme?“

„Jižní velení tomu říká Chata u Buffalo River, okres Newton. My tomu říkáme Ryuovo sídlo. Něco ti dělá starosti?“

„Co tady budeme dělat?“

„Copak jsi neposlouchal? Ty budeš péct chleba. A taky se učit, jak zabíjet Karany.“

* * *

Příštího dne probudil Valentina sám Ryu. Hala bez oken tonula ve tmě, osvětlená pouze narudlou září ohniště.

Osévač se rozhodl zjevit v podobě obyčejného muže s orlím nosem, královským držením těla Valentinovi okamžitě připomněl faraóna z pastorova ilustrovaného vydání biblických příběhů. Měl na sobě prostou černou bederní roušku a sandály.

„Jsem rád, že mám příležitost se s tebou setkat, Davide,“ řekl. Valentin se posadil, trochu polekaný. „Nechtěl by ses se mnou podívat na východ slunce?“

„Ano, dejte mi prosím jen chviličku.“ Valentin si vytíral spánek z očí. Matrace nevypadala nijak zvlášť dobře, ale byla pohodlná. V hodinách před svítáním spával Valentin tvrdě, služba však od něj často vyžadovala, aby je probděl.

Ryu se otočil a pomalu sestupoval po schůdkách. Valentin nevěděl, zda to znamená ano, nebo ne, proto si rychle natáhl kalhoty a následoval ho. Osévač ho vedl, kráčel pomalu, důstojně, bezmála se vznášel, když procházeli kuchyní a jeskyní, kde vyvěral pramen. Sehnuli se v kamenném průchodu, vytesaném do skalnatého svahu. Pak mlčky šli, občas i šplhali tunelem širokým právě tak na šířku ramen. Došli k dřevěnému žebříku, Valentin ucítil čerstvý vzduch.

„To je můj soukromý vchod. Žebřík končí v malé puklině ve skále.“

Do tunelu padalo slabé předjitřní světlo. Osévač vystoupil po žebříku, Valentin za ním. Vylezli mezi stromy na severním svahu, skoro na vrcholu kopce, kolem švitořili ptáci.

„Bude krásné ráno. Pro východ slunce mám místečko docela nahoře."

Valentin ho následoval do svahu až k hromadě balvanů. Ryu se posadil na studený kámen, ani se nezachvěl, Valentin usedl vedle na vyčnívající skálu. Na východě zatáčel k jihovýchodu zelený koberec Ozarské pahorkatiny. Vysoká vrstva oblaků měnila barvu z růžové na oranžovou, když se jich dotklo slunce, které dosud neviděli.

Ryu řekl: „Dnešního rána se můžeme těšit na výjimečné barvy."

„Jak vás mám titulovat, pane?" zeptal se Valentin.

Osévač Amu, který vedl Vlky, se choval jako dědeček, jenž si rád dobírá vnoučata hádankami, a s Valentinem hovořil, jako by ho znal celý život. S Osévačem Rouem, který vycvičil jeho otce, strávil pouze několik hodin, než Rou zemřel. Ve srovnání s oběma působil Ryu studeně a odtažitě.

Valentin se v chladném ranním vzduchu roztřásl. Skála, na které seděl, vysávala z jeho těla teplo, ale to nebyl důvod jeho chvění. Ryu působil zcela hmotně – nohou odhrnul větvičky a sešlapanou trávu –, ale jako by zde *nebyl*. Valentinovi připadalo, že si povídá s pozoruhodně živoucí podobiznou.

„Říkej mi prostě Ryu. V našem starém světě jsme měli dlouhá a komplikovaná jména, vyjadřovala rodinu, profesi, planetu původu a planetu pobytu. Tehdy jsme byli oba mladí, bratr i já, narodili jsme se, když byl ještě původní Strom mezi světy nedotčený a rozkol s badateli na Karu teprve začínal. Nyní jsme staří, ale ještě ne tak staří, abychom se považovali za starce. Zmiňuji se o bratrovi, protože mou první povinností je poděkovat ti, žes ho osvobodil. Muka a ponížení, která musel vytrpět z rukou těch zlotřilců… Neměl jsem o tom nejmenší tušení, dokud jsi ho odtamtud nevyvedl. Umíral bez zármutku. Odešel v míru mezi přáteli."

Valentinovi chyběla slova, proto se uchýlil jen k tichému „ano".

Seděli vedle sebe, hleděli na paletu teplých barev vycházejícího slunce.

„Máš velice zvídavou mysl. Ptej se."

„Jsem schopen vycítit Rozparovače. Údajně jsou další jako já, ale nikoho takového jsem dosud nepotkal. Udělal to se mnou Amu? Sotva jsem byl zasvěcen na Vlka, jeden voják z doprovodu prohlásil, že mě ‚Otec Vlk moc vybudil'."

„Některá těla jsou lépe připravena na změnu než jiná, je to záležitost genů. Ve tvé rodině jste k tomu nejspíš měli vlohy. Ale pokud jde o to *vyciťování*, to nemohu říci."

„‚To nemohu říci' není totéž jako ‚to nevím'."

„V dřívější válce, než jste začali psát svou historii, jsme vyzkoušeli na lidech množství modifikací. Dokonce i takové, které jsme zkoušet neměli. Stopy po nich stále přetrvávají. Třeba je to tím."

Ryu mu dopřál okamžik, aby to strávil, než pokračoval: „Možností je víc, můžeš být také genetická ‚divoká karta', skok přírodního výběru vyvolaný novým tlakem na tvůj druh. Kdybych věděl, čím to je, řekl bych ti to."

Valentin si připadal jako hmyz pod lampou. Osévači byli hodně podivní vůdcové. Nijak Lovce nepovzbuzovali, aby pro ně umírali, napomáhali tomu nenásilně, nenápadně. Prostě jen náhodou byli na stejné straně v této válce – pro Osévače velmi staré válce.

„Využíváte nás." Valentina napadlo, zda to neznělo jako obvinění.

„Ano, využíváme. Víš proč? Když jsme podlehli prvnímu prudkému útoku Karanů, propadli jsme panice. Neměli jsme naprosto žádné vlohy pro boj. Potřebovali jsme zbraň, přizpůsobivou a silnou, takový druh, který jsme mohli využít jak k útoku, tak k úkrytu. Meč i štít v jednom. Tvůj druh byl k tomu jako stvořený, jak říkáte. Ze všech devíti planet jste právě vy byli nejvhodnějším materiálem, který nejlépe splňoval naše požadavky: chytří, krutí, agresivní a výkonní. Jste unikátní druh. Nejnebezpečnější lovec na světě je tygr, ale dej dohromady pět tygrů, a nebudou lovit o nic lépe než jeden jediný. Včelí úl je zázrakem výkonnosti, ale tři úly nedovedou spolupracovat. Armády mravenců vedou války, vydávají se na zlodějské výpravy, ze zajatců dělají otroky, ale to vše na základě skupinového instinktu, neumějí spolupracovat s mravenci jiné královny. Na planetách, které jsme zkoumali, jsme nalezli buď individuální sílu, nebo kolektivní zdatnost, ale nikdy obojí současně. Jenom lidé jsou jako tygři, když jsou sami, a pohromadě jako armáda mravenců,

jste schopni snadno přejít z jedné polohy do druhé. Jste největší bojovníci ze všech druhů, s nimiž jsme se kdy setkali.“

„Přes to všechno nás Karané dost snadno porazili.“

„Měli na své straně moment překvapení. Kdybychom věděli, že sem přicházejí, včas bychom vás varovali. Na rozdíl od Karanů jsme neměli přátele ve vašich vládách, nechtěli jsme prozradit svou přítomnost. Možná to byla chyba, ale měli jsme za to, že vaše společnost musí dostat příležitost k samostatnému vývoji. Neměli jsme tušení, že by Karané mohli zorganizovat něco tak velkého, že vytvořili tolik variant tvorů, kterým říkáte Obrnění, ani to, že tolik vašich takzvaných vůdců je ochotno prodat vlastní druh za nějaký ekvivalent třiceti stříbrňáků. Ach, úsvit je zde. Pojďme si ho vychutnat.“

Slunce zbarvilo oblaka nad nimi a stromy pod nimi, oživilo svět svým teplem. Jeho příjemný dotek Valentina jako by vzkřísil, cítil se připraven na všechny úkoly, které by mu Ryu mohl přichystat.

Seděli vedle sebe mlčky. Když se zářící koule oddělila od obzoru, Ryu se otočil čelem k Valentinovi.

Valentin se snažil silou vůle proniknout jeho přestrojením, zahlédnout skutečné tělo Osévače – bizarní zkřížení chobotnice a netopýra –, ale Ryu se nijak nezměnil.

„Davide, osvědčil ses jako Vlk. Možná ti to právě teď tak nepřipadá, ale máme o tobě dobré mínění. Amuovi Vlci jsou úspěšní, pokud jde o sluch a čich, rychlost a vytrvalost. Mé Kočky jsou jiné. Jejich pomocníky jsou utajení, překvapení a přirozená troufalost, kterou neumím dát, ale pouze povzbudit. Aby ses stal Kočkou, musí tvé tělo podstoupit složité změny. Je v tom jisté riziko. Možná jsi znal Vlky, kteří přeměnu nezvládli.“

„Ano.“ Valentin si vzpomněl na kamaráda ze srubu. Ve zmatku, jejž v něm vyvolalo zasvěcení na Vlka, skočil z útesu. Valentin po svém zasvěcení nadskakoval při nejmenším zvuku, než se naučil nové smysly zeslabit. Pro někoho to bylo příliš těžké.

„Je to krušný, osamělý život, často i bez přátelství ostatních kamarádů vojáků. Chvíli jsi pobýval v Karské zóně. Jsi ochoten se tam vrátit? Možná tam i zmizet, bezejmenný a nepomstěný? Rok co rok se několik Koček nevrátí.“

„Slyšel jsem o Kočkách dost, abych to všechno věděl. Jedenkrát jsem měl pocit, že jsem opravdu něco dokázal. Když jsem dostal

Molly a její rodinu z KZ. Pokud bych mohl pomáhat lidem na Ztraceném území…, podstoupím to nebezpečí.“

„Hezká slova. Ale bude to stačit? Máš ještě další důvod? Třeba osobní? Zapomeň na otce, na kamarády a kamarádky, na Carlsonovy nebo zdatnou Alessu. Zapomeň na všechno, co bylo s tvým bývalým kapitánem. Nemusíš nám nic dokazovat. Jsi ochoten to udělat jednoduše proto, že chceš?“

Valentin chvíli mlčel, poněkud zmatený. „Jestli jde jenom o tohle, Ryu, můžete mě rovnou vyloučit. Má vlastní přání jsou až na konci seznamu důvodů, proč to chci dělat. Pochopitelně souhlasím s Alessou, že máme před sebou důležitý úkol.“

„Pro tuto chvíli zapomeň na Zalomený kříž. Chci vědět, co je v tobě.“

To já taky. „Chci to dělat kvůli rodičům, kvůli lidem. Mluvil jste o tom, jaký jsme úžasný druh, jako bychom byli nějaká nedokončená práce. Jsme druh, který čeká buď vyhynutí, nebo ocejchování jako dobytek. Ať v nás vidíte jakýkoli potenciál, bude promrháván tak dlouho, jak dlouho tu budou Karané.“

Po chvilce pokračoval: „Kdybych měl říct, čemu bych dal přednost, ze všeho nejraději bych se usadil v domě se spoustou knih, někde u jezera, kde bych mohl v klidu rybařit. Ale dobrovolně jsem zvolil tento život a přijal jsem zodpovědnost, protože někdo to udělat musí, jinak nebude pro nikoho z nás žádná budoucnost. Takže jestli hledáte někoho s mentalitou samuraje, oddaného vlastní dokonalosti až k naprostému sebezničení, tak to nejsem já.“

„Nic víc? Zabíjíš rád, Davide?“

Valentinovi se na chvíli zastavilo srdce, pak se rozběhlo, až mu bušilo do žeber. Jak hluboko do jeho mysli Ryu vidí?

„Copak, Stará Kočka ti vykousla jazyk?“

„Nemůžu –“ hlesl Valentin.

„Jak ses cítil, když jsi usekl hlavu odstřelovači, když jsi ve Wisconsinu zabil majora, který tě neuctivě nazval indiánem? Cos cítil, když jsi uškrtil dozorce v Zoo?“

„Jak…?“

„Všechna jak zaberou zbytečně moc času. Cos tehdy cítil hluboko v duši?“

„Vinu, ale –“

Ryu čekal.

„Cítil jsem vinu.“

„Cítil jsi vinu, protože sis vybral právě tuto cestu, která vedla k jejich smrti, nikoli jinou? Nebo jsi cítil vinu, protože se ti to líbilo?“

Valentin dlouho váhal. Ryu ho náhle děsil a Valentin si nebyl jistý, zda chce v tomto rozhovoru pokračovat. Ale musel odpovědět, a Ryu se nespokojí s jinou odpovědí než s pravdivou.

„Nevím. Natolik dobře sám sebe neznám.“

Ryu přikývl. „Zůstaňme u toho. Rád vím, co se skrývá v srdcích mých Koček. Jakmile zjistíš, co v tobě vězí, doufám, že se o to se mnou podělíš. Nuže dobrá, dostaneš příležitost pomoci lidem ve stávající kritické situaci. A rovněž jednoho dne zjistit, proč David Valentin cítí vinu.“

„Takže jsem přijat?“

„Jsi přijat.“

* * *

Obřad už nemohl být jednodušší. Duvalierová odvedla Valentina do vyhřáté malé místnosti v zadní části Sídla, žaludek se Davidovi svíral nervozitou. Měl na sobě pouze ručník kolem pasu.

„Chodit na Proměnu oblečený je mrhání šatstvem,“ prohlásila Duvalierová.

Ceremonie vzdáleně připomínala svatbu. Ryu vstoupil ve slavnostním rouchu, v klopách a manžetách byly vetkány záhadné znaky. Požádal Valentina, aby se postavil vedle Duvalierové.

„Alesso, jsi připravena přijmout zodpovědnost za jeho výcvik?“

Přikývla. „Ano.“

Ryu se otočil k Valentinovi: „Davide, jsi připraven přijmout zodpovědnost, kterou přináší vstup do naší kasty?“

Valentin přikývl. „Ano.“

„Nechť je pouto mezi vámi korunováno úspěchem.“

Osévač vyprázdnil malou lahvičku do keramické misky s vodou a zakroužil s ní v dlani jako napoleonkou s koňakem.

„Vypij to a staň se Kočkou,“ pravil Ryu.

Valentin nápoj vypil, byl bez chuti jako obyčejná voda.

Ryu podal Duvalierové nožík. „Nyní se spojte krví.“

Duvalierová si rychlým řezem otevřela na pravé dlani malou ranku, totéž udělala na Valentinově levačce. Pak dlaně pevně přitiskla k sobě. Valentin ucítil mezi jejich rukama lepkavou teplou krev.

Ryu pohlédl na Duvalierovou. „Vysvětli svému pokrevnímu bratrovi, co bude následovat."

„Příštích pár dní budeš mít trochu těžkých. Během několika hodin se začneš cítit nesvůj. Já měla potíže s dýcháním, vyvolávalo to ve mně úzkost. Většině lidí se točí hlava, mořeplavci tvrdí, že je to jako mořská nemoc. Srdce ti bude tlouct strašně rychle. Nebudeš cítit velkou tělesnou bolest, ale začne se probouzet nová část tvého těla, o níž jsi neměl nejmenší tušení. Několik dní budeš zavřený v téhle místnosti, v teple a bezpečí. Uvolni se a přečkej to. Snaž se nevyrvat si všechny vlasy ani se nerozškrábat do živého masa."

Valentin ztuhl. Po prvním zasvěcení byl nešikovný a nervózní, ale neměl sklony k sebemrzačení.

Duvalierová pokračovala: „Jestli budeš muset něco kousat, tady máš plastovou trubičku obalenou kůží. Hryzat dřevo není dobré, jenom by sis zničil zuby. Po druhém dni jsem poskakovala, jako bych hrála panáka, dokud jsem nepadla, pak to přešlo. Třeba ti to pomůže."

Ryu zavrtěl hlavou. „Tak zlé to nebude, Davide, líčí to příliš černě. Pomáhá, máš-li na mysli cíl. Tak se ho drž. První zkouškou Kočky je, jak tiše dokáže projít Proměnou. Ty máš štěstí. Vlci, kteří přestoupili do naší kasty, se adaptovali rychle. Za dveřmi neustále někdo bude. Dohlédne na tebe."

Osévač uchopil Valentinovu zakrvácenou ruku, sevřel ji mezi dlaněmi gestem, které bylo zpola rukoudáním a zpola rozloučením. Duvalierová Valentina pevně objala, pak mu ukázala starou bílou jizvu na levé dlani. „Budeš v pohodě. Uvidíme se za tři dny."

Zavřeli za sebou dveře z tlustých cedrových fošen a zamkli. Nevelká místnost, obložená dřevem, vypadala jako sauna, až po okénko ve dveřích. Stála tam pouze dřevěná lavice, odtokový kanálek uprostřed podlahy evidentně sloužil k hygienickým účelům. Ze stěny trčel vodovodní kohoutek, na zkoušku jím otočil. Na podlahu vytryskla studená pramenitá voda.

Nechali mu kus plastu obaleného kůží, hračku pro psa na hryzáni. Necítil se nepříjemně, alespoň prozatím. Rozprostřel

ručník na tvrdá prkna a lehl si. Okýnkem dopadalo na kraj lavice světlo a Valentin rozeznal ve dřevě stopy lidských zubů.

* * *

Lidská psychika má úžasnou schopnost pamatovat si příjemné věci: chuť dobrého jídla, dotek milenčiných rtů, refrén chytlavé písně. A chvatně se zbavuje všeho nepříjemného. Valentin byl později za tuto schopnost vděčný – tři dny v sauně patřily k nejhorším v jeho životě.

První třas se dostavil asi za hodinu, do odpoledne jeho svaly přímo křičely po pohybu. Chtělo se mu běžet, dokud nepadne. Lil se z něho pot, v uších mu bušilo, slabé světlo pronikající okýnkem ho řezalo do očí. Byl naprosto dezorientovaný. Místnost mu připadala jako zátka, která poskakuje na mořských vlnách vysokých čtyři patra. Nezvracel – ale strašně rád by to udělal, bylo to jedno dlouhé nucení k dávení bez úlevy vyprázdnění. Žaludek měl střídavě jakoby přeplněný nebo stažený křečí, cukal sebou, naslouchal hromovým úderům srdečního tepu. Stočil se do fetální polohy, aby zabránil srdci vyletět z hrudi, objal se pažemi, bojoval s touhou šplhat po stěnách, bušit do dveří, řítit se střemhlav, dokud se ten šílený příval elektřiny, která mu proudila tělem, nevybije.

Zakousl se do kůže omotané kolem plastu, aby nekřičel.

Druhý den byl lepší. Dřevěná cela mu připadala příjemně stinná, načervenalá hněď prken byla tlumená a matná, stíny ostřeji ohraničené. Sauna se už nezmítala a netočila, jen se trochu kolébala sem a tam jako kolébka něžně rozhoupaná mateřskou rukou.

Jenže chtěl *ven.*

Dělal kliky, dokud se vyčerpáním nezhroutil, napil se vody, potom se propadl do elektrizujících nočních můr.

Třetí den ho čekala kocovina všech kocovin. Prázdný žaludek bolel, hlava brněla, ruce se třásly a ne a ne přestat. Když se za okénkem objevila Duvalierová, vrhl se ke sklu, škrábal do dřeva, zanechal stopy slin na místech, kde se pokoušel kousat.

Potom spal.

Když se objevila znovu, byl příliš vyčerpaný, aby jakkoli reagoval.

Opatrně vstoupila, na tácu nesla mělkou misku s polévkou. „Jak se cítíš, pokrevní bratře?“

Valentin se opřel na lavici, hlava se mu trochu točila. „Slabý jako… jako kotě?“

* * *

Ukázalo se, že polévka je tradiční znamení, že těžká zkouška skončila. Zatímco jedl, Duvalierová mu šla pro šaty, dveře nechala otevřené, aby dusná místnost vyvětrala. Před osmačtyřiceti hodinami by s vytím vyběhl do kopců, ale teď mu stačilo usrkávat polévku a čekat, až mu přinese oblečení. Ručník umazaný krví a výkaly se dal už jen zakopat hluboko do země; všechny rohy měl rozkousané na cáry.

Dojedl a oblékl se, pořád se trochu třásl. Když vyšel za Duvalierovou do jasně osvětleného bludiště zadní části Sídla – kromě kuchyně tam byly záchody, prádelna a umývárny –, chytil ji za rameno. Nic nevypadalo docela správně, ani Duvalierová. Pokožku měla skoro bezbarvou, dřevěné stěny byly vybělené jako vyplavené dříví.

„Počkej chvilku,“ řekl. „Proč vypadáš jinak? Světlo je úplně špatné.“

„Vím, jak to myslíš. Není to světlem – je to tvýma očima. Kdysi mi to vysvětlila jedna Kočka s lékařským vzděláním. Má to něco společného s buňkami na sítnici. Jestli si vzpomínám, máme dva druhy, říká se jim tyčinky a čípky. Tyčinky zachycují slabé světlo. Ve dne se ke světlu natahují čípky, za šera tyčinky. Teď máš navíc celou sadu nových tyčinek. Začneš zase vidět barevně, jakmile si na to oči zvyknou. V této chvíli to tvůj mozek prostě nedokáže správně zpracovat. Taková je aspoň teorie. Přizpůsobíš se. Pak budeš vidět jako ostříž i při slabém osvětlení, pokud zrovna nebude tma jako v pytli.“

„A nevysvětlila ti ta doktorka, proč mám pocit, jako bych byl opilý?“

„To je ještě složitější, ale můžou za to uši. V blanitém labyrintu vnitřního ucha máme tři kanálky vyplněné řídkou tekutinou, které registrují změnu polohy. Některá zvířata, konkrétně kočky, mají na rovnovážné ústrojí připojenou celou řadu nervových vláken. Přece

víš, že kočka vždycky, nebo skoro vždycky bezpečně dopadne na tlapky. Pomocí těch nervů si reflexivně upravuje rovnováhu, stejně jako když ti vykopne noha, protože tě někdo klepl do kolenní šlachy. Jsi zkrátka jenom přecitlivělý.“

Vešli do kuchyně, Duvalierová zvedla pytlík mouky. „Postav se na jednu nohu. Druhou zvedni jako pes, když značkuje strom. Výš. Výborně, a teď ji tak drž,“ přikázala.

Valentin uposlechl. Všiml si, že když zvedl nohu, tělo se mu ani nepohnulo. Dřív by se aspoň trochu zakymácel.

„Teď chytej!“ Hodila mu pětikilový pytlík mouky.

Chytil ho patnáct centimetrů před hrudí, z pytlíku se bíle zaprášilo. Navíc se jeho zvednutá noha ani nepohnula.

„Zajímavé.“ Spustil nohu na zem. Několikrát přehodil pytlík z ruky do ruky, pak ho bleskově hodil Duvalierové.

Její reflex nebyl o nic pomalejší než jeho. Byla sice dost obratná a silná, aby chytila a udržela pětikilovou střelu, která jí mířila na hlavu, jenomže pytlík už tak silný nebyl. Tenké plátno se protrhlo a do tváře jí vybuchla bílá bomba.

„Mizero!“ zaječela, když se vztekle vynořila z oblaku mouky, jakoby nalíčená pro divadlo kabuki.

Valentin vyprskl smíchem, ale potom si všiml, jak se Duvalierová tváří. Jejich pohledy se na vteřinu setkaly, zírali na sebe jako gepard a gazela v africké savaně. Začal běh o život.

„Je po tobě, Valentine!“ ječela za ním.

Doběhl ke schůdkům na svou plošinu a skočil. K vlastnímu údivu se jediným skokem dostal až nahoru. Jednou nohou dopadl, změnil směr, okamžitě skočil na další plošinu. Takový skok by předtím zvládl jen s rozběhem.

Doskočil na plošinu a rozplácl se jak dlouhý, tak široký. Duvalierová mu vmžiku seděla na zádech, rychlostí a silou odrazu se mu vyrovnala, ne-li ho předčila. Snažil se vyprostit, ale když se otočil, znehybnila ho nohama, které mu připadaly jako ocelová past. Ruce mu držela jako přibité. Zjistil, že ho to vzrušuje – seděla na něm v klasické poloze „koňmo“, od pasu nahoru samá mouka, což jí v tu chvíli dodávalo zvláštní přitažlivost. Ale v jejích očích zářil pouze triumf.

„Tak jo, dostala jsem tě,“ řekla. „Necháme toho.“

„Promiň,“ zasupěl. „Nechtěl jsem tě tak zřídit.“

„Cos říkal?“

„Promiň!“

„Neslyším tě, Valentine. Mluv nahlas.“

„*Promiň!*“

„To je lepší.“ Slezla z něho.

Zhluboka se nadechl, dosud se necítil ve své kůži, jako by byl současně opilý i trpěl kocovinou.

„Jak to dělají, Duchu?“

„Jak dělají co?“

„Jak nás mění?“

Pokrčil rameny. „Taky jsem nad tím přemýšlel. Někteří Vlci říkali, že v nás jenom něco probudí. Kdysi jsem bydlel ve srubu s jistým Pankowem. Položil jsem mu stejnou otázku, a on vzal plynovou lampu, která taktak svítila, jenom poblikávala, a naplno ji zesílil. Lampa syčela a hučela, ozářila celou místnost. Vysvětlil mi, že právě tohle s námi čarodějové dělají, prostě nás ‚zesílí až na doraz‘.“

Valentin zaváhal, zda se s Mlhou může podělit i o své obavy. Podíval se na říznutí na dlani, které se již hojilo. „Jenže čím jasněji lampa svítí, tím dřív dojde plyn. Dělá mi to starosti. Neznám mnoho starých Lovců.“

Zavrtěla hlavou, mouka se jí sypala z obličeje. „S tím na mě nechoď, Valentine. Víš, jaká je průměrná životnost kočky v KZ? Dva tři roky. Zeptej se Wellesové, potvrdí ti to. Mně ‚životnost‘ už dávno vypršela. Ráda bych změnila téma. Když jsi teď zesílený na doraz, je čas začít s výcvikem. Musíme sebou hodit. Zkusím ti nalít do hlavy, co tam samo nenateklo.“

„Rozkaz, seržante, jaký je program?“

Začala se oprašovat. „Seržante? Jestli ti jde o zařazení, tak ostatní kasty Jižního velení s Kočkami jednají jako s kapitány. Vidíš, nakonec tě povýšení stejně neminulo. Jenže pro nás hodnost nic neznamená. A pokud jde o ten *program*, musíš do sebe nejprve dostat trochu jídla a vyspat se. A potom ti dáme pořádně do těla. Když se unavím já, převezme tě Wellesová. Takže odpočívej, dokud můžeš.“

* * *

Během příštích týdnů Valentin dospěl k závěru, že Duvalierová je na něho kvůli té moučné bombě strašně naštvaná a nejraději by ho připravila o život, nebo přinejmenším o končetiny. Když ho nemohla mučit sama, postarala se Dix Wellesová, aby na něm neoschl pot.

Musel pořád nosit meč, a to tak důsledně, až to bylo směšné, třeba do sprchy nebo na záchod. Když ho Duvalierová přistihla, že se namísto mečem zabývá ohmataným výtiskem *Reader's Digest*, musel zbytek dne strávit běháním nahoru a dolů po kopci. První den ho Duvalierová naučila několik základních postojů a poloh zbraně, bodných a sečných akcí – potom je donekonečna cvičil, nejprve s dřevěnou tyčí, dokud neuměl všechny pohyby správně, pak s obnaženým mečem. Jednoho dne ho Wellesová donutila vylézt po šikmé střeše a chodit s taseným mečem sem tam po úzkém hřebenu. Našlapoval opatrně, zápolil s větrem a rovnováhou.

Nasbíral náruč proutí, omotal je starými hadry, namočil, připevnil na kůl a zavěsil jako houpačku. Pokoušel se panáka zasáhnout, zatímco jím Duvalierová hýbala pomocí třímetrového kůlu, jímž nejednou srazila i Valentina. Když ho netloukla panáky nebo kůly, mlátila ho vlastnoručně při šermu dřevěnými meči. Udeřila jako blesk a několikrát mu uštědřila takovou ránu, až Valentinovi před očima poletovaly hvězdičky.

Pokud nebyl na nohou, musel studovat. Jedy, výbušniny, přírodní i chemické látky, které oslepovaly nebo způsobovaly otravu. Kyseliny a zásady. Stará šedovlasá Kočka, bezzubá a shrbená, ho učila sabotovat všechno možné, od lokomotivy přes hydraulické brzdy po ruční pumpu na dvorku.

Učil se šplhat a bojovat s drápy. Duvalierová mu kladla na srdce, že je musí mít pořád v kapsách, aby do nich mohl kdykoli strčit ruce a vytáhnout je ozbrojené. Škrábal, drásal a bránil se, dokud mu nezačaly připadat jako staří přátelé, ale pořád to nebylo dost dobré. Duvalierová ho nutila cvičit s drápy tak dlouho, až mu začaly připadat jako přirozená součást těla. Ostatní Kočky, které v Sídle cvičily, vrtěly hlavami a potají si dělaly legraci, jak je tím Duvalierová posedlá.

„Je to ztráta času," řekl jeden aspirant Valentinovi u oběda. „Slyšel jsem, že je v boji použiješ tak v jednom případě ze sta."

Wellesová ho zaslechla, ztuhle se k němu otočila: „A právě ten stý případ on přežije, a ty ne.“

* * *

Později se do výcviku zapojil i Ryu a odváděl si Valentina, aby formoval jeho mysl. Nejprve se novopečená Kočka musela naučit utlumit auru v klidu, ale jak dny ubíhaly, musela ji tlumit při běhu, šplhu nebo šermu. Základy ukrytí známek života už Valentin uměl od staré Kočky s krycím jménem Střeh, trénovala ho to léto, co byl zasvěcen na Vlka. Nyní se učil od Osévače, který vycvičil Střeha.

Ryu chválil Valentinův výkon v klidu, ale při akci ho neustále káral. Jednoho odpoledne přecházeli kamenitou bystřinu a Osévač náhle zvedl ruku, aby se zastavil. „Pořád se řídíš rozumem, Davide.“

Vzpomněl si na starý vtip, že „dokonalá Kočka je bez rozumu“, a proto se raději zeptal: „Nejste Karan. Nepotřebujete auru k přežití. Tak jak ji dokážete vycítit?“

„Aura je celý souhrn věcí. Myšlení, emoce, senzitivita, strach. Do jisté míry jsem schopen to vše vnímat. Mimochodem i ty. Je to spíš intuice než úsudek. Někdy v tobě čtu tak snadno, jako ty čteš tištěná slova.“

„Omlouvám se. Viděl jsem, jak sebou mrskla ryba.“

„Zapomeň na chvíli na prázdný žaludek.“

Valentin stál po holeně ve vodě a snažil se stáhnout, stát se říčkou a kameny, nikoli být tím, kdo po nich přechází.

„Energie, kterou se krmí, takzvané známky života, je stejně individuální jako otisky prstů, a ty jí vyzařuješ do světa příliš mnoho. Jsi vítr nad kameny, voda plynoucí přirozeným během, hejno komárů nad padlým kmenem.“

Valentin si sám sebe představil jako součást bystřiny. Ryba, kterou vyplašil, byla znovu na čekané, číhala na potravu, až se přiblíží k hladině tůně. *Voda a kámen, pstruh…*

„Přestaň myslet, Davide. Musíš jen tak plynout.“

Valentin sledoval řeku, ignoroval rybu a komáry, a vtom stál vedle Ryua.

„To je lepší. Podívej se zpátky na kameny. Pokus se zjistit, kudy jsi šel.“

Dřepl si a hledal stopy podrážek. Přešel říčku, aniž pohnul jediným kamenem, aniž zanechal jedinou zrádnou stopu v bahně.

Mlčel, jenom vnímal vánek.

„Nyní buď větrem, a na kopci si promluvíme.“ Ryu ukázal na svah zjizvený vápencem.

* * *

Trénoval taky v chatě, skákal z plošiny na plošinu s rukama spoutanýma za zády.

„Celý vtip spočívá v rovnováze, Valentine,“ zakřičela Duvalierová, když po doskoku zabalancoval. Stála tak hluboko pod ním, že by ho čekal hodně dlouhý a tvrdý pád. „Díky rovnováze se při zápase udržíš na nohou, umožní ti nehybně držet pušku a chodit tiše.“

Kočka jménem Cymbelín – potetovaný stařec s mléčně zakaleným okem a tak holý, že neměl ani obočí – ho učil boji beze zbraní. Základem jeho filozofie bylo ozbrojit se co nejrychleji čímkoli, co je po ruce, třeba řetězem nebo klackem. Valentin se naučil používat k zneškodnění protivníka i své tělo, od chodidla po lebku – Cymbelín ji nazýval pětikilovou cihlou, kterou má pohotově pořád s sebou.

* * *

Po pěti týdnech Valentina dostihly jeho věci, uložené ve skladišti druhého pluku. Přišly spolu s truhlicí, pořádně těžkou a zamčenou visacím zámkem. Současně dostal v obálce klíček a dopis. Hleděl na neznámý rukopis, než psaní otevřel. Nevypsanou rukou v něm bylo stálo:

Milý Davide,

doufám, že zásilku dostaneš v pořádku, jinak si to vyřídím s teritoriální poštou. Hodně jsem se spřátelil s Molly a její rodinou. Vyprávěli mi, co se ve Wisconsinu stalo a cos pro ně udělal. Jsme rádi, že máme ve Weeningu takové lidi, jako jsou Carlsonovi.

Nemám rodinu, která by stála za řeč. Nikdy jsem nesloužil s tvým otcem, ale vím, že by si přál, abych ti pomohl. Posílám ti svoji dobrou kamarádku, jednu z mých oblíbených zbraní ještě z časů u Jurgensenových Medvědů. Je víc než sto let stará a už byla dvakrát opravovaná, ale pořád nadělá pořádnou neplechu. Přeji si, aby skončila v tvých rukou. Jde o starý sovětský samopal PPD-40, spolehlivý za každého počasí, i v blátě. Přiložil jsem tisíc nábojů, které jsem vlastnoručně naplnil prachem, taký nástroje na odlévání střel, aby sis mohl vyrobit další. Přikládám návod k použití, sám jsem ho sepsal. Myslím, že se samopalu zmocnili Němci, když napadli Rusko. Německé armádě se tahle zbraň zamlouvala, sebrala každou, na kterou narazila. Potom je zrekvírovala naše armáda a dovezla do Ameriky. Získal jsem ji od sběratele z Missouri, který v těch zlých dobách ve dvaadvacátém roce rozdával svoji sbírku napravo nalevo. Později mě naučil, jak ji udržovat.

Doufám, že ti poslouží stejně dobře jako mně. Dávej si pozor při střelbě dávkami – když podržíš spoušť, velký zásobník se vyprázdní za necelých osm vteřin. Náboje dostaneš u Reda ve Ft. Smithu, ve Starém arzenálu v Pine Bluffu nebo navštiv Sharkyho ve zbrojovce v Mountain Home. Prostě jim řekni, že potřebuješ 7.62 x 25 TT nebo .30 Mauser. Ale nejlepší bude, když se naučíš vyrábět vlastní střelivo. Je to jistější. A PŘEČTI SI TEN ZATRACENÝ NÁVOD, synu.

Oblíbil jsem si tě, když jsi byl tenkrát na podzim u nás ve Weeningu. Získal sis můj respekt, jak jsi šel po těch harpyjích a jak jsi dostal Zakuklence, který zabil kluka Helmových a tvoji kamarádku z pracovní čety. Zastav se, kdykoli budeš chtít, u mě na tebe vždycky čeká postel a pivo.

Tvůj přítel Bob Bourne

Valentin zavzpomínal, jak viděl Tanka Bournea před čtyřmi roky během noci ozářené plameny, kdy zahynula jeho dětská láska Gabriella Čouová.

Zaplašil vzpomínky.

Takže Bourneovo tajemství, o kterém se zmiňovala Molly v posledním dopise, je tahle zbraň. Vytáhl z obálky klíček a otevřel truhlu. Samopal nebyl větší než karabina, ale těžší, měl pevnou dřevěnou pažbu. Plášť hlavně měl větrací otvory. Ležely tam taky

nástroje na výrobu munice a tři těžké krabice s náboji. Zvedl neforemnou zbraň, vyrobenou z tvrdé oceli. Nad spouští bylo několik písmen azbukou.

Díky, Tanku.

Bourne přibalil tři kulaté a jeden zakřivený zásobník. Plný zásobník měl 71 střel. Valentin se začetl do návodu, zbrojířského žargonu a pracovních postupů, třeba jak nahradit opotřebovanou pružinu zásobníku nebo jak použít kus kůže na utěsnění části závěru. Vyzkoušel, jak se zbraň rozebírá – jednoduše stačilo odsunout závěr, aby se dostal k úderníku a pružině – a zjistil, že se stejně snadno skládá. Měl zkušenosti s různými zbraněmi, které používali jak na Svobodném teritoriu, tak nepřátelé, a byl všemi deseti pro takovou jednoduchou zbraň, jenže měl pochybnosti ohledně používání neobvyklého střeliva. Pažba byla očividně nová, možná právě na ní pracoval Tank celou zimu, jak psala Molly. Jasanové dřevo s krásnou kresbou bylo tmavě nalakované.

Duvalierová za ním přišla na plošinu. „Slyšela jsem, že ti týlový nákladňák něco přivezl. Máš už všechny svoje věci?“

Valentin uložil zbraň do truhlice. „Mám. A co je lepší, přišla mi zásilka od starého Medvěda.“

* * *

Následujícího večera seděli u jídla sami. Dix odvedla ostatní Kočky na nejbližší základnu Jižního velení pro zásoby. Valentin byl vděčný za klid – celý den běhal, snažil se dohnat Duvalierovou. Když se mu nedařilo a nechytil ji ani po hodině, vyměnili si úlohy, Duvalierová zase pronásledovala jeho. Doufal, že bude mít dost času na dlouhou sprchu a na chvíli pocení v sauně.

Ryu se vynořil ze svého útočiště, doprovázela ho krásná žena. Ve skutečnosti byla tak nádherná, až Valentin usoudil, že je to další Osévač. Taková krása nemohla být nic jiného než iluze, kterou používali při styku s lidstvem.

Kočky přivítaly cizinku krátkým pokývnutím.

„Moji stateční, seznamte se laskavě s Urou, mou sestrou z východu.“ Ryu ustoupil, aby se s nimi mohla pozdravit.

Přímo zářila v prostém tmavozeleném šatu se zlatým pleteným páskem, kráčela tak lehce, že by chodidly neohnula ani stéblo trávy. Valentin si pomyslel, že vypadá jako princezna z pohádky.

„Ještě trochu neotesaní, jako vše tady, ale připadáte mi schopní," řekla a usmála se. Oběma potřásla rukama chladným, pevným stiskem.

„Také Alesse Duvalierové a Davidu Valentinovi dělá starosti Zalomený kříž, Uro. Mohlo být rovněž toto zlo opět probuzeno, jako mnoho jiných?"

„Obávám se, že ano. Jisté je, že rozvinuli starou vlajku. Možná se znovu dají na pochod."

„Co to má znamenat, Ryu?" zeptala se Duvalierová. „Když jste mi ten úkol svěřoval, neřekl jste, že něco víte."

„Domníval jsem se, že jde jen o shodu okolností. Mnoho věcí je nyní jinak. Zalomený kříž kdysi rozhodně neužíval Rozparovače."

„Možná byste měl začít od začátku." Valentin prohrabával paměť, snažil se vydolovat každou podrobnost, každé slovo příslušníka Zalomeného kříže, kterého potkal v Chicagu. Vybavilo se mu, jak neznámý zabíjel ve špinavém sklepení Zoo, vybavil si zakrvaveného vyhublého muže a rozervané hrdlo mrtvé dívky.

„Pojďme se posadit," vyzval je Ryu a vedl je k dlouhému stolu. „Uro, chtěla bys něco jíst či pít? Ne? Kdybych měl začít od začátku, Davide, trvalo by to celé roky. Sám ses přesvědčil, že přes své mládí víš o celé záležitosti mnohem víc než většina tvých nadřízených, dokonce i ti, kteří by to vědět měli.

Existence Zalomeného kříže se datuje zpátky až k prvnímu útoku Karanů, kdy prošli Stromem mezi světy a velký rozkol se změnil ve válku. Bez varování na nás zaútočili na Zemi a šesti dalších planetách. Jejich první lidští spojenci byli Árjové, původem ze střední Asie. Protože byli v přízni Karanů, považovali se za nadřazené nad ostatní národy, a tretky, které od Karanů dostali, jim umožnily je o tom také přesvědčit. Zanedlouho už Árjové veleli armádám poslušným rozkazů Karanů."

Ura zvedla ruku. „Musím ovšem připomenout, že první invaze Karanů se nezdařila a moc Árjů byla zlomena."

„Takže co vlastně Zalomený kříž vyjadřuje?" zeptal se Valentin.

„To přesně nevím," řekl Ryu. „Podle některých výkladů ten znak znamená ‚život'. Neexistuje fyzický důvod, proč by člověk

nemohl vstřebávat vitální auru a získat jakousi nesmrtelnost. Není k tomu zapotřebí o mnoho víc než proměna, kterou jsi nedávno sám prodělal, Davide. Tvoje tělo již vytváří a využívá vitální auru, a právě postupná ztráta této schopnosti během života způsobuje, že stárneš. Abys tomu zabránil, stačí jen získat a využít auru někoho jiného."

Valentin o tom chvíli přemýšlel. Možná tohle bylo těch třicet stříbrných, za něž byli někteří lidé ochotni zradit vlastní druh. Kdyby jemu nabídli nekonečný život, jak by se zachoval? Nakolik je to v zásadě jiné, než sníst kus hovězího nebo šunky?

„Alesso a Davide, snažte se dozvědět co nejvíc o této nové hrozbě. Má sestra mi řekla, že před dvěma roky došlo v horách na východním pobřeží k záhadným zmizením. Jednoho dne byla ve skrytém údolí prospívající svobodná država. Deset tisíc vašich lidí. A příštího dne tam byla pustina. Vloni jsme ztratili kontakt s některými spojenci na pobřeží Floridy v Mexickém zálivu. Bojíme se, že příště by mohl být na řadě Ozark. Vyslal jsem již další skupiny se stejným příkazem, jaký dávám vám: zjistěte co nejvíc o generálovi a všech, kteří se shromáždili pod jeho vlajkou."

„Uděláme, co půjde," odpověděla Duvalierová. „Mám určitou představu, kde začít. Jenomže stopa už vychladla. Může se stát, že budeme brzo zpátky."

* * *

„Ještě na to nejsi připravený, ale to nejsem ani já," řekla Duvalierová o pár dní později Valentinovi. „Na tom nezáleží. Odcházíme."

Chata byla prázdná. Zůstali tam jen Valentin a Duvalierová, ostatní aspiranti odešli na léto se svými instruktory. Byla zde rovněž neodmyslitelná Wellesová, ale ta tady byla pořád. Měli napilno s posledními přípravami, chystali fotografie na osobní doklady – v Sídle byly fotoaparáty i temná komora –, shromažďovali prázdné formuláře, které mohli potřebovat v Gulagu, a procházeli čerstvá hlášení, aby se seznámili s podmínkami v oblasti, kde budou operovat.

Valentin si už zvykl na nové smysly a schopnosti. S mečem zacházel stejně jistě jako s puškou a parangem. Cvičil i střelbu ze

samopalu, který mu poslal Bourne – nad dvě stě metrů byl samopal nepřesný, ale na krátkou vzdálenost to bude nebezpečný pomocník.

Noční vidění měl Valentin zhruba stejně dobré jako denní, vyjma extrémní dálky, a lehce následoval Duvalierovou po zavěšeném laně, aniž by nad tím musel přemýšlet. Soustředil se přitom na utišení mysli, skrýval své vyšší vědomí podle Ryuových instrukcí. Nehlučné přesunování nepotřeboval trénovat, touto schopností si od spolubojovníků Vlků už dávno vysloužil přezdívku Duch.

Dokonce i Duvalierové připadala jeho dovednost pohybovat se neslyšně trochu strašidelná. Jednou zaslechl, jak si o tom povídá s Wellesovou, když myslely, že spí. Duvalierová jí vyprávěla, jak odpoledne odpočívala, opírala se o strom, a zjistila, že Valentin je u ní, teprve ve chvíli, kdy se dotkl jejího ramene.

„Hm, možná má indiánskou krev. Podle vlasů nějakou určitě podědil."

„Jeho matka byla z kmene Siouxů. Ale poslyš, je toho víc. Četla jsem jeho Q-spis, dokáže vycítit Rozparovače. Stalo se to několikrát a jsou na to svědci. Jenže je vnímá, jenom když jsou aktivní. Pozná, že se plíží kolem, ale pokud Rozparovač spí, tak nic. Bezmála je dokáže lokalizovat. Je to podobné, jako když oni zachytí naše známky života, jenomže obráceně."

Wellesová mlčela, nejspíš to promýšlela. „To je tedy divné. Možná je citlivý na spojení mezi Rozparovačem a jeho pánem, nemyslíš?"

„Třeba jo. Slyšela jsem o lidech, kteří je uměli najít, ale nikdy jsem žádného nepotkala. Mnohem líp se mi v noci spí, když vím, že je vedle mě."

„Vsadím se, že by v noci dokázal dělat i jiné věci." Wellesová se zahihňala, což u ní bylo neobvyklé.

„Dej s tím pokoj, Dix. Můj zájem o něj je čistě profesionální."

„Hm-hm. Dobře, že jsem právě spadla z višně, protože jinak bych ti to nemusela věřit. Ale musím přiznat, že mi bude chybět čerstvý chleba a vdolky. V kuchyni uměl docela šikovně vrtět tím svým hezkým zadkem. A to nemluvím o dříví na topení, které nám vydrží až do jara."

* * *

Sídlem se rozléhaly pouze zvuky typické pro balení zavazadel na dlouhou cestu. Valentin se podíval nahoru na zářící kapky, byl v pokušení si jednu vzít. Byl by to užitečný suvenýr.

„Klidně si tady ulož věci, které nebereme s sebou," řekla Duvalierová, „všichni to tak děláme. Nějaký čas bude tohle tvůj jediný domov."

Přišla Wellesová, v podpaží nesla balík. „Něco jsem ti vyrobila, mladý Duchu. To máš za hory vynikajícího chleba a bezvadné historky u krbu. Nikdy by mě nenapadlo, že budu tak ráda poslouchat povídání o římských císařích a zaprášených anglických divadelních hrách." Podala mu balík. „Tady máš. Už nemůžu běhat jako kdysi, ale šiju pořád rychle jako vítr."

„Nevím, zda bych nazval Richarda III. zaprášenou anglickou divadelní hrou, ale jak je libo." Vzal smotanou zelenou látku. Rozvázal motouz a roztřásl dlouhý jezdecký plášť.

„Omlouvám se, všechny knoflíky nejsou stejné, ale víš, jak to dneska chodí. Na namáhaná místa jsem dala dřevěné kolíčky – drží o něco líp."

Valentin si plášť vyzkoušel. Měl vybledlou, břidlicově zelenou barvu, vespod byl černý jako starý plášť Duvalierové. Sahal mu nad kotníky, vzadu byl prostřižený, aby jeho majitel mohl sedět v sedle, zevnitř měl dokonce i smyčky, kterými se daly prostrčit nohy. Měl spoustu kapes a všitou šálu, kterou si Valentin mohl uvázat kolem krku jako vysoký límec a ohrnout až na uši. Na zádech visela kapuce natolik šikovně střižená, že vypadala jako ozdoba. „Takže ty míry, co jste mi brala před měsícem, nakonec nebyly kvůli statistice?"

„Odhalil jsi mě. Snaž se nevystrkovat hlavu, Davide, budeš tak hodný? Tenhle plášť tě ochrání před větrem, ne před kulkami. Ti zatracení Medvědi vždycky posbírají všechny kutny Rozparovačů."

„Rozbrečíš se, nebo poděkuješ, Valentine?" zeptala se Duvalierová.

„Díky, Dix, opravdu si toho vážím."

„Budeš si ho vážit ještě víc, až tě na cestě chytí první bouřka. Ať ho ve zdraví obnosíš, Duchu."

* * *

Otevřeli masivní hlavní dveře a vyšli do ranního světla. Na předním trávníku se pásli dva grošáci. Když za oběma Kočkami vyšli Ryu a Ura, koně zvedli hlavy a zařehtali.

„To je dárek na rozloučenou," vysvětloval Ryu. „Ten pár pochází ze stáda velmi mazaných divokých koní, kteří se prohánějí po kopcích. Zavolal jsem, a přišli."

„Tak to nám nebudou moc k užitku," řekl Valentin. V Minnesotě nějaký čas krotil divoké koně na svážení dříví. „Bude trvat celé dny, než je řádně zkrotíme."

Ryu poplácal Valentina po rameni. „To nebude potřeba, Davide. Vtiskl jsem do nich vás dva, pokud je to správný výraz. Budou vás poslouchat. Vyzkoušej to." .

Koně k nim přišli, jako kdyby rozuměli Ryuovým slovům.

„Skočím do kuchyně pro oves," nabídla se Dix. „Vydrží vám, než si v pevnosti na hranicích vyzvednete zásoby."

Valentin se trochu pochybovačně zahleděl na grošovanou klisnu, ale dívala se na něho klidně, jako by ho znala celý život. Pak mu zkusmo začala oždibovat límec nového pláště. Chytil ji za hřívu a vyšvihl se jí na holý hřbet. Stiskl jí koleny boky, klisna se otočila k Ryuovi a jeho nadpozemsky krásné společnici.

„Nejsou v kůlně sedla a přikrývky?" zeptal se Ryu.

Duvalierová pohlédla na přístavek vedle udírny. „Ano, něco tam najdeme. Děkujeme, pane – hodně to pro nás znamená."

Ryu obrátil pronikavý pohled na Valentina. „Před jedenasedmdesáti dny jsi nás obvinil, že vás využíváme. Někdy si myslím, že můj lid bere vaše oběti jako samozřejmost. Bojujeme ve stejné válce, ale o životy přicházíte většinou vy. Někteří zastávají názor, že kdybychom vás příliš podporovali, začali byste na nás být závislí a přestali byste růst. Sdílím toto hledisko, ale veškeré argumenty pro to, abychom nezasahovali do vývoje jiné civilizace, začaly být diskutabilní od chvíle, kdy Karané váš svět nově uspořádali, aby vyhovoval jejich potřebám. Takže jestli mohu svým dětem pomoci prostým trikem, rád to udělám. A když jsem se zmínil o prostém triku, jeden bych pro tebe měl, Davide. Je to jen malý dárek."

Ryu natáhl ruku. Na denním světle se zaleskla trojboká osvětlovací kapka. „Kéž je ti světlem na temných místech, až zhasnou všechna ostatní světla," řekl. Nebo snad ne? Aniž by

Osévač pohnuly rty, objevil se ten citát jakoby zničehonic Valentinovi v mozku, dědictví hojného čtení.

„Víš, jak to zase nabít," řekl Osévač nahlas jako obvykle.

„Položit na světlo." Valentin si od něj vzal malý jehlan.

„Za starých dnů jsme měli podobné, které vydávaly teplo, což by bylo mnohem užitečnější. Ale tato technika, jako mnoho jiných, nám tady a teď není dostupná."

Ryu a Ura si vyměnili významný pohled, Valentina napadlo, zda se během té chvíle mezi nimi neodehrál telepatický ekvivalent dlouhé večerní rozmluvy.

„Alesso, poslouchej svou intuici, kdykoli ti neporadí rozum. Davide, zachováš-li otevřenou mysl, najdeš přátele, jaké bys nečekal." Ryu se vznesl nad zem, dotkl se konečky prstů jejich čel, nejprve Duvalierové, potom jeho, pak rozpřáhl paže, jako by jim chtěl požehnat.

„Tak běžte," dodala Ura a napodobila jeho gesto. „Odvraťte staré zlo, změňte nepříznivý osud ve vítězství Hnutí."

A když už budete v tom, najděte taky doly krále Šalomouna a třísku ze svatého kříže, ozval se Valentinovi v hlavě hlas odbojné části jeho osobnosti. Pohlédl na Duvalierovou, stála vedle svého koně s uchváceným výrazem na tváři. Vypadala jako zhypnotizovaná. *Ví víc než já, nebo je prostě jen důvěřivější? Je má nová poslušná klisna důkazem zvláštních schopností Osévačů, nebo se tu koně objevili tak zázračně jen jako výsledek důmyslné manipulace?*

Nemohl popřít, že má vylepšené smysly, od zraku po rovnováhu. Dokázal běžet i celý den, aniž by se vyčerpal. Nebylo pochyb, že se v něm cosi odehrálo, ale udělali to Osévači, nebo prostě jenom zazvonili, aby se to probudilo?

Duvalierová a Valentin úklonou poděkovali, nechali koně pást a šli do kůlny hledat uzdy a sedla.

Valentin se naposled zahleděl na Sídlo. Vzpomněl si, co mu říkávala matka: *Na světě jsou dva druhy lidí – jedni se ohlížejí zpátky a druzí hledí kupředu.* Taky dodávala, že lidé většinou hledí kupředu v mládí, kdežto známkou stárnutí je, že se ohlížejí dozadu. *Hleď vždy kupředu, Davide,* nabádala ho.

* * *

Sedět na hřbetě čerstvého koně pod letním sluncem bylo příjemné. Karská zóna byla daleko, a nebýt červencového dusna, byl by den bezmála ideální. Zpočátku nespěchali, zvykali si, že jsou opět na cestě. Druhý den už nasadili rychlé tempo, staré, stinné ozarské silnice je zavedly zpět do pohraniční oblasti Missouri. Duvalierová předvedla svůj neobvyklý talent pro vyhledávání nenápadného úkrytu a ubytovala je v předinvazní zříceně.

Valentin nespal rád ve starých domech a krámech. Někdy našel vybledlou rodinnou fotografii, a když tak hledíval na děti pečlivě učesané na pěšinku, přemýšlel, jaký osud asi rodinu potkal. Většinu lidí zabilo zběsilé šílenství, které zachvátilo svět v roce 2022, války a převraty si vyžádaly další oběti. Viděl zblízka dost mrtvých, aby se nepřestával divit, jak vůbec někdo z těch, kdo pamatovali staré časy, mohl z toho všeho vyjít se zdravým rozumem. Za prvních roků vlády Karanů se odhadoval počet lidí na Zemi zhruba na deset až patnáct procent původní populace před rokem 2022, nejhorší ztráty postihly města. Kdysi procházel Valentin cestou k řece Arkansasu také Little Rockem, který zasáhla nukleární exploze, kam se už vrátila příroda, nikoli však lidé. Mezi obnaženými nosníky a hromadami sutin rostly stromy, ale lidé se tomu místu vyhýbali, jako by bylo prokleté.

„Jaký je zítřejší program?“ zeptal se Valentin, když obstarali koně.

„Teď jsme tým.“ Duvalierová odnášela sedlo dovnitř. „Rozhodujeme oba. Však máš rozumu dost.“

„To se nebezpečně podobalo pochvale.“

„Přerušils mě dřív, než jsem stačila dodat ‚většinou‘. Napadlo mě, že bychom se zítra měli zastavit ve Fort Springfieldu, to je poslední stanice před zemí nikoho. Ten starý posunovač z Oklahoma City tvrdil, že ‚nacisti‘ jezdí vlakem, že?“

„Taky se zmínil, že západně odtud pokládali nové koleje.“

Shodila sedlo, vyhrabala z batohu plechovku s lojem, trochu nabrala hadříkem a začala čistit sedlo od prachu. Valentin se pustil do přípravy večeře ze zásob, které vezli ze Sídla. Měli výbornou čerstvou zeleninu, škrábal ji a krájel do kotlíku se slepičím vývarem.

„Při naší práci jsou důležité tři zásady, Valentine.“ Nakreslila do hlíny trojúhelník, k vrcholům připsala tři písmena. „Rychle,

bezpečně a správně. V KZ dodržíš nejvýš dvě. Uděláš to rychle a správně, ale obětuješ bezpečí. Nebo to uděláš bezpečně a správně, ale rozhodně se ti to nepodaří rychle.“

„Hlasuju pro rychle a bezpečně.“

„Tak postupuje většina Koček. Rychle tam a rychle ven. Já se kolem cíle radši chvíli potloukám. Když přijde čas jednat, aspoň mě nic nepřekvapí. Nemáme jinou stopu, než co ti řekl ten bláznivý železničář, aspoň ne v této oblasti. Raději bych se neplahočila po Smoky Hills, kde nikoho neznám.“

„Znamená to, že máš někoho na pláních?“

„Neslyšels tu starou písničku? *Mám přátele v nížinách…* Jistěže. Gulag není jen samý renegát.“

Valentin přikryl kotlík pokličkou. Oheň rozdělal v potlučeném nerezovém dřezu, který postavil na dvě cihly.

Duvalierová rozložila mapu starých USA. „Takže víme, že generál jezdí vlakem. Neútočí na Svobodné teritorium, což bych tak trochu očekávala. Možná zatím nemá dost lidí. Směřují z Oklahoma City na sever. Východozápadní železnice jižně od Iowy a Nebrasky není bezpečná – tvoji staří kamarádi Vlci jim dělají potíže mezi Kansas City a St. Louisem. Renegáti se už ani nesnaží koleje opravovat. V Kansasu nebo výš v Nebrasce můžou odbočit na západ, aby se dostali do Denveru nebo k jiné svobodné državě ve Skalnatých horách. Odmítám věřit, že by se otočili na východ. Jenže, v první řadě, proč vlastně míří na západ?“

Valentin se zahleděl na mapu. „Severně od Oklahomy se mohli na západ vydat na jihu Kansasu buď u Wichity, nebo u Junction City, nebo možná až u Lincolnu v jihovýchodní Nebrasce. Lincoln se zdá daleko, ale kdybych chtěl naverbovat rekruty, je to skok přes řeku Missouri do Iowy, která mi připadá jako nejvhodnější oblast. Ten stařík mluvil o tom, že kdysi bojovala pod vlajkou se zalomeným křížem velká armáda a že se ji možná opět snaží vytvořit. Množství věrných renegátů má v Iowě půdu, kterou dostali za své služby. Obvykle jsme v Iowě obcházeli Desmoines obloukem na tři sta kilometrů daleko, říkali jsme tomu Mosazný prstenec. Renegáti tam určitě mají rodiny, třeba se jejich synové a dcery rádi nechají naverbovat.“

Duvalierová civěla na mapu a chvíli uvažovala. „Je to zvláštní, ale já si ty chlápky nedokážu představit jako vůdce obrovské armády. Připadají mi separovaní, spíš jako tajná elitní jednotka.

Kdyby měli velkou armádu, bylo by to pro nás v jistém smyslu lepší. Mohli bychom je sledovat – kruci, dokonce mezi ně proniknout. Ale mám pocit, že jsou spíš obdobou našich Medvědů, malé skupiny zatraceně nebezpečných mizerů, kteří tahají horké kaštany z ohně všude tam, kam se Karani neodvažují poslat vlastní Rozparovače, aby si nespálili prsty.“

„Námezdní Rozparovači? Tak jo, tys viděla Rozparovače, já viděl chlapa. Možná pracují v týmu. Lidi chrání Rozparovače, když ve dne spí, a Rozparovači za ně v noci zabíjejí.“

„Takový systém už funguje, Valentine.“

„Možná ho jenom zdokonalují.“

„Jenže jsem slyšela, jak si Rozparovači na Little Timber Hillu mezi sebou povídali. To znamená, že je neřídil jeden šéf.“

Karan ovládá své Rozparovače prostřednictvím psychického spojení, téhož spojení, kterým mu Rozparovač předává vitální auru lidí, jež zabil.

Valentinovi to nedávalo smysl. „Co když se parta Karanů rozhodla podělit o riziko, aby zlikvidovala společného nepřítele? Každý poskytne jednoho Rozparovače, vytvoří údernou jednotku… Ne…, zatraceně, to taky nesedí. Vliv Karana slábne, čím je od něho Rozparovač dál.“

Duvalierová přikývla. „Karani by museli jezdit po kraji. Příliš by riskovali. Jakmile se jednou usadí ve své pevnosti, absolutně nic je odtamtud nedostane. Jsou to největší zbabělci ze všech tvorů.“

„Ano, máš pravdu. Vůbec tomu nerozumím.“ V břiše mu zakručelo, když ucítil vůni vývaru. „Svému žaludku však rozumím docela dobře. Pojďme se najíst.“

Rozdělili si chléb a věnovali se horké polévce. Jako zákusek měli švestky, soutěžili v plivání pecek. Valentin byl lepší do dálky, Duvalierová zas nikdy neminula cíl. Smáli se červeným skvrnám od šťávy, které měli oba na bradě, a když šli na kutě, ještě se hihňali jako děti.

„Jak ses stala Kočkou? Vždycky jsi byla výtržník, nebo je to výcvikem?“

„Vlastně obojí. Vyrostla jsem v karanské Emporii v Kansasu. Je to městečko zhruba na půl cesty mezi zříceninami Topeky a Wichity. Tátu odvezli do pracovního lágru bůhví kam. Máma šila šaty, většinou pro dělníky. Říkáme té části Velkých planin Gulag. Vždycky jsem si myslela, že Gulag je jídlo, dokud mi někdo

nevysvětlil, že jde o koncentrační tábor. Máma byla mladá a hezká. Chodili za ní chlapi ze Spolku – tak jsme říkali renegátům. Dostávala jídlo navíc a všelijaké věci, ale já ty návštěvy nesnášela.“

„Nemusíš o tom mluvit.“

„Mám proti tobě značnou výhodu, Valentine. Četla jsem tvůj Q-spis. Ty o mně nic nevíš, jenom že jsem ti zachránila zadek a pak tě naverbovala.

Takže jsem tehdy začala zlobit, plížila jsem se po okolí a špehovala chlapy ze Spolku. Chovali se nadřazeně, jezdili po kraji v autech. Páni, jak já je nenáviděla. Zakládala jsem požáry. Skutečný dýmoman.“

„Pyroman,“ opravil ji Valentin automaticky, ale okamžitě toho zalitoval. Starého návyku z dob, kdy vyrůstal u pastora a pomáhal mu ve škole s malými žáčky, se nedokázal tak snadno zbavit.

Zdálo se, že to Duvalierové nevadí. „Pyro-man. Začala jsem s uniformou jednoho ze Spolku. Šlohla jsem mu ji, když byl s matkou, a zapálila ji v příkopu. Když jsem byla malá, viděla jsem, jak se vypalují strniště, aby byla pole připravená na jaro, a potom na takovém černém spáleništi vyklíčily fazole a byly tak krásné, jasně zelené. Ta uniforma mě prostě nastartovala. Strašně ráda jsem pozorovala, jak něco mizí v plamenech, hlavně když to patřilo Spolku. Jednou jsem podpálila hlídkový vůz plný výzbroje. Odvlekli před Rozparovače dvanáct lidí, co dvanáct hodin jednoho, čekali, jestli se někdo přizná. Věděla jsem, že mě u toho viděla stará paní Finneyová, ale nepráskla mě. Zajímalo by mě, proč. Cítila jsem se hrozně. Řekla jsem to matce…, teda to, že odvlékají lidi na smrt kvůli něčemu, co jsem udělala já. Mámu málem na místě trefil šlak. Sedla si s hlavou na kolenou a dala se do pláče. Toho roku byla hodně nemocná – myslím, že měla syfilis. Popadla mladšího brášku a šla k telefonu, v našem koutě Kansasu telefony fungovaly. Předpokládala jsem, že zavolá někomu ze Spolku a udá mě. Utekla jsem z domu jen v šatech, co jsem měla na sobě.

Skoro rok jsem se starala sama o sebe. Jednou mě sebrali renegáti, ještě na začátku. Dva chlapi v autě, starý a mladý.“ Mluvila tiše a monotónně. „Ten mladý přesvědčil starého, ať zastaví u cesty, aby mě mohl odtáhnout do lesa a znásilnit mě. Ten starý si jenom otevřel pivo a řekl: ‚Máš deset minut.‘

Vlekl mě do lesa, vůbec nechápu proč, byla jsem špinavá a hubená, vypadala jsem jako kluk. Často jsem hladověla, neměla jsem skoro žádná prsa. Spoutal mi ruce za zády. Ohnul mě, stáhl mi kalhoty, potom mě srazil na záda. Už se na mě chystal, vytahoval si to svoje nádobíčko. Jak se nade mnou skláněl, hryzla jsem ho ze všech sil do Adamova jablka. Potom byla všude krev a on tak divně sípal. Pokusil se vstát a vytáhnout zbraň, ale zamotal se do vlastních kalhot. Vmžiku jsem byla na nohou a kopala ho podpatkem rovnou do obličeje. Byl jako ochromený, strašně krvácel, vyskočila jsem a dopadla mu oběma nohama rovnou na hlavu. Praskla mu čelist, ale klidně už mohl být mrtvý, to jsem nevěděla.

Zato jsem věděla, jak vypadá klíček k poutům, jenže mi trvalo celou věčnost, než jsem ho našla a zastrčila ho do náramků. Dělala jsem to pohmatu za zády a tak strašně jsem se třásla, že mi klíčky pořád padaly. Připadalo mi, že si s tím hraju už hodiny, a pořád jsem musela myslet na jeho parťáka, každou chvilkou se mohl objevit a zabít mě.

Jakmile jsem se konečně zbavila pout, oblékla jsem se a popadla revolver, měl hezkou bílou pažbu a ozdobně rytou hlaveň. Nejspíš ho někde ukradl. Byl nabitý. Pět minut jsem tam jenom tak seděla, skrývala se v křoví s nataženým revolverem a čekala jsem, až se ten starý ukáže. Nakonec jenom zahoukal klaksonem.

Vstala jsem, zase jsem si sundala kalhoty a otřela si krev, jak jen to šlo. Dělala jsem, že mám pořád pouta, vyběhla jsem polonahá z lesa na silnici, ruce s revolverem za zády. Ječela jsem a brečela, což nebylo tak těžké, vzhledem k tomu, co se zrovna stalo. Když jsem utíkala k autu, ten starý chlap mi civěl na rozkrok a pak řekl cosi jako ‚Kde hrome je –' nebo ‚Kam hrome šel –', ale jméno jeho parťáka jsem se už nedozvěděla, protože jsem ho z metru střelila rovnou do obličeje. Pro jistotu jsem ho okýnkem střelila ještě jednou, přestože byl jeho mozek rozstříklý po celém autě.

Vzala jsem si z vozu těch mrtvých renegátů hezkou koženou bundu, jídlo, deky, kompas a vybavení na táboření, všechno, co jsem potřebovala. Taky zbraně – pistole, brokovnici a ručnici, ale ručnici jsem už první den zahodila, protože jsem všechno neunesla. Auto i s mrtvolami jsem zapálila, což byl hodně hloupý nápad, protože jsem tím přilákala pozornost. Abych se dostala pryč, musela jsem se proplížit močálem. Už jako malá holka jsem

slyšela, že v horách na jihovýchodě žijí lidi jinak než my, a rozhodla jsem se, že tam půjdu. Dorazila jsem tam na začátku zimy. Přijala mě hodná rodina Duvalierových. Nevěděli, co si o mně mají myslet, skoro bez přestávky jsem mluvila. Čekal bys, že budu mlčet jako hrob, ale kdepak. Toho chudáka, co zapisoval moji výpověď, musela pořádně bolet ruka.

Měla jsem pozorovací talent, a tak jsem si všímala spousty věcí – kde je domobrana, v jakých autech jezdí a podobně, proto mohli hned na jaře zaútočit na Leavenworth, kde měli Rozparovači řadu vězení. Naši potřebovali zvědy a průvodce, padlo i moje jméno. Byla jsem mladá, ale postavili mě před čelo kolony. Skamarádila jsem se s ostatními zvědy, jeden byl Kočka, jmenoval se Rourke. Zalíbila jsem se mu, a než jsem se nadála, byla jsem jeho aspirantem. Od té doby jsem byla za celých osm let jenom čtyřikrát ve Svobodném teritoriu. Vlastně pětkrát, když připočítám tuhle cestu s tebou.“

* * *

Valentin se probudil časně, hned začal připravovat plán. Zatímco Duvalierová dospávala, promýšlel podrobnosti.

Když se na snídani podělili o zbytek chleba, navrhl: „Svezeme se po železnici.“

„Hmm,“ zabručela. Valentin už stačil zjistit, že jí ráno chvíli trvá, než se doopravdy probudí.

„Už jsi někdy jela načerno vlakem? Nemyslím vojenský transport, ale takový, co veze kukuřici nebo brambory?“

„Moc často ne. Sedět ve vlaku znamená dostat se na nádraží. Dobře je hlídají.“

„Já se svezl ve Wisconsinu. Nebylo to bez rizika, ale dalo se to provést. Vlastně mi připadalo, že je to docela běžný způsob, jak se lidi v KZ dostávají z místa A do místa B. Všeobecně se to ví a toleruje se to. Ale musíš někým být.“

„Myslíš renegátem?“

Valentin přikývl. „Co v Gulagu nosí domobrana renegátů?“

Na okamžik se zamyslela. „V Kansasu se jim říká Spolek. Nosí khaki uniformy s nárameníky. Od Nebrasky na sever už nemají jednotný stejnokroj. Hlavním policejním jednotkám se říká

hejtmani, ale protože je to pohraniční oblast, jsou tam taky vojenské motostřelecké jednotky, prostě a jednoduše motostřelci. Hejtmani nosí černou uniformu, běžně i s vázankou a všemi parádičkami. Motostřelci nosí cokoli, ale vždycky mají neprůstřelné policejní vesty s našitým znakem vpředu a svým jménem na zádech.“

Myšlenky Valentinovi pádily, odložil plecháček. „Takže jdeme do Nebrasky a seženeme uniformu a doklady.“

„Mám několik padělků. Vyrobila jsem je, zatímco ti Wellesová dávala do těla. Nebo je můžu dodělat cestou. Taky by ses to měl naučit.“

„Budeme se vydávat za mladý pár na cestách. Jeden z nás by měl patřit k některé ozbrojené složce. V KZ mají všichni strach rozlít si to u místních pohlavárů, protože by mohli skončit v náruči Rozparovače.“

„Z toho budu dost na nervy. Většinou se raději držím dál od měst. Tam se snadno něco zvrtne.“

Valentin převracel plán v hlavě, hledal trhliny. „Mohlo by to vyjít. Pár renegátů jsem už potkal. Když budeš se mnou, dodá mi to větší věrohodnost.“

„Jak to?“ zeptala se.

„Každý, kdo v KZ něco znamená, cestuje se ženou. Jsi hezká, přesně taková mladá krasavice, s níž by se ukazoval důstojník renegátů.“

„Na to zapomeň, Valentine!“

„Byl to jen návrh. Třeba se podaří sehnat uniformu i pro tebe. Můžeme předstírat, že jedeme navštívit příbuzné v Kansasu nebo přátele v Omaze.“

„Omaha už nepatří lidem, Valentine. Je to zbořeniště na břehu Missouri, plné harpyjí a Obrněných, tunelářů a tlamanů –“

„Promiň, zapomněl jsem. V každém případě musíme do Gulagu, abychom zachytili stopu. Můžeme třeba tvrdit, že ti utekla sestra s chlapem ze Zalomeného kříže a já ti ji pomáhám hledat. Je na hranici Kansasu s Nebraskou hodně kontrolních stanovišť?“

„Ne, Gulag sahá od severní Oklahomy po Jižní Dakotu, od Skalnatých hor k řece Missouri na východě. Takové malé knížectví, dá se říct, se samotným knížetem pekel na trůně. Hodilo by se něco na úplatky a na výměnu. Nejužitečnější mi připadá tabák.“

„Ve Fort Springfieldu nabereme tabáku, kolik uneseme. Taky by tam mohli mít whisky, která se v KZ těžko shání. Naštěstí jsme pořád na území Jižního velení, kde jsou k mání tržní plodiny.“

Usmála se na něj. „Tak jo, Valentine, přesvědčil jsi mě. Svezeme se po kolejích. Jenže napřed musím někoho navštívit, takže jakmile dorazíme do KZ, cestu budu vybírat já.“

* * *

Ve skladišti ve Fort Springfieldu, poslední pevnosti na hranících Ozarského svobodného teritoria, nafasovali krmivo pro koně. Duvalierová a Valentin odevzdali velícímu důstojníkovi identifikační známky Jižního velení; známky tam zůstanou, dokud se oba nevrátí, nebo po uplynutí roku pošle velení písemnou zprávu nejbližším příbuzným.

Valentin objevil zdravého mezka. Aby ho dostal, ani se nemusel ohánět tím, že je Kočka. Stájník mu ochotně předal vaky a ohlávku. „Je to zpropadený paličák,“ smál se. „Klidně vsadím padesát babek, že si do dvou dnů budete pochutnávat na řízcích z mezka.“

Stačilo podepsat stvrzenku, a dostali levný tabák, potřeby na balení cigaret a několik lahví značkového alkoholu. Krmivo a zásoby potravin naložili na mezka.

Duvalierová trvala na tom, aby z městečka jeli půl dne na východ do Ozarku. „Nejsme jediní špehové v Missouri. Karaní určitě mají oči v každé naší pohraniční pevnosti,“ vysvětlila.

Valentin se chtěl ujistit, že je nikdo nesleduje, proto pokaždé za vrcholem kopce seskočil ze sedla, nechal Duvalierovou jet s mezkem a jeho koněm dál a sám se vydal na zvědy. Jakmile narazili na hlídkový oddíl Gardy, který překryl jejich stopy, odbočili na sever.

„Dobrá práce. Rychle se učíš, Valentine.“

„Nestačilo by jen krátce Val?“ zeptal se. „Většina kamarádů mě tak oslovuje.“

„To je legrační, protože Duvalierovou taky hodně často zkracují na Val. Aby to nevypadalo, že jsme dvojčata Valova, říkej mi Alesso nebo Aly.“

„Dobře, Aly. V tom případě mi říkej Davide.“

„Uvidíme. Kdykoli ti řeknu Davide, slyším v hlavě Ryua a ten jeho otcovský tón. Mně se víc líbí Val. Ale jestli mě někdy budeš potřebovat rychle probudit, použij Duvalierovou. To mi vždycky vyštěkl starý Rourke do ucha, když mě chtěl zvednout na nohy.“

Rozhodli se, že prozatím zůstanou v Missouri v kopcích na západní straně státu, východně od Kansas City. Potom někde na sever od St. Josephu překročí tok Missouri, odbočí do Nebrasky a u Lincolnu chytí vlak na západ.

* * *

Dokud se pohybovali pohraničím Jižního velení, nepříliš přesně definovaným, pokračovali v cestě výhradně v noci. Kdyby narazili na nepřítele, ve dne by to bylo mnohem nebezpečnější, neboť Obrnění, kteří žili v údolí Missouri, raději bojovali za světla. Po dlouhém odpoledním odpočinku se za soumraku pustili po staré silnici. Mezek měl vlastní názor na noční pochody, museli ho dost dlouho přesvědčovat, než se uvolil mašírovat. Měl však sklony zastavit při každé příležitosti, takže zanedlouho zase stáli před hádankou, jak ho přimět k chůzi.

„Už se nedivím, že se s ním ten stájník tak ochotně rozloučil,“ poznamenal Valentin.

„Co kdybychom ho zkusili nějak nalákat?“ Duvalierová tlačila mezka zezadu, zatímco Valentin tahal vpředu. „Nezbyly nám švestky?“

„To by fungovalo, dokud by nedošly. Potom by se už nehýbal vůbec.“

Zdálo se, že si tvrdohlavý mezek bude dělat co chce, dokud Valentin problém konečně nevyřešil tanečkem, který rozesmátá Duvalierová nazvala „třaslák“. Mezek Valentina hryzl, málem mu ukousl ucho, když ho tahal za ohlávku. Krev se mu řinula po tváři, vztekle se rozběhl do lesa a vrátil se s celou korunou mladého topolu. Křičel na mezka, švihal do vaků, do země, do vzduchu, větvičky svištěly zvířeti před nosem. Šustění listí přimělo mezka, aby se dobrovolně rozběhl po silnici. Kdykoli potom zpomalil, Valentin zamával haluzí, vykřikl nějaký nesmysl, a vzpurné zvíře poslouchalo jako beránek. Nasadilo nejvyšší rychlost, jen aby se dostalo co nejdál od ječícího chlapa a šustícího listí.

„Je čas, abychom se začali střídat při průzkumu," začala Duvalierová po přestávce na studený půlnoční oběd.

„Co tak najednou?"

Přitáhla si mladou větévku javoru cukrodárného. „Dočista oholená." Listí i kůra byly pryč, zůstala větvička holá jako krysí ocas.

„Obrnění?"

„Jo. Většinu toho ani nestráví, jestli sis někdy podrobněji všiml jejich výkalů."

Valentin prozkoumal les sluchem a čichem, zachytil pouze sovu kdesi v dálce. „Během služby u Vlků jsem tohle potěšení neměl. Nikdy jsem nebyl na hlídce v Missouri, jenom jsme jí několikrát procházeli. A to ještě pořádně na východ odtud."

„Nevím, zda jim to pomáhá při trávení, nebo jestli to žerou proto, aby ošálili hladový žaludek. V každém případě, pokud zahlédneš takhle oholené větve, je jasné, že tudy prošli. Taková stopa vydrží déle než šlépěje. Nebo výkaly."

„Takže na první průzkum –"

Nakrčila nos a zvedla hlavu, aby lépe zachytila mírný noční vánek. „Jdu já. Jen bůh ví, jak bych dostala toho mezka do pohybu."

* * *

Jakmile Valentin vyřešil problém s mezkem, začalo ho noční cestování bavit. Kočičím zrakem viděl tlumeně zbarvenou krajinu zřetelněji než předtím za nejjasnějších měsíčných nocí. Co nejlépe využíval sluch, noční hmyz slyšel na větší dálku, přestože byl mnohem tišší než jeho denní příbuzní. Jakmile vyšlo slunce, uvařily si Kočky teplé jídlo a uložily se ke spánku, celý horký den prospaly. Dokonce i mezek si zvykl na převrácený režim.

Narazili na stopy několika hlídek Vlků, ale ubývalo jich, jak se blížili ke starému dopravnímu uzlu Kansas City-St. Louis. Jestli je čekalo na prvním úseku jejich putování nějaké nebezpečí, tak právě tam. Střídali se, jeden vedl mezka, zatímco druhý šel sto metrů vpředu, rozhlížel se a naslouchal. Když Valentin zkoumal oblast kolem staré mezistátní silnice, kudy často chodili Obrnění, mezek se rozhodl zahýkat do noci. Valentin v duchu přísahal, že z něho

hned ráno nadělá řízky. Ale nepřítel buď nic neslyšel, nebo se mu nechtělo pátrat, odkud táhlý zvuk přichází. Dálnici překročili, aniž by spatřili něco jiného než stopy pneumatik a nohou.

Valentin šel zrovna vpředu, když ucítil Obrněné. Na hustě zarostlém vršku spali vsedě tři, zády k sobě, jako Buddhovy sochy.

Tasil meč a mávl na Duvalierovou, aby ho dohonila.

„Pistole, nebo meče?“ zašeptal.

„Ani jedno.“

„Jsou v limbu.“

„Klidně je můžeš zabít, ale dalších deset je přijde hledat. Jsi dobrý, nejspíš bys zabil i těch deset. Ale pak jich ze všech stran napochoduje stovka.“

„U Vlků –“

„Tohle už nechci slyšet. Teď jsi Kočka, nám jde pouze a výhradně o splnění úkolu. Zabít hlídku Obrněných s ním nemá nic společného.“

Za úsvitu byli celé kilometry od silnice a mířili na severozápad. Krajina se na začátku Velkých planin vyrovnala. Doplnili zásoby zplanělou kukuřicí a fazolemi, které byly v oblasti běžné, nakrmili jimi také zvířata. Každé ráno nalíčili dvě tři oka na králíky a zřídkakdy se stalo, aby neměli do hrnce na guláš přinejmenším jednoho hlodavce, i když to třeba byla jen divoká krysa.

Valentin a Duvalierová začínali navzájem předvídat myšlenky toho druhého. Když se blížili k opuštěným domům, domlouvali se pouze posunky, a jak dny míjely, postupně na sebe čím dál víc spoléhali. Když se Duvalierová celý den svíjela v křečích – zhltla totiž i maso, kterého by se Valentin ani nedotkl –, naloupal do cípu košile jilmovou kůru a spařil ji horkou vodou. Jakmile nálev zchladl, přecedil ho a přinutil Duvalierovou, aby ho vypila. Uvařil jí nálev třikrát za den, a choroba ustoupila.

Na břehu řeky Missouri pustili mezka a koně. Valentin daroval mezkovi svobodu s trochou lítosti, tvrdohlavý společník mu bude chybět. Stejně jako rodiče, kteří se musejí společně vyrovnávat se vzdorovitým dítětem, i vzpurný mezek upevnil vztah mezi oběma Kočkami. Nechali zvířata na louce uždibovat bílé hlavičky jetele, hodili si tlumoky na záda a vyrazili do Gulagu.

Šest

Jihovýchodní Nebraska, červenec: Gulag na Velkých planinách zásobuje Karské zřízení pšenicí a kukuřicí. Pracovní farmy, kde vládne disciplína, že by i Stalin pukl závistí, jsou roztroušeny po pláních prérie. Kvalitní zemědělská půda je rozdělena na celky zhruba o průměru 80 kilometrů kolem železničních překladišť, kde se tyčí obilní sila. V každém kruhu dřepí důkladně střežená pevnost místního Karana jako pavouk uprostřed sítě. Jeho očima, ušima a ústy jsou Rozparovači. Příkazy svého pána předávají Rozparovači podřízeným hejtmanům a správcům a dohlížejí, aby se pracovní povinnosti plnily s nadšením, jaké lze očekávat od lidí zproštěných rizika, že svou vitální aurou nakrmí svrchovaného karského vládce.

V této části země kvete děsivý výměnný obchod. Z Gulagu odjíždějí nákladní vlaky naložené obilím a kukuřicí, aby nasytily obyvatele měst někde jinde v Americe, a jako kompenzace se vracejí plné zajatců, zločinců a nepohodlných osob. Hejtmani je vyženou z vagonů a odvedou do věznic, kde čekají na smrt, a dělají to s vědomím, že každý cizí nešťastník, který ukojí Karanův hlad, zachrání jednoho přítele nebo souseda, jenž by jinak zmizel pod rouškou noci. Povídá se, že v Dallasu, Chicagu, Atlantě a Seattlu jsou plodinové burzy stejně rušné jako za starých časů, zabývají se nákupem a prodejem zboží za zboží, pšenice, kukuřice, sóje, ječmene a luštěnin za lidské životy. Burzovní transakce pro pány Karany řídí a kontrolují účetní a zprostředkovatelé, spekulují s cenou živých těl za tunu, domlouvají termínované obchody, k jejichž plnění dojde teprve v budoucnu, ačkoli to zboží samotné žádnou budoucnost nemá.

Lincoln, kdysi hlavní město Nebrasky, je v Gulagu dobrým příkladem Karského zřízení. Temný pán žije, lze-li to tak nazvat, ve třináctipatrové kamenné Věži, která se vypíná nad pobořenými ulicemi. Pevná konstrukce, dobrý rozhled a množství ozdob a soch vyhovují megalomanovi usazenému uvnitř. Jedna cenná socha z

předkaranské éry však chybí, socha stojícího, zamyšleného Abrahama Lincolna od Daniela Chestera Frenche. Někdo tvrdí, že ji Karan zničil stejně jako tu větší, mnohem známější sedící sochu na památníku ve Washingtonu, D. C, jiný zase, že byla z města tajně odvezena a nyní se nachází v jisté západní svobodné državě, kde ji uchovávají jako symbol svobody.

Karana nazývají lidé na jeho území „Jednička"; nic nezaujme pozornost místních renegátů víc než posel, který nese „příkaz od Jedničky". Hned naproti hrozivé Věži stojí bývalá radnice, které se teď jednoduše říká Úschovna. Sídlí v ní hejtmani a je tam velká věznice, poslední zastávka na cestě k Rozparovačům. Město je nyní domovem řemeslníků a techniků ve službách Karského zřízení, mají zde rovněž hlavní stan motostřelecké jednotky. Obrněné vozy a nákladňáky parkují v obrovské garáži, kde kdysi bývalo Pershingovo auditorium. Oblastní ředitel, renegát zodpovědný za zemědělskou půdu v Karanově říši, žije (k radosti Jedničky) v guvernérově sídle, postaveném v britském koloniálním slohu. Dům má smutnou historii: vražda a sebevražda, stejně jako občasné čistky vedené Rozparovači, které postihly řadu oblastních ředitelů i s rodinami. Především sebevraždy nemá Karan rád – považuje je za zbytečné plýtvání aurou.

Vládce Lincolnu má šest Rozparovačů. Dva s ním obvykle přebývají ve Věži jako osobní strážci a zajišťují styk se světem venku. Třetí prochází městem a kontroluje aktivitu Lincolňanů, další neustále obchází zemědělské oblasti za doprovodu obávaných hejtmanů – kamkoli přijdou, šíří strach. Poslední dva loví v nárazníkové zóně mezi panstvími dalších Karanů, pátrají po nebezpečí, které by mohlo ohrozit jejich pána, krmí ho tuláky, uprchlíky a občas i nějakým tím motostřelcem, který usnul na stráži.

* * *

„Co se stalo?" zeptal se Valentin, když nahlížel otevřeným okýnkem do hlídkového vozu. Auto působilo směšně, starý policejní vůz seděl vysoko na tlustých terénních pneumatikách a chybělo mu víko zavazadlového prostoru. Zelenohnědé maskování zakrylo starý znak státní policie.

„Copak jsi nikdy neviděl díru od Rozparovače?“ Duvalierová hleděla na hrůznou scénu uvnitř. Kolem rozervané rány se hemžily bronzové mouchy. „Vrazí do tebe jazyk nad klíční kostí, tudy se nejlépe dostane rovnou do srdce nebo do srdečnice.“

„Tak tomuhle se tam dostal docela nedávno.“ Valentinovi se zježily chlupy, ale nikoli ze studené vody, která mu promáčela nohavice, když se brodili řekou. Rozparovač musel právě zmizet za kopcem, než sem dorazili.

„Měli jsme štěstí, že tady byl tenhle vojáček.“ Duvalierová se přes mrtvolu natáhla k zapalování. „Kruci, nejsou tu klíčky.“

„Dost se divím, proč Rozparovač zabil vlastního ozbrojence.“

Duvalierová se dotkla těla. „Ještě není studený. Buď tady pytlačí Rozparovač z Kansasu – což není pravděpodobné, protože klidně mohl chytit nějakého kluka z farmy, ne vojáka –, nebo ho místní Zakuklenec dostal, když spal ve službě.“

„Spravedlnost Karanů je účinná, to se musí nechat.“

„Vyřešil náš problém. Pořád jsi mluvil o tom, že potřebuješ uniformu. Tady ji máš.“

Valentin se snažil nedívat se jí na zadek, když se natahovala okýnkem do auta. „Myslíš neprůstřelnou vestu? Bude se muset vyprat. Raději bychom měli odnést tělo.“

„Proč? Chceš ho křesťansky pohřbít?“ Posbírala v ústech sliny a plivla motostřelci na čelo.

„To zrovna ne, ale v někom by mohlo křísnout podezření, když najde mrtvolu bez vesty a dokladů.“

„Byl to tvůj nápad, tak si ho odtáhni. Raději sebou hoď, začíná tuhnout.“ Nasadila si drápy.

„Nač tolik železa? Myslíš, že se Rozparovač vrátí?“

„Ne. Omaha je území Obrněných. Navlečeme to tak, aby to vypadalo, že tělo odnesli oni.“

„Dotkli by se uniformovaného člověka?“

„No jo, jsou tak trochu lupiči. Slyšela jsem, že neposlouchají renegáty na východě ani Karany na západě. Pokud nechají na pokoji železnici a silnice, můžou si dělat, co se jim zlíbí. Nebo to třeba může vypadat, že několik harpyjí ucítilo krev a sneslo se pro mrtvolu.“

Poškrábala lak na střeše a kapotě drápy, skřípání přímo trhalo Valentinovy citlivé uši. Nahlédla dovnitř. „Rozpárala bych i

polstrování, ale stejně by to nikdo nepoznal. Tři generace motostřeleckých zadků vykrmených kukuřicí už udělaly svoje.“

Valentin prohledal vůz, výsledek ho zklamal. Našel trochu jídla, nějaké nářadí, brokovnici a krabičku nábojů. Taky si vzal kroužek na klíče velký jako pěst, na kterém byla navlečená spousta různobarevných kotoučků jako korálky. Duvalierová mu vysvětlila, že kotoučky slouží místo peněz, ale lze jimi platit pouze v Lincolnu, na území jiného Karana jsou bezcenné. Valentin je přesto strčil do kapsy. Obrnění by určitě sebrali brokovnici, přinejmenším na výměnu, když na nic jiného, tak si ji vzal i s náboji.

„Není tu ani vysílačka. Jsou tady trochu zaostalí,“ řekl a hodil si mrtvolu na rameno.

Duvalierová zahlazovala stopy, když opustili silnici a šli na západ. Mrtvolu zatížili kameny v bahnité zátočině mělké řeky, jíž se drželi, než zpozorovali auto. V dálce uviděli několik světel, první, která spatřili od Missouri.

„Už jsme poblíž Lincolnu, na hranici území Jedničky. Jestli půjdeme dál na sever, měli bychom narazit na koleje mezi Lincolnem a Omahou. Potom stačí chytit první vlak na západ.“

Obloha zrudla svítáním, našli si vysoké křoví na břehu, kde přečkají žár dne. Když byli na území nepřítele, sázela Duvalierová na úkryt všem na očích, jak říkala, než by hledala skrýš pod mosty nebo ve stodolách. Prohlížela vestu a doklady mrtvého motostřelce.

Na zádech neprůstřelné vesty bylo napsáno PRICE W a na identifikační kartě stály nacionálie *Price Wesley*.

„Hmm. Tak jo, Vale, jak ti zní West Rice?“

„West jako západ a Rice jako rýže? To vypadá na texaské rizoto. Dokážeš to?“

Vytáhla skalpel a lahvičku inkoustu. „Ó, ty malověrný. Ale nejdřív si musím odpočinout, abych se mohla soustředit. Probuď mě v poledne, až budeš mít hotový nějaký oběd, Rýžáku.“

„Jasně, Fazolko.“

* * *

Dostála slovu, celé odpoledne strávila odstraňováním P ze zad vesty, pak ji poťukala černým inkoustem, aby zakryla poškozená

místa. Valentin si vestu vyzkoušel. Motostřelec nešetřil námahou, aby se mu lépe nosila, přidal kožené vložky a obšil je tlustou bavlněnou pleteninou. Byla těžká a bylo v ní horko, třebaže byla na bocích otevřená. Na průkazce odvedla Duvalierová mistrovskou práci, včetně výměny fotografie, na níž hrotem šroubováčku doplnila razítko. Když inkoust zaschl, musel Valentin hodinu držet kartu v podpaží.

„Nic nedodá na věrohodnosti tolik jako pravá skvrna od potu," řekla.

„To je pro nás nemohli udělat dřív, než jsme se vydali na cestu?" Valentin rozložil navlhlý doklad a znovu si ho pročítal, aby si data uložil do paměti.

„To by jistě mohli, kdybychom šli na jedno konkrétní místo, jenomže v Gulagu je mnoho různých lágrů a v každém používají jiné doklady. Museli bychom nést jeden batoh jenom s falešnými papíry. V okolí Lincolnu teď budeme v bezpečí, pokud nepotkáme Priceova kamaráda. Ve městě budou už jenom hejtmani."

„Nebude meč vypadat podezřele?"

„Sebrals ho mrtvému Obrněnému. Je cenný, tak sis ho vzal. Jednou jsem viděla v Oklahomě domobrance, který se procházel s válečnou sekerou. Bůhvíproč ji vláčel, ten krám musel být těžší než on."

„Ty jsi tady šéf."

„Víc starostí mi dělá samopal. Toho velkého kotoučového zásobníku si každý všimne. Všechno neobvyklé je podezřelé. Je dobré se trochu odlišovat, ale ne moc."

„Mám taky obyčejný zásobník. Anebo ještě líp, můžu ho nosit nenabitý."

„To by šlo," souhlasila. „Je to ošklivá hračička, až na pažbu. Vypadá, jako by sis ji udělal sám."

Za tmy obešli vesnici, prošli poli s vysokou kukuřicí. Většina domů, kde se svítilo, byla natlačená do malých skupinek, tu a tam vypadala obydlené i osamělá farma.

„Moc žacích strojů a kombajnů už nezbylo," poznamenala Duvalierová, když míjeli velký stroj značky John Deere, který se zdál dobře udržovaný. „Nahradily je koně a lidské ruce. Karani mají rádi, když mají na povel spousty lidí."

„Kde naskočíme na vlak?" zeptal se Valentin.

„Odborníkem na vlaky jsi přece ty. Ale měli bychom se držet řeky Platte, teče mezi Omahou a Lincolnem. Půjdeme podél ní na sever, dokud nepřijdeme k mostu, tam počkáme na vlak. Před mostem vždycky zpomalí – co kdyby si zrovna tenhle most vybraly vychytralé gerilové oddíly Vlků.“

Nad ránem se utábořili a Valentin držel první hlídku. Stál nad tábořištěm a přál si, aby nějaké Vlky potkali. Jak rád by zase viděl jejich vousy, širáky, propocenou jelenici. Jak rád by poslouchal jejich drsné žerty. Život v rotě byl prostší: plnil rozkazy, tábořil, pochodoval, spal, to vše s jistotou, že má kolem sebe kamarády. V Karské zóně si bez společnosti smečky připadal jako nahý.

Na druhé straně mu vstup do kasty Koček poskytl nezávislost i odpovědnost. Nejlepší bylo, že se mohl rozhodovat naprosto svobodně.

Když všechno zvážil, bral to raději takhle. Dokonce i za cenu osamělosti. Jenže tuhle cenu samozřejmě platil už od svých jedenácti let.

Duvalierová otevřela ospalé oči. „Klídek, Vale, až sem slyším, jak skřípeš zuby.“

„Promiň.“

Pozoroval stébla trávy obtížená klásky, jak se sklánějí v mírném vánku, snažil se přestat myslet, stal se tím vánkem. Napětí v krku a ramenou ustoupilo.

„To už je lepší.“ Otočila se na druhý bok.

* * *

Před svítáním dorazili k řece Platte v místě, kde před soutokem s Missouri obtéká z jihu širokým obloukem Omahu. Utábořili se v hustém lesíku asi v polovině svahu říčního údolí. Chvíli se radovali, když z dálky uslyšeli rachotit vlak, ale jakmile vylezli na kopec, odkud dohlédli na řadu vagonů, zjistili, že míří na východ.

Zatímco Valentin za jitřního švitoření ptáků drtil uloupené obilí na mouku – na Duvalierovou přišla řada líčit oka nebo prakem trefit ptáka –, náhle pocítil, že se na něj znovu usmívá štěstí. Ještě dnes, v nejhorším případě zítra chytí vlak. Cítil se tak sebejistě, že by klidně šel do lincolnské Věže zjistit, co má Jednička za lubem.

Anebo se po únavných týdnech pěšího putování možná jen těšil na vzrušující jízdu vlakem.

Duvalierová se vrátila, přinesla bažanta. „Myslím, že spal. Ani nevěděl, co ho zabilo. Nejspíš stačilo k němu přijít a chňapnout ho.“ Posadila se na kámen a vytáhla malý zavírací nůž. Podřízla bažantovi krk, skoro mu uřízla hlavu, krev nechala vytékat do ešusu.

„Jaká mají tihle fešáci hezká peříčka,“ rozplývala se a začala ho škubat. Pak zvedla ešus. „Kapku krve, Vale? Je čerstvá a teplá. Přímo se hemží vitaminy.“

Valentin žvýkal pampeliškové listy a mladé výhonky kapradin, aby dostal svou dávku vitaminů. „Ne, díky, tenhle drink piju výhradně s citronem a ledem.“

„Je to dobré na oči, příteli. Ale jak chceš. Mně se vždycky hodí trochu železa.“ Vypila celý ešus, mlsně si olízla rty a pokračovala ve škubání peří.

Valentin měl z nějakého důvodu rád chuť čerstvé krve pouze za chladného počasí, možná proto, že mu připomínala zimní lovecké výpravy s otcem.

Ukázalo se, že bažant je mimořádně starý a šlachovitý, tak z něho udělali polévku, horké kousky masa lovili prsty, div si je neopařili, potom obrali kosti.

„To byla snídaně, Aly, nebo večeře?“ Valentin hleděl na vycházející slunce.

„Teď nemám náladu na hlavolamy, na to jsem moc unavená, takže je mi to jedno. Uhas oheň a pojďme spát.“

Duvalierová se natáhla na ratanovou rohož, kterou si rozmotala, aby neležela na studené zemi. Valentin odpočíval, sluchem hlídal vlaky a díval se, jak jeho společnice usíná. Její hubený obličej se ve spánku uvolnil, připadala mu docela žádoucí. *Už je to skoro rok, cos vydržel bez ženské,* připomněl mu hlas rozumu. *Drž si ruce hezky u těla, je to kamarádka, ne milenka.*

* * *

Na vlak na západ čekali tři dny. Valentin doufal, že jeho mylná předpověď, kdy chytí vlak, byla jen vybočením a zbytek předtuchy, že jim bude přát štěstí, se splní. Aspoň měli čas

prozkoumat oblast kolem mostu, do notesu si zapsal několik šifrovaných poznámek. Člověk nikdy neví, jaké informace se můžou Jižnímu velení hodit. Na obou koncích mostu stály strážní budky. Ve dne byl voják pouze na západní straně, ale v noci byla v každé dvojice vojáků. Strážní přicházeli z nevelké strážnice v Gretně, vesnici na začátku neobydlené oblasti, která se táhla až k troskám Omahy. Po severním břehu Platte jezdily hlídky motostřelců, odbočovaly na západ, nejspíš mířily k řece Missouri jižně od Omahy.

Vlak uslyšeli dřív, než se objevil v zatáčce úzkého říčního údolí. Nejlepší místo, kde naskočit, bylo na západní straně mostu. Navíc si tím dodají hodnověrnosti; dvojice dezertérů nebo uprchlíků se bude těžko schovávat tam, kde to má pod kontrolou místní ruka zákona.

Vlak byl pořád hodně daleko, když přišli ke strážní budce se šikmou stříškou. O stěnu bylo opřené kolo, na kterém strážný přijel. Z dřevěné budky vylezl voják středního věku, v ruce pušku a na krku fungující vysílačku. Byl zarostlý, vypadal ošlehaný větrem jako člověk, který pracuje převážně pod širým nebem.

„Nazdárek," řekl Valentin a ztěžka dýchal, jak šplhal do svahu. Zastavil se, opřel se rukama o kolena a předstíral, že je vyčerpaný. „Už jsme si mysleli, že to nestihneme. Chceme naskočit na tenhle vlak."

„Tak to se pořádně proběhneš." Strážný namířil na Valentina pušku a podezřívavě si dvojici prohlížel. „Tady vlak nestaví."

„Skvělé. Ten bude dělat potíže," řekl Valentin Duvalierové natolik hlasitě, aby to voják slyšel, pak na něho pohlédl. „Poslyšte, máme trochu naspěch. Chceme se jenom svézt, ne ten vlak vyhodit do vzduchu. Jmenuju se Westin Rice a tohle je Aly, moje nastávající. Za dva týdny se budeme brát v Grand Islandu, kde mám posádku, byli jsme ve Fremontu na návštěvě u mých příbuzných. Vůbec se předtím neznali, chápete? Vzdálil jsem se od jednotky – mám propustku jen na víkend, ale kromě příbuzných se objevila hromada starých kamarádů, však to znáte."

„Nemůžu tvrdit, že bych to znal," řekl voják, ale aspoň nesáhl po vysílačce.

Valentin si všiml, že má v koutku úst hnědou skvrnu. „Seržant mě samozřejmě kryje. Ale jestli nechytíme tenhle nákladní vlak, tak mám pořádný průšvih."

„Když mám hlídku já, tak nic chytat nebudeš, kluku. Nevím, jak to děláte u vás, kde na hlídce nepotkáš než psouna, ale tady, odkud hledíme dolů na tu pustinu v Omaze, mají předpisy svou váhu.“

Valentin už chtěl sáhnout do kapsy pro pár cigaret, když se Duvalierová naprosto nečekaně rozplakala. „T-t-tvoje povýšení je v háji, jestli ne n-n-něco horšího,“ vzlykala.

Valentin bezmála vyděšeně pohlédl na strážného. Duvalierová klesla na kolena, prolévala slzy do dlaní přitisknutých k tvářím. „Tvoje m-m-máma byla tak h-h-hodná a dala mně snubák její mámy. C-c-co teďka budeme dělat?“ blekotala, vzhlédla k Valentinovi uplakanýma očima.

Valentin ji zvedl. „Neboj, zlato, však já na něco přijdu. Copak jsem pokaždé na něco nepřišel?“

„Heleďte, ehm, vy dva.“ Strážný si mnul zátylek. „Naskočte na ten zatracený vlak. Ale jestli se něco stane, zrovna jsem si odskočil do křovíčka, jasné? V životě byste mě nepoznali, protože jsem byl od vás moc daleko.“

Valentin vytáhl doutník. „Díky, pane. Tohle mi dal táta. Má konexe v Cedar Rapids, s těma hlavounama za řekou. Jsou pro svatební hosty, ale rád bych, abyste si jeden vzal.“

„Tak si ho schovej na svatbu. Já si ho od tebe nevezmu, tím to končí. Ale dej na mou radu, takové věci nedělej. Že jsem se dožil požehnaného věku a že mám tak snadnou službu, toho jsem nedosáhl tím, že jsem porušoval příkazy. Pochopili jste mě? Oba?“

Na protějším břehu Platte už vlak vjížděl na most.

„Pochopili – a moc vám děkujeme, pane!“ zvolala Duvalierová, a když běželi kolem strážného, letmo ho políbila na tvář. „Někdy čím tvrdší skořápka, tím měkčí vnitřek,“ dodala tiše, jakmile se zastavili vedle kolejí. „Mně dělají starosti takoví, na které neplatí slova ani pláč.“

Valentin se zadíval na vlak. Podle modrého kouře měla lokomotiva naftový motor. Hned za lokomotivou byl připojený strážní vagon: hotová hora pytlů s pískem a kulomet na trojnožce. Následovala dvojice osobních vozů, za nimi dobytčáky a cisterny. Poslední služební vůz vypadal jako předělaný vyhlídkový vagon s prosklenou kupolí. Většina oken chyběla.

Valentin a Duvalierová se rozběhli k plošině na konci pancéřovaného služebního vozu. Znuděný strážný jim zamával, pak jen zíral, když skočili na plošinu a chytili se zábradlí.

„Sakra, pomozte jí!“ zavolal Valentin na překvapeného vojáka, který bezděky uposlechl.

Valentin se přehoupl přes zábradlíčko. „Šikovné místečko,“ řekl jakoby nic seržantovi, který vystrčil hlavu z vozu a tvářil se vztekle. „Jestli něco nesnáším, tak jezdit na střeše dobytčáku. Tam si ani neubalíte cigaretu, chápete?“ Nápadně vytáhl papírky a pytlík s tabákem.

„Hele, motostřelče, já sice nevím, co si vy dva myslíte… Podívejme, pravý tabák?“ Seržant civěl na voňavá hnědá vlákna, která Valentin nasypal na papírek.

„Pravý tabák z údolí Tennesee, aspoň mi to tvrdili.“

„Asi bys neměl jednu navíc, co? Opravdovou cigaretu jsem neměl už týden, čoudíme jenom piliny. Chicagský předražený šmejd.“

„Ze Zoo, co?“ Valentin na něho zasvěceně mrkl. „To jediné, co jsem si kdy ze Zoo odnesl domů, se dalo vyléčit pouze střelným prachem. Ale dám vám něco lepšího než pár šluků. Dostanete celý pytlík. U Nové federální železnice člověk nikdy nemá dost přátel, že jo?“

„Tohle je vlak Spojený západní. U Federální mají šedý uniformy s černýma výložkama. My nosíme maskáče.“

Valentin krátce pohlédl na Duvalierovou, jak jí jde seznamování s vojákem, který jí pomohl přes zábradlíčko. „Stavíte v Lincolnu?“

„Jasně, pak jedem dál na západ. Konečná je McCook.“

„Projíždíte kolem Grand Islandu?“

„Ech, Grand Island… Tak dobře prérii zase neznám, mimo naši trať. Podíváme se do mapy.“ Vešli do služebního vozu. Byl tam ještě jeden voják, díval se z vyhlídkové plošiny. Seržant začal zkoumat mapu připíchnutou ke stěně. „Jo, tak jo. Stavíme v Hastingsu, to je kousek na jih od Grand Islandu. Co je v Grand Islandu?“

„Naše svatba. Vracíme se z návštěvy u mých příbuzných. V Grand Islandu je moje jednotka a její rodina.“

„Teda na to, že jste jenom zaskočili k příbuzným, táhnete oba hromadu železa,“ poznamenal seržant.

„Musím mít výzbroj pořád u sebe, seržante. Nařízení. Ale i bez nařízení není člověk v okolí Omahy nikdy dost opatrný,“ řekl

Valentin. „Včera Aly uvařila k večeři bažanta. Na to, že je civil, střílí dobře.“

„Na východě bys mohl mít pořádný potíže, kdybys nechal civilistu nosit zbraň, i kdyby byla tvoje, Weste. Ale sakra, tohle si říká o panáka. Musíme oslavit, že vy dva lezete do chomoutu,“ zajásal seržant, a strážný, který švitořil s Duvalierovou, se zatvářil zklamaně.

Valentin se usmál. „Jo, to se musí zapít. Jestli jste svolní porušit pro frťana nějaké to nařízení.“

„Brát službu tak vážně, to byste tady nebyli, motostřelče.“

Valentin vytáhl láhev whisky, mžikem se objevily tři sklenky, jakoby vyčarované z větru a prachu. Nalil každému na dva prsty a předstíral, že sám pije z láhve.

„Hlavně dávej pozor, aby zbylo na svatební přípitek, zlato,“ zasáhla Duvalierová. „Tátovi dalo dost práce, než to pití sehnal.“

„Mějte slitování, slečinko,“ řekl strážný. „Pro chlapa je těžký chodit po světě s takovým dobrým chlastem, aby z něho tu a tam neupil.“

Cesta ubíhala v družnější atmosféře. Probírali úskalí služby, srovnávali život nebraského motostřelce s železniční ostrahou. Během živé diskuze se Valentin a Duvalierová dozvěděli hodně o běžných postupech na železnici. Přechodné přátelství stmelila druhá runda, kterou připili budoucím novomanželům. Valentinův pocit spokojenosti s vývojem událostí dostal těžkou ránu, když zjistil, co vezou ve dvou z dobytčáků.

„Žrádýlko pro *ně,* však víš, jak to myslím,“ svěřoval se seržant. „V každý dodávce má být po dvaceti na vagon, ale nám se jich tam podařilo nacpat šedesát. Půlka vystupuje v Lincolnu. Jsem vážně rád, že po nich nemusím čistit vagony. My se jenom staráme, aby neutekli. Jsou připoutaní řetězem jako psi u boudy, ale nikdy nevíš, co je napadne.“

„Jak dlouho stojíte v Lincolnu?“ zeptal se Valentin, zoufale se snažil změnit téma.

„Čtyři hodiny. Můžem se trochu prospat. Ale neboj, Weste, kdyby to tady chtěl prověřovat nějaký šťoura, oba se schováte na záchodku. Dostanem tě k tvýmu seržantovi a na svatbu včas.“

„Čtyři hodiny?“ vyhrkla Duvalierová nečekaně nadšeně. „To bych si mohla v Lincolnu nakoupit. Víte, seržante, že ve městě mají opravdický krám s botama?“

„To jsem z toho celý paf, slečinko.“ Seržant mrkl na Valentina. „Ale abych řekl pravdu, doufal jsem, že si ukrátíme dlouhou chvíli tady s vaším snoubencem u partičky karet.“

„Však nemusí jít se mnou. Nakupování ho k smrti nudí. Zlato, můžu poprosit o trochu peněz, co ti dal strejda Max?“

„Peněz?“

Duvalierová ho probodla pohledem. „Nechceš mě podfouknout, Westine, že ne? Viděla jsem, jak ti je strejda Max podstrčil okýnkem hlídkového vozu. Však jsme se nasmáli, že to jeho auto vypadá divně, jako zvednuté na heveru.“

Valentin sáhl do tlumoku. „Tobě taky nic neujde. Tady máš, ale neutrať všecko, jo? To nám dal do začátku.“ Podal jí kroužek s barevnými kotoučky.

Všichni tři vojáci Spojené západní železnice si vyměnili úšklebek. Jeden udělal nenápadné gesto, že by ta ženská potřebovala dostat výprask.

* * *

Vlak zastavil na nádraží v Lincolnu a Valentin se úmyslně zabral do partičky karet, aby se nemusel dívat, jak vyhánějí ztracené duše z vagonů. Pokud jim nebude muset hledět do tváří, zvládne to. Začal hrát žolíky s vojákem, který musel zůstat ve služebním voze, zatímco seržant a další strážný šli dohlédnout na vykládku.

Duvalierová dala Valentinovi pusu na tvář a vyběhla do města, točila přitom kroužkem s kotoučky na prstě, svůj batoh nechala Valentinovi na hlídání.

„Uf… Vítej mezi ženáči,“ řekl seržant, když se vrátil do služebního vozu.

„Jste ženatý, seržante?“ Valentin dělal, co mohl, aby na něm druhý strážný vyhrál cigaretu.

„Jestli je ženatý? To se vsaď,“ zasmál se Valentinův protihráč. „Teď už kolikrát, seržante, čtyřikrát?“

„Jo, v Seattlu, v Saint Paulu, Chicagu a Atlantě.“ Seržant se na Valentina chlípně ušklíbl. „A žádná se nemůže dočkat, až mi příští jízda umožní návrat k rodinnýmu krbu. Život na cestách má svý výhody, motostřelče.“

„To mi povídejte.“ Valentin odhodil kartu. „Jak bych se dostal do vaší uniformy?“

„Mohl bych se za tebe přimluvit. Napiš kapitánovi, jmenuje se Calleb Mulroon, na adresu Spojený západní v Chicagu. Samozřejmě jenom v případě, že se dostaneš ze služby u motostřelců bez problémů.“

„Žolík!“ zvolal strážný, položil list na stolek a sebral cigaretu.

„Dovedl bych zařídit, aby se mě motostřelci ještě rádi zbavili.“ Valentin podal protihráči karty, aby je zamíchal.

* * *

Když se Duvalierová vrátila, čtyři páry očí div nevypadly z důlků. Svým vzhledem zcela pokazila jinak skvělou partičku pokeru.

Její proměna byla naprosto neuvěřitelná. Během jediného odpoledne se převtělila z umouněného strašáka do zelí v dívku, za kterou se každý otočí. Krátké zrzavé vlasy měla pěkně učesané a trochu nakadeřené. Džínová vestička končila kousek nad pasem, měla ji rozepnutou natolik, aby byl vidět okraj červené krajkové podprsenky a víc než jen okraj žlábku mezi ňadry. Krátké šortky pevně obepínaly boky a odhalovaly dlouhé, pěkné nohy, které končily v bílých plátěnkách s gumovou podrážkou. Rtěnku měla téže ohnivé barvy jako vlasy, řasy tmavší a delší než předtím. Valentin dosud neviděl Duvalierovou nalíčenou.

„Vypadám líp, zlato? A to jsem skoro nic neutratila.“

„Ty jsi ale šťastný parchant, Weste,“ poznamenal závistivě strážný Spojené západní.

Valentin vstal a vzal ji za ruce. „Mnohem líp. Tohle je ta Aly, o níž se mi v noci zdá.“ Objal ji a letmo ji poplácal po zadku, zatímco ho líbala na ucho.

„Ale – no tak, Westine, přece nechceš, aby si pánové mysleli, že jsi necuda.“ Zahleděla se mu do očí. „Musíš se ovládat – ještě nás čeká dlouhá cesta, než se v pořádku dostaneme domů.“

* * *

Kilometry příjemně ubíhaly, vlak vesele rachotil, dokud Duvalierová nezabila strážné Spojené západní železnice.

Zdřímla si na jedné z několika paland, připevněných na odkládacích skříňkách ve služebním vagonu. Nízká ohrádka kolem palandy bránila spáči spadnout na podlahu.

Kvečeru už chlapy přestaly karty bavit, Valentin si namočil do umyvadla s mýdlovou vodou pár kousků prádla, které potřebovaly přeprat. Jeden strážný držel hlídku na „bidýlku“, jak říkal seržant vyvýšené plošině s prosklenou kupolí na předním konci vagonu. Seržant se svalil na palandu proti Duvalierové. Třetí strážný si spustil šle, blůzu měl zažloutlou potem, a tvářil se, že rozmlouvá s mužem na hlídce, zatímco pozoroval spící Kočku z takového úhlu, aby jí viděl do výstřihu.

Valentin zrovna ždímal ponožky, když se Duvalierová probudila. Polekaně vzhlédla, jakmile nad sebou někoho ucítila.

„Ještě tě nenapadlo, že bys zatoužila po změně?“ Strážný ji pohladil po vlasech, přejel jí prsty po krku a sklouzl k odhaleným prsům posetým pihami.

Duvalierová hleděla střídavě dotěrnému strážnému do očí a na jeho zápěstí. Pak popadla pátrající ruku a stáhla ji pod přikrývku mezi stehna. Vnitřní alarm Valentina okamžitě varoval před nebezpečím.

„Myslel jsem si to…“ Strážný mrkl na Valentina na opačné straně vagonu.

Uvěznila mu ruku mezi stehny.

Tasila nůž tak rychle, že ho strážný ani nezahlédl. Jenom překvapeně hekl a zíral na střenku, která mu trčela z podpaží. Duvalierová vyskočila z palandy, popadla sukovici.

Valentin ucítil krev. Tlumok se zbraněmi měl ve skříni na protější straně vozu. Zvedl umyvadlo. Potřeboval mít něco – cokoli – v ruce.

Duvalierová udeřila holí právě v okamžiku, kdy dotěra otevíral ústa. Tvrdě ho zasáhla pod hrudní kost, místo výkřiku o pomoc pouze hekl, jak se mu stáhla bránice. Chytil sukovici, ale zůstala mu v ruce jen prázdná hůl, z níž Duvalierová vytáhla půlmetrovou čepel.

Pak se začala pohybovat tak rychle, až Valentinovi připadalo, jako by se pokoušel sledovat víření křídel kolibříka.

„Co… je?“ stačil se ještě ospale zeptat seržant, než ho bodla pod bradu a trhla mečem vzhůru.

Strážný na bidýlku zvedl pušku. Valentin musel honem něco udělat, tak po něm hodil umyvadlo plné prádla.

Cáknutí vody probralo z ochromení dotěru s nožem v podpaží. Odhodil hůl a vytrhl si čepel z těla. Duvalierová uskočila, když z tepny vystříkla krev, v otáčce sekla sedícího strážného mečem do nohou. Valentin kdysi při jakési příležitosti slyšel výraz „zkrátit po kolena“, teď viděl, jak to vypadá.

Dotěrnému strážnému sice stříkala z podpaží krev, přesto se pokusil bodnout Duvalierovou jejím nožem, ale klesl na podlahu, tvář klidnou a blaženou, jako by usínal.

PRÁSK! vystřelila puška vojáka na bidýlku, do vzduchu vylétly třísky, Duvalierová ho bodla skrze sedadlo, začala z něho kapat krev jako z prasklé trubky, puška spadla na mrtvolu dotěry, který vykrvácel na podlaze. Valentin uskočil, když zbraň při nárazu vystřelila. Duvalierová strhla probodnutého strážného ze sedadla pozorovatelny, praštila s ním na podlahu, skočila mu na záda a otloukala mu obličej o zakrvácená prkna, až se všude válely vyražené zuby jako rozházená cukrlata, pak se vyřinula čirá tekutina a výkřiky ustaly.

Valentin zvedl Duvalierovou z ubitého strážného.

„K čertu se všemi,“ řekla, utřela si roztřesenou rukou nos, na rtu si rozmazala krvavou šmouhu.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Valentin.

„Normální zabíjení.“ Sbírala rozházené prádlo, aby se neumazalo od krve. Prkna sice byla vyschlá, ale tolik krve se do nich vsáknout nemohlo. Usmála se a dala mu zakrvácený polibek na rty. „S tím umyvadlem to bylo dobré.“

„Zbláznila ses?“

„Možná jo. Zapálíme a mizíme. Vyskočíme.“

„Okamžik.“ Valentin to nemohl takhle nechat. Kdyby služební vůz zapálili, začnou je pronásledovat, jakmile strojvůdce vysílačkou přivolá pomoc. Nesmí to vypadat, že smrt vojáků způsobil někdo další, nesmí vzniknout nejmenší podezření, až vlak zastaví ve stanici, aby vyložil lidi a naložil obilí a dobytek.

Duvalierová balila jejich věci včetně mokrého prádla a hledala po skříňkách zásoby. Valentin zatím odtáhl seržanta a napůl svlečeného strážného k rozházeným kartám a láhvi whisky na

podlaze, do rukou jim strčil služební nože umazané krví. Ubitého strážného odtáhli na zadní plošinu, kde zůstane, dokud nebudou připraveni vyskočit.

Jakmile lokomotiva na svahu zpomalila, vyhodili mrtvé tělo a svá zavazadla, pak vyskočili. Když vlak zmizel do noci, Valentin se vrátil k mrtvole a pokusil se naaranžovat ji tak, aby se zdálo, že opilý strážný vypadl, dostal se pod kola a vykrvácel vedle kolejí.

Duvalierová odstranila stopy jejich přítomnosti z okolí mrtvoly. Valentin ji pozoroval, jeho očím, v šeru rozšířeným, připadala nazelenale šedá.

Teprve když byli daleko od tratě a mířili na jih do Nebrasky, dal Valentin průchod svým pocitům. Šli poli ležícími ladem, kam se vrátily prérijní rostliny a hmyz.

„Myslel jsem, že ti jde vždycky v první řadě o splnění úkolu."

Podrážděně zafuněla. „Nesnáším, když na mě někdo sahá."

„Mohlas něco říct."

„Už tě někdy někdo přepadl…, víš, jak to myslím, kvůli sexu?"

„Vždyť jsi mu sama vyšla vstříc."

„Probudila jsem se a nade mnou stál voják s rukou v mém výstřihu. Mohli tě mít třeba na mušce. Nemyslela jsem. Reagovala jsem. Nechala jsem se strhnout."

„Přestala ses ovládat."

„Něco takového."

„A co když po nás půjde stíhací četa?"

„Hejtman? Vale, vždyť to byla ostraha Spojené západní. Je to problém železnice. Myslíš, že místní Karan svolá četu renegátů, aby prohledávali pustinu? To jistě ne. Mají jiné starosti. Spojená západní si vezme na paškál ostrahu vlaků a nějak to vykompenzují. Jedině seržantovy manželky čeká náramné překvapení, až půjdou žádat o penzi."

„Vykompenzují to tak, že pár vitálních aur změní majitele, že? Jinou valutu Karani neuznávají."

Mávla rukou, chytila můru v letu. „Třeba ne. Třeba zaplatí jenom kukuřicí."

„Doufám, že to za to stálo."

Dalších dvacet kroků mlčeli.

Pak se mu zdálo, že vzlykla. „Chceš si promluvit o…?"

„Ne!"

Za svítání se dostali k silnici, Valentin rozložil mapu, odhadoval, kde se vlastně nacházejí. Duvalierová byla klidná, jako by posledních pár hodin sbírala borůvky. Valentin však pořád musel myslet na to, že zabila tři strážné, protože jí rozjitřili starou ránu. Žena jako Duvalierová může přitáhnout pozornost mužů kdekoli a kdykoli. Špatná reakce na špatném místě…

Vrátil se ve vzpomínkách k prvnímu setkání. Měla na sobě beztvarý kabát, byla špinavá, vyhladovělá. Vede snad válku se svým vzhledem stejně jako s Karany? Napadlo ho, jestli se čirou náhodou nežene za Zalomeným křížem pod vedením ženy, která má „pocuchané nervy“, jak by řekl zpravodajský filtr Bone Lombard.

Nesměl na to myslet. Ztratil by naději. Prostě tak zareagovala. Nemá chorou mysl. Chorá mysl by nenašla generála a nedovedla by je zase v pořádku domů.

* * *

Příštího dne rozhodla Duvalierová, že půjdou do vesnice, připravili si historku o ukradených koních. Vesničané právě chystali náklaďák na cestu na jih do Manhattanu v Kansasu, nakládali zboží a šofér si zapisoval, co jim má přivézt. Kočky se potřebovaly rychle přesunout a nikdo se netvářil podezřívavě, když řekly, že mají povinnosti na jihu. Do Kansasu se dostaly na korbě naftového náklaďáku, kde opatrovaly náklad vajec.

Šofér byl rád, že je mohl svézt. Naznačil, že kdyby vezl ještě něco dalšího kromě vajec – například oděvy nebo šperky na černý trh –, bylo by lepší mít s sebou všem na očích ozbrojeného motostřelce.

Nedaleko Manhattanu, kde jízda končila, měla Duvalierová známého.

„Kdo je to?“ zajímal se Valentin, když viděl, jak se Duvalierová ze všech sil snaží, aby si nezačala olizovat rty.

„Přítel.“ Vyprávěla o něm, zatímco poskakovali na korbě náklaďáku, který chrlil olejnatý čoud a kvůli excentrické nápravě se kolébal z boku na bok jako kachna.

„Roland Victor je zvláštní druh obchodníka na černém trhu. Má hodně kontaktů v domobraně. Popravdě řečeno s nimi má Roland tak úzký vztah, že by rovnou mohl patřit mezi jejich zásobovače.“

Valentin zatím neslyšel, že by některému muži říkala křestním jménem.

„Shání věci, po nichž zatouží ženy kansaského Spolku, ale devadesát procent klientů má mezi muži. Je taky něco jako lichvář. Každý důstojník domobrany od poručíka nahoru mu dluží peníze nebo nějakou službu. Dokáže obstarat šaty, šperky, víno, čokoládu, čaj a skoro každou luxusní věc, na kterou si vzpomeneš, obvyklé drobnosti, kterými mocní muži rádi obdarovávají své děvky, když manželce dali k narozeninám zástěru. Victor není zrovna typ člověka, kterého bys pozval na svatbu dcery, ale kdybys s kamarády důstojníky plánoval mejdan, šel bys právě k němu pro bedýnku kanadské whisky. Myslel bys, že bohatství dneska nic neznamená, ale pro Rolanda ano.“

„Znáš se s ním dobře?“

„Má vybrané chování a – jak se tomu říká, styl? Ne, úroveň. Hraje si na barona a taky tak vypadá. Neuvěříš tomu, dokud ho neuvidíš.“

„Doufám, že ho ani nenapadne, aby na tebe sahal.“

V jejích očích byla prosba stejně zřetelná jako v hlase: „Zapomeň na to, Vale, prosím, ano? Je mi vážně líto, co se stalo ve vlaku, přísahám.“

„Dostali jsme se z toho. Jsem ochoten na to zapomenout.“

„Začni mi zase věřit. Jsi teď tak odměřený a ostražitý.“

„To jsem nechtěl, promiň.“

„Zase kamarádi? Jako předtím?“ Natáhla ruku dlaní vzhůru, aby spatřil jizvu, kde se řízla při jeho zasvěcování na Kočku.

Přitiskl svoji jizvu na její a potřásl jí rukou. Ale pořád mu připadalo těžké pohlédnout jí do očí. Objevil slabé místo ženy, kterou se naučil respektovat tak, jako za celý život respektoval jen hrstku učitelů: pastora, Střeha a kapitána LeHavrea. Spoléhal na ni a do toho incidentu ve vlaku by ji ochotně následoval do jakéhokoli nebezpečí.

V duchu se sám sobě ušklíbl. Kdo je, aby mohl soudit? Copak jeho rozhodnutí byla vždycky bezchybná?

Karani by teď z něho měli velkou radost. Zapřísáhlí spojenci se navzájem podezírají, navzdory tolika nebezpečím kolem. Ochotně

by obětovali všechny strážné Spojené západní železnice, jen aby poštvali dvě Kočky proti sobě. Valentine, nesmíš dovolit, aby tvoje pocity nahrávaly nepříteli, umínil si.

* * *

Než přijeli do Manhattanu, věděl Valentin o podnikání Rolanda Victora tolik jako Duvalierová. Vysvětlila mu, že jeho kurýři mají vždycky někde viditelné V. Kupříkladu šofér nákladáku, na kterém drncali na jih, měl na přístrojové desce kapesní nůž pootevřený do tvaru V. Victor měl svoji síť od Kanady přes Mississippi až do Mexika – tvořili ji přátelé přátel jeho přátel, kteří se zabývali ilegálními obchody, jež se Karané neobtěžovali zarazit, dokud Victorovi lidi pašovali kožichy, a ne střelné zbraně.

Legální dodávku vezl šofér do stanice domobrany, proto posledních pár kilometrů museli jít pěšky. Procházeli opuštěným svatostánkem vědění, kdysi známým jako Kansaská státní univerzita. Viděli množství beden vynesených z dvoupatrové budovy, na velkých oknech byly nové mříže, ale většinou zůstaly stát jen ohořelé zdi.

„Teď je tady skladiště," vysvětlovala Duvalierová, když Valentin bezděky počítal nákladáky a vojáky.

Odbočila na silnici, černý asfalt byl hladký jako melasa.

Valentin užasl, když uviděl Victorovy udržované pozemky na břehu jezera Milford. Pašerák se nesnažil skrýt ovoce svých obchodů s přepychovým zbožím. Posekané trávníky, zahradní sochy, přistřižené stromy, ozdobné květinové záhony a křoviny naaranžované tak, aby vytvářely oddělená zátiší, to vše bylo pro Valentina nové. Přistihl se, jak odhaduje, kolik metráků brambor by se dalo vypěstovat na předním trávníku.

Mohutný růžovošedý cihlový dům vypadal, jako by byl postavený jen proto, aby poskytl oporu honosným, abnormálně velkým dveřím. Valentina napadlo, zda hosté sesedají z koní venku, nebo vjíždějí rovnou dovnitř.

„Obejdeme to dozadu. Přední vchod užívají pouze členové Spolku. Vzadu jsou normální dveře do kanceláře."

Duvalierová zlehka zaťukala na obyčejné dřevěné dveře, otevřel sám Roland Victor. Měl společnost, muže s koženým kloboučkem

na hlavě, který vypadal jako zakrslík. Anebo se jen zdál malý ve srovnání s vysokým a rozložitým pašerákem. Victor kypěl zdravím, byl mohutný jako člověk, který se krmí jen hovězím a pivem, objemné tělo skrýval v dobře ušitém obleku. Valentin za život viděl jenom pět šest mužů v oblecích, ale žádný nenosil naškrobenou košili.

Roland Victor měl hranatý obličej, husté černé licousy a právě tak bujnou hřívou. Srdečně se usmál. „Vida, přespolní hosté! Z Nebrasky, soudě podle vaší vesty, motostřelče. Pojďte dál, nezouvejte se, prosím. Není tohle snad má drahá Dé? Už jsme se dlouho neviděli.“ Otočil se k zakrslíkovi. „Lituji, pane Há, ale musíme naše příjemné odpoledne zkrátit. Mohu se těšit na vaši návštěvu, jakmile se vrátíte z cesty?“

„Rád se zastavím, pane Victore,“ řekl muž, napodobil Victorův způsob vyjadřování, avšak pečlivou výslovnost, prozrazující dobré vzdělání, napodobit nedokázal. „Určitě se u vás okamžitě zastavím.“

Victor vyprovodil svého kurýra ke dveřím. Pan Há měl malý hrb, a když se Valentin díval, jak spolu odcházejí, připomněli mu klauna s cvičenou opicí, které zahlédl během pobytu v Chicagu.

Pašerák se vrátil k novým hostům. Duvalierová představila Valentina prostě jako Davida, Victor mu potřásl rukou a přitom ho druhou rukou uchopil za nadloktí. Od jiného takto velikého muže by to mohlo být zastrašující gesto, pokud by rovnou nevyjadřovalo nadřazenost, ale od Victora působilo pouze dobrosrdečně.

„Kávu? Něco k pití?“ zeptal se a přesunul se k domácímu baru obloženému zrcadly.

Valentin a Duvalierová přijali Victorovu kávu s patřičným množstvím ach a och nad jejím aroma a posadili se. Při prvním doušku Valentin vykulil oči potěšením, káva měla plnou hořkou čokoládovou chuť a povzbuzovala. Sledoval, jak si Victor do svého šálku přilil trochu destilátu z křišťálové karafy, pak se rozhlédl po místnosti. Victor měl slabost pro sochy, většinou zčernalá bronzová ztvárnění kovbojů vyzbrojených lasem a koltem, zběsile cválajících na koních. Valentin pohlédl na štítek. Netušil, že zbrojovka starého Remingtona odlévala rovněž umělecké předměty.

„Nuže, co pro vás mohu udělat, děti?“ Victor v irské kávě sotva smočil rty.

„Potřebujeme informaci," řekla Duvalierová. „Něco hledáme. Nebo někoho."

Victor se předklonil v koženém křesle, které sneslo přesunutí jeho úctyhodné váhy naprosto tiše. Opřel si masivní hlavu o spojené ruce, bradu položil na hřbet pravé ruky. „Opravdu? Neměl bych se divit, že vám to hledání příliš dobře nejde, když ani nevíte, zda hledáte něco, nebo někoho."

Duvalierová si povzdechla. „To jenom proto, že vlastně hledáme obojí. To *něco* je nová vojenská organizace vytvořená Karany. Mají na vlajce svastiku z 20. století, jenže obrácenou. Ten *někdo* je muž, jehož jméno neznáme, ale má hodnost generála. Podřízení mu říkají prostě generál."

„Jakým způsobem se přepravují, nákladními automobily, nebo vlakem?"

„Víme, že jezdí vlaky," odpověděla Duvalierová, „jsou maskované, aby vypadaly jako obyčejné nákladní soupravy. Podle poslední spolehlivé informace byli v březnu v Oklahomě. Domníváme se, že mířili na sever. O nákladních autech nemáme zprávy."

„Hmm, od kansaského Spolku jsem o nějakém generálovi nic neslyšel. Nedozvěděli jste se, kam jedou?"

„Ne," hlesl Valentin, rád by se také zapojil do rozmluvy.

„Kolik jich je? Mají dost lidí a výzbroje, aby se pokusili podrobit si řekněme Denver?"

Duvalierová pokrčila rameny. „To nevíme. Nemůže to být moc velká armáda. Seskupení větší než pár pluků by už jiné Kočky dávno vyslídily a upozornily na ně Jižní velení."

Victor pohyboval sanicí, zíral na strop a přemýšlel. „Buduje se nová železnice, která míří na západ do Colorada. V té oblasti je to první nová stavba, o které jsem slyšel za celé věky, naši ctihodní pánové se nijak zvlášť nesnaží o zlepšení kvality života civilního obyvatelstva. Podle vašich informací se rovněž pokládají nové koleje na vaší západní hranici?"

„Něco jsme zaslechli. Jižní velení to ale nebere moc vážně," řekl Valentin. „Domnívají se, že je to jen další železniční dráha, která má usnadnit obranu hranic."

Victor si prsty přihladil licousy. „Já bych se moc nepřibližoval k místům, kde se pokládají koleje. Buď člověka zastřelí, sotva ho spatří, nebo zajmou. V nejlepším případě skončí tak, že bude řezat

pražce a zatloukat hřeby za denní dávku kukuřičného chleba po celý ten kratičký čas, který mu ještě zbude. Ale mám tam člověka, můžete se zeptat jeho. Občas zajíždí do Denverské zóny a přináší zprávy o tom, co se v horách děje.“

Duvalierová se rozzářila. „Jak se tam dostaneme?“

„Prohodím slůvko s ředitelem Východozápadní dráhy, mohl by vás dostat k Vysokým planinám. Jakmile tam budete, doporučuji přestoupit na koně. Dám vám průvodní dopis pro Cortéze. Obstará vám zásoby a čerstvé koně, budete-li chtít vyrazit na západ. Třeba se dokonce uvolí doprovodit vás.“

Tiché zaklepání na zadní dveře ohlásilo příchod dalšího návštěvníka.

„Když to začne, tak nikdy nemží, ale rovnou lije,“ povzdechl si Victor. „Minulý týden jsem tady jen tak seděl a točil palci, ale dnes jste už moje čtvrtá návštěva. Samozřejmě zůstanete na noc.“

Victor požádal nového návštěvníka o pár minut strpení a svěřil Kočky Ibanovi, načesanému, nažehlenému sluhovi s manikúrou. Pověřil ho, aby připravil jídlo a ložnice, pak se vrátil ke dveřím přivítat nového návštěvníka, prachem pokrytého muže s kloboukem tak širokým, že chybělo jen málo, a už by to bylo sombrero.

Pečlivě udržované pokoje, koberce a nábytek vyvolaly ve Valentinovi touhu spíš po koupeli než po jídle. Iban, jako by telepaticky zachytil jeho myšlenky, navrhl: „Chcete-li se nejprve opláchnout, v koupelně v přízemí je připraveno mýdlo i čisté ručníky.“

„Neváhej,“ řekla Duvalierová rychle. „Rolandovy koupelny jsou prostě neuvěřitelné. Když chceš horkou vodu, stačí otočit kohoutkem, a břitvy má tak ostré, že by ses oholil i jejich stínem.“

„Tak mi to dokaž. Co si budeš holit? Chci to vidět.“

„O tom si nechej zdát, Valentine.“

* * *

Valentin se rychle opláchl v umyvadle, než si lehl do vany, protože se bál, že kdyby se rovnou vrhl do horké vody, nechal by po sobě ráfek jako měsíční kráter. Sluha do koupele nalil olej s vůní cedrového dřeva. Valentin si namydlil bradu a oholil se u

malého zrcátka upevněného na držadle u vany, pomalu přejížděl po kůži nabroušenou břitvou a neuvěřitelně si to užíval.

Iban diskrétně zaklepal a vstoupil, vzal Valentinovy šaty pokryté prachem a nahradil je bavlněným županem, který nazval *Vhabit*. Valentin ležel dlouho ve vaně, ale nakonec vstal a zabalil se do županu barvy pšenice. Jeho boty také zmizely, a když je pozorný Iban nenahradil ničím jiným, dokonce ani ponožkami, vyšel z koupelny bosý a zjistil, že se Duvalierová cpe ovocným salátem ve vzdušném rohovém pokoji. Prosklené dveře byly otevřené do teplého odpoledne.

„To je ale dům," poznamenal Valentin, osahával tlusté závěsy, když je rozhrnul, aby vyhlédl na trávník a na oblohu.

„To je ale člověk," opravila ho Duvalierová.

„Nevěděl jsem, že se pořád ještě dělají takové látky."

„Nejspíš jsou jen dobře uchované," řekla. „Kdykoli sem přijdu, vzpomenu si na historky o starém světě. Je to tady jako v muzeu."

„Takhle si žijí jenom ti, kteří jsou mimořádně dobře zapsaní u Karanů," uvažoval Valentin. „Víš určitě, že k nim nepatří? Jak to, že mu to prochází?"

Mlčela, dokud nesnědla sousto. „Nebojuje se systémem. Shání věci, které chce Spolek, a dělá to, s čím nelze obtěžovat Karany. Nejbližší Karan je sto kilometrů daleko. Renegát, který vládne Manhattanu, má mosazný prsten, ale ví jen to, že se kolem Rolandova domu poflakuje několik pochybných existencí. Slyšela jsem, že do téhle oblasti občas zavítají i Rozparovači, a domobrana prohledávala tenhle dům i další budovy. Žádné zbraně, žádný problém. Karani si podle všeho vůbec neuvědomují, že i bohatství a vliv můžou být zbraně, možná lepší než celá baterie houfnic. A Roland své bohatství používá, aby nám tu a tam pomohl. Nebo spíš Denveru."

„A co za to chce?"

„To je na tom to nejlepší. Nic."

* * *

Dvě úžasné noci odpočívali v čistých postelích, cpali se u Victorova stolu, až funěli. Hory skopového, pečeného hovězího a křupavých rohlíků do nich padaly jako po másle, a potom jen

malátně seděli, stěží schopní promluvit. Hostitel jim nekladl žádné další otázky, kromě přívětivých dotazů, co budou po jídle pít.

Po vydatné snídani z vepřových kotlet a opékaných brambor je za úsvitu vyprovodil. Měli čisté šaty a Victorovy průvodní listy, hodili si na záda těžké tlumoky, které se vydouvaly konzervami a množstvím sucharů, a poděkovali hostiteli.

„Doufám, že se vám podaří chytit stopu," řekl Victor. „Kansas je moc velký, abyste jím chodili křížem krážem naslepo."

Valentin řekl: „No, naštěstí se většinou povezeme. Díky vám bude tenhle výlet rychlý."

„Trochu mi dělají starosti vaše zbraně. Máte sice na sobě vestu motostřelce z Nebrasky, někdo by však mohl usoudit, že byste neměl být ozbrojený. Mohl by vám je vzít ‚do úschovy' a už byste je nikdy neviděl. Ředitel železnice vám dá propustku, ale v tomto případě vám ani jeho razítko nepomůže."

Iban přivezl nákupní kabelu na kolečkách.

„Po silnici ji můžete táhnout," vysvětloval Victor, „a když to nepůjde, ponesete ji mezi sebou. Máte v ní obvyklý směnitelný sortiment – tabák, alkohol, hodinky, pera a kvalitní papír. Přidal jsem rovněž pár kousků pravých zlatých mincí a několik falešných perel, ale jsou to skutečně dobré padělky. Vojáci milují dalekohledy, proto tam najdete dva triedry, zaměřovací dalekohled a dvě divadelní kukátka. Jakmile se jich zbavíte, budete mít zavazadlo mnohem lehčí. Je vždycky lepší otevřít si cestu úplatkem než střelbou."

„Amen," souhlasila Duvalierová.

„Budete-li muset, použijte moje jméno jako propustku u každého, kdo patří k mé síti, ale žádám vás o diskrétnost. Jestli vás chytí, Dé, jak podpalujete policejní stanici, mé jméno vám nepomůže a mně to ublíží."

„Děkujeme. Vaši důvěru nezklameme, pane," řekl Valentin.

„Tak jděte a dokažte to. Doufám, že až vás příště uvidím, Dé, budete mít na holi nový zářez za dalšího Karana."

„Zdá se, že jste se pod jejich vládou docela hezky zařídil sám pro sebe," poznamenal Valentin, ale okamžitě toho zalitoval.

„Vale!" okřikla ho Duvalierová.

„To je v pořádku, Dé." Victor se zahleděl na své nehty, okousané až do masa. „Hezky jsem se zařídil? Zkuste tady žít a usmívat se a tancovat na večírcích, hostinách a svatbách lidí,

kterými opovrhujete, mladíku. Povzbuzovat při hrách mužstva domobrany, když je tvoří vrahové, kteří si zachovávají ubohé životy výměnou za smrt stovek svých druhů. Mám žaludeční vředy a můj lékař tvrdí, že má játra se už chystají hodit flintu do žita."

Jako by se shrbil, ruměná pokožka náhle vypadala nezdravě. „Není to tak snadný život, jak vám může připadat. Jenom doufám, že mě játra budou varovat aspoň natolik dopředu, abych se mohl dostavit na guvernérův novoroční bál opásaný výbušninami."

Valentin cítil, jak mu hoří tváře. „Omlouvám se. Jsem nevděčník. Nemám právo vás kritizovat, když jsem nikdy nebyl ve vaší kůži."

„Tak žijte a učte se. Důraz kladu na slovo *žijte*."

Sedm

Vysoké planiny, východní Colorado, srpen: Výstižnější název pro tuto náhorní plošinu by byl Vyschlé planiny, protože po většinu roku je zde tekoucí voda vzácností. Z čerpadel a postřikovačů, kterými se zavlažovaly kruhové záhony, rozeseté po planinách jako obří varianta leknínů, zbyly pouze zrezavělé konstrukce, vyschlé jako kosti bez morku. Kdyby aspoň trochu pršelo, Vysoké planiny by se staly kvetoucím rájem: slunce tu svítí tři sta dní v roce a zimy jsou poměrně mírné.

Možná právě slunce drží Karany v povzdálí, nebo možná nedostatek trvalého osídlení, které by jim zajistilo dostatek potravy. Rovněž s tím mohou mít něco společného obyvatelé Denveru a Eastern Slope. Základny s vojenskými posádkami, roztroušené v neobydlené zemi, vypadají jako pevnosti ze starého Západu. Dřevěné palisády mají právě tak vysoké, aby je nepřeskočil Rozparovač.

Několik lidí, kteří zde žijí, maskuje své stezky i obydlí jak před horkokrevnými obyvateli Denverské svobodné državy na západě, tak před Karany na východě. O Denverských je známo, že „přesidlují do bezpečí“ každého, koho zadrží na svých hranicích, a zabavují majetek větší, než lze unést před namířenou puškou.

Pokud jde o Karany, je to pořád stejná písnička. Uživit větší kolektiv než rodinu je čím dál těžší a stále hrozí riziko, že známky života přilákají lovícího Rozparovače. Takže je obýván jen sem tam nějaký dům, nicméně žít na samotě může být stejně těžké jako pod Karany.

* * *

Valentin nevěděl, zda je to drnovice, nebo prostě jenom jeskyně. Cortézův dům neměl prostornost ani lesk sídla, jaké by

příslušelo jeho jmenovci dobyvateli. Předek stavení vyčníval z travnatého svahu, jako by bylo vystřeleno z obrovského děla a zaraženo do kopce. Širokou verandu chránil skalní převis, tlusté dřevěné klády podpíraly střechu pokrytou drny. Květiny v závěsných koších a květináčích dodávaly trochu barvy omšelému dřevu a vyprahlé trávě na úbočí i vrchu chýše.

Když přicházeli, Valentin rozeznal podle sílícího štěkání tři psy. Přibližovali se s Duvalierovou neozbrojení.

„Aspoň víme, že jsme u správného domu. V okruhu osmi kilometrů jiný není," poznamenala Duvalierová.

„Mám zbraň," ozval se z domu ženský, i když hrubý hlas. „Můžete si nabrat vodu z pumpy, ale pro cizince tady jídlo ani přístřeší nemáme."

„Přišli jsme si promluvit s Tomem Cortézem," zavolal Valentin, aby překřičel štěkání.

„Nikdo takový tady není. Vypadá to, že jste zabloudili."

„Neseme mu vzkaz od pana Victora. Máme pro něj nějaké pokyny."

Žena, kterou pořád neviděli, chvíli přemýšlela, dokonce i psi ztichli. „Manžel není doma. Co chcete projednat, to se týká jeho. Jestli míníte čekat, povězte, kde vás najde, a já mu to vyřídím, až se vrátí."

„Přešli jsme celý Kansas, paní Cortézová," řekla Duvalierová, „a míříme dál na západ. Táhneme tuhle kabelu celou cestu od železnice, doufali jsme, že až se sem dostaneme, někdo nám pomůže. Jinými slovy, potřebujeme jídlo a koně."

„Koně? Vidíte tady nějakou stáj?"

Valentin položil Duvalierové ruku na rameno, aby ji umírnil.

„Paní Cortézová, jestli budeme moci, rádi vám pomůžeme. Je váš manžel nezvěstný?" Cítil, jak praská tvrdá slupka ženy ukryté v hloubi domu.

„Už je to tři týdny a dva dny," ozvalo se mnohem tišeji, dveře se otevřely a na verandu vyšla malá žena, scvrklá jako rozinka, v rukou držela brokovnici. Mnohá prašná coloradská léta jí vyryla do tváře hluboké rýhy. „Ještě nikdy nebyl pryč tak dlouho. Jsem starostí celá bez sebe. Vždyť ani nešel daleko. Jenom do Fort Rowlingu."

* * *

Dostali kukuřičný chléb a škvarky, k pití prérijní čaj, seděli pod nízkým stropem Cortézova domu. Byl zbudován jako králičí nora, za průčelím byla zpola zakopaná řada místností a chodeb, většinou plných relikvií z mládí a samá pavučina, vypadalo to tam jako u vetešníka. Generátor rachotil, podle potrubí se dalo usoudit, že spalovací motor pracuje na zemní plyn, zajišťoval osvětlení a větrání domu. Ve světnicích, izolovaných hlínou, panoval chládek i během žhavého srpnového dne, a Valentinovi proto ani nevadil pach zatuchliny.

„Manžel si mě sem přivedl z Garden City v Kansasu bezmála před třiceti roky," povídala paní Cortézová, zatímco šukala po kuchyňce. Jakmile návštěvníky jednou pustila dovnitř, nezavřela pusu. „Byl odjakživa tulák. Býval vysoký a hezký, to vlastně pořád je, dokonce i po těch letech. Už jenom svou výškou odradil každého otravu v Kansasu. Vydělával si doručováním zpráv do Denveru nebo Nového Mexika, prostě kam bylo potřeba. Tenkrát bylo ustaveno Nové zřízení, všechno se uspořádalo, aby jim to vyhovovalo. Po letech bojů a hladovění byli lidi rádi, že mohli zůstat tam, kde jim řekli, aby zůstali, a že mohli dělat, co jim přikázali. Ale mně se zdálo, že to nemá žádnou budoucnost, a když mě Tommy požádal, abych odešla s ním, tak jsem se sebrala a šla. Našel tohle místečko v pustině a pomalu to tady spravoval. Byli jsme tu šťastnější, než jsme vůbec měli právo být, když uvážíte, co se dělo hnedka za obzorem."

Vytáhla ze zástěry pistoli a posadila se k nim, aby se taky najedla.

„To jste tady byli pořád jen sami dva?" zeptala se Duvalierová.

„Ano, neměli jsme děti. Asi jeden z nás nebyl v pořádku, ale jak to chcete dneska zjistit? Ne že bychom to nezkoušeli." Tváří jí přelétl plachý úsměv. „Chvilku tady s námi žil Karl, sirotek, kterého manžel přivedl z jedné cesty. Zůstal s námi asi tři roky, ale když mu bylo sedmnáct, odešel do Denveru. Neměl v okolí nikoho ve svém věku, byl osamělý, chudáček. Nebo spíš bych měla říct, že v okolí není nikdo, kdo by stál za seznámení. Touhle krajinou prochází spousta ničemů a já už nejsem tak statečná, jak jsem bývala. Když zůstanu sama, bojím se. Proto máme psy."

Psiska, o nichž byla řeč, dřímala na jedné hromadě na staré pohovce. Vystavovala na odiv zatočené ocasy a nepravidelné zbarvení krátké srsti vlastní všem voříškům, a jakmile se jejich paní uklidnila, stali se z nich domácí mazlíčci, vyplazovali jazyky a vrtěli ocasy.

Valentin sklidil nádobí a napumpoval vodu do dřezu. Zatímco myl talíře, všiml si zpola složeného lístku na pracovní desce. Postavil se tak, aby od stolu nebylo vidět, co dělá, osušil si prst a otevřel lístek.

Pro toho, kdo najde tenhle vzkaz:

Dům i všechno v něm je vaše. Tom je pryč a já ho musím najít. Nemůžu už tady zůstávat sama, jinak bych si sáhla na život. Bůh mi odpusť, ale noci jsou příliš dlouhé a já nedokážu usnout, když tady není. Buď ho najdu, nebo…

Valentin lístek zase složil. „Škoda, že váš manžel má zpoždění. Doufali jsme, že by nám po téhle části Colorada mohl dělat průvodce. Ale to ve srovnání s vašimi starostmi není důležité."

Paní Cortézová se rozzářila. „Znám zdejší kraj až k Denveru docela dobře, za ty roky jsem se změnila, ale kopce ne. Když půjdu s vámi, budu se cestou do Fort Rowlingu cítit mnohem bezpečněji. A mám-li říct pravdu, koně opravdu máme. Stáj je dobře schovaná, je ve starých základech, mysleli byste, že je to jenom rozpadlý dům, pokud byste k ní nepřišli tak blízko, co byste doplivli. Ve Fort Rowlingu se o manželovi určitě něco dozvím. Ať tam bude, nebo ne, průvodce tam určitě seženete. Taky se dozvíte, co je kde nového, pokud o to stojíte."

„Skvělý plán pro všechny," řekl Valentin.

* * *

Valentin si užíval jízdu vyprahlou, neobydlenou zemí. Mustangové měli svaly z oceli a železnou vůli splnit vše, co se po nich žádalo, ať nesli zavazadla či sedla, a byli v lepším stavu než většina koní, které Valentin kdy poznal. Společnost trojice psů jim dodávala pocit, že se vypravili na výlet, protože psiska zkoumala krajinu s náramnou radostí ze života, která se přelévala i na lidi a

dodávala jim elán. Byli mimo KZ, nebyla zde kontrolní stanoviště, kterým by se museli vyhýbat, nesledovaly je ostražité oči bdělých obyvatel. Jediným problémem bylo najít vodu, ale díky paměti jejich průvodkyně a Valentinovu nosu se přemisťovali od studánky ke studánce, aniž by je museli dlouho hledat.

Noci míjely v trochu větším napětí. Hrozilo jen malé nebezpečí, že by se mohli objevit Rozparovači, kteří se zatoulali dál od Kansasu, ale známky života v takové pustině by se na psychickém radaru Zakuklence objevily o to jasněji. Paní Cortézová musela považovat Kočky za mlčenlivý pár. Valentin i Duvalierová seděli u malých krytých ohníčků bez jediného slova, soustředili se na potlačení známek života a jen málokdy si dopřáli spánek. Paní Cortézová však navzdory nemluvným společníkům pokračovala v povídání, dokud neusnula.

Pak přicházely velkolepé úsvity. Obzor se vždycky zdál o něco výš než pozorovatel. Valentinovi připadalo, jako kdyby stál v mělké aréně a představení sledovaly jenom jemné chomáče vysokých oblaků.

Měli to už jen „několik hodin“ jízdy do Fort Rowlingu, když psi zostražitěli. Ve stejném okamžiku otočili špičaté čenichy k severozápadu a vztyčili uši. Valentin zaslechl hluk vozidel.

„Auta. Možná dvě,“ řekl, Duvalierová pouze přikývla.

„Nejspíš to budou jenom denverští vojáci, ale asi bychom se měli raději schovat.“ Paní Cortézová sklouzla ze sedla. „Moje uši už nejsou, co bývaly.“

Skryli se v závětří za podkovovitým vrchem v rozrostlém jalovcovém houští. Paní Cortézová držela koně, kteří využili příležitosti a začali mezi větvičkami hledat tmavomodré jalovčinky, psům přikázala, aby seděli u ní. Valentin a Duvalierová zůstali na hřebenu kopce a pozorovali krajinu.

V dálce se objevila dvě otevřená auta, poskakovala po zbytcích staré silnice, mířila na jih. Dokud se držela cesty, nepředstavovala hrozbu.

„Jsou to hnědá terénní vozidla,“ zavolal Valentin dolů.

„Víte jistě, že nejsou zelená? Denverští je mají natřená nazeleno, někdy na nich bývá bílá hvězda.“

„Možná jsou zablácená,“ uvažovala Duvalierová, ale neznělo to přesvědčivě.

Když auta zmizela, jeli dál mnohem opatrněji. Našli silnici, kterou projely džípy, ale ze stop pneumatik nic víc nezjistili, pouze to, že po cestě v nedávné době nejely jenom džípy. Asi kilometr od silnice sesedli a vedli mustangy za uzdy. Valentin zachytil v lehkém odpoledním vánku lidský pach.

„Před námi jsou lidi," šeptl Duvalierové. „Neplaš se, nejspíš je to jenom pravidelná hlídka. Nejprve si najdeme úkryt, pak si na ně počíháme."

Zašli za kopec a zastavili se. Teď šlo jen o to, aby oni zpozorovali dřív pozorovatele. Dříve či později zvědavost hlídku prozradí. Duvalierová se nabídla, že po ní půjde, zatímco Valentin a paní Cortézová budou předstírat, že opatřují koně.

Valentin hledal správná slova, když si Duvalierová podrážděně odfrkla: „Přestaň se tak tvářit, Vale. Budu mírná."

Za hodinu se vrátila, sestupovala z travnatých pahorků, před hlavní útočné pušky vedla dva uniformované vojáky. Nebyla to její puška. Do zad ji plácala druhá.

„Podívejme, někoho našla," řekl Valentin.

Paní Cortézová přimhouřila oči. „Urostlí chlapíci, denverští vojáci, žádné přepadové komando, jaké vysílají na pomezí. Určitě se něco děje. Doufám, že byla zdvořilá. Denverští se snadno naštvou."

Duvalierová vedla zajatce do tábora, povídala si s nimi, než došli ke koním.

Voják, který měl na prsou napsáno PARKSTON, oslovil Valentina jako první: „Hele, kamaráde, teď jsi v Coloradu. Naše přepadení a zajetí vám přinese jen spoustu problémů, zvlášť teď. Raději řekni svý holce, ať mi vrátí zbraň. Do pěti minut na vás bude z těch kopců mířit dvacet pušek."

Valentin pokrčil rameny. „Potíž je v tom, že tady velí právě ta moje holka. Být tebou, tak moc nevyhrožuju, vojíne. Tvůj seržant by se mohl vyptávat, co jste dělali, až by zjistil, že tahle holka, která je poloviční než ty, vás zaskočila a sebrala vám zbraně, aniž by sama nějakou měla, a to bych pak opravdu nechtěl být ve vaší kůži."

Parkston se rozhlédl po nízkých pahorcích, jako by se bál, že zmíněný seržant uslyší, jak mu někdo sebral pušku.

„Ale my přece nechceme, aby k tomu došlo," pokračoval Valentin. „Pokud my víme, zavolali jste na nás z dobré skrýše a

měli jste dost rozumu, abyste se nejdřív ptali, a ne hned stříleli, a po krátké rozmluvě jste usoudili, že bude lepší, když nás předvedete před svého důstojníka. Když vám vrátíme pušky, můžeme vám věřit, že neuděláte nějakou hloupost?“

„Ano, pane,“ souhlasil Parkston. Jeho kamarád horlivě přikývl, čímž rozptýlil vzájemnou nedůvěru.

Duvalierová jim vrátila zbraně, renovované útočné pušky z výzbroje staré armády Spojených států amerických, model M 16. „Co děláte takový kus od domova? Ještě jsem neviděla denverské vojáky tak daleko od hranice,“ poznamenala.

„Nejspíš bych to neměl říkat,“ pravil Parkston. „Třeba vám seržant řekne víc – to on vede hlídku.“

Zmíněná hlídka si vybrala právě tento okamžik, aby se ukázala. Na svahu, odkud přišla i Duvalierová se zajatci, se objevila řádka mužů. Valentin zaslechl, že se na druhé straně kopce pohybují další vojáci, nebyli sice vidět, ale nechovali se dost tiše, aby je nezaznamenal jak on, tak psi, které příchod dalších lidí vyrušil z pokusu spřátelit se s Parkstonem a jeho kamarádem.

Seržant a skupinka vojáků šli k nim, prsty na spouštích, ale hlavně skloněné k zemi.

„Zdravíčko, lidičky,“ řekl asi třicátník s frčkami. Vyzařoval klid a sebejistotu, což bylo dobře, protože nikdo z jeho skupiny nevypadal na víc než na dvacet, a nervózní mládenci se zbraněmi v rukou v potenciálně nebezpečné situaci potřebovali hodně uklidnit. „Co děláte tak hluboko v DOZ?“

S představováním začala paní Cortézová, její západní nosovky se značně podobaly seržantovu přízvuku. „Jsem Cortézová a hledám manžela, obchodního cestujícího, nevrátil se z cesty do Fort Rowlingu. Tihle dva jsou se mnou – jenom pomáhají ustarané staré ženské.“

Jeden voják otevřel ústa, aby něco řekl, ale seržant ho přerušil: „Neviděli jste západně odtud něco neobvyklého?“

„Před několika hodinami jsme zahlédli dva džípy, mířily na jih,“ řekl Valentin.

„Byly moc daleko, aby se dalo poznat, komu patří, jestli vám, nebo někomu jinému,“ dodala Duvalierová. „Seržante, nejsem v Denverské ochranné zóně poprvé. Hnala jsem dobytek do obchodní stanice South Platte. Nikdo z nás není zrovna kamarád Nového zřízení.“

Seržant si zapálil cigaretu, Valentin poznal nasládlou vůni hřebíčku. „Ty džípy byly naše. Ale ať jste kámoši Karanů, nebo ne, klidně se můžete dozvědět, co se stalo ve Fort Rowlingu. Je do základů vypálený. Museli ho zapálit, až byli uvnitř, nezpůsobilo to dělostřelectvo ani jiné těžké zbraně, aspoň pokud víme.“

„Cože?“ řekly paní Cortézová i Duvalierová skoro současně.

Valentin sáhl do kapsy a vytáhl balíček cigaret. Rozdal po dvou seržantovi i vojákům. Mladíci zavýskli, seržant odhodil nedopalek a zapálil si novou.

„Co se stalo, můžeme odhadovat pouze podle mrtvol,“ pokračoval seržant.

Valentin si všiml, že pořád drží pušku připravenou k palbě, sice ne výhrůžně, ale stačilo by zvednout hlaveň o třicet stupňů, aby vpálil Valentinovi střelu rovnou do prsou.

„Něco takového jsem ještě neviděl,“ rozpovídal se seržant. „Museli je překvapit. Pořádný kus od pevnosti je skrytá roklina, kde se měli lidi schovat, kdyby šlo do tuhého. Nebyla tam ani noha, ani sebemenší stopa po boji, přinejmenším v té skrýši pro uprchlíky. Podle vystřílených nábojnic Fort Rowling vzdoroval. Chvíli se bránili za palisádou. Brána byla rozervaná na kusy. Někteří důstojníci tvrdí, že to mohla být raketa, ale já myslím, že to byla pořádná nálož. Výbuch byl prostě příliš mohutný, aby ho způsobilo cokoli jiného, než co by se přivezlo autem. Ten, kdo tu nálož kladl, musel být odolný proti kulkám samopalů.“

„Jak početná tam byla posádka?“ zeptal se Valentin.

„V plném stavu kolem osmi set, ale zhruba půlka je vždycky někde na hlídce nebo jako eskorta. Kdyby se ozbrojili všichni v pevnosti, představovalo by to šest set obránců. Fort Rowling nebyla jen nějaká díra, byla to naše nejsilnější pohraniční pevnost. Minomety, dvě děla a hromada ručních zbraní. Dokonce je tam i železnice, ale končí asi patnáct kilometrů od pevnosti a v dnešních časech to nevypadá, že bude kdy dostavěná.“

„Povězte jim o těch civilistech,“ ozval se jeden voják.

„To paní Cortézová nepotřebuje slyšet.“

„Jenom pokračujte – musím to vědět. Prosím, seržante,“ požádala ho stará paní.

Seržant zašlápl nedopalek. „Viděl jsem už hromady mrtvých, ale nikdy takhle. Hlavy naražené na kůly, děti zabíjeli úderem o zeď, ležely na zemi, jako když vrabci narazí do čelního skla

jedoucího auta, vyhořelé domy, uvnitř spoutaní lidé… To, co jsem tam viděl, budu mít před očima do smrti, a to jsem si myslel, jaký jsem tvrdý chlap.“

Odmlčel se, aby se pořádně nadechl, a polkl. „Paní Cortézová, jestli tam váš manžel byl, jsem si jistý, že zahynul u palisády. Pokud dokázal udržet zbraň, určitě mu ji dali.“

Paní Cortézová dlouze vzdychla, mrkala, aby potlačila slzy. „Třeba utekl do Denveru. Aspoň doufám.“

„Můžeme vás vzít s sebou, paní, tam to zjistíte,“ nabídl jí seržant.

Valentin se mu zahleděl do očí a mírně se mu uklonil na výraz vděčnosti.

„Nedává to smysl,“ ozval se Parkston. „Kdekoli zaútočí Rozparovači, vždycky berou zajatce. O to přece jde. Lidi, kteří zahynou v boji, nemůžou posloužit… ke krmení.“

„Povím ti, co opravdu nedává smysl.“ Seržant jako by teprve teď setřásl vzpomínky. „Hlášení stopaře. Podle jeho soudu tam tři dvoutunové náklaďáky přivezly dohromady asi padesát lidí. Padesát lidí! Ani padesát Rozparovačů by pevnost nedobylo. A to jsem nikdy neslyšel o tolika Rozparovačích pohromadě jinde než v zatraceně velkém městě. Jak by mohlo padesát lidí přemoct šest set obránců?“

„Myslím, že byste nás měl raději zavést k člověku, který teď Fort Rowlingu velí,“ řekla Duvalierová.

* * *

Valentin si mohl zblízka prohlédnout, co zbylo z pevnosti. Měla dobrou polohu, blízko bylo dost vody pro lidi i zvířata, rovněž dostatek dříví. Dřevěné části opevnění shořely, betonové stavby a kryty byly rozbořené. První rozkaz, který jednotky na místě dostaly, bylo postarat se o padlé; nedaleko pevnosti se táhly dlouhé řady čerstvých hrobů, shlížely na koryto říčky, která tam líně proudila navzdory nejteplejšímu měsíci v roce. Když si prohlédli vypálené trosky, Duvalierová požádala o soukromou rozmluvu s plukovníkem Wilsonem a jeho pobočníkem majorem Zwieckym z Denverského sboru Svobodného Colorada. Paní Cortézovou nechali propátrávat osobní věci padlých, hledala stopy po

manželovi. Plukovník se jim ochotně věnoval. Zoufale toužil po vysvětlení, stejně jako ostatní vojáci Denverského sboru a zbylí členové posádky Fort Rowlingu, kteří se až nyní vraceli z hlídek a doprovodu konvojů, což jim zachránilo život.

Plukovník nechtěl tábořit v pevnosti, přikázal vojákům postavit stany na vyvýšenině necelý kilometr od pevnosti, aby nemuseli strávit noc mezi spálenými domy a kalužemi krve. Padla tma, ale stan měl elektrické osvětlení, elektřinu vyráběl přenosný generátor.

„O naftu nemáme nouzi," odpověděl major na Valentinovu otázku, jak udržují generátor v chodu. „V Coloradu získáváme dost ropy z živičné břidlice. Zahřívá se v destilačních kolonách a vytéká nafta. Mám tam švagra, tvrdí, že rafinerie je opravdu výkonná. Stojí nahoře v horách. Říká se jí Předpeklí. Název vznikl podle obrovských hald strusky a kolon, které to vytáhnou na šest set stupňů."

Duvalierová ho přerušila: „Přišli jsme, abychom zjistili, co se stalo – držme se tématu, prosím."

„Jestli máte vysvětlení, nebo alespoň nějakou teorii, rád bych ji znal," řekl plukovník Wilson, zatímco major naléval kávu.

„Slyšel jste už o Rozparovačích, kteří používají zbraně?" zeptala se Duvalierová.

„Ne, ale jsem ochoten poslechnout si cokoli. Protože jestli tohle nebyl útok tisícovek harpyjí, které potom odnesly své mršiny, aniž se jedinkrát dotkly země a zanechaly na ní stopy, tak budete muset přijít s hodně podivným vysvětlením."

Major dodal: „Čím víc o Karanech vím, tím víc se rozšiřují hranice toho, co bych definoval jako ‚hodně podivné'."

Valentin pohlédl na Duvalierovou, která přikývla. „Pracujeme pro Jižní velení. Hledáme nový útvar Karanů, který si říká Zalomený kříž, velí mu osoba známá jako generál."

Plukovník a major na sebe pohlédli. „Tak to je hodně důležité," řekl Wilson, „a já vám prozradím proč. Vojákům jsme to nepověděli, ale jedna osoba v pevnosti přežila: stařenka, která tu bydlela u rodiny své dcery."

„Má pořádně tuhý kořínek," dodal major.

„Boj neviděla, schovávali se ve sklepě. Slyšela jen silnou střelbu. Pak do sklepa vtrhli muži v neprůstřelných vestách a neprůhledných černých přilbách. Vytáhli všechny ven, ji odvlekli stranou a přinutili ji, aby se dívala, co dělají s ostatními. Když

skončili, jeden z těžkooděnců k ní přistoupil a ‚zasyčel' – *Vyřiď všem, že to udělal generál.* Také prý říkal, že se vrátí. To je důvod, proč jsme si to nechali pro sebe."

„Zasyčel?" vyzvídal Valentin. „Přesně tak se vyjádřila?"

„Ano, zasyčel," opakoval plukovník. „Nikdy jsem se nedostal k Rozparovačům natolik blízko, abych je slyšel, ale údajně mají šeplavé hlasy."

„Mají tak velký jazyk, že jim moc místa pro hlasivky nezbývá," vysvětlil Valentin. „Skutečně syčí. Rád bych si s tou stařenkou promluvil."

„Tak to za ní musíte do Denveru," řekl plukovník. „Poslali jsme ji tam na výslech. Nechtěl jsem, aby se moji muži strachovali, jestli se generál opravdu vrátí. I bez toho mám dost starostí s celým plukem." A dodal: „Neumím si představit, co by je mohlo zastavit. Jestli tohle dokázali udělat s Fort Rowlingem, nechtěl bych vidět, co by provedli s kteroukoli naší pevností kolem Denveru."

* * *

S paní Cortézovou se rozloučili v táboře Denverského sboru. Našla manželův zakrvácený klobouk s širokou střechou, kulka proletěla měkkým dýnkem.

„Aspoň vím, že to bylo rychlé," vzdychla odevzdaně.

Duvalierová ji objala a zašeptala jí něco do ucha, Valentin se to ani nepokoušel zaslechnout. Někdy ho zbystřený sluch tížil, nechtěně díky němu nahlédl do soukromí ostatních lidí, o němž by raději nic nevěděl.

„Vezměte si oba mustangy, toho mého taky. Půjdu na západ do Denveru jenom se psy. Třeba tam budu užitečná v nemocnici nebo ve stájích. Žila jsem na pláních tak dlouho, že budu ráda zase mezi lidmi, i když tam mají předpisy tak utažené, že by uškrtily i koně." Hlas se jí chvěl, ale oči měla suché.

Ještě se odebrali na poslední schůzku s plukovníkem a majorem. Plukovník je požádal, aby informovali o Zalomeném kříži všechny jeho důstojníky, ale Duvalierová odmítla, nechtěla, aby se dozvěděli o Kočkách v táboře. Podělili se s plukovníkem o všechny své informace o generálovi a požádali majora Zwieckého, který si dělal poznámky, aby je v hlášení označil jen jako Kočky X

a Y z Jižního velení. Přáli si, aby je vojáci Denverského sboru Svobodného Colorada považovali pouze za dvojici ustaraných příbuzných, kteří hledali mezi mrtvými ve Fort Rowlingu rodinné příslušníky. Valentin se nikdy nedozvěděl, že je v první řadě považovali za darmošlapy, kterým z nepochopitelného důvodu museli okovat koně, darovat sedlové vaky, polní láhve, potraviny a krmivo, a to všechno na náklady Denverského sboru Svobodného Colorada, a ještě jim plukovník vystavil propustku, která umožňovala volný pohyb Denverskou ochrannou zónou.

Jeli po břehu Republican River východním Coloradem, cestovali pomalu a opatrně. Vyhýbali se farmám, táborům i vesnicím, pomalu se vraceli zpět do Nebrasky. Jakmile Duvalierová usoudila, že je to bezpečné, Valentin opět přijal totožnost vojína Rice a navlékl si jeho vestu. Vymysleli nový krycí příběh, který měl vysvětlit jejich přítomnost. Ale tato část Nebrasky, tak blízko hranic Colorada, byla dost prázdná, mohli projet, aniž si jich někdo všiml. A tak se dostali k řece Platte, k silnici a železnici, které vedly podél břehu. Úplatný náčelník nádraží nejprve prozkoumal na zdi kanceláře letáky s hledanými osobami, zda nenajde jejich portréty, a teprve potom s nimi vyměnil koně za propustku do vlaku. Brzy se zase vezli, ale tentokrát si cestu museli odpracovat – během jízdy na východ čistili dobytčáky.

Zrovna seděli v prázdném dobytčáku na vedlejší trati nedaleko Grand Islandu, jejich původního vymyšleného cíle, a dělili se o bochánek kukuřičného chleba, když se od západu přiřítil vlak. Táhla ho silná a rychlá lokomotiva. Jak svištěl kolem, Valentin napočítal za obrněným strážním vozem třicet neoznačených nákladních vagonů, další obrněný strážní vůz a na konci služební vůz barvy oceli. Na posledním vagonu vlály dva prapory, třepetaly se v proudu vzduchu: na černém pozadí bílý znak rozcapený jako křižák na pavučině.

Svastika Zalomeného kříže.

Osm

Písčité duny, srpen: Západně od řeky Platte se táhnou pusté, nekonečné, zvlněné nebraské přesypy. Nad jednou z největších vodonosných vrstev světa se rozkládá tmavohnědá půda, nehodí se sice k pěstování obilí, ale je zde jeden z nejlepších krajů na světě pro chov dobytka. Sahara přeměněná na travnatou louku. Na jaře, než prérii spálí letní žár, pokrývá jako krásný zelený oceán oblast větší než stát Connecticut. Duny začínají na západě, stejně jako na oceánu jsou největší vlny ty nejvzdálenější, hřbety tři sta metrů vysoké, zaoblené větrem, přes kilometr široké a patnáct kilometrů dlouhé, podle převládajících větrů téměř všechny orientované východozápadně. Na východ od velkých hřebenů leží menší, nepravidelně tvarované kopce, ale většinou protáhlé a úzké. Postupně přecházejí do nevysokých příkrých návrší, podobně jako se velké vlny na Atlantiku rozpadají v Lamanšském průlivu. A protože kopce připomínají vlny, i zdejší obyvatelé je nazývají námořnickým slangem zuby.

K pěstování obilí je půda většinou příliš suchá, ale rozhodně zde není poušť. Je to ideální rančerská země, uživí však víc než jen koně a skot. V lesnatých dolinách mezi kopci jsou jezírka a tůně, mezi vzrostlými topoly a jilmy se najdou mokřiny a vlhké louky. Jezera jsou plná štik, na pstruhových říčkách staví hráze bobři, a kdo to tam nezná, toho překvapí pelikán, když se z holého hřebene vrhne po rybě nebo když plachtí oblohou jako racek. Všeho je hojnost, rovněž zvěře, jeleni skáčou vysokou trávou jako přerostlí zajíci, mladí samci vidlorohů střeží pasoucí se stáda před kojoty. Lovci pernatců přinášejí domů všechno možné, od vodního ptactva po divoké krocany, bažanty a tetřevy s ostrými rejdovacími pery. Obyvatelé Dun však nenosí pušky, jen aby stříleli zvěř.

Loví přisluhovače Karanů.

* * *

Valentin a Duvalierová dohonili vlak Zalomeného kříže v písčité vidlici na soutoku North Platte a South Platte. Město North Platte na výběžku mezi řekami už neexistovalo, vyhořelo za bouřlivých dnů téměř před padesáti roky. Ručně namalovaná cedule je upozornila, že přijíždějí do stanice Harvard.

Jenomže nezastavili, ačkoli je strojvůdce ujistil, že v Harvardu vlak staví, než pojedou dál do Ogallalay a Scottsbluffu. Souprava vezla dobytek, hlídalo ji pouze několik železničářů s puškami. Když projížděli stanicí, zahlédli po celém nádraží jednotky motostřelců, kteří skládali a rovnali bedny, podél kolejí stála řada stráží, aby zajistila, že nikdo nevystoupí. Malé jednomotorové letadlo, které se chystalo přistát na starém letišti jihovýchodně od města, dodávalo celému výjevu válečný ráz. Valentin a Duvalierová jen bez dechu zírali; kdyby však na letoun necivěli, byli by okamžitě podezřelí, protože létající stroje byly raritou i v Karské zóně. Valentin v dalekohledu rozpoznal malé práškovací letadlo, bílé s červenými znaky. Zpola očekával, že na ocasní ploše spatří svastiku jako na fotkách letadel z druhé světové války, ale tyto červené znaky neznal.

„Už jsem tady byla," řekla Duvalierová, „ale viděla jsem to pouze z opačné strany."

Vlak Zalomeného kříže stál na vedlejší koleji u skladiště, kde byly rampy a ohrady pro dobytek. Na slunci lenošili lidé oblečení v černých kombinézách, ale na rozdíl od motostřelců na nádraží se nezdálo, že by měli naspěch, aby vyložili zavřené nákladní vagony. Kolem služebního vozu stáli na stráži nejvýhružnější Obrnění, jaké kdy Valentin viděl. Byli vyšší než Šedí s hrubou kůží, proti nimž bojoval na Little Timber Hillu, a měli světlou žlutohnědou srst.

Na zříceniny města a řeku shlížela betonová budova obehnaná plotem z ostnatého drátu s bránou. Na ploché střeše stáli u kulometných hnízd, obložených pytli s pískem, na stráži muži a kouřili. Na žerdi nad budovou se třepotala černobílá vlajka.

„Někam se chystají," poznamenal Valentin, když jejich vlak uháněl na západ. „Přepravují zásoby, lidi, zbraně, dokonce mají i letadlo. Ale kam? Neslyšeli jsme, že by v některém gulagu došlo k povstání."

Duvalierová hleděla na sever na zvlněné zelené pahorky. Vypadala neuvěřitelně smutně. „Kdyby k něčemu takovému došlo, určitě by to drželi pod pokličkou. Tady dokonce ani není karanské centrum, je to jen předsunutá základna Karana z McCooku, přímo na hranici.“

„Na hranici? Na hranici s čím?“

„S Dunami. Musí mít namířeno do Dun.“ Povzdechla si podobně jako jednou v Kansasu, když uviděli střežený náklaďák, na korbě vezl lidské krmivo připoutané řetězy pro Rozparovače.

Valentin sledoval pohled Duvalierové, ne že by o jejích slovech pochyboval, jen čekal, až mu poví víc. „Co jsou zač ty Duny?“ zeptal se konečně. Duvalierová z nějakého důvodu obvykle čekala, až jí Valentin položí otázku sám, možná to byla odplata za to, že občas opravoval její angličtinu.

„Spíš ses měl zeptat, kde jsou, Vale. Duny jsou tohle,“ ukázala. „Táhnou se až k Jižní Dakotě. Karani je nikdy neovládli, kdykoli se o to pokusili, dostali pořádně za uši. Je to velká oblast, možná tak půlka Ozarského svobodného teritoria. Myslím, že se tam ani Rozparovači neodváží lovit.“

„Kdo jim v tom brání?“

„Kočovníci. Tuláci. Veliké pohyblivé ranče, které se přesouvají s dobytkem i koňmi. Všechen majetek mají ve vozech, stěhují se ze zimních pastvin na letní a zase zpátky, ale nikdy dvakrát na stejné místo. Dobytek je celý jejich svět, stáda je živí a co si nedovedou vyrobit, to si koupí.“

„Od koho si to koupí?“

„Několik skupin obchoduje s renegáty, o tom není pochyb. Tady říkají renegátům Supi. Slyšela jsem od šesti lidí šest různých výkladů, proč se jim tak říká. Jeden tvrdil, že podle nějakého zvířete, ale stejně takové neznám.“

„Je to mrchožravý pták z Afriky,“ vysvětlil Valentin.

Ignorovala jeho lekci zoologie. „Druhý tvrdil, že je kdysi vedl chlap jménem Sup. A podle třetího se jim tak říká proto, že když vystřelíš, utíkají, až supí. Ostatní jsem už zapomněla. Stejně je to jedno. Pro místní lidi jsou prostě Supi.“

„Ty znáš lidi z Dun?“

„Znám. Jsou to dobří lidé, zatraceně dobří lidé. Spřátelila jsem se s jedním velkým kočovným kmenem, je to skupina rodin, která užívá značku Orlí křídla. Se značkou, kterou vypalují dobytku, se

totiž ztotožňují, abys to pochopil. Cejch vypadá jako staré letecké perutě nebo jako indiánský pták bouřlivák. Myslím, že pochází od lidí ze staré strategie leteckého provozu, kteří jim pomohli v bojích proti Karanům během nejhorších roků."

Valentina napadlo, že má asi na mysli bývalé velitelství strategického letectva, ale mlčel.

„Nemají rádi cizince, ale seznámila jsem se s nimi, když hnali dobytek do Denveru. Nakonec jsem jim dvakrát dělala zvěda, když hnali stádo po dobytčí stezce. To byly dobré časy. Dozvěděla jsem se hodně o kraji až ke Skalnatým horám. V oblasti mezi koryty obou Platte najdeš cokoli. Pár karanských rančů. Tlupy Supů rabují pro Karany. Indiáni Krovové otravují život Paunújům. A několik vesniček, které se starají, jak zůstat od všeho co nejdál."

„Takže tys byla v Denveru?"

„Ne, denverští honáci nám přijeli naproti, setkali jsme se daleko před městem. Ale vždycky jsem se tam chtěla podívat. Jasně, všichni tvrdí, že je v zásadě prázdné jako všechna ostatní. A taky že je to tam náramně nebezpečné, ale přesto je to svobodné území, a tam se cítím vždycky dobře."

Valentin se díval, jak nádraží Harvard mizí v dálce. „Myslíš, že se chystají vytáhnout proti kočovníkům?"

Duvalierová přikývla. „Vypadá to jako logické vyústění. Ura, ta Osévačka, se přece zmínila, že tihle chlapi vypálili několik malých svobodných držav. Možná je to součást přípravy, než se zaměří na větší cíl, jako jsme my nebo Denver."

„Jestli je Denver závislý na kočovnících kvůli potravě," uvažoval Valentin, „mohla by to být jedna fáze vojenského tažení proti němu. Což by taky vysvětlilo, proč zaútočili na Fort Rowling. Byla to zkouška."

„Tohle by mohla být příležitost poznat způsob jejich boje. Zjistit, jak organizují útok, jaké provádějí přípravy, jaké mají zvědy. Vyslídit něco o těch Rozparovačích se zbraněmi. Mají dělostřelectvo? Vypadá to, že Zalomený kříž má i letectvo, i kdyby jen to jedno letadlo. Jižní velení potřebuje vědět, co se chystá."

Valentin cítil, že se blíží jiná, mnohem důležitější bitva.

V jeho nitru neslyšně zápasil smysl pro povinnost s lidstvím, rozkazy se svědomím. Tentokrát to však nebyla lítá bitva.

V sázce bylo příliš mnoho životů.

Do vagonu vnikl vítr a uvolnil mu pramen vlasů. Stáhl si ho dozadu, přitom se rozhodl. Jako by mu z ramen spadlo jařmo, napřímil se.

„Samozřejmě, Aly, to bychom měli udělat. Ale nejdřív musíme ty lidi varovat."

* * *

Vyskočili z vlaku, když se vlekl do kopce východně od Ogallalay. Neskočili rovnou do křoví, ale raději zamávali železničářům, kteří na ně hleděli ze služebního vagonu. Železničáři se usmáli a zamávali v odpověď.

„To je vždycky legrace." Valentin si vymotal z vlasů babky z bodláčí a zvedl tlumok. „Jsi v pořádku?"

„Vtloukl do tebe ten pád aspoň trochu rozumu?" zeptala se Duvalierová, když se převlékala do cestovních šatů samá skvrna. Aspoň že s ním konečně zase začala mluvit. Předtím se trochu hádali, a když se Valentin zeptal, zda je schopna prostě jenom přihlížet, zatímco budou její přátelé z denverské dobytčí stezky umírat, zmlkla a do této chvíle na něj nepromluvila.

„Ani ne. Aly, já po tobě přece nechtěl, abys šla se mnou. Vždyť jsem to ani nenavrhl. Jeden pár očí vidí stejně jako dva. Ty můžeš dál sledovat Zalomený kříž, já se pokusím varovat lidi v Dunách."

„Navrhl jsi to. Řekl jsi, že musíme ty lidi varovat. *Musíme* je množné číslo, pane profesore."

„Tak jo, doufal jsem, že půjdeš se mnou. Ty je ostatně znáš."

„Je to nezodpovědné. Náš průzkum je *velice* důležitý. Jižní velení považuje Zalomený kříž jenom za další tlupu renegátů. Chtěla jsem tě mít s sebou, protože když jsem četla tvé hlášení, připadalo mi, že ti dělá stejně velké starosti jako mně. Ale ty ses rozhodl pustit do Dun, kde dosáhneme jedině toho, že se dostaneme přímo do centra útoku, místo abychom se mu vyhnuli a zjistili, jak velký je nepřítel a jak postupuje."

Po tvářích jí tekly slzy. „Ty lidi jsem si oblíbila, Vale. Jsou dobří, tak dobré lidi hned tak nepotkáš. V těch vozech jedou celé rodiny. Zanedlouho budou mrtví, ale my s tím nemůžeme vůbec nic udělat, a to mě zkrátka ničí. A teď sis prostě usmyslel, že zahodíš i naše životy.

Jenomže my sloužíme Jižnímu velení. Proč máme ty lidi varovat? Copak jsi nesložil přísahu, když ses stal důstojníkem, Vlkem, nebo jaký slib jsi musel složit, když jsi nastupoval do služby?“

„Kdybych je stihl varovat včas, mohli by schovat aspoň děti. Musíme – nebo musím, jestli chceš – jim aspoň dát vědět, co se na ně řítí.“ Zavřel tlumok. „Já tam jednoduše jdu. Pokud se mě ovšem nepokusíš zastavit.“

Váhala jen krátce.

Váhání skončilo, když se zahleděla do prachu u svých nohou, píchla do země sukovicí. Pak ji pevně sevřela uprostřed, Valentin si na vteřinu myslel, že ho praští. Ale slzy zmizely. Dokonce vypadala, že se jí trochu ulevilo.

„Tak jo, Vale. Jdeme je varovat. Ale nic víc.“

* * *

Kočky se rozhodly, že se odváží přebrodit North Platte za dne, aby co nejdřív začaly závod s časem a se smrtí.

Nebylo to obtížné, v tomto ročním období měla hnědá řeka nejnižší hladinu. Do pohoří Sand Hills vstoupili u zřícené přehradní zdi Kingsley Dam, minuli tabuli NEZAJIŠTĚNÉ ÚZEMÍ – NARUŠITELÉ BUDOU BEZ VÝSTRAHY POTRESTÁNI. Silnice byla zničená, ale zůstal tam jakýsi brod, takže mohli přejít ošidnou řeku, aniž by se namočili výš než nad kolena. Několik rybářů, nejspíš z Ogallalay, nahazovalo z jižního břehu vlasce. Jestli dvojici sledovala odněkud z úkrytu i pohraniční hlídka, nejspíš ji Valentinova motostřelecká vesta zmátla natolik, že je nezastřelila.

Nesnažili se rovnou zmizet v Dunách, což by hlídce muselo připadat podezřelé, raději se prošli mezi břízami a topoly říční nivou na břehu Platte.

Když si odpočali, objevili rovnoběžně se starou silnicí 61 lesík, který je skryl, a odbočili na sever do kraje Dun.

Valentin zrychlil krok. Batoh Duvalierové nesl na prsou, aby jí odlehčil a vydržela tak jeho tempo, neboť nestrávila roky klusáním z místa na místo se smečkou Vlků.

Ostražitě běželi mezi pahorky, dávali si pozor, aby nevystrkovali hlavy nad hřeben. Při západu slunce se zastavili, oddechli si a sledovali, jak den odchází v nádherných zářivých barvách. Valentin už pobýval v otevřených krajinách, ale rozvlněné moře trávy a zrnité půdy mu připadalo nekonečné.

„Je to směšné," bručela Duvalierová. „To, oč se pokoušíme, je prostě… šílenství. Beznadějné. Ale přesto se cítím jaksi osvobozená. Jako bych se blížila v sudu k vodopádu a bylo už příliš pozdě, abych si dělala starosti."

Valentin si masíroval unavené nohy, podíval se na ni. Zapadající slunce mu zbarvilo pleť jako starou měď. „Tak to vůbec není. Děláš správnou věc. Když moje rodina zahynula, pastor, který mě jako kluka vychovával, byl taky učitel. Nechával starší studenty předčítat o holocaustu. Byl to –"

„Vím, co byl holocaust," řekla, ale bez obvyklé roztrpčenosti. „Taková kostýmní zkouška na tohle představení."

„Pastor nás nutil studovat dějiny z několika důvodů. Jednak abychom se dozvěděli, že existovali lidé, kteří prošli stejně zlými časy, jako jsou ty naše, a přežili, přestože v Boundary Waters v Minnesotě to zas tak zlé nebylo. Myslím, že jsme se to museli učit taky proto, abychom se dozvěděli, že zlo nakonec vždycky prohraje, i když se chvíli zdá, že je všemocné. Pastor říkával, že zlo je jako zvíře zachvácené vzteklinou: velmi nebezpečné, a musí být co nejdřív utraceno, jenže i kdyby se nedalo přemoct zvenčí, nakonec ho zevnitř zabije samotná choroba.

Ale abych se vrátil k té knížce o holocaustu. Začíná jako deník židovské holčičky. Skrývala se, ale stejně ji zabili, její zápisky však přetrvaly. Dál se pak psalo o lidech, kteří pomáhali Židům a ostatním pronásledovaným utéct nebo se schovat před nacisty. Když bylo po všem, ostatní lidi se jich ptali, kde k tomu našli odvahu, protože nacisti zastřelili každého, kdo Židům pomáhal. Odpovídali, že na to nebylo zapotřebí odvahy, že to bylo snadné rozhodnutí. Tím, že dělali něco, co bylo správné, si zachovali své člověčenství. Dovedli si zachovat sebeúctu, a to jim dodávalo sílu. Když děláš něco správného, je v tom veliká síla."

Valentin vyndal starý pytlík na tabák a vytáhl trojboký kamínek, aby mohl vstřebat zbytek slunečního světla a nabít se.

Duvalierová pohlédla na drobný jehlanovitý krystal. „Nenapadlo tě někdy, že Osévači jsou andělé?"

„Cože? Ne…, slyšel jsem tě dobře, ptám se, jak to myslíš.“

„Když jsem se prvně dostala do Svobodného teritoria a Rourke, ta Kočka, se stal něčím jako mým otcem, vzal mě na návštěvu k Ryuovi. Byl slunný den, měl tu bílou bederní zástěrku jako obvykle, ale tehdy byl zabalený ještě do něčeho bílého. Hleděla jsem na něho, slunce ho nejspíš příjemně hřálo, protože se k němu najednou otočil a rozpřáhl paže. Vypadalo to, jako by se mu kolem hlavy rozlila svatozář a rozpažené ruce připomínaly křídla. Samozřejmě to bylo jenom bílé roucho, co měl na sobě, a vlasy, které mu prozářilo slunce.“

„Divný anděl, když mění lidi na zabijáky. Osévač, který mě zasvětil na Vlka, tvrdil, že Karany můžou porazit pouze lidé plní nenávisti a vzteku, spíš primitivní zuřivci než vojáci. Tak si to přinejmenším pamatuju. Mám to celé trochu zamlžené.“

„Od Ryua jsem nikdy nic podobného neslyšela. Vždycky se mi zdá takový…“ Hledala správné slovo. „Takový osamělý. Osamělý a smutný.“

Valentin pokrčil rameny. „Chceš si ještě trochu odpočinout, než půjdeme dál?“

„Spíš by sis měl odpočinout ty. Neseš většinu nákladu, k tomu ještě tu ošklivou zbraň a zásobníky.“

Tenkrát u pluku nám měli správně říkat Mezci, ne Vlci. Jako hlavní náplň života nám určili vytrvalost. Valentin si lehl na trávu, plášť složil pod hlavu místo polštáře. „Já to zvládnu.“

„Přesto toho neseš moc.“ Duvalierová se náhle sklonila a políbila ho na čelo.

Otevřel jedno oko. „Dobře, žes tohle neudělala, když jsi měla tu vestičku a šortky. Jinak bych ti předvedl velmi přesvědčivou verzi novomanžela.“

„O tom si nechej zdát, Valentine,“ prohlásila a hodila po něm slupky buráků. Když naposledy směňovali zboží, vzala si celý sáček.

„Rád bych byl u toho, když sis kupovala tu červenou podprsenku. To bych měl určitě na co vzpomínat. V Sídle by mi to nikdo nevěřil. Předpokládám, žes ten usvědčující důkaz spálila.“

„Ale kdepak, vůbec jsem ji nekoupila v Lincolnu. Ve skutečnosti jsem ji před rokem našla v rozbořeném obchodě v Amarillu, visela tam na umělohmotném ramínku, zabalená v igelitovém pytlíku a v hedvábném papíru. Skvěle mi padla.

Rozhodla jsem se nechat si ji pro ty případy, kdy se prostě nebudu moct tvářit, že nemám ňadra.“

Zasmál se. „Ty taháš červenou podprsenku po světě už celý rok?“

„Je to moje malé tajemství, jasné? Jsi chlap, vůbec netušíš, jak důležitá je dobrá podprsenka.“

„Ta tvoje dvě malá tajemství jsi pod tou džínovou vestičkou zrovna moc neschovávala. Jaký to je vlastně pocit, provětrávat si pupík?“

„Troubo.“

„Trubko.“

„Přestaň ze sebe dělat pitomce. Odpočívej, za hodinu zas musíme být na nohou.“

* * *

O den později narazili na širokou cestu na východ. Vyjeté koleje, otisky kopyt dobytka a koňských podkov, všechno dohromady v širokém pruhu mezi travnatými pahorky.

„Ani nemusíš být Červený oblak, abys dokázala sledovat tuhle stopu.“ Valentin rozhrábl písek ve vozové koleji, aby zjistil, jak hluboko je vyschlá.

„Cože nemusím být?“

„Červený oblak. Náčelník Dakotů-Siouxů. Matka mi to říkávala, když jsem prošel kuchyní a nechával za sebou blátivé šlápoty.“

Naklonila hlavu a usmála se. „Máš její fotku?“

„Jedině v hlavě.“

„Vsadím se, že vlasy máš po ní.“

Valentin pokrčil rameny, vydali se po dobytčí stezce. Vzdálené vrčení je přinutilo vyhledat úkryt, od jihu se blížilo malé letadlo, které zahlédli u skladů Zalomeného kříže.

„Ten čmelák by nám ušetřil spoustu času.“ Duvalierová pozorovala výzvědné letadlo. „Za hodinu bychom se dostali dál než po svých za týden.“

Jakmile letoun zmizel směrem na sever, Valentin a Duvalierová sledovali stopy stáda a vozů dál do Dun. Hodinu šli rychle, patnáct minut odpočívali, pak vstali a chvíli klusali. Po šesti hodinách měl

i Valentin vyschlo v hrdle a nohy jako z gumy. Duvalierová sice sténala, kdykoli po přestávce vstávali, ale jinak ty kilometry přetrpěla mlčky.

Bylo už odpoledne, když na stezce před sebou zahlédli dva jezdce, poslední ze zadní hlídky. Jeli rychle, snažili se, aby je nebylo vidět proti obzoru, často zastavovali, rozhlíželi se a naslouchali.

„Jsou to kočovníci," potvrdila Duvalierová a vrátila dalekohled Valentinovi.

Rozběhli se krajinou, snažili se hlídku dostihnout.

Jezdci je spatřili, sotva se Valentin s Duvalierovou dali do běhu, a otočili koně, aby jim zahradili cestu. Valentin měl samopal na dosah, ale v rukou žádnou zbraň neměl, Duvalierová držela jen hůl. Muži zastavili koně a čekali, co se bude dít, pušky opřené o bok.

„To už je dost blízko, motostřelče," zavolal jeden z jezdců zpod široké střechy kovbojského klobouku. „Co jsi zač, dezertér?"

„Chceme si promluvit!" křikla Duvalierová. „Nepatří k motostřelcům. Vestu jsme stáhli z jedné mrtvoly kvůli přestrojení. Jaká značka jede před vámi?"

„Přeškrtnutá sedma. Vidím, že tu nejsi poprvé, slečinko. Jaký cejch hledáš?"

„Když jsem tu byla naposled, jezdila jsem s Orlími křídly. Potřebuju mluvit s vaším vůdcem."

„Vždycky si rád pohovoří s někým od spřátelené značky, hlavně když je to někdo tak hezký. Ten tvůj kluk taky mluví, nebo si spolkl jazyk?"

„Mluvím, příteli. Napřed si ale raději ověřím, kterým směrem fouká vítr."

„Tady u nás obvykle ze západu na východ," řekl druhý muž, měl tak dlouhý knír, až mu překrýval ústa.

Jezdec s širokým kloboukem se zachechtal. „K vozům to máte ještě tři kilometry, ale doprovodíme vás až ke stádu." Svižně otočili koně a vydali se po stezce.

„Přeškrtnutá sedma," začala Duvalierová tiše, „nepatří mezi velké kmeny, ale jsou tvrdí jako hřebík. Drží se v pohraničí. Povídá se, že kšeftují se Supy, ale kdo sám je bez hříchu, ať první hodí kamenem. Hodně kočovníků s renegáty obchoduje, tak nebo onak."

„A co Orlí křídla?" zeptal se Valentin.

„Ti ne. Mezi nimi a Karany vládne hluboké nepřátelství. Jejich dědové sloužili v armádě, provází je spousta vzpomínek. Taky měli velké ztráty, když hnali dobytek do Denveru. Ale svým způsobem je to tak lepší – Přeškrtnutá sedma nebude riskovat, že naštve Orly, kdyby nám dělala potíže, protože Orli jsou největší kočovný kmen. Občas vznikají rozepře kvůli zimním pastvinám, Přeškrtnutá sedma si nemůže dovolit nadělat nepřátele.“

Dohnali stádo skotu, většinou herefordské plemeno, ale vypadalo šlechtěné s několika dlouhorohými býky. Za stádem zahlédli konvoj asi dvaceti vozů. Kovboj, který měl žlutý šátek uvázaný na klobouku jako stuhu, prohodil několik slov se zadní hlídkou, než přiklusal ke Kočkám.

„Tak vy chcete vidět vůdce značky, jo? Máte něco, co bude panu Lawsonovi stát za ztrátu času?“

„Myslím, že pan Lawson je schopen o tom rozhodnout sám, příteli,“ řekl Valentin.

„Nejsem tvůj přítel, míšenče. Ale vaším přítelem bych byl rád, slečno.“

Duvalierová mu podala ruku. „Ušli jsme dlouhou cestu. Můžeme vidět vůdce značky, prosím?“

„Zajedu za ním a zeptám se. Víc udělat nemůžu.“

„Co kdybyste nás rovnou vzal s sebou? Ušetříme tím trochu času.“

Muž našpulil sluncem okoralé rty. Buď měl potíže rozhodnout se sám, nebo musel dodržovat velice přesné příkazy.

„Vůdce je hodně zaměstnaný. Odkud přicházíte?“

„Z jihu, z KZ,“ odpověděla Duvalierová. „Ale jezdívala jsem s Orlími křídly.“

Zdálo se, že tím jezdci usnadnila rozhodování. „Hned se vrátím.“ Pobídl koně a odklusal k vozům.

* * *

Noc přikryla travnaté kopce. Kuchaři Přeškrtnuté sedmy už svolávali k večeři vyzváněním na zvonec, než se Duvalierová s Valentinem konečně dostali do nepravidelného kruhu vozů. Odbyli si nudné čekání mezi kravami, než se předák se žlutým šátkem vrátil se zprávou, že je vůdce značky přijme.

Lawson měl široká ramena a na čele dlouhou jizvu, takže vypadal, jako by měl tenké obočí neustále pozvednuté v údivu. Sklopené zadní čelo velkého vozu mu sloužilo jako psací i jídelní stůl; právě se zahryzl do opečeného kusu hovězího, když k němu přišli.

„Mládenče, možná by sis měl sundat tu vestu. Některý z mých chlapů by tě mohl jen tak ze zvyku zastřelit."

Valentin si svlékl těžkou vestu, a najednou se cítil zvláštně nahý.

„Slyšel jsem, že vy dva jste jezdili s Orly."

„Jenom já," opravila ho Duvalierová. „Vlastně se k nim potřebuju co nejrychleji dostat. Domníváme se, že Karani plánují velký vpád na vaše území od North Platte. Vypadá to na důkladný zátah."

„Hmm," řekl Lawson. „Proč si to myslíte?"

„Na nádraží V North Platte jsme viděli početnou ozbrojenou sílu. Hotová armáda, od Rozparovačů po Obrněné v plné zbroji. Dokonce i Rozparovači mají zbraně."

„No, to je vážně dobré. Lebky se zbraněmi! Odkdy?"

„Viděli jsme je oba. Mají novou bojovou taktiku. Oblast už prozkoumali, brzo udeří. Nezahlédl jste malé výzvědné letadlo?"

Lawson najednou znejistěl. „Ehm – jo. Abych řekl pravdu, párkrát tady zakroužilo. Myslíte, že chtějí zaútočit na nás? Na Sedmu?"

„To nevíme," řekl Valentin. „Jen jsme vás chtěli varovat."

Lawson se poškrábal ve strništi. Podle vousů na bradě se holil zhruba jednou týdně a citlivý nos Valentinovi prozradil, že se častěji holí než koupe.

„Nutně se potřebujeme dostat k Orlím křídlům," řekla Duvalierová téměř prosebně. „Vím, že žádám mnoho, ale kdybyste nám mohli půjčit dva koně… Nemáme nic moc na výměnu. Pár doutníků, trochu čaje."

Vůdce značky na ně hleděl přimhouřenýma očima, vtáhl tváře a hryzl si líce. „Taková hezká slečna má vždycky něco na výměnu."

Valentin zpozoroval, že Duvalierové vystoupily svaly na krku. Mračila se na Lawsona.

Vůdce značky vzdal souboj pohledů a pokrčil rameny. „Naštěstí je dobročinnost mé druhé jméno. Tak dobrá. Dva koně bych mohl postrádat. Uděláme to takhle. Jestli říkáte pravdu, má vaše

informace cenu dvou dobrých koní. Jestli se mýlíte, hodně se mi uleví, ale budu čekat, že koně buď vrátíte, nebo je zaplatíte. Vyřiďte vůdci Hendricksovi, že párek telat od těch jeho velkých červených krav by mi stačil. Dohodneme se?“

Valentin pohlédl na Duvalierovou. „Platí,“ řekli současně.

„Dokonce přihodím sedlové přikrývky. Lituju, že nic lepšího nemám, ale kvalitní sedlo je vzácnost. Ne že by nám chyběla kůže, zato šikovných sedlářů je nedostatek.“

„Nemáte představu, kde Orly najdeme?“ zeptal se Valentin.

„Snad nechcete vyrazit hned? Do hodiny je tma.“

„Musíme, pane,“ řekl Valentin.

„Doufám, že víte, co děláte. Rychlá jízda v noci je nejlepší způsob, jak přijít o koně. Orli jsou asi šedesát kilometrů severozápadně. Mají oslavy telení, jsou na dobrém místě pod jedním z těch velkých zubů, kde je dost vody i stromů.“

„Jak to místo poznáme?“ zeptal se Valentin.

„Jeďte přímo na severozápad, až dorazíte k hřebenu, který se táhne přes celý obzor, je dobrých dvacet třicet kilometrů dlouhý. Jakmile dojedete k potoku, vydejte se nalevo. Pokud na potok nenatrefíte, musíte doprava. Jsou u pramene. Dobytek uvidíte už z dálky – Orli ho mají na tisíce.“

„Děkujeme, pane,“ řekla Duvalierová.

„Hodně štěstí, pane Lawsone,“ dodal Valentin.

Lawson vyštěkl příkazy, jeho muži spěšně uposlechli.

„Hezká ukázka diplomacie, Mlho,“ pochválil ji Valentin, když odcházeli od vozu, doprovázeni Lawsonovým jezdcem. „Nikdy bych neřekl, že jsi toho schopná.“

Stiskla mu ruku. „Divil by ses, čeho všeho je moje pusa schopná, pokud mě má dostat tam, kam potřebuju.“

* * *

Za soumraku vyrazili na severozápad, Valentinův žaludek měl trochu navrch nad jeho mozkem a vnitřnosti mu z únavy prováděly salta. Trápila ho nová starost. Když sesedli z koní, improvizovaně osedlaných houněmi přivázanými provazem, a chvíli je vedli, dostaly se jeho obavy konečně až k hlasivkám.

„Nějak tomu nerozumím, Aly. Jak mohl Lawson tak přesně vědět, kde najdeme Orlí křídla? Každý rok přece táboří jinde, ne? Říkalas, že Sedma a Orli ani nejsou spřátelené kmeny.“

Duvalierová se na vteřinu zastavila, pak zavrtěla hlavou. „Jezdci Sedmy se dostanou hodně daleko. Loví, shánějí zatoulaný dobytek. Pokud vím, Přeškrtnutá sedma s oblibou pátrá po zaběhlých kusech jiných značek. Lawson nám dal koně, ne? Kdyby se spolčil se Zalomeným křížem, což se nejspíš snažíš naznačit, co by mu bránilo, aby nás rovnou vydal, živé nebo mrtvé? Na vozech visí dobře dvacet pušek a ti chlapi s nimi umějí zacházet. Neměli bychom šanci. Přestaň být podezřívavý. Přeškrtnutá sedma se sice pohybuje tak trochu v kalných vodách, ale ještě jsem neslyšela, že by jedni kočovníci zradili druhé. Ostatní značky by se na ně vyřítily ze všech stran, kromě shora, ale i o to by se pokusily, kdyby koně skákali dost vysoko. Znamenalo by to smrt –“

„Stačí. Vyhrálas. Dovedeš člověku bzučet tak dlouho do ucha, dokud si je neukousne, nebo ti nedá za pravdu.“

Po rychlém putování Dunami měl Valentin mozek jako zamlžený. Nakonec sám sebe přesvědčil, že neklid, který u Přeškrtnuté sedmy cítil, pramenil z nedostatku spánku.

Na pár hodin se utábořili, aniž zapálili oheň, shodli se, že odpočinek je přednější než teplé jídlo. Duvalierová mu pozvedla náladu, když mu slíbila, že v táboře Orlů dostane propečený pikantní biftek. Zatímco koně uždibovali trávu, rozdělili si suchary a sýr, které jim připomněly první společnou cestu.

Příštího dne v poledne zahlédli cíl. Lawson si nevymýšlel, když popisoval mohutný hřeben. Travnatý obr se tyčil jako přílivová vlna nad menšími pahorky a hájky při úpatí, zdálo se, že se valí na východ. Dobytek se rozptýlil po celém údolí, pásl se i na svažitých stráních.

Valentin přejel dalekohledem úpatí kopce. Konečně zahlédl nepravidelný trojúhelník vozů na pahorku pod hřebenem. Základna trojúhelníku se vydouvala ven, vrchol se protahoval do stráně. Na pahorku čněl osamělý kmen jako lodní stěžeň s pozorovacím stanovištěm. Valentin obdivně hvízdl.

„A to nevidíš ani půlku, Vale,“ řekla Duvalierová. „Další stáda vůbec nezahlédneme. Když spočítáš všechny rodiny, je v tomhle kočovném cirkusu přes šestnáct set lidí. Dělá to asi pět krav na hlavu.“

„A co ten biftek?“ Valentin hleděl dalekohledem na hnědočervená a červenobílá stáda.

„Hned to bude, pane.“ Zlehka pobídla koně patami. Zvířata se rozběhla, zachytila pach svých druhů z ohrazeného trojúhelníku.

Při bližší obhlídce byl opevněný tábor ještě působivější. Stovky vozů tvořily hradbu, středem vytékal z návrší potůček.

„Mají tři druhy vozů,“ vysvětlovala Duvalierová, když se proplétali stádem. Jeden dva býci zvedli hlavy a podívali se na ně, krávy si jich nevšímaly. Byla zde spousta telat – několik z docela čerstvého vrhu, s nohama doširoka rozkročenýma a koleny nejistými, poslušně se držela matek.

„Většina lidí žije v malých obytných vozech, jsou postavené podle cikánských maringotek, ať už ti cikáni byli kdo chtěli. Mlč, nestojím o přednášku z dějepisu. Maringotky táhnou koně. Potom mají kryté zásobovací vozy, to jsou ty s velkými zadními a menšími předními koly. Do těch zapřahají volky, někdy až šestnáct, protože vezou těžký náklad. Většina z nich je teď v hradbě, jak vidíš, vedle dlouhých bitevních vozů, které táhnou spřežení valachů. Když se Orli někde zastaví na víc než den, sestaví vozovou hradbu. Bitevní vozy mají na vnější straně kovové pláty, spojí se podobně jako okenice a mají střílny pro pušky. Pod hliníkové pláty navrší písek. To mají na starosti děti. Za jediné odpoledne spojí vozy dohromady a zbudují pevnou hradbu, za dva dny mají vykopané příkopy a navršený val.“

Když se dostali blíž, uviděl Valentin systém vozové hradby na vlastní oči. Trojúhelníková pevnost měla dokonce v rozích pevnůstky, čtveřice spřažených vozů předsunutých jako hradní bašty, odkud se bránila vstupní brána.

„Oheň udržuje mládež,“ pokračovala Duvalierová. „Kdykoli to vyprávím lidem, kteří mají děti, vždycky se smějí. Kočovníci nekácejí stromy na palivo, leda v nejvyšší nouzi, spálí jen vývraty a suché větve. Na začátku, když vozy poprvé vyjely, pokácela se strašlivá spousta stromů, krajina byla docela zničená. Proto teď stromy chrání. Topí kravským trusem. Smíchají ho s trávou, větvičkami a listím, uplácají do cihliček a usuší. Dobře hoří a prakticky nečoudí. Mládež od dvanácti do šestnácti sbírá kravince a dělá z nich palivo, dokud není dost stará, aby dostala vlastního koně a zbraň, nebo dokud vůdce nerozhodne, že už je na to připravená.

Kdekoli se utáboří, sázejí brambory, rajčata a hrách. Pokud nestačí políčka sklidit, než vyrazí dál, označí je kolíky. Říkají tomu, že šetří pro budoucnost.

Orli mají několik spřátelených značek, vznikly z rodin, které se odtrhly a založily si vlastní kmen. Dochází k tomu v každé generaci. Kočovný kmen se může rozrůstat jenom do určité míry, protože bez trvalého sídliště pak nemá dost potravy a vody.“

Valentin si uvědomil, že k nim nezamířila ozbrojená hlídka, aby se zeptala, co tady dělají. Lidé, kteří dohlíželi na dobytek, je pouze sledovali zpod širokých okrajů plstěných klobouků. Strážný na rozhledně už nejspíš dávno dal signál, že se blíží cizinci.

Prolukou ve vozové hradbě, která sloužila jako vstupní brána, vytékal potok. Pramenil v táboře a zurčel kamenitým korytem, zatáčel na východ mezi stromy. Valentin s Duvalierovou sesedli a vedli koně do svahu k táboru. Valentin po etnografickém výkladu Duvalierové čekal, že hořící trus bude smrdět, ale cítil pouze lidi, vařené jídlo a dobytek. S obdivem si prohlížel rozmístění tábora, příkop a zpevněné hradby.

Vytáhlý chlap s řídkým vousem a zaprášenou buřinkou na ně zamával a vyšel ven, aby je přivítal. Když poznal Duvalierovou, zasmál se. „Sláva!“ Dupl nohou a pohodil hlavou jako kůň. „Jestli tohle není naše Zrzečka z Kansasu. Vždyť je to skoro tři roky, sestro!“

„Zdravíčko, diákone. Vidím, že máš pořád co křtít. Přivedla jsem dalšího cizince z jihu. David Stuart pochází z Minnesoty. Máme za sebou dlouhou cestu a rádi bychom využili vaší pohostinnosti.“

„Orlí křídla ji ráda poskytnou jak tobě, tak tady bratrovi. S potěšením, Zrzečko, s potěšením.“

„Taky si potřebujeme promluvit s vůdcem značky a se všemi, kdo mají na starosti obranu.“

„Souvisí to s tím letadlem, co nám přeletělo nad hlavami?“

„Ano, diákone.“

„Věděl jsem, že to je špatné znamení, sotva jsem ten stroj uviděl. Promluvíme si později, sestro. Jsi tenká jako hrábě! Hajdy do tábora, nacpeme do tebe jídlo. Pojď sem, chlapče!“ zavolal na hubeného kluka, který zíral na příchozí. Řekl mu několik naléhavých slov a hoch se rozběhl do tábora.

Prošli hrazením z vozů. Za první hradbou stála v kruhu druhá, spojené maringotky a těžké zásobovací vozy. V rozebratelné ohradě postávali náhradní koně, na horních břevnech spočívala sedla. Valentin odhadl, že během několika minut může skočit do sedel stovka mužů. Další široký kruh vozové hradby po větru chránil množství skotu, ještě víc ho bylo k vidění na pastvě hned za hradbou.

„Musíte mít dobytkářství v krvi," poznamenal Valentin.

„Dobytek je pro nás otázkou života a smrti," souhlasil diákon.

Prošli kolem žen, které máchaly v potůčku prádlo, na šňůrách natažených mezi maringotkami se v čerstvém větru třepetaly košile a podvlékačky. Uprostřed druhého kruhu vozů dřepěla hlídka ve stožárovém koši na osamělém kmeni, na němž vlál prapor se znakem, který vypadal jako pták bouřlivák z indiánské mytologie – nebo třeba jako perutě letectva Spojených států.

Smečka psů a zvědavých dětí následovala diákona i Kočky, když vedli koně do středu tábora. Děti byly oblečené v šatech, které se dědily z generace na generaci tak dlouho, až z nich zbyly jen cáry, ale děcka vypadala zdravá a plná energie.

„Vdova ví, že jste tady," řekl diákon. „Od loňského dubna, kdy horečka sklátila vůdce značky Hendrickse, nechť jeho duše odpočívá v pokoji, nás vede ona. Měli syna a dceru, jestli si vzpomínáš, Zrzečko, a z Joshe i Jocelyn vyrostli skvělí lidé. Vdova je výjimečná žena. Měla se co ohánět, aby manžela nahradila, ale nikdo starého vůdce nepostrádá, vyjma našich srdcí."

Vdova Hendricksová vůbec nevypadala jako vůdce značky. Valentinovi připadala jako oblíbená tetička, která má vždycky upečený třešňový koláč s báječně křupavou mřížkou. Měla na sobě prosté šaty a zástěru, v níž nosila vše potřebné, od pera a notesu po nůžky. Vlasy vyšisované sluncem měla stočené do drdůlku, velké ruce zrudlé prací, pořádně široké boky a líčka jako andělíček. Jediné, co na ní bylo tvrdé, byly oči.

Sotva spatřila diákona a hosty, mávla na mladé ženy, aby přinesly mísy od kuchyňských ohnišť. Dlouhý stůl s modrobíle kostkovaným ubrusem se prohýbal pod jídlem, z něhož se dosud kouřilo, a vysokými džbány s vodou nebo čajem z prérijních bylin.

„Moje uondaná ubožátka. Jsme zrovna uprostřed oslav telení, tak bych ráda, abyste ochutnali tahle pečená žebírka a řekli mi, co si o nich myslíte. Doris, kde zůstal hrášek?" Obrátila se opět k

hostům: „Teď se umyjte támhle v tom džberu, mýdlem šetřit nemusíte, a povězte mi, co vás přivádí. Tebe si pamatuju, Zrzavá Alice, bylas u nás před několika roky, ale tenhle mládenec je tady poprvé, že? Přivedla sis manžela?“

„Někdy mi to tak připadá,“ povzdechla si Duvalierová, pihovatá pleť jí trošku zrudla. „A jindy zas, jako bych měla syna. Nikdy mu nedojdou otázky.“

Valentin si umyl ruce a usedl na lavici, kam vdova ukázala. Natáhl se pro nůž a vidličku, ústa plná slin, jenže Duvalierová mu rychle stáhla ruce do klína. Na konci stolu právě diákon sklonil hlavu.

„Otče náš na nebesích, požehnej nám těchto darů, které s vděčností požívati budeme.“ Zvedl hlavu. „Pane Bože, vypadá to skvěle. Jezme a pijme.“

Valentin s ním do puntíku souhlasil.

* * *

Jakmile dojedli a uklidili nádobí, sešla se kolem stolu válečná porada. Teplé jídlo Valentina zasytilo, byl ospalý. Duvalierová zřejmě měla tajné vnitřní zdroje, protože byla čilá jako vždy. Valentin se usilovně snažil následovat jejího příkladu.

„Zrzavá Alice“ několika větami stručně shrnula, co jim hrozí, předložila své zkušenosti se Zalomeným křížem v Oklahomě a skončila odhadem, že se obyvatelé Dun dostali na likvidační seznam.

Vdova Hendricksová klidně naslouchala a vážně přikyvovala, když Duvalierová vyprávěla o zabití poručíka Caltagironea a jeho Vlků a o masakru v Coloradu. Syn Josh a dcera Jocelyn si přisedli ke stolu, ale jenom poslouchali. Hlavní technik kmene Waldron, který vypadal, jako by byl taky kříženec s dlouhorohým skotem, jim položil několik praktických otázek. Danvers, předák honáků, mladý muž s bezmála jinošskou tváří, který hrdě prohlašoval, že na zemi prožil osm a v sedle osmnáct let, se zajímal o podrobnosti výzbroje Zalomeného kříže.

Nedaleko stolu postávali či dřepěli další členové značky Orlí křídla a sledovali poradu. Vdova Hendricksová neměla ve zvyku tajit svá rozhodnutí a činy. Všichni uctivě mlčeli a těch pár lidí,

kteří se chtěli na něco zeptat, vždycky zvedli ruku a jako poslušní žáci čekali, až budou vyzváni.

„Přál bych si, abychom měli lepší představu o tom, čemu budete čelit," odpověděl Valentin Danversovi.

„Nám dělá starosti jedině dělostřelectvo," řekl Waldron. „Kdykoli motostřelci dotáhli děla do Dun, doposud vždycky prohráli. Ukořistili jsme dokonce pár jejich kousků, jenomže není čím střílet. Munici máme pouze pro naše děla. Letadla nebo tanky by nás smetly, ale jestli se pořád vyrábějí, cestu do Nebrasky zatím nenašly."

Valentin přikývl. Duvalierová mu už vylíčila, že jezdci vyčerpali invazní jednotky, jako když vrabci uklovou jestřába, vždy se přeskupili a zaútočili, pak se zase rozptýlili, takže motostřelci mohli pálit nanejvýš na stopy kopyt a do prázdného vzduchu.

„Faktem zůstává, že ty nestvůry si vzájemně nepomůžou, ani kdyby se měly posrat, jinak by nás dávno dostaly," prohlásil Josh Hendricks. Šaty mu nepadly, jeho dospívající tělo se vytahovalo všemi směry.

„Dávej si pozor na jazyk, Joshi," napomenula ho matka. „Tak jsem tě mluvit neučila."

„Promiň. Ale ten haj… ten holomek ze Scottsbluffu na nás vyrazil se vším, co měl, snažil se zabrat kraj až po Niobraru. Vedl si docela dobře, dokud mu nevpadl do zad jeho vlastní brácha z wyomingského Cheyenne. Slyšel jsem, že ztratil půlku území. Od té doby dělá, co může, aby zajistil mír. Nejsou schopní proti nám vyrazit. Oni teda ne."

Když padla tma, rozzářily se ohně a téměř současně spustila kapela na jižním konci tábora u brány.

„Oslavy telení pořád probíhají," řekla vdova Hendricksová. „Doufám, mládeži, že se po dlouhé jízdě rádi připojíte k zábavě."

„Mně by asi víc prospěla trocha spánku, paní," řekl Valentin.

„Tak to vás nebudeme zdržovat. Ještě si promluvíme o tom, co jste nám sdělili, a rozhodneme, co dělat. Nenechte se mýlit muzikou, bereme to všechno naprosto vážně. Ještě dnes v noci vyšleme ven jezdce navíc a taky postavíme hlídky na vozovou hradbu. Klidně tady můžete zůstat, jak dlouho budete chtít – varovat ostatní je už naše starost. Jocelyn, ukaž hostům vůz pro návštěvy."

Vstala dívka s tělem svalnatým ze sedla. Jocelyn Hendricksová měla na sobě zděděný mužský oděv, trochu oživený červeným šátkem, kterým si svázala husté vlasy. Obešla stůl a zastavila se za Kočkami.

„Děkuji za večeři, paní Hendricksová.“ Valentin dopil mléko.

„Ano, byla výborná. A taky děkujeme za lůžka. Už se nám po nich stýská,“ dodala Duvalierová.

Propletli se bludištěm vozů, stanů, ohnišť a prádelních šňůr.

Jocelyn se zastavila u schůdků do maringotky, která stála stranou od ostatních. „Lidi se budou ptát, jakou máme naději. Co jim mám říct? Bojí se o děti.“

Valentin pohlédl na Duvalierovou, ale ta jen pokrčila rameny.

„Nemůžu vám poradit, co máte říkat, slečno Hendricksová,“ řekl Valentin. „Jestli máte bezpečné místo, kam byste mohli děti odvézt, doporučuju, abyste to udělali okamžitě. Rozparovači se potmě pohybují rychle, když se jim zachce. Klidně tady můžou být už dnes.“

„Budeme tu s vámi, přinejmenším tuhle noc,“ dodala Duvalierová. „Jestli je někdo v Dunách dokáže porazit, tak jedině vaše značka.“

Jocelyn jim předvedla útulnou maringotku s postelemi nad sebou, skříňkami a zamontovaným umyvadlem. „Ve džbánu máte vodu. Pokrývky jsou čistě povlečené, matrace je z pravých koňských žíní a pro případ, že by se vám nechtělo na procházku až k latrínám, v rohové skříni je nočník. Postarám se o vaše koně, než půjdu spát, máte je v severní ohradě. Tancovat se bude asi až do půlnoci. Určitě si nechcete skočit? Naši by se rádi seznámili s lidmi odjinud.“

„Jsme dva dny na cestě,“ řekl Valentin, „a spěchali jsme. Jistě to chápete.“

„Příště,“ dodala Duvalierová.

„Tak třeba zítra večer.“ Jocelyn se usmála a zavřela dveře.

Duvalierová si položila meč na dosah. „Jestli zítra večer ještě nějaká zábava bude, Vale.“

* * *

Ze spánku beze snů je nevyrušilo volání do zbraně ani útok ze tmy. Valentinovi připadalo, že spal pouhých pár minut, a už ho probudilo jemné zaťukání na dveře, ale když otevřel oči, pronikalo oknem do maringotky světlo.

Dveře se otevřely, vstoupila vdova Hendricksová s tácem. „Dobré jitro," řekla pološeptem. „Už jste vzhůru? Něco nesu, aby se vám líp vstávalo."

Valentin si uvědomil, že se na postel zhroutil v šatech, a provinile se podíval na ušpiněné povlečení. Duvalierová, která se aspoň svlékla do košile, se zasténáním spustila nohy z dolního lůžka.

„Napadlo mě, že bych mohla zabít dvě mouchy jednou ranou, tak jsem vám oběma přinesla klobásky, pšeničný chleba a hrnek čaje. V noci k ničemu nedošlo. Radili jsme se skoro do rána a nakonec jsme rozhodli, že rozptýlíme stáda i rodiny. Vyslali jsme jezdce, aby varovali ostatní značky a požádali, aby nám poslaly tolik mužů a zbraní, kolik můžou postrádat. Musíme se spojit, abychom měli vůbec naději, podle toho, co jste nám řekli."

„Kdy sem dorazí?" zeptal se Valentin.

„To počítej na dny. Duny jsou rozlehlé, menší kmeny se v létě vydávají na nejvzdálenější pastviny. Motostřelci totiž obvykle útočí mezi květnem a zářím."

Valentin sňal utěrku, která chránila snídani před mouchami, a pustil se do jídla. Duvalierová popíjela čaj, soustředěně naslouchala a hleděla z okna.

„Jak můžeme pomoct?"

„Já to vidím tak, že jste už udělali dost. Ale jestli chcete, obejděte lidi, promluvte s nimi a povězte jim víc o Rozparovačích. Moc toho o nich nevíme, ale i to málo stačí, abychom byli všichni vyděšení."

Duvalierová přikývla. „Uděláme, co půjde." Když vůdkyně značky odešla, pohlédla na Valentina. „Taky jsem vyděšená."

„Nikdy bych nečekal, že tohle od tebe uslyším."

Šla k umyvadlu, namočila žínku a umyla si obličej. „Chceš říct, žes nečekal, že to přiznám."

Valentin pokrčil rameny.

„Varovali jsme je, Vale. Vypadněme odtud."

„Já zůstávám. Ty máš víc zkušeností. Povedeš si líp beze mne."

„Zůstáváš? Znamená to dezerci?"

„Zůstávám, abych jim pomohl bojovat. Přece jsme o tom už mluvili.“

Ztišila hlas pro případ, že by venku někdo poslouchal. „Zavedla jsem tě sem taky proto, abys pochopil, že mají dost zbraní, takže ta tvoje navíc už jim nijak zvlášť nepomůže, ať vyhrát, nebo prohrát. Nebo aby ti došlo, že je to předem ztracený boj.“

Valentin se na chvíli zamyslel. Nastávající bitvy se obával, ale současně se těšil. *Přeji si snad zemřít?*

„Vzdávám to. Ty jsi ztracený případ, Valentine. Vůbec se nedivím, že tě kapitán chtěl pohnat před vojenský soud.“

Musela mu vidět na očích, jak ho to zabolelo, protože dodala přívětivě: „Promiň. Sice sis o to koledoval, ale neměla jsem to říkat. Jdu si vyžebrat zásoby. Rozmysli si to, než odjedu.“

* * *

Valentin strávil den s technikem Waldronem, prohlížel obranu a snažil se nemyslet na Duvalierovou.

Orli měli kolem tábořiště příkop, kvapně se ho snažili rozšířit a prohloubit, jak to jen písčitá zem dovolí. Vyhazovali písek a oblázky, až ťukaly do kovových plátů opevnění, znělo to jako déšť. Některé kusy vlnitého plechu na vnější straně bojových vozů pořád nesly značky firem ze starého světa.

„Většinu obložení máme z vyřazených náklaďáků. Velká auta, kterým se říkalo tahače, vozila po silnicích přívěsy. Kov je lehký, ale pevný.“

Valentin přejel rukou po špinavém plechu, na kterém stálo velkými písmeny ADWAY. O kus dál chránila roh vozu červená značka společnosti COCA-COLA. Valentinovi připadalo zvláštní, že pozůstatky starého světa tak úporně přetrvávají – asi jako lze na zdech Říma pořád spatřit oznámení o zápasech gladiátorů, jak se někde dočetl.

„Už je to dávno, co jsme museli z vozové hradby střílet. Posledně k tomu došlo, protože nás zaskočili,“ řekl Waldron, zatímco obcházeli opevnění. „Před několika lety obrnili motostřelci pár náklaďáků a nacpali do nich vojáky. Řítili se na nás přes pláň, myslím, že měli v úmyslu hradbu prorazit. Plech a písek zadrží kulky, ne však náklaďák rozjetý rychlostí pětašedesát kilometrů za

hodinu, i víc. Buď nevěděli nic o fyzice, nebo zapomněli na příkop, vletěli do něho, skoro všichni lidi v náklaďácích se zabili. Málem jsme ani nemuseli vystřelit.“

Zvedl nohu, Valentin se usmál, když na podrážce jeho boty uviděl vzorek pneumatiky nákladního auta. „Získal jsem zpropadeně trvanlivé boty a hodně jsem se nasmál.“

„Neříkal jste něco o dělech?“

„Haha! Dva moždíře a do nich zhruba třicet kartáčů. Jedenaosmdesát milimetrů. Jdeme, ukážu ti, co máme.“

Prošli krytou mezerou mezi bitevními vozy a vylezli na korbu. Valentin poznal, že lesklý válec je stará dělostřelecká nábojnice, pravděpodobně ráže 155 mm, vsazená do kovového žlabu a chráněná tlustým ocelovým štítem. Zezadu trčel doutnák zatočený jako prasečí ocásek. Celé zařízení stálo na trojnožce přivařené k železném kolu.

„Tak trochu to vychází z otočné houfnice. Můžeš to pomocí lafety zhruba nasměrovat, jenomže s touhle prskavkou nikdy přesně nezamíříš. Je to dělostřelecká nábojnice uložená v rozříznuté rouře. Moždíř nabijeme střelným prachem, nahoru dáme pytlík s železnými kuličkami. Nemá velký dostřel, ale ve vzdálenosti dvaceti metrů vymete všechno jako koštětem, a když máš štěstí, tak i dál. Máme ještě jednu verzi, stojí na zemi na dřevěném podstavci. Ta je ovšem pouze na jeden výstřel, protože chvíli trvá, než se vyčistí a zase nabije, a to jen v případě, že nábojnice nepraskla.“

Valentinovi připadalo, že zbraň je nebezpečnější pro obsluhu než pro nepřítele, ale mlčel.

„Máme taky pár granátů, které jsme sebrali motostřelcům, a zápalné bomby s dehtovým olejem – ve skutečnosti jsou to piliny smíchané s térem ve staré láhvi od vodky. Tak to je celá naše artilerie.“

* * *

Po obědě Valentin potkal Duvalierovou. Jakmile si doplnila zásoby, strávila dopoledne v sedle, jezdila s Danversem sem a tam a hledala stopy Zalomeného kříže. Rodiny Orlů mezitím rozdělily stáda a odehnaly je na skrytá místa mezi pahorky.

„Orlí křídla jsou nejlepší stopaři a gerilová jízda od dob Apačů – mají hromadu pušek, ale málo záloh a dělostřelectva," řekla.

Valentin byl rád, že je tak věcná – nebo to s ním jenom už vzdala.

„Totéž v táboře. Rozparovači to tady roztrhají na kusy a je toho jen málo, co proti nim můžou dělat. Veškerá odvaha celého světa nepomůže proti samopalům v rukách netvorů, které zásah kulky ani nenaštve."

Právě v té chvíli se vysoko na obloze objevilo červenobílé letadélko, stěží slyšitelné dokonce i pro Valentinovy uši. Zamrazilo ho, když letoun zeširoka zakroužil nad táborem, než odletěl na východ. Přišlo mu to jako ve středověku, kdy se havrani slétali k bitevnímu poli v očekávání masakru.

„Blíží se jezdec," zavolala hlídka ze stožárového koše uprostřed kruhu vozů.

Josh Hendricks a diákon vykročili k bráně. Valentin a Duvalierová na sebe pohlédli, pokrčili rameny a přidali se k hloučku lidí; všichni uvažovali, jakou novou katastrofu přijíždí jezdec zvěstovat.

Na uříceném koni dorazil chlapec, Valentin odhadl, že je mu mezi čtrnácti a šestnácti roky. Oblečený byl jako Komanč v kožené bederní zástěrce a kazajce, místo sedla měl houni. Koni šla až pěna od huby, leskl se potem.

„Hádám, že tenhle kluk přijel od značky Q nebo Spojených trojúhelníků a nevypadá to, že nese dobré zprávy," prorokoval starší muž vedle Valentina.

Chlapec sklouzl z koně, spíš spadl, než sesedl. Josh Hendricks mu podal hrnek vody.

„Tábořiště Trojúhelníků bylo v noci vypáleno," řekl chlapec rozrušeně, jakmile popadl dech. „Tábořili jsme mezi řekami Middle Loup a Middle Branch. Byl jsem s hlídkou na severu a zaslechl jsem výstřely. Náhle stály všechny vozy v plamenech. Pak přiběhli Griersonovi. Pan Grierson byl postřelený, bledý jako křída, nesli ho jeho synové. Paní Griersonová mi řekla, ať okamžitě vyrazím a varuju vás. Prý to nebyli motostřelci, měli zbraně a výbušniny, jenže kulky jako by se jich ani netkly. Ptal jsem se na tátu a mámu, ale nic o nich nevěděla, jenom říkala, že jí to je líto," brebentil, hlas se mu lámal, když vyslovil své obavy.

„Zatraceně," zabručel starší muž vedle Valentina. „To teda je sakra blízko, jenom kousek na východ, nejvýš čtyři hodiny jízdy – a to ani ne moc rychlé jízdy."

„S námi je to ale jiné," řekl Valentin. „My víme, že přicházejí."

Starší muž si odplivl. „Víme taky, že asi tak za pět hodin zapadne slunko, mládenče, a s tím nemůžeme udělat ani ň."

Diákon podal chlapci uzdu. „Postarej se o svého koně, synu." Potom se obrátil na zamračeného muže vedle Valentina: „Měj trochu víry, bratře Tome. Pán se rozhodl požehnat nás tím, že se nám dostalo varování a pomoci. Dnešní noci bude s námi."

* * *

Jak slunce klesalo k obzoru, pomalu a nevyhnutelně jako Poeovo kyvadlo, nedala Tomova slova Valentinovi pokoje. Mezitím se dozvěděl víc o Spojených trojúhelnících. Nepočetný kmen měl skvělé jezdce i střelce, jací se najdou jenom v Dunách.

Orli mají víc bojovníků, ale neznamená to jen, že bude víc mrtvol k pohřbívání? Když ozbrojí mladistvé a starce, mohou postavit jednotku asi o pěti stech jezdcích. Jenomže skoro stovka je s ženami, dětmi a dobytčaty kdovíkde na cestě do skrýší, jak v noci rozhodl výbor společné obrany. Další desítky ujížděly Dunami s varováním ostatním značkám. Základem značky, jejím bohatstvím a živobytím, je dobytek, zvířata museli přesunout a chránit. Což znamenalo o dalších sto padesát jezdců méně. Zbývá něco málo přes dvě stě mužů a žen na obranu vozů, za pomoci mládeže dost staré na to, aby dokázala vystřelit.

Během večeře přišel zvěd se zprávou, že východně od staré dálnice zahlédl konvoj automobilů. Kolona se znaky motostřelců nejela nijak rychle – počasí a zásahy kočovníků udělaly ze silnice jen o něco lepší stezku –, ale očividně mířila k tábořišti Orlů. Zalomený kříž měl v úmyslu rozdrtit největší značku v Dunách pravděpodobně hned po setmění.

Ozvalo se několik hlasů, že by měli vytáhnout kůly a ještě za šera vyrazit, takže by útočníci nalezli jen prázdné tábořiště, ale vdova Hendricksová s podporou výboru společné obrany návrh odmítla. Valentin jim vysvětlil, že Rozparovači mají úžasnou schopnost zachytit známky života, množství ujíždějících vozů by

zářilo jako maják na moři a těch několik kilometrů, o které by se kočovníci vzdálili od tábora, by Rozparovači urazili ještě téže noci. Větší šanci budou mít, když jim budou čelit za zákopem a hradbou.

Jak slunce zapadalo, vplížila se do údolí pod velkým pahorkem mlha.

„V tuhle roční dobu je to divné, hlavně večer.“ Vdova Hendricksová znepokojeně pozorovala, jak mlha kolem tábora houstne.

„To dělají Karani. Umí vytvořit mraky, kdykoli si usmyslí,“ řekla Duvalierová. Zůstala s nimi celý den, tvrdila, že chce dát odpočinout svým nohám a koni. „Vale, já hned odjíždím. Zůstáváš?“

Řekla to nenuceně, ale v jejích očích si přečetl obavy.

„Ano.“

Tentokrát se s ním nepřela.

Vydali se do maringotky pro batoh. Duvalierová na sobě měla jen vestu s mnoha kapsami, možná to bývala kazajka nějakého rybáře nebo fotografa, který byl dávno po smrti. Teď si do nich nastrkala všechno možné, od drápů po zašroubované trubičky naplněné zápalnými a výbušnými chemikáliemi. Začala si mazat obličej a paže černou barvou, zatímco jí Valentin ostřil meč. Rovná, špičatá čepel byla matná, vyjma hrotu, který se chladně leskl.

„Chci zmizet z tábora, než zapadne slunce,“ řekla. „Budu se jich držet jako klíště. Jestli to přežiješ, sejdeme se na jih od Omahy na tom místě, kde jsem ulovila bažanta. Pamatuješ si, kde to bylo? Půjdeš rovnou na východ až k Missouri.“

„Neopustím tyhle lidi, dokud se to nepřežene,“ řekl Valentin.

„Já taky ne. Ten konvoj musí mít někde hlavní stan. Hodlám ty motostřelce najít, a uvidíme, jak pochodím. Mohl bys mi pomoct s maskováním?“

Valentin jí natřel ramena a paže zezadu černou barvou, občas vynechal proužek opálené kůže, aby se porušil tvar lidského těla. Vypadala jako černohnědý tygr. Jakmile skončili, vklouzla do širokých černých kalhot s velikými kapsami na stehnech a do svých spolehlivých loveckých bot. Rezavé vlasy zastrčila pod tmavou čapku bez označení. Byla to běžná čapka se štítkem Jižního velení, obarvená načerno.

„Prakticky vzato jsem v uniformě, ne že by v tom byl rozdíl, kdyby mě chytili. Jestli zjistím něco užitečného, zkusím ti nechat zprávu někde kolem ležení Zalomeného kříže. Hledej hromádku ze čtyř kusů – z kamenů, klacků, čehokoli. Nechám ti vespod vzkaz.“

„Buď opatrná.“

„Ty taky. Nedej si ustřelit hlavu, Duchu.“

„A ty se nenechej chytit, až zase budeš něco zapalovat, Mlho.“

Pokročila k němu, pak si to rozmyslela a otevřela dveře. Dotkla se rukou čela, začerněným ukazováčkem si přejela po nose a odešla.

* * *

Mlžná noc se vplížila do tábora, lucerny zářily jako drobné jantary, kolem každé kruhová aureola. Valentin vyšel z maringotky pro hosty. Místo cestovního pláště měl na sobě starý jelenicový oděv Vlka, dávno ztmavlý do barvy hořké čokolády jako noční oděv Duvalierové. Ramena mu tížila neprůstřelná vesta. Na opasku z plátna a kůže, zčernalém potem, kterého se nedokázal vzdát, visel parang a revolver. Nyní mu přibyla další výzbroj – na zádech měl mírně zahnutý meč, na bocích místo polní láhve dva náhradní zásobníky do samopalu. Bojové drápy, které si vzal spíš pro štěstí, než že by čekal, že je použije, mu visely na koženém řemínku na krku jako náhrdelník z tesáků Rozparovačů, jaký nosil starý Střeh.

Dokonce i s nasazeným zásobníkem s jedenasedmdesáti náboji se samopal dobře držel. Valentin usedl na schůdky před maringotkou, rozebral zbraň, vyčistil ji, naolejoval a zase složil. Cvakl přepínačem způsobu střelby před jazýčkem spouště, přepnul na střelbu dávkami a zase zpátky na jednotlivé rány, poslouchal, jak se mechanismus uvnitř zbraně pohybuje. Zasunul zásobník a natáhl závěr napínací pákou.

Podíval se na pažbu, pak ještě jednou, než mu došlo, nač hledí. Někdo vyryl do dřeva srdíčko, sice ne větší než nehet na malíčku, ale Tank Bourne, který si dal s broušením a lakováním pažby takovou práci, by z toho určitě radost neměl. Milostný vzkaz? To musela udělat Aly v záchvatu sentimentality. Jestlipak je i políbila? Znal hodně vojáků, kteří prováděli dost podivné rituály, aby přivolali štěstí. Jeden jeho Vlk vždycky žvýkal před akcí odpornou

žvýkačku z borové mízy, jako by se ujišťoval, že dokud pohybuje čelistmi, je pořád naživu.

Valentin se pokusil uvolnit, ale tělo odmítlo spolupracovat. Vstal, rozhodl se, že obejde tábor, než úplně padne tma.

Kryté vozy vnitřního kruhu byly sraženy k sobě, ploché smyky přivázané pod vozy nebo před nimi, v mezerách stály maringotky. Zbylé ženy a děti se mlčky choulily kolem hlavního ohniště. Jocelyn Hendricksová četla v záři plamenů z dětské knížky známou pohádku o medvídkovi Pú. Prasátko právě naříkalo, jak se bojí potkat Slonisko, když Jocelyn vzhlédla a její pohled se setkal s Valentinovým.

„Rine, dál budeš číst ty, ano?“ požádala chlapce a podala mu knížku, než stačil odpovědět. Ve špičatých holínkách opatrně prošla mezi dětmi a připojila se k Valentinovi.

„Rodiče nechtěli, aby jejich děcka odjela. Rozhodli se, že jestli se má něco stát, ať se to stane všem. Bude to opravdu tak zlé?“

Někde na vozové hradbě začala hlídka pískat na indiánskou flétnu. Flétnista byl šikovný, Valentinovi to znělo, jako by hrály dva nástroje najednou. Složitá melodie uklidňovala.

„Děti nejsou vyděšené?“

Pokrčila rameny. „Malí vědí jenom to, že něco není v pořádku. Starší mají plno práce s předstíráním, jak jsou statečné, na nic se neptají, ale je jasné, že natahují uši. Neposlouchají pohádku ani flétnu – naslouchají zvukům za táborovou hradbou.“

„A vy předstíráte, že jste statečná, když jim čtete, a já předstírám, že jsem statečný, když tady pochoduju se zbraněmi.“

„To není předstírání. Přinejmenším pokud jde o vás.“

Valentin se zadíval na štíhlou dívku v obnošených šatech. Duvalierová byla nejstatečnější osoba, jakou kdy potkal, a přesto se přiznala k obavám. Proč by to nemohl připustit i on?

„Já se bojím pořád. Bojím se, že umřu, bojím se, že udělám něco hloupého, a umřou jiní. Bojím se, že ať udělám cokoli –“ Zarazil se, nechtěl žvanit z nervozity. Rozhodně ne před touto mladou ženou, s níž se teprve nedávno seznámil.

„Ať uděláte cokoli? Jak to mělo být dál?“

„Že to stejně nepomůže.“

Po lících jí přelétl ruměnec, když se postavila na špičky a rty se zlehka dotkla jeho tváře. „Když jste tady, cítím se bezpečněji. A

máme přece vozovou hradbu. To pomůže, ne?“ Pak odběhla k dětem, aby jí polibek náhodou nevrátil.

* * *

Vně vnitřního kruhu potkal Waldrona, rozmisťoval poslední jednoranné moždíře, aby měl kryté koryto potoka. Bitevní vozy byly přichystané, mohli je kdykoli srazit a zablokovat bránu.

„Hlídka na pahorku tvrdí, že mlha vůbec není tak hustá, nestoupá dokonce ani vzhůru po svahu. Zdálo se jim, že zahlédli pohyb na vrcholu Stake Ridge. Kde máš kamarádku?“

„Je tam u nich.“ Valentin ukázal zlověstnou hlavní samopalu do tmy.

Waldron uznale hvízdl. „Opravdu? V noci, jako je tahle, bys mě tam nedostal, zvlášť když se kolem plíží Rozparovači. Ty potvory vidí i skrz mlhu, že?“

„Mlha, tma, déšť – jim je to úplně jedno. Vnímají něco docela jiného.“

„Tělesné teplo? Jako starý snímací přístroj infračerveného záření?“

Valentin zavrtěl hlavou. „Ne, ale taky to vyzařují naše těla. Je to určitý druh energie. Právě to, čím se Rozparovači, lépe řečeno jejich pánové krmí. Taky dobytek to vytváří…“

„Blíží se jezdec!“ zvolal někdo na vozové hradbě. Táborová rozhledna byla v mlze k ničemu.

Vdova Hendricksová seskočila z hradby, kde rozmlouvala s muži na stráži, na ženu svého věku měla dobrou fyzickou kondici. Diákon postoupil vpřed, nasadil si úřední buřinku, ale vdova ho předběhla.

Valentin skoro očekával, že se z mlhy vynoří Tolkienův nazgúl, ale skutečně to byl jen unavený jezdec.

„Nestřílejte!“ zavolal muž, v jedné ruce držel otěže, druhou mával nad hlavou. „Jsem Deak Thomas z Přeškrtnuté sedmy, nesu vzkaz od vůdce značky Lawsona. Kde je vůdce značky Hendricks?“

„V hrobě, mládenče. Já jsem jeho žena. Zastávám jeho funkci. Pověz, co chceš říct.“

„Vůdce Lawson slyšel, že svoláváte jezdce, přijíždí osobně s pětadevadesáti muži na koních a se zbraněmi. Vyjeli jsme tak rychle, jak to jen šlo, a potřebujeme se najíst.“

„Sláva Všemohoucímu,“ zamumlal diákon a zvedl oči k nebi zahalenému mlhou.

„Vyřiď mu, že je vítán. Vyřiď mu, že dostane náhradu za pomoc, kterou poskytl našim poslům, a ještě něco navíc. Vyřiď mu, že jsem vděčná za jeho posilu a že ráda vidím, že neshody, které měl s mým mužem, jsou zapomenuty. Nastal čas urovnat vztahy, jestli se máme z tohohle dostat.“

Thomas přikývl, že všechno vyřídí. „Jsou nejvýš půlhodinku odtud. Museli jsme jet opatrně, než padla mlha, zahlídli jsme několik motostřelců. Nejspíš zapomněli, jak to s nimi dopadlo posledně.“

„Za pomoci vaší značky jim to připomeneme, Thomasi,“ ozval se Josh Hendricks, který přišel podpořit matku.

Thomas otočil koně a odjel zpět do mlhy, potom uslyšeli, jak jeho kůň přešel do klusu.

„Takovou dobrou zprávu jsme potřebovali. Skoro stovka!“ jásal Josh. „Museli úplně vylidnit tábor.“

Valentinovi se sevřel žaludek.

Něco tu nesedí. Něco mi na tom vůbec nesedí.

„Je to divné…“ řekla vdova Hendricksová hlasitě.

„Paní Hendricksová,“ začal Valentin a hledal správná slova. „Nerad to říkám, ale když jsem včera mluvil s panem Lawsonem, něco se mi na něm nezdálo. Když jsem se ptal na průzkumné letadlo, dost znejistěl. A taky přesně věděl, kde tábořite, jako by si to zjistil.“

Josh Hendricks ho přerušil: „Na tom není nic zvláštního. O co vám jde, cizinče? Copak vám nepomohl až k nám? Kdyby chtěl, mohl vás oba rovnou zabít, nebo předat *jim*, dokud jste byli v jeho táboře.“

„Okamžitě zmlkni, Joshi,“ okřikla ho matka, „nech toho muže hovořit. Mně se na tom taky jedna dvě věci nelíbí, ráda bych se dozvěděla, zda je to totéž.“

Valentin ztišil hlas, nechtěl v táboře zbytečně rozněcovat nepřátelství pro případ, že se mýlí. „Za prvé, zdá se, že v minulosti byly mezi vašimi značkami neshody. Nevím jaké, ale zlá krev dokáže lidi přimět k nerozumným činům, zvlášť když se rány ještě

nezhojily. A za druhé, povězte, je pan Lawson tím typem vůdce značky, který by opustil vozy i stádo, když jsou nablízku nepřátelé, a přispěchal na pomoc sousedům? Možná ano, pokud by měl jistotu, že se jeho majetku nikdo ani nedotkne.“

„Svatá pravda,“ souhlasil diákon.

„A za třetí, věděl toho spoustu o vašem táboře. Věděl, kde přesně jste, že máte slavnosti telení, ale nikdo ze Sedmy nemohl mluvit s někým od vás, jinak by přece věděl, že teď jste vůdcem vy. A konečně, jeho značka je taky na trase tažení z North Platte, a přestože byl vypálen tábor Trojúhelníků, jeho ne. Předpokládal bych, že Přeškrtnutá sedma je už celý den na útěku, aby si zachránili holý život.“

Josh Hendricks zavrtěl hlavou. „Táta říkával, že mi to pálí líp než ostatním. A já si myslím, mami, že tohle jsou prostě hlouposti.“

„Mlč už, Joshi.“

Chlapec ji ignoroval, mluvil dál se sebejistotou patnáctiletého. „Žádný kočovník by nikdy nepřeběhl na jejich stranu. Ani vůdce Lawson by nemohl být tak podlý. Jeho chlapi by ho pověsili, všichni přece nemůžou být špatní. Na to vsadím krk.“

Vdova Hendricksová se zadívala do mlhy. „Musím myslet na víc krků než jen na ten tvůj. Uvidíme. Tvou sázku přijímám, pokud nám tady náš nový přítel pomůže.“

* * *

O dvacet minut později vjeli Lawson a jeho jezdci do tábora mezerou v bráně zatarasené bitevními vozy. Dva stoly, obtížené jídlem a pitím, stály nedaleko brány na druhé straně potůčku, který protékal táborem. Mezi stoly vesele plápolal oheň, diákon si v jeho záři vychutnával láhev piva a Valentinův doutník.

Valentin sledoval, co se děje, ukrytý za maringotkou ve druhém kruhu uprostřed tábora. Kameny, bedny, sudy a písek nakupený pod vozy skrývaly jak jeho, tak dvě desítky pohotových střelců. Několik kroků před maringotkou stál Josh Hendricks, na zádech měl za opaskem zastrčený Valentinův revolver.

„Koukni, jak drží zbraně," zamumlal muž vedle Valentina, hleděl přes mířidla opakovačky. „Není mezi nimi jediný chlap, který by nebyl připravený ke střelbě. Myslíš, že nás podezírají?"

„Nepodezírají, ale mají to provést rychle," zašeptal Valentin. Srdce mu hlasitě bušilo v hrudi. Blížil se boj, cítil to v každém svalu.

Při pohledu na všechny ty zbraně v pohotovosti a zachmuřené muže v sedlech jako by se Josh Hendricks scvrkl, šaty na něm plandaly, když vykročil kupředu. Lawson se postavil ve třmenech a rozhlédl se po vozové hradbě, kde hlídkovalo několik Orlů. Muškou revolveru se poškrábal v hustém vousu.

„O-o-opravdu rádi vás vidíme, vůdce Lawsone," vykoktal Josh. Diákon se postavil vedle mládence, který pokračoval: „Máme nedostatek mužů na severní hradbě. Až se najíte, myslíte, že byste se mohli přesunout k hřebenu a odtamtud nás krýt?"

„Ty tady vydáváš rozkazy, chlapče?" Lawson hleděl přimhouřenýma očima na Joshe.

„Ne, moje matka. Je vůdkyní naší značky."

„Už není." Lawson namířil revolver rychle jako útočící chřestýš. Střelil Joshe Hendrickse dvakrát do prsou, hoch se pozpátku odpotácel a padl bezmála rovnou před Valentina.

Valentinovi střelci zvedli pušky, ještě než jezdci Přeškrtnuté sedmy obrátili koně k hradbě. Orli vypálili nepravidelnou salvu, následovala druhá, jakmile stačili znovu nabít. Stoly s jídlem a pitím se převrátily, zespodu vyskočili další muži jako čertíci z krabičky a stříleli z pušek na koně kolem sebe. Z hradby pálili muži na hlídce, jezdci padali ze sedel jako přezrálé hrušky a koně ržáli. Třem jezdcům Sedmy se podařilo projet bránou dřív, než ji bitevní vozy uzavřely, ale vtom se zablýsklo z otočných moždířů a kartáče je rozsekaly na krvavou kaši.

Diákon se připlazil mezi létajícími kulkami a dupajícími kopyty k Joshovi. Odtáhl ho za vozy a zůstal u něho.

Za necelou minutu bylo po všem. Brána byla zavřená, zbylí jezdci Přeškrtnuté sedmy odhodili zbraně a seskočili ze sedel. Někteří se pokusili zalézt pod vozy, ale zadrželi je muži, prve ukrytí pod stoly, kteří mezitím už procházeli dějištěm masakru, doráželi zraněné koně a pomáhali postřeleným lidem.

Valentin zvedl zbraň nad hlavu a zamával. Pak se i se svými odstřelovači vynořil zpoza vozu a šel k diákonovi a Joshovi.

„Jak je mu?“

„Lapá po dechu a je vyděšený. Vsadím se, že z něj bude až do konce života bohabojný muž.“ Diákon rozepjal Joshovi košili, pod níž měl Valentinovu neprůstřelnou vestu. Diákon vydloubl zploštělé střely a přehazoval si je z ruky do ruky jako horké kaštany.

Josh Hendricks se vyhrabal na nohy, sundal si vestu a vrátil ji Valentinovi. „Dlužím vám omluvu,“ řekl a masíroval si hrudník.

Valentin pohlédl na diákona. „Nebude na škodu, když si budou myslet, že to zákeřné přepadení vyšlo…“

Diákon se zamračil, potom se mu po tváři rozlil úsměv. „Dobrotivý Bože, jistě!“ Otočil se k vozové hradbě. „Občas vystřelte, jako by nás doráželi.“

Do noci prásklo několik výstřelů.

„Duchu! Duchu!“ uslyšel Valentin ženský hlas ze tmy.

Duvalierová.

Rozběhl se k bráně. Za ní stála jeho kamarádka Kočka, sotva viditelná v mlze, kterou stěží dokázala rozptýlit lucerna.

„Jsem tu jen na skok, slyšíš mě?“

„Tady jsem,“ řekl Valentin.

Mluvila tiše, ale Valentinovy uši snadno zachytily její slova. „Motostřelec a jeden přeběhlík z Přeškrtnuté sedmy číhali nějakých sto metrů odtud.“

„Co říká? Proč tak šeptá?“ vyzvídala hlídka na hradbě.

„Máme si s nimi dělat starosti?“ zeptal se Valentin.

„Ne, postarala jsem se o ně. Jestli chcete jejich zbraně, tak jeden leží hned za mnou a druhý v potoku. V jejich táboře jsem vyslechla, že čekají na signál. Hlavně si dávejte pozor na severní hradbu.“

„Proč?“

„Nemám tušení.“

„Zmiz odtud.“

„Tohle je dobrá noc na lov, Duchu. S Přeškrtnutou sedmou jsi měl nakonec pravdu. Klobouk dolů. A hodně štěstí.“ Zmizela v mlžné noci.

Waldron znovu nabíjel otočný moždíř. „Tak signál, jo?“

„Jo. Někdo mi bude muset odpovědět na pár otázek.“

Diákon kouřil zbytek doutníku, zatímco žena v pracovní haleně, jakou užívali k telení, zastavovala krvácení na noze vůdce

Přeškrtnuté sedmy. Lawson hleděl na postřílené jezdce, po tvářích mu proudily slzy, ať už je vyvolala bolest, nebo lítost.

„Jsi vážně zraněný, bratře," zamumlal diákon.

„Slíbili nám všechno možné," zpovídal se Lawson knězi, když se Valentin blížil. „Myslel jsem, že se stanu největším dobytkářem v historii Nebrasky a budu se prohánět po Dunách jako pán, jen když jim trochu vyjdu vstříc. Ale jakmile dorazili do našeho tábora, předvedli mi, kdo je tu pán. Ten zatracený generál vydával rozkazy na všechny strany, jednal s námi jako s méněcennými. Ale co jsem mohl dělat? Drží jako rukojmí všechny naše ženy a děti."

Valentin k nim přistoupil. Ošetřovatelka k němu vzhlédla a beznadějně zavrtěla hlavou. Půda pod Lawsonem černala krví.

„Sakra, ten tabák ale hezky voní," řekl Lawson zesláble. „Celé měsíce jsem si pořádně nezakouřil."

„Klidně mu ho dejte, diákone," řekl Valentin.

„Díky." Lawson se zašklebil bolestí. Pořádně zabafal z doutníku a zavřel oči.

Valentin se lekl, že už zemřel, ale vtom Lawson zase zvedl víčka.

„Hele, ty jsi jeden z těch dvou, kterým jsme dali koně, jak jste se snažili ostatní varovat. Zrovna na vás dva se mě důkladně vyptávali. Napovídal jsem jim hromadu nesmyslů."

Valentin zašeptal něco diákonovi do ucha, ten přikývl.

„Lawsone, uchop bibli. Tato svatá kniha je jediná útěcha, kterou pro tebe mám. Na tomto světě ti už mnoho času nezbývá, měl bys začít myslet na ten příští, bratře. Můžeš nám pomoct, když nám povíš, co jste měli udělat, jakmile obsadíte tábor."

Lawson namáhavě dýchal. „Ovšem. V kapse. Signální pistole. Měl jsem vypálit světlici…, až tábor zabereme."

Valentin mu odebral pistoli s tlustou hlavní. Občas se z hradeb ještě ozývaly výstřely.

„Moji lidi… slitujte se nad nimi… zranění… nemůžou…" Lawson omdlel.

Diákon mu zkoušel nahmatat pulz. „Ještě žije, ale dlouho to trvat nebude. Bůh ti odpusť, vůdce Lawsone." Vytáhl mu z prstů bibli a začal se modlit.

Lawson zachroptěl. Valentin čekal, až modlitba skončí. Když si diákon zase nasadil buřinku, Valentin podal Lawsonův revolver

Joshovi. „Vezmi si ho na památku.“ Otočil se zpět ke knězi: „Teď potřebujeme Waldrona.“

Vdova Hendricksová hleděla na zabité lidi a koně, vrtěla hlavou a přihlazovala si vlasy, když muži začali odtahovat mršiny a rovnat mrtvoly do řady. Valentin ani nepotřeboval svůj nos Vlka, aby poznal, že je z ní cítit střelný prach.

„Paní Hendricksová,“ oslovil ji Valentin, „můžeme to obrátit v náš prospěch. Jakmile by zabrali tábor, měli vypálit světlici. Když ji vystřelíme, přijdou generálovi vojáci. Nepochybně budou opatrní, ale přesto se musejí přiblížit natolik, aby se přesvědčili na vlastní očí. Kdybychom na ně v tu chvíli zaútočili Waldronovými jednorázovými zázraky, snížíme jejich převahu.“

Diákon přivedl Waldrona. Všichni čtyři rychle ukuchtili plán, pak ho vysvětlili předákům, kteří ho předali ostatním Orlům. Vypálí světlici a otevřou brány. Až Zalomený kříž nebo motostřelci, nebo kdo to vlastně je, přijedou blíž, vystřelí ze všech Waldronových moždířů.

Valentin popsal hlavní cíle: „Vysocí humanoidi, buď v neprůstřelných vestách, nebo v těžkých kutnách. Budou mít nebezpečné zbraně, samopaly se zakřivenými zásobníky. Neplýtvejte dělostřeleckými náboji na motostřelce, pokud přijedou, snažte se dostat hlavně Rozparovače.“

Vdova Hendricksová vlastnoručně vystřelila signální raketu. Propálila mlhou oblouk a zalila tábor rudým světlem. Když klesala, zanechávala na obloze dráhu jako nějaký nebeský červotoč.

„Nezapomeňte jásat, až se budou blížit,“ doporučil Valentin mužům, kteří stáli u brány nebo po obou stranách na bitevních vozech.

Všechna otočná děla, která Waldron dokázal nabít, rozestavili kolem brány, moždíře na dřevěných podstavcích ukryli za mrtvoly koní a před vozovou hradbu. Když vystřelí, vyletí krupobití železného šrotu a kuliček. Valentin přidřepl do studeného potoka a čekal.

Uslyšel auto, nocí se nesl rachot a kašlání velkého naftového motoru.

„Co to sakra je?“ ozval se z hradby muž, který zíral do mlhy.

„Vítejte je, až vám prasknou plíce!“ zavolal na obránce Valentin.

„Tak se leť podívat na toho Goliáše," zabručel diákon ukrytý za koňskou mršinou. Konec doutníku žhnul u doutnáku moždíře.

„Nechte je přiblížit, nechte je přiblížit!" volal Valentin do sílícího hluku motorů. „Motostřelci jedou za tím autem." Zavřel oči.

Klid.

Stáhl se do středu.

Představil si své vědomí jako velkou modrou kouli přes celý obzor, zhluboka dýchal, zmenšoval ji a zmenšoval, nadechoval se a vydechoval z místa uprostřed hrudního koše. Cítil, jak se mu zpomaluje srdeční tep, cítil, jak se zpomaluje celý svět. Lidé kolem náhle vypadali jako loutky, jako figurky, které viděl ve výkladní skříni v Chicagu, jak se točí dokolečka dokola. Když jeho mysl ztichla a otevřela se, ucítil přítomnost Rozparovačů. Byla jich spousta a byli strašlivě blízko. A blížili se, zosobněná smrt k němu klouzala mlhou.

První pohled na obrněné vozidlo Zalomeného kříže, jak se řítí přímo na něj půlnoční mlhou, ho zmrazil na místě. Pásový buldozer s pancéřovou plotnou na radlici táhl cisternu, kterou řezacím hořákem rozřízli a zase svařili, a udělali z ní pojízdnou pevnost. Z cisterny trčely na všechny strany hlavně kulometů a útočných pušek, kabinu buldozeru kryly pancéřové žaluzie.

Za cisternou přicházeli ve dvou řadách Rozparovači Zalomeného kříže. Připomínali spíš hmyz než lidi, měli na sobě těžké brnění a na hlavách přilby se sklopeným hledím, na bocích a zátylku prodloužené, jako kdysi mívali samurajové. Váleční Rozparovači měli v rukou samopaly a na zádech na popruzích roury s hlavicemi jako kopací míč.

Orli je vítali, někteří skoro hystericky, jiní nejistě. Několik lidí couvlo, chystali se zmizet při prvním výstřelu do úkrytu.

Valentin se plazil potokem a zalehl do vymleté prohlubně, když se mu převalil nad hlavou obrněný buldozer, mohutné pásy se snadno přehouply přes koryto.

Do toho, Waldrone. Teď!

Když noc prořízlo hvízdnutí, účinek byl okamžitý. Otočné moždíře vypálily tak rychle po sobě, že to zaznělo jako jedno souvislé zahřmění. Rámus a tlaková vlna se přelily přes Valentina. Pod jedoucí cisternou zahlédl, jak se obrněné postavy svalily;

některé už nevstaly. Ostatní útočníci jako by výbuchy ani necítili, záblesky samopalů zářily do noci jako kytice žlutých květin.

Valentina ohlušily rány z moždířů a střelba, plazil se pod cisternou. Zezadu přibíhal Rozparovač, hledal za tankovým vozem úkryt před křížovou palbou z vozové hradby.

Valentin vyskočil, zbraň u ramene. Rozparovač se zastavil a jenom zíral, nejspíš překvapený, kde se tam střelec zničehonic vzal. Než zvedl zbraň, zasáhla ho dávka z Valentinova PPD-40 skrze štít hledí do obličeje.

Z obrněné cisterny začaly z obou stran pálit kulomety do bojových vozů. Orli padali a vrhali se do úkrytů.

Valentin se otočil k zadku obrněného vozidla. Dvěma skoky je dohonil, odrazil se a letěl vzduchem tři metry vysoko, jako by skákal s neviditelnou tyčí. Přistál na lávce nahoře na cisterně. Kulatý poklop na dómu kotle byl pevně zavřený. Na oblé boční stěně objevil větrák, zvenčí zakrytý pletivem na ochranu před granáty.

Montéři renegátů netuší, jak vypadá dobře odvedená práce. Vždycky jde hlavně o to, aby to bylo rychlé a levné.

Valentin přidřepl k větráku, ignoroval kulky, které hvízdaly kolem. Balancoval na špičkách nohou, skrčil se, chytil pletivo, zatáhl a utrhl je. Potom vykopl plastové lopatky větráku.

Přitiskl si samopal na prsa a skočil dovnitř.

Pouze jeden voják měl vůbec čas na udivený pohled, když se mezi nimi objevil vetřelec jako zhmotněný z mlhy, než Valentin pokropil ze samopalu přední polovinu kotle. PPD-40 hřměl v uzavřeném prostoru, kulometčíci padali jako podťatí.

Vtom za sebou Valentin vycítil pohyb – sehnul se, střela z pistole se odrazila od kovové stěny, kde měl ještě před okamžikem hlavu. Stiskl spoušť, dávka odhodila vojáka na roštovou podlahu. Druhou dávkou skosil dalšího zadního střelce, který se potýkal se zásobníkem útočné pušky.

Uvnitř kotle leželo osm mrtvých nebo umírajících vojáků. Valentin se vydal k předním střílnám a cestou střelil do hlavy vojáka, který se ještě hýbal. Cisterna zabočila, natáčela se smrtonosným bokem proti hlavní bráně. Řidič buldozeru dosud neměl potuchy, jaký masakr se vzadu odehrál.

Valentin sundal z podstavce kulomet namířený na vozovou hradbu, nábojový pás byl jen zpola plný. Usoudil, že to stačí, a

vylezl po žebříku ke střílně v přední části kotle, odkud měl dobrý výhled na kabinu buldozeru. Řidič a spolujezdec si vyměňovali střely s Orly na hradbě, mezi Valentinem a oběma muži v kabině bylo jen pletivo a celtovina. Pevně si zapřel zbraň a stiskl spoušť, kulomet zarachotil na nic netušící motostřelce. Záblesky z hlavně ho málem oslepily. Když odtáhl prst ze spouště a zase viděl, řidič a spolujezdec byli mrtví a kabina děravá jako řešeto.

Vrátil se k druhému kulometu. Střílna byla vyříznutá v kovovém boku, zbraň stála na trojnožce za dalším neprůstřelným štítem. Střílnou zahlédl trojici Rozparovačů. Podařilo se jim prorazit bránou a teď pálili kolem sebe, zatímco jim kulky bušily do neprůstřelného brnění. Zdáli se nezranitelní. Vtom mezi nimi vybuchl granát, jeden Rozparovač klesl na kolena. Vzápětí však vstal a pokračoval ve střelbě.

Valentin vypálil z kulometu dlouhou dávku, trojnožka mu usnadnila míření. Zbraň chrlila střely, ale jen se trochu chvěla, prázdné nábojnice v ohlušujícím rachotu sotva slyšitelně cinkaly jako zvonečky, když propadávaly roštem na dno cisterny, kde zůstanou ležet a budou později posbírány.

První Rozparovač šel k zemi, rozstřílený na dvě půlky kulometem. Hlava druhého zmizela, když se otočil za prvním, a třetího, který se po zásahu granátem snažil odplazit, srazila další dávka. Valentin do nich musel vypálit sto střel – krátké dávky prokládané bezmyšlenkovitými nadávkami –, než konečně zůstali bez hnutí ležet.

Vzpamatuj se. Používej také mozek, stejně jako zbraň.

Valentin se snažil vymanit ze zběsilosti, která mu přiváděla krev do varu. Sestřelil z hradby dva útočníky Zalomeného kříže. Další dvojice však skočila do bitevního vozu Orlů. První Rozparovač jediným švihnutím srazil obránci hlavu; druhý vypálil ze zbraně, která vypadala jako roura s míčem na konci. Raketa vyletěla, zasyčela a zajiskřila, hlavice vybuchla pod jiným bitevním vozem, vyhodila do vzduchu lidi i trosky.

Valentin vyprázdnil do Rozparovačů nábojový pás, jednoho dostal – rozsekal mu střed těla na kaši politou černým sirupem. Druhého srazil z hradby – Zakuklenec přeletěl vozy a dopadl do zákopu bez ruky a nohy.

Valentin vmžiku vytáhl nový nábojový pás ze skříňky vedle kulometu a odklopil závěr. Než stačil nabít první náboj, vyřítil se

ze tmy útočník Zalomeného kříže. Během dvou vteřin překonal vzdálenost k cisterně a skočil.

Valentin tasil meč, a než se Rozparovač dostal skrze horní poklop, byl už připravený.

Netvor se vrhl dovnitř hlavou napřed.

Prvním švihnutím usekl Valentin útočníkovi paži v lokti a otočil se, aby mu s rozmachem uťal hlavu. Kdyby na něj netvor skočil okamžitě, mohl s ním ihned skoncovat. Jenomže ten, kdo Rozparovače řídil, se rozhodl, že použije zbraň.

Než útočník přistál, udělal přemet, aby dopadl na nohy, a teprve pak zvedl samopal, čímž poskytl Valentinovi potřebný čas. Valentin se odkutálel pod dávkou střel dopředu, zleva doprava rozsekl netvorovi břicho v mezeře nad brněním kryjícím slabiny, pak švihl mečem zpátky doleva a zabodl ho Zakuklenci do podpaží.

Rozparovač se otočil, čímž vytrhl Valentinovi meč z ruky jako když zraněný býk prchá se zapíchnutou banderilou. Stačil se odpotácet o jediný krok, než Valentin tasil parang a plynulým pohybem mu ho vrazil do zátylku. Tělo udělalo ještě jeden krok i s přerušenou míchou, padlo na rošt a mřížovinu pokryla térovitá tekutina.

Orli na vozové hradbě a netvoři před bránou si stále vyměňovali střely. Valentin slyšel silnou palbu ze svahu nad severním koncem tábora; nikoli štěkání samopalů, ale soustředěnou střelbu pušek. Občas zazněl silnější výbuch, když vypálil některý z otočných moždířů, další a ostřejší exploze už rozpoznal jako výbušné hlavice na raketový pohon.

Končetiny měl jako z gumy a uši zalehlé, když zasouval do PPD-40 nový zásobník. Otřepal se, aby se vzpamatoval, v kříži ho bolelo ze zvýšené produkce adrenalinu. Namířil kulomet k mezeře v bráně, ale mezitím ustaly dokonce už i záblesky ze samopalů Zalomeného kříže. Palba kolem tábora utichla, ozývalo se pouze sténání raněných, volání o pomoc nebo bolestný nářek.

Nezbyl nikdo, koho by mohl zabít.

Opřel se o zbraň, vnímal pouze pach korditu a horkého kovu. Čekal, až někdo rozhodne, co dál.

* * *

Když Rozparovači Zalomeného kříže ustoupili, začala uzavírací palba, příval minometných granátů trhal lidi, zvířata a vozy na kusy. Valentin nikdy nic podobného nezažil. Přestože všechny granáty explodovaly kolem vozů, připadalo mu, že každý míří na něj.

O třicet minut později minometná palba náhle ustala. Pak začali Orli uklízet.

* * *

„Jestli tohle je vítězství, strašně nerad bych viděl, jak vypadá porážka.“ Předák Danvers hleděl na čoudící trosky tábora, zatímco se úsvit prodíral mlhou.

Valentin se k němu připojil, aby obhlédl situaci, a požádal ho, ať vyřídí jezdcům, že mají hledat „hromádku ze čtyř kusů“, pod kterou měl být vzkaz Duvalierové.

Mrtví Orli leželi v dlouhé řadě, těla přikrytá houněmi, zpod nichž trčely nohy, přinejmenším těm, kterým zbyly. Ležel mezi nimi i technik Waldron, Rozparovač ho zabil, zrovna když nabíjel moždíř.

Čekali na východ slunce a organizovali zbývající obránce. Danvers vyprávěl Valentinovi o úspěchu jezdců na pahorku nad severní hradbou. Při ústupu Zalomeného kříže odhalili na hřebenu nad táborem rozptýlené hmyzí Obrněné, kterým říkali hrobaři.

„Hrobaře zvládneme. Vyskytují se většinou v Jižní Dakotě, v neobydlené prérii a neúrodné krajině,“ vysvětloval Danvers. „Vypadají jako obrovité stinky, popadnou tě předními kusadly a vrazí do tebe jedový osten. Když máš štěstí, umřeš, když ne, ochrneš. Tak nebo tak, hodí tě do díry s hromadou vajíček.“

„Jaké mají slabiny?“ zeptal se Valentin bezděky, pozoroval doširoka roztaženou řadu jezdců, kteří pročesávali území kolem tábora.

„Jsou naprosto hloupí, vůbec se nedovedou zorganizovat, jenom útočí, kdykoli zpozorují pohyb. Kdyby se dostali k vozové hradbě, mohli by nám pochopitelně způsobit problémy, hrabou jako čerti. Jakmile by vlezli do zákopu, prohrabali by se pískem až do tábora. To by nebylo příjemné. Moji chlapi se je snaží postřílet. Jenomže

vychází slunce, hrobaři před ním zalezou. To by nám ještě tak scházelo, mít tady jejich hnízda.“

Valentina zajímal Zalomený kříž, nikoli nový druh Obrněných. Duvalierovou nikdo neviděl, ani se nepodařilo objevit její vzkaz.

Vyhledal diákona, který se věnoval zraněným a přípravám na smuteční obřad.

„Nemůžu najít paní Hendricksovou, diákone, tak jsem si myslel, že se rozloučím aspoň s vámi. Vyřiďte jí, že jsem jel dál.“

„Zdrž se chvíli, bratře, potřebuješ si odpočinout, jako my všichni. Sestra Hendricksová je na obhlídce s jezdci. Alespoň se dozvíš, co viděli. Nemá smysl, abys tak zbrkle odjel. Krom toho jsme dosud nenašli hromádku se zprávou od tvé kamarádky. Nechceš aspoň počkat, než ji budeme moct řádně pohřbít?“

„Jsem přesvědčený, že žije, diákone.“

„Hle, vůdkyně značky je zde. Promluv si o tom s ní.“

Vdova Hendricksová vjela do trosek tábora, vyčerpání a všechny ztráty nesla se stále stejnou vyrovnaností, s níž řídila kmen. Jeden muž jí pomohl sesednout z koně.

„Díky, Brente,“ řekla.

Valentin a ostatní k ní přistoupili, zvědaví na novinky.

„Nepřátelé jsou pryč, jejich ležení je prázdné,“ oznámila. „Zatím jsme ale nenašli nikoho z pohřešovaných, pouze Petera a Judith Reillyovy. Odtáhli je mezi stromy a zastřelili. To by mělo uspokojit vaši zvědavost.“

Většina lidí se obrátila k odchodu, vdova Hendricksová si chtěla promluvit s Valentinem. „Po Alici jsme nenašli ani stopy, mládenče, ale ani její tělo.“

„V bezprostřední budoucnosti si nemusíte se Zalomeným křížem dělat starosti, paní Hendricksová. Po tomhle budou potřebovat čas, aby se seskupili. Takže bych rád jel dál. Možná se mi podaří sledovat je do jejich brlohu, kam patrně ustupují.“

„Přežili jsme různé katastrofy, přežijeme zase. U nás budeš vždy vítán, Davide. Viděla jsem, jak sis poradil s tou pojízdnou pevností.“ Zahleděla se na potlučenou cisternu, odkud už vynesli všechny zbraně. Kulomety teď byly ve zkušených rukou Orlů. „Nevyrostla jsem tady – narodila jsem se ve svobodné državě u Wind River v západním Wyomingu. Jednu dobu jsem jezdila jako kurýr, než jsem potkala manžela, který dělal Orlům zvěda, když hnali dobytek. Poznám Lovce, vím, co dovedou. Tenkrát v těch

dobách jsem používala uši a nos stejně jako oči. Určitě víš, jak to myslím.“

Otočila se k synovi: „Joshi, náš přítel potřebuje dobrého koně. Musí odjet. Přidej pár pytlíků obroku pro koně a něco pro něho, aby se udržel v sedle. Budeš tak hodný?“

„Ano, vůdkyně značky,“ vyhrkl Josh svižně, vzdor bolesti a únavě v očích. Během jediné noci se změnil ze vzpurného adolescenta na zodpovědného jezdce.

Danvers dodal: „Chvíli to potrvá, koně se při minometné palbě splašili, ještě se nám je nepodařilo pochytat.“

Vdova Hendricksová se usmívala, hleděla za odcházejícím synem. „Myslím, že nepřítel ustoupil na jih.“ Její růžolící tvář náhle vypadala tvrdě. „Pořádně jsme jim naklepali. V jejich ležení jsme našli dva spálené náklaďáky a muniční vůz, zřejmě vybuchl. Zdá se, že se tam Zrzavá Alice dostala, když měli plné ruce práce s námi. Jenom doufám, že nevyletěla do vzduchu zároveň s municí.“

„Slíbila, že mi nechá vzkaz, když to půjde. Neviděli jste nějaké značky, hromádky kamení či klacků?“

„Ne, ale v tom ležení byl náramný nepořádek. Když si Alice usmyslí, dokáže nadělat pořádný zmatek.“

„To si pište,“ souhlasil Valentin. „Teď ji potřebuju najít.“

„Byl jsi vzhůru celou noc. Jet přes Duny, když tam pořád bůhvíco krvácí a je to náramně vzteklé, není zdravé pro někoho, kdo napůl spí. Potřebuješ přinejmenším dvě teplá jídla a mezi nimi spánek, než ti dovolím vyjet z brány.“

Valentin otevřel ústa, ale když si vdova Hendricksová zapřela ruce v bok, zase je zavřel. Jenom trhla bradou k maringotce stejně autoritativně jako soudkyně Chalmersová, když si namísto úderu kladívkem odkašlala.

Valentin zamířil k maringotce, vděčný, že se mohl podvolit jejímu moudrému příkazu. Na schůdcích seděla Jocelyn Hendricksová s hrnkem v rukou, kromě kávy ucítil slabou vůni whisky.

„Máš tam snídani,“ řekla. Pod očima měla kruhy. „Tolik mrtvých. Je to… divné, vařit kafe a chystat jídlo, když tady leží řady mrtvol. Mám pocit, že by se všechno mělo na chvíli zastavit, ale krávy potřebují podojit.“

Vstala, otevřela Valentinovi dveře. Dovlekl se dovnitř a usedl ke stolku. Žemle a kus koláče ležely vedle džbánku mléka.

„Nedokázala jsem se dotknout jídla, natož vařit.“ Mladá žena otevřela okénko.

„Tak hladový zase nejsem.“ Valentin si nalil trochu mléka, dosud teplého, a napil se. Bohatá chuť v něm něco spustila, zvedl sklenici a celou ji vypil. Co mu nesteklo do hrdla, crčelo po bradě. Postavil sklenici a zavrtěl hlavou.

Hleděla na něj, kousala se do rtu. Valentina obestřela mlha, bezmála jako v noci, nedokázal pokračovat v konverzaci.

„Byla bitva zlá?“ zeptala se konečně.

„Ne. Vyhráli jste.“

Posunula se k němu a utěrkou mu utřela bradu. „Všude máš… krev, nebo co to je. Asi z toho, jak jsi byl v té cisterně. Už se z toho stala hotová báchorka – prý na tebe Rozparovač skočil jako jelen, v podstatě prý letěl… Svlíkni se, vyperu ti šaty, než se vyspíš, tak uschnou.“

Vstal, klidně žvýkal, vnímal její pohyby, chuť jídla a malou maringotku, ale nedokázal ty informace dál zpracovávat. Začal se svlékat. Jocelyn zrudla a vyběhla ven. Podal jí balík šatů okýnkem.

„Díky, slečno Hendricksová,“ řekl.

„Pro tebe Jocelyn.“

* * *

Když se probudil, seděla na stoličce a natírala mu boty lojem. Buď se cítil v táboře Orlů zcela v bezpečí, nebo se dovnitř vplížila v nejhlubší fázi jeho spánku, vůbec nevěděl, kdy se do maringotky vrátila.

„Odjíždíš?“ zeptala se, podala mu vypraný oděv.

„Už brzo.“ Posadil se, zabalený v přikrývce, mrkal, aby se rychle probudil.

„Abys našel svou ženu?“

„Mou ženu? Vlastně je moje instruktorka. Nejspíš na ni spoléhám víc než někteří muži na své manželky.“

„Vím, že mi do toho nic není, ale ty a ona…?“ Odmlčela se, sklonila hlavu a stydlivě na něj pohlédla zpod řas.

„Ne, jenom o tom občas šprýmujeme. Možná za jiných okolností bych k tomu přistupoval jinak.“

„Měla jsem přítele. Hnal dobytek do Denveru, už se nevrátil. Je to víc než rok. Nejspíš chtěl poznat město. Doufala jsem, že pošle dopis nebo aspoň vzkaz, ale nikdy mi nic nevysvětlil.“

„To je mi líto.“

„Uměl ve mně vyvolat takový pocit… tepla a bezpečí. Dnes v noci, když jsme spolu mluvili, měla jsem zase stejný pocit. Chtělo se mi políbit tě.“

Valentin ucítil, jak v něm zápasí touha se soucitem. Byla přitažlivá, jenomže on za pár minut odjede. „Jocelyn, vsadím se, že každý mladý muž vaší značky skočí do ohně, jen aby tě mohl políbit. Jsem na odchodu.“

„Naši mládenci nejsou k zahození. Ale znám je celý život. Ty starší odrazuje skutečnost, že jsem dcera vůdkyně značky. A mladší jsou jenom… kluci v mužských kalhotách, jestli víš, jak to myslím. Ty jsi takový vážný.“

Valentinovi ten výraz připadal zvláštní. Možná byl výstižný.

Postavila jeho boty na podlahu, posadila se na pelest. „Myslím na tebe od chvíle, cos přijel a já ti podala jídlo. Nejspíš mě považuješ jenom za hloupou holku odkudsi ze Zapadákova. Nehledám muže na trvalý vztah. Naopak, protože odjedeš, je to pro mě lepší – můžu se tomu poddat, aniž bych si musela lámat hlavu, co bude dál. Chápeš?“

Rozvázala si šátek, roztřásla husté kaštanové vlasy. Přitiskla mu dlaň na prsa, srdce mu bušilo v hrudním koši, jako by se jí toužilo dotknout. Naklonil se k ní, padli si do náruče, díky touze bylo jejich objetí přirozené a samozřejmé. A pro Valentina bylo ještě lepší, že bylo zcela bezprostřední. Pohlavní pud, jenž se vytratil během měsíců, kdy se nedotkl ženy, se v něm vzedmul, zaplavil ho jako povodeň, která se opřela do hráze – vmžiku všechny zábrany padly. Vzal do rukou její husté vlasy vonící šalvěji a políbil ji.

„Davide, *kdo* vlastně jsi? Cítím se… jako ve výhni,“ lapala po dechu, když ústy zkoumal její hrdlo a vlahé tělo rukou.

Pomohl jí sundat šaty. Přikrývka z něho už beztak spadla, nahý a vzrušený se k ní pevně přitiskl.

Položil ji na prostěradlo, oddala se mu. Rukama mu svírala záda, přitáhla si ho, když do ní vnikl. Jako by se kolem něj rozplývala, vděčně přijímala, co jí dával, ale to, co dávala ona jemu, bylo ještě sladší. Zapomnění. Neboť v těchto minutách neexistovala žádná bitva, žádný lov, žádná odpovědnost ani obavy,

pouze rozechvělá žena v jeho náručí. Jejich milování byly polibky, něha, teplo, touha a pohyb, nezbylo nic z uplynulé noci, ani ze zítřka, pak přišlo vyvrcholení jako blesk ve tmě divokého prostoru, který byl jeho životem, výbuch, po němž zůstal ještě hladovější po ní a po zapomnění, které mu její tělo přinášelo.

* * *

Valentin odklusal z tábora Orlích křídel na statném hnědákovi. Připadalo mu, že sedí na pohyblivé věži, kůň měřil v kohoutku sto osmdesát centimetrů a zadek měl jako lodní záď. Orli se seběhli u brány, aby ho vyprovodili. Cítil se tím poctěn, ale zrudl, když mu Jocelyn zamávala. Odjížděl a stále viděl její ruku, cítil se provinile.

Jedinou upomínkou na bitvu byla kovová přilba s kevlarovým štítem a zátylníkem z uhlíkových vláken. Společně s obnošenou neprůstřelnou vestou mu pomůže v přestrojení, bude-li se muset znovu vydávat za motostřelce. Ať ji předtím nosil kdokoli, investoval do korkové podložky, popruhů a khaki potahu, který chránil proti slunci, což poskytovalo úžasný pocit chládku.

Jel do ležení Zalomeného kříže. Našel je v závětří nízkého kopce, jižně od velkého hřebene přes celý obzor, pod nímž tábořili Orli.

Dva jezdci prohledávali trosky, sbírali prázdné nábojnice a kusy železa, i když vypadalo k nepotřebě, a nakládali je na vůz. Valentin k nim zamířil.

„Je tu ten chlap se samopalem," zvolal jeden jezdec a kývl mu. „Hej, doslechli jsme se, že hledáš hromádku ze čtyř kusů. Něco jsme našli – pokud tihle chlapi nemají hodně divný způsob, jak nakládat s padlými. Běž se podívat za Samem." Ukázal kamsi na rozježděnou cestu napříč krajinou.

Valentin zamířil k jezdci, který na něj mával, a našel čtyři hlavy Rozparovačů postavené jako dělové koule vedle houfnice v historické pevnosti. Masařky se už slétly, místy již larvy obnažily černé kosti.

Valentin si přikryl nos a ústa, špičkou boty hromádku rozkopl. Pod děsivým označením ležel složený list papíru. Zvedl ho, poznal písmo Duvalierové.

Duchu,

vyrážím na jih k Platte. V ležení jsem odposlechla, že další kontingent je v Broken Boutu. Jdi přímo na jih k dálnici, potom po ní na východ. Nebo si to najdi na mapě. Jestli odtamtud mezitím odtáhli, sejdeme se jižně od Omahy, jak jsme se dohodli. Vyslechla jsem, že tam je jejich generál a velitelství. Říkají tomu „Jeskyně" nebo tak nějak.

Nedej se tou hromádkou moc ohromit. Byli zranění, jenom jsem je dorazila, když se pokoušeli dostat zpátky do ležení.

Mlha

Valentin vzkaz složil a zastrčil do pouzdra k mapě. Vrátil se ke koni, který hledal v dlouhé suché trávě něco zeleného.

„Takže Broken Bow."

* * *

Té noci tábořil nedaleko křižovatky na staré dálnici, v bývalém nebraském státním lese.

Neúnavný kůň urazil za den bezmála sto kilometrů. Valentina taková vzdálenost uváděla v úžas. Během prvního roku, když sloužil u pracovního vojska ve Svobodném teritoriu, ho ozarští koňáci naučili dávat přednost pracovitým mustangům, americkým jezdeckým koním, cimmaronům jihoamerického plemene palomino a vytrvalým poníkům; tvrdili, že velcí teplokrevníci nemají výdrž. Svižný běh hnědáka, jemuž pod kopyty pádily kilometry, prokázal, že se ozarští koňáci mýlili.

Odpoledne zahlédl na severovýchodě několik stužek kouře, ale usoudil, že ať se tam stalo cokoli, do setmění bude po všem. Netoužil obhlížet další hrůzy bitevního pole ani riskovat, že ho zpozoruje nepřátelský opozdilec. Na staré vozovce i vedle ní viděl čerstvé stopy pneumatik, ale červenobílé letadélko, které zatím vzlétalo den co den, zůstávalo na zemi. Jeho jedinými společníky bylo několik bázlivých kojotů a pár dravců vysoko na obloze.

Připadal si osamělý. Chybělo mu popichování a sarkastické poznámky Duvalierové a pach ženského potu u táboráku. Oheň nerozdělal, v okolí mohl být kdokoli, proto také obnovil starý zvyk

Vlků změnit o půlnoci tábořiště. Počkal, až se měsíc skryje za mraky, zvedl přikrývku, tlumok a sedlové brašny.

Zrovna nasazoval hnědákovi kovbojské sedlo a připravoval se na přesun na jiné tábořiště, když se kůň jankovitě vzepjal. Valentin se ho snažil uklidnit, hladil ho po čele, chlácholivě mlaskal, ale hřebec se nemínil upokojit a pozpátku uskakoval. Zneklidněný Valentin se otočil, aby zjistil, před čím hnědák couvá. Opodál se vydouval travnatý pahrbek, zachytil vlhký puch hniloby, jako když po dešti nasákne ztrouchnivělé dřevo vodou.

Naprosto s koněm souhlasil. Vyhoupl se do sedla. Hnědák se otočil, ale nikoli sedlo, Valentin ho položil zvířeti na hřbet, zapomněl však přitáhnout řemen. Zkoušel stisknout koně koleny, jenomže sedlo sklouzlo i s jezdcem.

Vyskočil na nohy a tasil meč. Pod nohama se mu pohnula zem, uskočil. Cosi zaútočilo na sedlo a brašny, až vystříkla hlína. Uběhl několik kroků ke staré dálnici, toužil mít pod nohama asfalt, jakkoli děravý, v půdě se mohlo skrývat nebezpečí.

Mezi stromy u krajnice zapraštělo křoví. Vyvalil se balvan, koulel se ze svahu. Valentin uskočil stranou, aby mu uhnul z cesty, ale balvan náhle změnil směr a zamířil přímo k němu, což prozrazovalo úmysl.

Sehnul se, balvan ho přeskočil. Koutkem oka zachytil pohyb z jiného směru. Živý koberec svalů se mu vrhl na nohy. Cosi mu vstříklo do lýtka tekutý oheň. Otočil meč v ruce a vrážel ho do podivného tvora jako šídlo, bodal doprava a doleva, hledal důležitý orgán. Zalapal po dechu, náhle mu meč i s propíchnutým hrobařem připadali vzdálení, jako kdyby se podíval do dalekohledu z opačné strany.

Když ho opouštělo vědomí, neměl pocit smíření, nepromítl se mu před očima bleskově život…, jen zmateně uvažoval *co to sakra je?* A potom se propadl do tmy.

* * *

Štěně mladší sestřičky Pat mu strašně rádo okusovalo prsty na nohou. Sedělo Valentinovi na nártu a ostrými mléčnými zoubky mu hryzalo palec. David ležel na dvorku a pištěl, jak nesnesitelně to lechtalo. Pat mu seděla na prsou a její mazlíček mu žužlal nohu.

Pak se mu sestra zakousla pod koleno druhé nohy. Ucítil, jak mu z lýtka trhá měkké maso. „Au, Pat, nechej toho!“ Potom mu někdo přitiskl na obličej polštář, musel bojovat o dech.

Měl v ústech hlínu, ale nemohl ji vyplivnout. Jazyk měl vyschlý a scvrklý jako vysušenou ropuchu. Ležel ve tmě, všechny svaly měl ztuhlé. Pokusil se zatřást hlavou, pohnout rukou, ale tělo nereagovalo. Cosi ho tlačilo do hrudi. Bylo snazší ponořit se zpátky do spánku. *Jestli usneš, umřeš,* varoval ho tichý hlásek, proto se snažil zůstat vzhůru, přervat pouta, která mu znemožňovala pohyb, ale nešlo to. Znovu omdlel.

Pat se mu sklonila k tváři, byla silnější, než odpovídalo jejímu věku, a snažila se mu vrazit do úst skleněnou trubičku. Použil poslední zbytek vůle, aby udržel čelisti zaťaté.

„Davide! Davide!“ volala matka od zadních dveří.

„Mami?“ křikl. „Pat se mě snaží –“

Ucítil v ústech cosi tvrdého a v hrdle ho zaštípala palčivá tekutina. Nemohl dýchat nosem, tak ji polkl.

„Davide!“ zapřísahala ho Jocelyn. „Davide, jsem tady, už je to v pořádku. Larvy jsme zabili, dostaneš se z toho.“

Valentin to vyslechl bez jakýchkoli pocitů. Byl příliš unavený.

„Dáme mu ještě hlt whisky. To je nejlepší lék na jed těch zatracených hrobařů,“ ozval se chraplavý hlas, Valentinovu zamlženému mozku však chvíli trvalo, než smysl slov pochopil.

Zase mu nalili do úst pálenku, pak mu je drželi zavřená a stiskli mu nos. Neměl jinou možnost než polknout.

* * *

Když se Valentin probral, měl pocit, že přes něho přeběhlo stádo dobytka. Konečně aspoň trochu rozmazaně viděl. Jocelyn, diákon a Danvers seděli kolem ohně, zírali do plamenů a upíjeli z plechových hrnků.

„Vodu,“ zasténal.

Jocelyn popadla láhev a poklekla k němu. Danvers přidřepl za něj a podepřel ho, aby mohl pít. Chladná voda mu dodala dost síly, aby vzhlédl k Jocelyn.

„Co se stalo?“

„Tvůj kůň se včera vrátil. Bylo nám jasné, že se něco přihodilo.“ Její vlasy ho šimraly na tváři, když ho hladila.

„Hrobaři se to všude jen hemží,“ vysvětloval Danvers. „Přicházíme o dobytek vlevo vpravo. Ale když vůdkyně značky viděla, že se tvůj kůň vrátil, poručila, ať pustíme všechno z rukou a vystopujeme tě, jen pro všechny případy. Párkrát jsme už vytáhli hrobařům z hnízda chlapa, ale pokud se ho vůbec podařilo dostat z bezvědomí – no, většinou vypadali jako po mrtvici. Jsi zelenáč, myslel jsem, že nezbude nic jiného, než zabít larvy a pohřbít, co nechaly.“

„Mám bolesti… Nemáte něco, co by mi od nich pomohlo?“ zeptal se Valentin.

„Hned ti dám studený obklad,“ řekla Jocelyn.

Danvers poplácal Valentina po špinavé a rozdrásané ruce. „Vyškrábal ses na povrch docela sám. Zahlédli jsme trčet z hnízda hlavu a ruku. Nejspíš jsi nedostal celou dávku jedu.“

„Nedej se vyděsit,“ ozval se diákon od ohně. „Budeš v pořádku. Jen tě trochu okousaly, proto tě bodá v prstech na rukou i na nohou. Byl jsi pohřbený přinejmenším den. Dej si ještě hlt whisky. Stará pověra, že působí proti hadímu uštknutí, je nesmysl, ale trocha alkoholu v krvi pomůže tělu s tím potvorstvem, co ti vbodli.“

Danvers vytáhl z láhve zátku, nalil Valentinovi do pusy další lok a pak, sotva polkl první, ještě jeden do druhé nohy. „Dobrota, co?“ Sám si dal pořádný doušek.

„Chucku, zadrž, nezapomeň, že jsme daleko od domova,“ pokáral ho diákon.

„Omlouvám se, tohle je první kapka od oslav telení. Od té doby se toho moc přihodilo.“

„A je to taky poslední kapka, dokud se zase nevrátíme k vozům. Za rozbřesku se tam rozjedu, aby odvolali stopaře.“

Za svítání probudil Danvers diákona, který zadřímal na hlídce. Starý kněz se vyhoupl do sedla.

„*Bývaly* časy, kdy život začal být snadnější, jakmile člověk zestárl,“ bručel diákon a popojel s koněm k Valentinovi. „Bratře, jsi u nás vítán, kdykoli se ti zachce.“ Pevně si narazil buřinku na hlavu.

„Děkuji.“ Valentin se pořád cítil vyčerpaný, ale mozek se mu už probouzel k životu, přestože byl trochu otupělý alkoholem. Kotník

levé nohy ho svědil, byla to však zdravá bolest hojící se rány. „Když teď znám pach hrobařů, pane, už se mi to nestane.“

„Jocelyn, nepusť ho do sedla ještě dva dny. Potřebuje hodně vody a odpočinku, aby se mu jed vyplavil z těla,“ přikazoval diákon. „Chucku, pošlu sem pár tvých chlapů, aby tě vystřídali, ať se můžeš vrátit do práce.“

„Díky, diákone, ale raději ne. Dohlídnu na Jocelyn sám.“

„Jak chceš. Tak na shledanou, Davide Stuarte. Bůh s tebou.“

Léčivý obklad chladil zranění. Valentin položil hlavu na deku a zavřel oči. „Byl se mnou, když jsem potkal Orly.“

* * *

Pokud Valentin nepil, dřímal ve stínu. Jeho společníci ho krmili chlebem namáčeným v masovém vývaru. Jocelyn mu přikládala na rány octové obklady, chladivé dezinfekční štípání octa mu přinášelo úlevu. Valentin je oba pozoroval, když ho ošetřovali. Pokud se Danvers zdržoval v tábořišti, ani na okamžik nespustil z Jocelyn oči. Chvíli však neposeděl, pořád chodil pro vodu, pozoroval silnici nebo líčil oka na králíky, a když se vracel, volal už ze čtvrt kilometru, aby věděli, že se blíží.

„Má rád pohyb, co?“ poznamenal Valentin, když Danvers odjel, aby Valentinův hnědák nezlenivěl, než se vydá dál na jih.

„Narodil se a vyrostl v sedle, jestli se to tak dá říct. Jeho máma seskočila ze sedla a za dvě minuty byl na světě. Jeho táta tvrdí, že za pět minut byla zpátky na koni, ale nikdo ho nebere vážně. Chuck nás nechává samotné ze zdvořilosti.“

„Mám rád tvoji společnost, ale tohle dělat nemusí.“

„On… Ztropila jsem v táboře menší scénu, když se tvůj kůň vrátil. Pověděla jsem mámě, že tě jdu hledat a že s tebou odejdu.“ Vyčkávavě se zahleděla na Valentina.

„Orli tě potřebují,“ řekl po chvíli. „Víc než já.“

„Obejdou se beze mě.“

„Nehodlám mluvit o tom, že bys nedokázala vydržet moje tempo nebo že tě nechci vedle sebe, Jocelyn. Proto to řeknu trochu jinak. Ty potřebuješ Orly.“

Pohlédla na něj se slzami v očích. Možná čekala jiný argument.

„Je to tvoje rodina. Jsi právě ve věku, kdy to pro tebe moc neznamená, ale až přejde pár roků, mohla bys svého rozhodnutí litovat.“

„Ale taky bych nemusela.“

„Jak bych si přál, abych měl možnost takto se rozhodnout. Měl jsem rodiče, bratra, sestru, domov. O všechno jsem přišel v jedenácti. Jestli si mě aspoň trochu vážíš, zapomeň na to, co je mezi námi, a poslechni mě. Zůstaň u mámy a Joshe. Jsme naprosto odlišní lidé, kteří prostě na chvíli jeden druhého potřebovali. Rodina tě bude potřebovat pořád.“

„Říkáš to jen proto, abys mi zabránil…, abych se na tebe nepřilepila. Jednoduše řekni, že nechceš, abych s tebou šla, a já nepůjdu.“

„Nechci, abys se mnou šla, a to z důvodů, které jsem ti právě vysvětlil.“

Tvář jí ztuhla. „Tak jsem to nemyslela. Řekni, že mě nechceš ty, Davide, jako muž.“

„Muž? Opravdu?“

„No, mezek nejsi, jenom jsi stejně tvrdohlavý.“

„Potřebuješ muže s budoucností. Já jsem –“

„Vyhořelý?“

„Co tě přimělo k takovému názoru?“

Chvíli seděla mlčky. „To říkával táta. O starší generaci, o těch, kteří viděli příliš mrtvých a příliš změn. Říkal, že dál chodí a mluví, ale něco v nich umřelo – jako by ve válce vyhořeli. Jejich rodiny, pokud nějaké měli, to s nimi neměly lehké.“

„Chtěl jsem tím říct, že potřebuješ muže, s nímž bys mohla zestárnout. Já mám… smůlu na přátele.“

„Přesto být sám nemůže být lepší.“

Zavrtěl hlavou. „Pochopitelně není. Ale je to snazší.“

* * *

Jocelyn byla po zbytek jeho rekonvalescence veselá jako červenka v jarním slunci. Nedokázal odhadnout, zda se jenom nepřetvařuje. Všichni tři i s Danversem si ve světle plamenů dlouho povídali, zatímco jim hvězdy kroužily nad hlavami, až uhlíky vyhasly a zbyly pouze stíny a hlasy ve tmě.

* * *

Příštího dne Jocelyn a Danvers doprovodili Valentina několik hodin na jihovýchod, než se rozloučili. Když zastavili koně, Danvers mu potřásl rukou a Jocelyn ho objala na rozloučenou. Vymanila se z objetí první a hned vyskočila do sedla, možná nebyla zase tak žhavá opustit svůj kmen, jak se původně tvářila.

„Díky.“ Danvers uchopil uzdu. Zaletěl pohledem k Jocelyn a zase zpátky. „Za všechno.“

„Nezapomeň na… nás, Davide,“ řekla Jocelyn.

„Nezapomenu. Orlí křídla mi pomohla víc, než vůbec tušíš. Generál dostal pořádnou do nosu. Snad na chvíli zaleze do své nory. Tam bych ho mohl vyslídit.“

Valentin měl nepříjemně zamlžené oči, když se rozloučili. Otočil koně k silnici a snažil se zbystřeným sluchem nenaslouchat pomalému klapání kopyt, jak se jeho přátelé vzdalovali.

* * *

Krajina byla hustě porostlá cedry, kopce stínily vlhkou půdu i stromy. Této části Dun vládlo luční kvítí a včely. Valentin nespatřil jedinou stopu dobytka či povozů kočovníků. Byl v pohraničí.

Snažil se rozpomenout, který vetřelec z planety Kar panuje nad touto oblastí. Patrně Karan usazený v Kearney. Valentin pochyboval, že by tak daleko potkal kearneyského hejtmana, v noci však mohl natrefit na Rozparovače a ve dne na patrolu motostřelců. Střídavě šel po svých a jel na koni, postupoval mnohem opatrněji, držel se v údolích dál od silnice.

Širokým obloukem se dostal na jih k Broken Bowu. Věděl, že renegáti jsou podezřívaví jako čerti vůči každému, kdo přijíždí ze země nikoho, ale když si trochu zajede, aby dorazil z jiného směru, určitě budou samý úsměv a nabídnou mu hrnek kávy.

Padala noc, když se blížil k předinvazní benzinové stanici, obchodům, obytným domům a železničnímu návěstidlu u přejezdu.

U kolejí sesedl, aby si je prohlédl. Nebylo pochyb, že jsou málo používané, ale nedávno po nich projel vlak. Kolejnice i pražce byly ve špatném stavu – dokonce i na dráhu udržovanou renegáty –, plevel však polámaly projíždějící vagony.

Valentin se držel kolejí a silnice, a když už stíny zmizely a snesl se večer, dorazil do městečka. Svítilo se pouze v jediném domě na nároží, v obíleném obchodě z tvárnic, s okny zakrytými neuměle stlučenými okenicemi. V ulicích se pohyboval pouze vítr.

Pokud sem přijel vlak, je už dávno pryč.

Valentin zahlédl v tmavé uličce zazářit cigaretu, pak se vynořil motostřelec, zbraň v pohotovosti jako stráž ve službě. Namířil na Valentina pušku.

„Stůj. Kdo jsi?“

Valentin zastavil koně. „Vypadá to, že jedu pozdě. Generál už je pryč? Mám mu doručit zprávu.“

„Nic o tom nevím.“

„To jsem ani nečekal. Jsem až z Columbusu, nikoli z Kearney. Mám se hned vrátit, kamaráde. Generál už je ale evidentně v tahu, a já se celý den trmácím v sedle pro nic za nic.“

„Proč to jednoduše nevyřídili vysílačkou?“

„Ne že by ti do toho něco bylo, ale generál jisté věci vidí raději na papíře, tak mně to aspoň řekli. Třeba nechtějí, aby si to poslechl kdekdo s přijímačem.“

„Tak běž dovnitř, jestli chceš. Přinejmenším si můžeš něco zakousnout, než se vydáš zpátky. Ale samopal necháš venku. A raději i to dlouhý ostří. Odkud ho máš?“

„Sebral jsem ho Obrněnému v Omaze, už je to dva roky. Až zase vyjdu ven, tak ať tady radši je. Mám taky revolver – mám to položit na tuhle lavici?“

Zbraň se ani na chvíli neodchýlila od Valentina, ale voják se trochu uvolnil. „Jasně. Jsi dobře ozbrojený.“

„Taky bys byl, kdybys musel jet sám tak daleko.“

Strážný šel ke dveřím. Skleněná výplň byla značně poškrábaná, ale vcelku. „Pouštím dovnitř vojenskýho kurýra. Mám jeho koně i zbraně.“

Valentin vstoupil do rohového domku. Čtyři vojáci – dva spali na pryčnách – zaplnili strážnici tabákovým kouřem a zápachem potu. V oknech byly naskládány pytle s pískem jako předprsně, na stěně visela řádka pušek. Na zametené podlaze se povalovalo několik čistých papírů, místnosti zřejmě nedávno sloužily jako hlavní štáb.

„Brej večír,“ zabručel voják, který vypadal na seržanta, přestože neměl oblečenou blůzu uniformy.

„Dobrý večer,“ odpověděl Valentin. „Vždycky o den později a vždycky o dolar míň, to je celý můj život. Měl jsem doručit balíček generálovi nebo jeho bezprostřednímu podřízenému. Podle všeho už odjeli.“

„Jo. Máš zhruba osm hodin zpoždění, to je hotový. O nějakým generálovi nic nevím, ale ta banda Zalomenýho kříže tady byla. Slyšel jsem, že za pouhý dvě noci komplet vypálili tři značky. Pak dostali rozkaz a vypadli.“

„Sakra. Kam?“

„Jak to mám vědět? Ti chlapi nejsou dvakrát ukecaní. Naskakuje mi z nich husí kůže, to ti povídám.“

„Jo, ten pocit znám,“ řekl Valentin upřímně.

„Prej se vrátí. Ne že bych ti doporučoval, abys na ně čekal. Nějaká lapálie na západě. Ale klidně se vsaď, že až se vrátí, budou mít dost zbraní, aby vyhnali všecky kovboje do posledního. Ne že by byli zrovna moje krevní skupina.“

„Můžu dostat trochu kafe? Když je to tak, musím zpátky.“

„Klidně si poslož. Není čerstvý, ale je teplý.“

Valentin si nalil trochu břečky z žaludů a lískových oříšků. Zastesklo se mu po kradené kávě Duvalierové.

„Hele, mladej, jestli si chceš vrznout, tak vzadu máme takovou šikovnou holku na útěku. Jestli má víc než sedmnáct, tak sním svůj klobouk. Před dvěma dny chytili její rodinu u řeky, vlastně jsem ji zdědil od kámoše, co velel četě. Na jejích rodičích si smlsli Téráci, tak si užij i ty.“

Valentin pootevřel dveře a nahlédl dozadu. Jeden voják přistoupil k seržantovi a zašeptal: „Ten chlap se mi vůbec nelíbí.“ Valentinovi bylo jedno, zda šeptá nebo ne.

Nalil do sebe zbytek kávy. „Díky za nabídku, ale radši ne. Jenom bych byl ospalý, mám před sebou dlouhou jízdu.“ Šel k seržantovi, ruce strčené v kapsách. „Počkejte, někde bych měl mít plechovku indiánského tabáku, kdybyste chtěli vyměnit –“

Sekl vzhůru, bojové drápy udělaly seržantovi z očí rudý rosol. Levou rukou škrábl druhého motostřelce přes obličej, čtyřmi šrámy mu ho rozsekl od ucha k nosu až na kost. Voják se potácel pozpátku, dlaně přitisknuté na zkrvavený obličej. Valentin kopnutím převrátil pryčnu se spícím motostřelcem. Druhý ospalec vstal právě včas, aby mu téměř oddělil hlavu od ramen.

Schoval drápy, strhl ze zdi pušku a namířil ji na vojáka, který se zvedal z převrácené pryčny, úderník však jen neškodně cvakl. Bud se zasekl náboj, nebo zbraň nebyla nabitá – popadl ji tedy za hlaveň a srazil motostřelce pažbou. Pak udeřil vší silou poškrábaného vojáka do hlavy, až pažbu urazil. Voják padl na podlahu, buď v bezvědomí, nebo mrtvý.

Dokončil strašlivé dílo a dorazil zraněné parangem. Vzal ze stojanu brokovnici, ujistil se, že je nabitá a přistoupil k předprsni z pytlů s pískem v okně. Strážného neviděl, buď utekl, nebo se někde přikrčil a míří na dveře.

Držel se pod okny, postavil brokovnici vedle dveří, zvedl mrtvého motostřelce a prohodil ho oknem. Sklo se roztříštilo, zaburácel výstřel. Valentin vyrazil ze dveří, brokovnici u boku. Spatřil strážného s namířenou puškou nad mrtvolou, která ležela tváří k zemi. Valentin ho prvním výstřelem zasáhl do ramene, druhá dávka broků mu utrhla kus hlavy.

Hnědák poplašeně uskakoval, trhal lavicí, k níž byl přivázaný. Valentin ho uklidnil, vzal si svůj samopal, meč i revolver a šel zpátky dovnitř.

Mladinkou dívku, příčinu všeho toho zabíjení, našel v holém zadním pokojíku. Krčila se v koutě, oděná pouze strachem a špinavou dekou. Mezi prameny zcuchaných černých vlasů na něho hleděly obrovské hnědé oči. Sotva udělal krok přes práh, vykřikla. Sklonil samopal a napřáhl k ní ruku dlaní dopředu.

„Jmenuju se David. Neublížím ti.“ Udělal další krok.

„Ne!“ zaječela, zavřela oči a otočila obličej ke zdi.

Zastavil se. „Je mi líto, ale tohle není žádné pohádkové vysvobození. Všechnu práci budeš muset udělat sama. Máš ráda koně? Umíš jezdit?“

„Jezdit?“ Bylo to pouhé zašeptání, ale zaslechl v něm naději.

„Ptám se, jestli umíš jezdit. Jestli chceš odtud odjet na koni, který dokáže běžet celou noc.“

„Odtud odjet?“ opakovala po něm o něco hlasitěji.

„No, konečně ti to dochází. Máš hlad? Chceš vodu?“

„Ne… Chci pryč. Hned teď.“

„Hod něco na sebe. A taky si vezmi nějaké přikrývky.“

Šel k hlavním dveřím a vyhlédl na ulici ke křižovatce. Pokud se dvě neužívané silnice, kde z puklin rostly slunečnice, daly ještě pořád nazývat křižovatkou.

Dívka toho už zažila dost. Přehodil mrtvým motostřelcům přes hlavy prostěradla a blůzy a vrátil se dozadu.

„Jsou mrtví?“ zeptala se.

„Kdo má být mrtvý?“

„Vojáci. Přišli v noci a odvedli je. Odvedli je navždy.“

„Tvé rodiče?“

Přikývla, oči jí zalily slzy.

„Ano, sestřičko, vojáci jsou mrtví.“

Vyšla z pokojíku, měla na sobě roztrhané kalhoty, tlusté vojenské ponožky a přikrývku přehozenou jako pláštěnku. „Páni!“ Popotáhla a zahleděla se na mrtvoly.

Valentin ji zavedl ke koni. „Pojedeš po téhle silnici, přímo jako šíp. Nemyslím, že potkáš naklaďáky, ale kdybys je zahlédla, schovej se. Budeš hledat lidi, kteří mají množství krav a povozů – rozumělas mi?“

„Jasně, krávy a povozy.“

„Víš, jak se postarat o koně, že? Ještě jsem neviděl děvče, které by to nedovedlo líp než kdejaký chlap. Když tak nad tím přemýšlím, vlastně jsem tomuhle hnědákovi nedal jméno. Už to tak vypadá, že ho budeš muset pojmenovat sama.“

Poplácala mohutného hřebce po krku, snažila se s ním spřátelit. „Jistě, pane. Ten je teda pořádně velký. Nejspíš mu budu říkat Podkolenka. Má na předních nohách vysoké ponožky, vidíte?“

„Až dorazíš ke kravám a vozům, vyhledáš člověka, kterému říkají vůdce značky. Vysvětlíš mu, že se potřebuješ dostat k Orlím křídlům, a on ti pomůže. Pamatuješ si to?“

„Jasně. Vůdce značky. Orlí křídla.“

„Orly vede hodná paní, kterou vojáci právě připravili o hromadu lidí. Postará se o tebe. Takže po které cestě pojedeš?“ zeptal se, zatímco odvazoval z koně tlumok; vodu a jídlo tam nechal.

„Po téhle,“ ukázala.

„Ještě nějaké otázky, sestřičko?“

Vyskočila do sedla svižně jako opička, drobná dívenka v sedle nadmíru vysokého koně. Trochu přitáhla uzdu, aby Podkolenku otočila. Rozrušený kůň uhýbal do boku, ale věděla, jak ho zvládnout.

Pohlédla na silnici, která mizela ve tmě, v očích spíš smělost než strach, pak se obrátila k Valentinovi. Zamračila se. „Kdo vlastně jste?“

Valentin nad tím sám často uvažoval. Upravil jí třmeny, zatímco civěla na mrtvoly motostřelců na chodníku.

„Jsem ten, kdo si v noci chodí pro vojáky.“

* * *

Z železniční stanice se vyklubala hotová studnice pokladů, protože tam Zalomený kříž při spěšném odjezdu zanechal hromadu výzbroje. Valentin našel pick-up renegátů – těžkopádné, halabala poslepované šasi, špinavá okýnka krytá drátěným pletivem, oddělená dřevěná korba, rezavá karoserie, dvě nápravy. Pracovní takt pístů naftového motoru však byl pravidelný a rázný. Podíval se pod kapotu, dolil olej, naložil potraviny a kanystr nafty, celou dobu poslouchal zbystřeným sluchem, zda se neblíží patrola.

Supi buď auto Zalomenému kříži ukradli, nebo ho od nich dostali. Pick-up byl plný popsaných beden. Ve světle Ryuova krystalu si přečetl nápisy. Jehlan mu padl přesně do dlaně, takže mohl posvítit jen tam, kam potřeboval. Našel bedýnku granátů a bednu zápalných bomb – směs hliníkového prášku, oxidu železa a peroxidu baria vyvine po zapálení tolik tepla, že svaří železnou kolej; termit byl oblíbená zápalná látka mnoha paličských renegátů. Naložil ještě mapy, zbraně a munici, které zabavil pobité osádce strážnice, usedl za volant – hleděl přes čerstvě umyté čelní sklo a pancéřové žaluzie.

Zpočátku nejel zrovna dobře, neměl s takovými vymyšlenostmi zkušenosti, snažil se stařičký pick-up poznat, jako by to byl kůň.

Valentin se nikdy nedozvěděl, že se jeho popojíždění severovýchodní Nebraskou stalo místní legendou. Chtěl se vyhnout nebezpečí, že narazí na patroly či lovící Rozparovače, proto se držel severně od Lincolnu, co nejdál od teritoria Jedničky. Ploužil se oblastí obývanou Karany, Obrněnými i lidmi po nejzapadlejších ze všech zapadlých silnic. Občas zastavil u osamělého statku a vyměnil zbraně a krabici nábojů za potraviny a nocleh. Místní se ho na nic neptali, ale dychtivě mu vyprávěli o svých problémech. Vypálil hnízdo harpyjí, které sužovaly osadu v nížině nedaleko

staré univerzity ve Wayne. Také přepadl ze zálohy ozbrojené bandity, bývalé motostřelce, kteří se prohánělí krajem ve dvou autech. Počkal, až se utábořili na noc. Jednoho dezertéra zabil, když si šel ulevit do příkopu. Pak přišel k ostatním v jeho klobouku a postřílel je dřív, než stačili zvednout zadky.

Nakonec věnoval dodávku z Broken Bowu sdružení několika farmářů v malebné krajině severně od Blairu. A zase šel po svých, až se dostal ke zříceninám Omahy.

Z města nezbylo víc než vypálená kostra. Předměstí se rozpadala, v centru se zvedaly jen ohořelé trosky. Všechno na jih od Omahy mezi Council Bluffs a Papillionem srovnaly se zemí vzdušné a pozemní jaderné údery, které měly zničit někdejší základnu strategického letectva u Bellevue. Valentin měl v úmyslu obejít zříceniny a pokračovat podél staré tratě I-680, když se Osud rozhodl vynést vysokou kartu, jak to někdy dělává, aby mu změnil život.

Devět

Omaha, září: Dopravní uzel starého světa, jenž se doširoka rozbíhá lesnatým údolím Missouri, je smutným stínem své bývalé slávy. Skelet Woodmanova mrakodrapu shlíží na zřícené zdi a zhroucené střechy, kde se kdysi dařilo lidem i obchodu. Omaha, blahé paměti největší město Nebrasky, stejně jako sesterské město Saint Louis o kus dál na široké Mississippi, je nyní vlastně jen územím, kde se množí rozliční Obrnění a lidští ničemové. Celý kraj byl za odměnu postoupen skupinám Obrněných, kteří pomáhali Karanům během invaze; trosky si přestavěli podle svého vkusu. Kontrolu nad životně důležitými komunikacemi převzali renegáti z Council Bluffs na východním břehu, dohlížejí na železniční mosty a říční dopravu. Letité cihlové budovy Staré tržnice z 19. století na západním břehu jsou domovem rozmanitých pašeráků, kšeftářů a námezdných vymahačů, kteří provozují patrně druhé nejstarší povolání – dodávají libovolné zboží každému, kdo zaplatí. Dokonce i sebranka zrádců na jih od zpustlého Heartland Parku nyní zvažuje, že se přesune jinam. Proslýchá se však, že po celém městě probíhají boje mezi Obrněnými a novými žoldnéři, vysokými a dobře ozbrojenými. Někdo čistí město od Obrněných.

Tohle by pašerákům nijak zvlášť nevadilo. Jenomže po nedávném zničení říčního člunu plného kontrabandu a vybití celé posádky si začínají tlupy ze Staré tržnice dělat starosti. Renegáti odjakživa přivírají oči nad kšeftařením, z něhož jim občas kápne pár kousků luxusního zboží z jiných částí země. Obrnění ve zříceninách jsou zase závislí na dodávkách zbraní, a protože Svobodné državy jsou příliš daleko, aby Lovci vážili tak dalekou cestu, jen aby spálili pár soudků rumu a brandy, jsou pašeráci nuceni k zamyšlení, jestli náhodou nejsou taky určeni k likvidaci.

Někdo má plán, soustředěně na město útočí, a myslí to smrtelně vážně.

* * *

Valentin kráčel severozápadní částí města, blížil se k mnohaposchoďovému obchodnímu domu ze starého světa. Železobetonová stavba však byla černá a zelená a vykotlaná jako nemocný zub. Páchla harpyjemi na kilometr daleko, raději se jí vyhnul.

Spěchal, často procházel nezastavěným prostorem, odstrašující samopal zavěšený přes rameno, v horku zářijového slunce se dost potil. Proplétal se rozrostlou zelení, buď golfovým hřištěm, nebo parkem, až se dostal do centra na parkoviště, které si už zabral lesík. Dál na západě uviděl nákupní středisko s převislými rostlinami na střeše.

Dorazil k ulici, která vedla z východu na západ a byla stejně ucpaná jako jiné, jimiž už prošel, plná smetí a zpustošených automobilových vraků. Některé vypadaly jako terária, neboť v kabinách se rozbujely rostliny, jiné připomínaly rezavě zbarvené květináče v řádce za sebou. Vtom ucítil pach bojiště – mrtvoly zahnívající na slunci.

Vydal se za zápachem. Na jednom vozu našel krvavé skvrny krve, nebyly staré, ale už zhnědly, jeho nos lokalizoval v rozpáleném vzduchu hutný puch mršin. O něco dál ležely přes cestu a na kapotách mrtvé harpyje, ošklivé, zubaté, křivonohé, a mrtví Obrnění vyzbrojení pálkami. Valentin jedny i druhé nesnášel od prvních dnů ve Svobodném teritoriu.

Mezi zabitými těly objevil na silnici nadměrnou krosnu, příliš velkou, aby ji unesla harpyje, i kdyby šla pěšky. Krosna byla ze dřeva a kůže, kostra vypadala jako rám kuchyňské židle z trubkové oceli; očividně si ji někdo sám vyrobil, ale s velkou dávkou zručnosti, měla všelijaká šněrovadla a řemínky. Několik harpyjí muselo setkání s majitelem krosny přežít, protože byla prázdná.

Valentina výjev z nějakého důvodu zaujal, pokusil se sestavit průběh boje podle rozložení mrtvol. Nejprve zaútočily harpyje na cíl uprostřed ulice, jak usoudil podle zdechlin s dírami po kulkách, které ležely víc na východ. Dřepl si, aby našel prázdné nábojnice, jeho neúnavná mysl se nadšeně zakousla do hlavolamu. Napadený se pokusil dostat k lesíku na parkovišti, odkud Valentin zrovna přišel, přitom zabil další harpyji, utrhl jí kožnaté křídlo, zlomil jí vaz a praštil s ní o vozidlo. Musel být pořádně silný. Taky vysoký,

protože prohodil harpyji posuvnou střechou limuzíny. Kolem odhozené krosny byla další zaschlá krev, sílící stružka se změnila v hotový proud, když Valentin dorazil k oknům starého podniku McDonald's. Ve vyrabované jídelně spatřil posledního mrtvého létavce, ale víc nic.

McDonaldovy restaurace byly postaveny tak, aby něco vydržely. Skoro po padesáti rocích střídání ročních období ve vnitrozemské Nebrasce byla střecha v zásadě nepoškozená. Valentin našlapoval co nejtišeji, sledoval krvavou stopu dozadu přes kuchyň, mezi odpadky a vegetací, která rostla z každičké špetky hlíny. Stopa končila v temné kovové prostoře, která kdysi zřejmě sloužila jako chladírna nebo lednice.

Ucítil čerstvou krev a zaslechl pomalé, namáhavé dýchání. Otevřel dveře lednice o něco víc a opatrně nahlédl dovnitř.

Na podlaze ležel schoulený Obrněný. Mohutný. Vypadal jako druh, který Valentin zahlédl u vlaku Zalomeného kříže, byl vyšší a ne tak robustně stavěný jako krvelačné šedé opice, s nimiž se už setkal. Tenhle Obrněný sice neměl zrohovatělou hroší kůži s pancéřovými plotnami jako Obrnění na Little Timber, nicméně byla hrubší a vrásčitější než lidská, rýhy tvořily kresbu jako na slonovi. Taky měl na sobě šaty šité na míru. Valentin nikdy neviděl Obrněného, který by nosil víc než jen bederní pás, nanejvýš ještě kazajku. Na prsou měl řídkou světlou srst, na zádech a plecích o něco hustší. Chlupy slepila krev. Nehezká zahnědlá stružka vedla od Obrněného k odtokovému kanálku uprostřed chladírny. Byl v bezvědomí, očividně umíral.

Valentin už skoro zavřel dveře, aby Obrněného nechal odejít v pokoji, vtom uslyšel slabé zasténání ze sna, v němž se rozplývala bolest. Když nic jiného, zabil šest harpyjí, z toho čtyři holýma rukama. Co se Valentina týkalo, zasloužil za to aspoň poděkovat.

Vrátil se do jídelny, hledal látku, která by se dala použít na obvazy. Jídelna byla prázdná, ale v suterénu našel staré hadry a utěrky. Skříňky zaměstnanců v šatně byly dávno vykradené, zůstal tu však velký červený prapor, pošlapaný, očividně sloužil jako koberec na studenou podlahu nějakému neznámému obyvateli, dávno mrtvému. Potom objevil krabici se sáčky dezinfekce. Přečetl si návod, vzal jeden z čistších kbelíků, které se ve sklepě povalovaly, nalil do něho vodu z polní láhve a na zkoušku vysypal jeden sáček.

Vyprázdněný obal bezmyšlenkovitě strčil do kapsy. Někdy později si může zaměstnat mozek a učit se slovíčka tak, že bude srovnávat španělský a anglický návod k použití.

Rychle vyběhl ven, z ucpaného kanálu naplnil dva kbelíky dešťovou vodou, ručníky a špinavý prapor vymáchal, jak to jen šlo. Nabral další dva kbelíky dešťovky, do jednoho vysypal pár sáčků dezinfekce, aby měl vodu na omytí ran. Když se s kbelíky vracel do budovy, posbíral několik popadaných větví. Místo obvyklého zapalování zvětšovacím sklíčkem použil zápalku, rozdělal oheň ve fritovací nádobě, postavil na ni rezavý rošt a nahoru kbelík, aby se voda převařila.

Nevěděl, jak dlouho má nechat ručníky a prapor máčet v dezinfekci. Zašel ještě párkrát pro vodu, dokud nebyly všechny přenosné nádoby plné, pak roztrhal plátno na obvazy. Spěšně je škubal, rozčilením se tak chvěl, až se musel zastavit a přinutit ke klidu. Párkrát se zhluboka nadechl, vzal kbelík s převařenou vodou a pásy látky páchnoucí chlorem, šel do chladírny s kovovými stěnami a začal bezvládného Obrněného omývat a obvazovat. Svlékl raněnému košili bez rukávů, jejíž cípy měl svázané v pase, byla potrhaná a samá krvavá skvrna, a přidal ji do kbelíku s dezinfekcí k zakrváceným hadrům, kterými Obrněného umyl.

Rány, škrábance a kousance začaly opět krvácet, ale jen málo. Ať se o Obrněných říkalo cokoli, neumírali snadno. Když teď Valentin získal čas, odnesl zakrvácené hadry do jídelny a hodil je do kbelíku na ohni, aby se vyvařily.

Měl trochu surového cukru a skleničku medu, dárek od farmáře ze severovýchodní Nebrasky. Nadšený včelař mu věnoval taky kousky suché plástve. Valentin dal ohřát další vodu, rozpustil v ní cukr, med a trochu voskových buněk a vrátil se k Obrněnému. Namočil útržek plátna do teplého, sladkého nápoje, položil si medvědí hlavu raněného do klína a vložil mu klůcek do úst. Obrněný začal instinktivně sát.

O čtyřiadvacet hodin později, po šesti krmeních a jednom převazu, se Valentin chystal Obrněného opustit. Na dosah mu umístil med, zásobu vody, trochu sušeného hovězího a taky pytlík hub, které nasbíral v okolních lesích.

Začal se rychle balit, neboť se mu zdálo, že Obrněný nabývá vědomí. Dýchal pravidelně, nesténal ani nenaříkal. Spíš než

Valentinovou péčí se jeho pozoruhodné tělo vylízalo z početných ran samo.

Naposled pohlédl na svého pacienta. Zhotovil mu lůžko z odpadu ze sklepa, papír sice páchl plesnivinou, ale Obrněný přinejmenším neležel na tvrdém. Ač to bylo s podivem, Valentin cítil, že čas, který věnoval ošetřování, nepromarnil. Stejně si potřeboval den dva odpočinout, pustá restaurace byla právě tak vhodná jako cokoli jiného. Raději chtěl odejít, než padne noc, když bylo zřejmé, že v této oblasti loví harpyje.

Obrátil se k odchodu, už skoro vycházel z kuchyně, když bystrým sluchem zaslechl zachroptění: „Počkej…, pozemšťane."

Valentin dosud neslyšel promluvit Obrněného lidským jazykem. Užasle se otočil k chladírně.

„To… ty?" Obrněný ukázal na obvazy na hlavě a hrudi. Měl hlas, jako když se řítí lavina kamení, hluboký a rachotivý.

Valentin přikývl.

„Rovněž… jídlo… nápoj?" Obrněný se pokusil posadit, neuspěl, tak aspoň zvedl medvědí hlavu. Vztyčil dlouhé špičaté uši, konečky se ohnuly k Valentinovi. „Proč?"

Pokrčil rameny, ale potom ho napadlo, že Obrněný třeba nezná význam toho gesta. „Venku jsem viděl, žes bojoval velmi… udatně. Můžeš to považovat za projev úcty. Chápeš?"

Obrněný zavřel oči na jednu dlouhou vteřinu. „Nikoli."

„Znamená to, že tě považuji za zdatného bojovníka. Takový si zaslouží pomoc."

Obrněný se uchechtl, vydal hluboký zvuk, jako když se v podzemí zatřesou skály. „Nikoli, pozemšťane. Tvým slovům… rozumím. Nechápu… smysl."

„Tak to jsme dva. Teď tě opustím. Myslím, že už budeš v pořádku."

„Děkuji… Jsem… tvým… dlužníkem…"

„Nejsi."

Tvor se převalil na břicho. Opřel se o veliké svalnaté paže a nadzvedl hruď z podlahy. Posunul jednu, pak druhou nohu pod hrudník velký jako poklop na stoce. Pomocí rukou se zvedl na nohy jako dítě. Začal se potácet ke dveřím, Valentin přiskočil, aby ho zachytil, zapomněl, že by ho chlupáč svou váhou porazil, pokud ne něco horšího. Obrněný však natáhl paži metr a půl dlouhou a podepřel se o stěnu.

„Nikoli,“ řekl, zatímco lapal po dechu. „Jsem… tvým… dlužníkem… Prosím, vyčkej… jeden… den.“

Zajímáš mě čím dál víc, pomyslel si Valentin. „Tak dobře. Jeden den.“

„Jak… se pozemšťan… představuje? Já… jsem… Ahnkha… Krolph… Mergrumneornemn,“ řekl, jak se Valentin domníval. První část mu byla jasná, druhou pochopil, ale poslední část jména, pokud to bylo jméno, zněla jako prapodivný sled hlásek stejně nesrozumitelných jako rachot převodovky pick-upu.

„Jmenuji se David Valentin, ehm… Ahn-Kho.“ Vyslovil to, jak nejlíp dovedl: „Anko.“

„Valentin je tvé klanové jméno?“ zeptal se Obrněný, když chytil dech.

„Dá se to tak říct, ale je to malý klan. Pokud vím, tak jsem v něm jenom já.“

„David je tvé jméno pro přátele?“

„Nazýváme to křestní jméno.“

„Ctěný Davide, jsem ti vděčen,“ prohlásil Ahn-Kha, přiložil si levou ruku na hruď, sklonil hlavu a sklopil uši.

„Rád tě poznávám, Ahn-Kho,“ odpověděl Valentin. Jeho znalosti zvyků Obrněných se omezovaly jenom na to, které části lidského těla žerou nejraději. Napřáhl k němu ruku. Obrněný gesto buď znal, nebo něco málo o lidských způsobech věděl. Důstojně obalil Valentinovu ruku svou obrovitou tlapou s hrubou kůží a potřásl jí. „Neznamená to u vás něco takového, jako že jsme se právě stali manželi, že ne?“

Tvář Obrněného se roztáhla do širokého úsměvu. Zaklonil hlavu, otevřel ústa zvíci vědra, jako když písklе čeká na krmení, a rozchechtal se. Jeho řehot Valentinovi silně připomněl hýkání jistého mezka, s nímž měl nedávno co do činění.

„Doufám, že to znamenalo ne.“

Poskytl Ahn-Khovi o den víc, než žádal.

Ahn-Khovi se vracely síly exponenciální řadou. Valentin obdivoval jeho houževnaté tělo. Přestože chodil jako člověk a měl delší nohy než jeho příbuzní Šedí, jakmile se chtěl pohybovat rychle, použil tří ze čtyř končetin. Valentin postupně zjistil, že Obrněného na rovině předběhne, ale když Ahn-Kha pádil nahoru nebo dolů svahem, zvlášť pokud tam byly stromy či skály, skákal a

přitahoval se pomocí dlouhých paží a Valentin s ním dokázal udržet tempo pouze skoky Koček.

Když se Ahn-Kha vztyčil, měřil kousek přes dva metry. Jeho paže tvořily obrácené U s mohutnými ramenními svaly, vydouvaly se a kroutily jako samostatná bytost, která mu sedí na zádech. Měl tři prsty a palec, ukazovák a prostředník mnohem delší než poslední prst, který mohl otočit do opozice jako palec. Prsty na nohou měl stejné jako na rukou, ovšem zastrčené v kožených botách bez špiček, aby mohl šplhat.

Oba samci zcela odlišných plemen se shodovali v názoru, že ten druhý je nejošklivější tvor z veškerého tvorstva, s jakým se kdy setkali. Ahn-Kha soudil, že Valentinův plochý obličej vypadá jako poškozený kleštěmi při porodu a obzvlášť odpudivým shledával kontrast mezi vlasy a holou kůží, neboť sám se pyšnil plavou srstí na celém těle. Valentin zas považoval Obrněného za nepovedeného křížence krátkosrstého medvěda s opicí. Ahn-Kha měl v sobě něco z medvědí klidné rozvážnosti, hlavně v hluboko posazených sytě hnědých, černě tečkovaných očích. Zubatá tlama dojem trochu kazila, vypadal jako věčně hladová šelma. Čenich měl širší než medvěd, od koutků rtů mu visela dlouhá, bílá sumčí vousiska, ale zdála se spíš na okrasu, význam hmatového orgánu asi neměla.

Protože Ahn-Kha skoro pořád jedl, měl Valentin dostatek příležitostí zkoumat jeho ústa. Pozoroval Obrněného při jídle stejně fascinovaně jako kdysi chřestýše, který polykal celou krysu. Ahn-Kha měl čelistní kloub hodně vzadu, takže mohl otevřít ústa jako lžícové rypadlo a spolknout grapefruit stejně snadno jako Valentin aspirin. Přední zuby, včetně velkých špičáků, mu trčely zdola i shora, tlusté rty měl ohrnuté dopředu jako koňské pysky, stoličky se však podobaly Valentinovým, což dokazovalo, že je všežravec. Vodu pil zcela normálně, nechlemtal ji jazykem. Ve srovnání s velikostí úst měl jazyk malý, takže používal rty, aby si posunul jídlo dovnitř. Když Valentin během diskuse o stravovacích zvyklostech vystrčil při obědě jazyk a olízl si horní ret, Obrněný jen polkl a otočil se k němu zády, aby nezačal zvracet, a zůstal odvrácený, dokud nedojedli.

Valentin se naučil sledovat uši svého společníka. Špičaté boltce oznamovaly světu jeho náladu. Kdykoli ho něco zaujalo, vztyčil je a trochu naklonil dopředu, konečky se zašpičatily, takže vypadal jako čert. Pokud žádal o službu, byť chtěl něco tak prostého jako

podat nůž při jídle, přilípl slechy k hlavě. Když byl unavený, svěsil je, a když ho něco bolelo, sklopil je skoro vodorovně. Jakmile se s Valentinem pohybovali na neznámém území, jak tomu bylo, když konečně vstal a začal cvičit, otáčel uši sem a tam jako antény radaru, kožovité boltce roztažené.

Na jeden osobitý projev si však Valentin musel dlouho zvykat. Ahn-Kha místo toho, aby řekl „ne“, zavíral oči. Než to Valentin pochopil, ptal se pořád dokola, což oba nesmírně štvalo.

* * *

Jakmile se Ahn-Kha cítil dost silný na cestu, přesunuli se kilometr na jih. Vyrazili, aniž by jeden z nich řekl jediné slovo, že zůstane s tím druhým, přítomnost Obrněného však Valentinovi připadala docela přirozená. Prozkoumali stavení ve stylu rančerského domu na zarostlém břehu jezera, pak se v něm usadili. Mělo pevné zdi a břidlicovou střechu, přestože v sousedství zbyly jen vypálené základy jiných domů. Zdálo se, že čerstvý vzduch a pohyb dělají Obrněnému dobře, i když se rychle unavil. Jezero bylo plné ryb, Valentin tak mohl nakrmit oba, aniž by se vzdálil víc než na doslech, než se Ahn-Kha zcela zotaví.

„Odkud víš o houbách, ctěný Davide?“ zeptal se Ahn-Kha nad kotlíkem houbové polévky, o niž se dělil s Valentinem. „Nežil jsi s námi, neobchodoval, a přesto znáš naše chutě?“

Valentin neměl houby nijak zvlášť rád. Nebyly příliš výživné, ale představovaly snadno dostupnou dávku bílkovin, někdy i tuků. Pokud by si mohl vybrat, raději by chytal zajíce nebo lovil hady, než by pojídal tuhé rostliny bez chuti.

„Stopoval jsem tvory tvého druhu a pozoroval je z dálky. Jak říkáte Šedým s hrubou kůží?“

Ahn-Kha vydal zvuk, jako by si odkašlal.

„To ani nezní jako slovo, spíš jako důsledek těžkého nachlazení,“ poznamenal Valentin. „Har-rack? Tak nějak to bylo?“

Obrněný pouze přikývl – byl rozený diplomat, navíc přebíral mnohem snáz lidská gesta než Valentin gesta Obrněných, na druhou stranu Valentinův sluch lépe zachytil výslovnost – a opět se soustředil na jídlo. Krmit Ahn-Khu bylo jako vařit pro srub plný dřevorubců.

„Párkrát jsme je potkali dole na jihu. Taky jsem poznal jednoho zajatce, žije u jistých vědců. Má strašně rád bylinkovou limonádu.“

„Bylinkovou limonádu? Vím, co jsou bylinky. Vím, co je limonáda.“

„Je to sladký nápoj – nevěřil bys, jak skvěle chutná, když jsi předtím běžel celý horký den.“

„A houby?“

„Viděl jsem, jak se Har-rack zastavil a lámal choroše z padlých kmenů, pak je při pochodu pojídal, dokonce se o ně s ostatními tahal. Domyslel jsem si, že vám připadají chutné.“

„Ujdou. Ale nic víc. Nikdy jsi neochutnal srdcůvku, která předčí dokonce i váš chléb?“

„Jak ses naučil tak dobře mluvit?“

„U nás máme zvyk, ctěný Davide. Když někdo položí otázku, kterou lze zodpovědět pouze celým příběhem, tazatel musí být připraven rovněž vypovědět některý svůj příběh. Je to spravedlivé?“

Valentin přikývl. „Je to spravedlivé.“

„Narodil jsem se zde, ctěný Davide, jako jeden z prvních mého klanu, kdo spatřil světlo tohoto světa, jakmile se na něm náš lid usídlil. Jsem stár čtyřicet jedna roků a nazývám tento kraj domovem. Šedí, s nimiž jsi bojoval, přišli rovněž z planety mých předků, kde žijí v džunglích, neumějí psát, tvarovat kov ani kámen. My jsme Zlatí, pocházíme z kopců a údolí, jsme stavitelé přehrad a mostů a budovatelé cest. Karané nalákali mnoho našich klanů a také kmenů Šedých na tuto planetu příslibem, že dostanou půdu a pozemský prostor odebraný nečisté a slabé rase. Dali nám zbraně a tretky, výcvik a sliby, umírali jsme za ně a pomáhali jim dosáhnout vítězství. Moji rodiče opovrhovali tvými rodiči, neboť mnoho z nich zaprodalo svůj druh pro trochu moci a bohatství. Podle jejich názoru jste dostali, co jste si zasloužili.

My, Zlatí, se raději věnujeme stavění a pěstování než ničení, proto jsme si od Karanů vyžádali slíbenou půdu hned, jakmile to bylo možné. Náš klan se usídlil kolem hezké kamenné budovy, která bývala knihovnou, ve městě, jež nazýváte Oma-Ha. Otec byl dozorce nad našimi pozemskými dělníky, a já poslouchal váš jazyk. V mládí jsem se naučil tvoji řeč i písmo. Přečetl jsem spousty, spousty vašich knih, přehrával jsem si hudbu na elektrických pomůckách a získal vědomosti o tvém druhu. Začal

jsem s rodiči nesouhlasit, zpočátku jen z obyčejného vzdoru proti jejich omezenému pohledu, později však již z přesvědčení. Klanový mudřec mi sdělil, že můj osud je spojen s pozemšťany, proto jsem si jako zaměstnání vybral obchod. Často jsem pobýval v domě Velkého šéfa v Omaze a vypil mnoho jeho čaje. Setkal jsem se s pašeráky, kteří řídili terénní vozy poháněné benzinem. Když mě opakovaně ošidili, získal jsem cenné poučení: Poznej pozemšťana, než s ním usedneš k jednání, prozkoumej zboží, než uzavřeš obchod. Zjistil jsem, že některým pozemšťanům mohu klidně svěřit svůj život, ale jiní jsou horší než psi.

Když mi bylo třicet, usedl jsem po boku Nejvyššího stařešiny během jednání s tvým plemenem, abych přispěl překladem a radou. Pozemští obchodníci se někdy prozradí, když lžou. Ve třiceti pěti letech jsem se už sám stal stařešinou, o deset let dříve, než se podle našeho zvyku tato pocta obvykle uděluje, a těšil jsem se, že zanedlouho předčím vše, čeho dosáhl můj otec.

Naši lidé měli skvělé zahrady srdcůvek ve starých sklepeních. Srdcůvka bují zejména z vláhy a mrvy. Je to naše hlavní jídlo. Naučili jsme se starat o vaše zvířata, zjistili jsme, že se kuřata snadno chovají a jsou chutná. Měli jsme dobrou půdu a plné ruce práce, abychom ji vyčistili od starého a zasadili či postavili nové.

Potom se objevil Zalomený kříž, znamení naší zhouby. Když k nám přišli poprvé, byl jsem optimistický, chovali se k nám s úctou. Jejich pozemský ‚vyslanec' verboval bojovníky, aby na jih od města sloužili novému pánu, jehož tituloval generál. Slíbil, že generál bude na oplátku chránit naše území.

Vyslanec zpočátku pronášel hezká slova, ale brzy zoškliveěla, když zjistil, že mu nehodláme dát okamžitě vše, oč žádá.

‚Až doposud jsme se vždy dokázali ochránit sami,' řekl mu stařešina. ‚Mám podezření, že ve skutečnosti nám nabízíte pouze ochranu před samotným generálem. Jděte hledat posily z klanů někam jinam.'"

Valentin si zkusil představit výjev na schodech knihovny, kterou Obrnění opravili. Zlatí mezi sebou živě hovoří, odporují uniformované jednotce pod černou vlajkou s bílou svastikou. Když se Ahn-Kha svým vyprávěním rozohnil, začal užívat zpěvnou intonaci mateřského jazyka, mluvil pomalu, hlas se mu zvedal a klesal jako loď na vysokých vlnách.

„Padlo mnoho slov, některá ostrá, jiná vlídná, než Nejvyšší stařešina rozhodl, že kdokoli bude sám dobrovolně chtít, může s nimi odejít.

Generálovi vojáci slibovali bohatou odměnu v přídělech půdy po zásahu, který zničí bandy rebelů a teroristů. My, Zlatí, jsme to vše slyšeli již za časů našich rodičů a prarodičů; po mnoha ztrátách na životech a přemnohém utrpení jsme dostali území plné trosek obklopené otrávenou půdou. Přesto se hodně našich vydalo na jih s vyslancem.

Na podzim se opět vrátil a žádal další schopné bojovníky. Tentokrát ho stařešina odmítl menším počtem slov, ale s větší mírou zloby. Odešlo pouze několik nespokojenců, nikoli desítky, které vyslanec přemluvil minule.

Na jaře následovala třetí a poslední návštěva, nyní to bude již víc než tři roky. S vyslancem se vrátil jeden z nespokojenců, jenž s ním odešel při druhé návštěvě. Zprávy, které přinesli, vyvolaly tak velké zděšení, že nebýt množství zbraní v rukou vyslancových mužů, došlo by ke krveprolití. Karané ustanovili nespokojence, jehož jméno zní Khay-Hefle – kéž navždy putuje z jednoho pekla do druhého –, naším novým vládcem. Nikoli Nejvyšším stařešinou v radě, ale rovnou *vladařem.* Khay-Hefle pochopitelně sám neprohlásil něco tak nestoudného, protože věděl, že bohové by nedovolili jeho zrádnému jazyku takovou hanebnost vůbec vyslovit. Jakmile to vyslanec oznámil, všichni jsme oněměli, dokonce i Nejvyšší stařešina.

Zachvátil mne veliký vztek, pokročil jsem kupředu a pravil jsem: ‚Odejděte, všichni ihned odejděte, nebo budete zabiti rovnou na místě, kde stojíte.‘

Vyslanec mě ignoroval, naslouchal Nejvyššímu stařešinovi, který mu citoval úmluvu, podle níž nám byla přidělena tato zem, jakkoli zničená a otrávená, abychom ji užívali a vládli jí, jak sami považujeme za vhodné.

‚Jistě,‘ pravil vyslanec, ‚máte to ve smlouvě, ale Zlatí si přece budou dál vládnout sami, takže dohoda nebude porušena, Karané svůj slib dodrželi.‘ A pak pronesl ještě mnoho dalších, podobně proradných slov.

Nejvyšší stařešina se tak rozhněval, až se mu zježila srst. ‚To je podruhé v mém životě, co jsem slyšel prostá slova překroucená v pravý opak původního významu, a v obou případech s tím měli co

dělat vaši pánové. Zalezte zpátky do svých kotců, psi, a už se nikdy nevracejte. Khay-Hefle a všichni, kdo vás následovali, nebudou již nikdy patřit do našeho klanu, pokud se do sedmi dnů nevrátí.‘ Po jeho slovech se zvedla veliká lítost mezi rodinami Zlatých, kteří odešli při předchozích návštěvách vyslance.

‚Můžete se pokusit vnutit nám silou svůj návrh a dosadit nám tohoto uzurpátora, ale nepředstavujte si, že to bude snadné,‘ pokračoval stařešina. ‚Neodejde s vámi žádný z našich bojovníků, naopak vy odejdete s menším počtem svých.‘

Podpořil jsem jeho statečná slova a všichni stařešinové stáli odvážně vedle něj, dokud vyslanec a jeho pes Khay-Hefle neodešli. Pak se rozpoutal velký spor, neboť někteří tvrdili, že by bylo lepší zachovat to, co jsme vybudovali, než trpět ve válce, kterou roznítíme. Jiní navrhovali, abychom odešli na sever mimo dosah generála či Karanů.

Nakonec stařešinové vybrali každého desátého a poslali je na sever a pak na západ k řetězu hor v kraji, který nazýváte Kanada. Leží mimo dosah Karanů, neboť ti nemají rádi tamní chlad. Byl jsem pověřen, abych skupinu vedl, protože dovedu hovořit pozemsky, ale odmítl jsem. Stále jsem cítil žár slov, která jsem pronesl před Síní klanu, a nepřál jsem si nic jiného, než aby se vrátil Khay-Hefle s novými pány a pokusil se prosadit svůj hanebný záměr.“

Ahn-Kha se odmlčel, hleděl do oharků v kamenném krbu. Během dne bylo pořád dost horko, proto nechali oheň v domě vyhasnout, jakmile si ráno uvařili snídani.

„Zbytek vypovím stručně. Naše zahrady jsme změnili v zákopy, domy v pevnosti, Síň v hrad. Všichni jsme stále nosili zbraně, děti jsme shromáždili ve sklepeních. Domníval jsem se, že máme dobré vyhlídky, nebo přinejmenším budeme bojovat tak zuřivě, že spolu s námi padnou i oni, a tak se naše děti od nich osvobodí.

Přišli. Nikdy jsme se s takovými vojáky nesetkali. Naše střely je zasáhly, ale nezabily. Dokonce i v boji tělo na tělo se jejich síla vyrovnala naší, snad za pomoci nějaké ďábelské moci, a nám se podařilo zabít nanejvýš jednoho na našich deset. Byli jako Zakuklení, bojovali však se zbraněmi a se zručností pozemšťanů. Měli výbušniny, zbraně chrlící oheň a děla připevněná na pásových vozidlech. Ohnivé zbraně byly nejhorší. Můj lid se bojí ohně stejně, jako se mnozí z vašich bojí hadů, pavouků či výšek. Náš

konec byl hořký. Několik přátel, můj otec a já jsme drželi budovu v zahradě před Síní. Přišli s bednami výbušnin, a sotva jsem to spatřil, volal jsem na obránce, aby mne následovali do tajného tunelu, který vedl do staré knihovny. Nastal však výbuch, jenž pohřbil v troskách všechny, kdo zůstali za mnou. Šel jsem do Síně. Ve sklepě nejspíš vybuchl granát a zabil všechny děti. Vběhl jsem do dalšího tunelu ke stanovišti, odkud velel Nejvyšší stařešina, ale nenašel jsem tam nikoho, jen kaluže krve na podlaze.

Rozhodl jsem se pomstít náš klan a zabít Khay-Hefla. Skryl jsem se v rozvalinách na našich pozemcích a čekal na příležitost. On však již sehnal dohromady všechny, kdo přežili, obklopil se pozemšťany a stráží Šedých. Představ si tu negramotnou chátru, jak žvýká pozemskou gumovou houbu a pozoruje Zlaté na kolenou, zatímco se sami škrábou.

Raději jsem se vyhýbal několika našim, kteří přežili a skryli se ve městě. Mohli mít mysl otrávenou Khay-Heflem, jenž jim navykládal, že to já přivolal na klan zkázu zpupnými slovy a smrt a zánik našeho klanu přišly proto, že několik bláznů našeptávalo Nejvyššímu stařešinovi.

Můj lid nyní živoří jako mnoho tvých, ctěný Davide, jen o málo lépe než otroci a naslouchá lžím Zlatého, jenž mluví tak, jak mu bylo přikázáno. Musel jsem se přesunout na předměstí a žít sám. Stále doufám, že přijde má chvíle, ale někdy přemýšlím, zda nemám odejít na sever a zjistit, zda Každý z desíti došli až k horám v Kanadě.“

Valentin sáhl do pouzdra s mapami. „Mám tady mapy, jestli si myslíš, že by ti pomohly.“

„Několik map mám ze staré knihovny pozemšťanů. Ale neodejdu na sever, dokud ti nesplatím dluh.“

Valentin zavrtěl hlavou. „Copak o tom musíme znovu mluvit? Nic mi nedlužíš. Chtěl jsem zjistit, kdo zabil harpyje holýma rukama, a pak mi tě bylo líto. Byl to projev úcty, nikoli půjčka na oplátku.“

„Uvidíme, ctěný Davide. Souhlasil jsi, že za můj příběh mi povíš tvůj. Potěšil bys mne. Už dlouho jsem si s nikým nepromluvil. Cítím, že navzdory našim rozdílným tělům jsme bratři, neboť v sobě rovněž skrýváš mnohá soužení, která ti nedopřávají klidu.“

„Docela rád bych se napil,“ řekl Valentin.

„Myslíš víno nebo alkohol?“ zeptal se Ahn-Kha. „Moji lidé dělají výborné víno z ovoce, které nazýváme *ethrodzh*, ale už ho nemám. Došlo mi, než mne napadly létající potvory.“

„Velice rád bych vaše víno někdy ochutnal.“ Valentin se rozhlížel po oloupaných a popraskaných zdech, špinavém stropu a plesnivém nábytku.

„Vyprávěl jsi mi o svém lidu,“ pokračoval Valentin, „ale já vlastně nevím, co bych ti měl říct o mém. Kdysi jsme se rozlišovali podle barvy kůže a jazyka, podle toho, kde žijeme a co děláme. To už neplatí. Zůstaly pouze tři druhy lidí. Jedni, kteří Karanům pomáhají, druzí, kteří pod nimi trpí, a třetí, kteří se jim vzepřeli. Pro ty, kdo jim pomáhají, nemám nejmenší sympatie; a zjistil jsem už, že pro ty, kteří pod nimi trpí, můžu udělat jen velmi málo. Kdybych o nich příliš přemýšlel, začal bych si zoufat. Já patřím ke skupině, jež proti Karanům bojuje.

Bojoval proti nim i můj otec. Vlastně ani nevím, jaké důvody ho vedly k tomu, že se přidal k Hnutí, ale když už několik let sám bojuji, dovedu je uhodnout. Nevím, zda potkal matku předtím, než se vzdal boje, nebo až potom. Myslím, že až potom. Tak jako tak, odešel. Vedl poklidný život asi pět set kilometrů na sever odtud na podobném místě, jaké šli hledat Každý z desíti, kde jsou zimy příliš dlouhé a kruté, aby se tam Karanům líbilo. Moji rodiče založili rodinu – měl jsem ještě mladšího bratra a sestru. V severní Minnesotě se lidé každé léto stěhují hluboko do lesů a vracejí se až na podzim. Během léta renegáti – víš, kdo jsou renegáti, že? Nuže, v létě jsme se skrývali jak před renegáty, tak před Rozparovači. V zimě jsme se zavírali v domech. Ven jsme chodili vlastně jen pro dříví na topení a lovit ryby pod ledem.

Můj otec však neodešel dost hluboko do lesů. Kolem domu projížděla patrola renegátů, zrovna když jsem sbíral kukuřici. Celou mou rodinu zabili, vlastně jen tak pro zábavu. Starý kněz, přítel mého otce, mě potom vychoval a dal mi vzdělání. Když mi bylo skoro osmnáct, přišli k nám vojáci z Ozarského svobodného teritoria.“

„O tom místě jsem slyšel,“ zaradoval se Ahn-Kha. „To vy děláte Karanům těžkou vrásku.“

„Vrásky,“ opravil ho bezděky Valentin. „Ale nejspíš jsi chtěl říct, že děláme Karanům těžkou hlavu.“

„Nikoli hlavy?“ zeptal se Ahn-Kha.

„Ne,“ odpověděl Valentin, na což se Ahn-Kha znechuceně zašklebil.

Nejspíš jsme opravdu spřízněné duše, pomyslel si Valentin. *Kdo jiný by se zajímal o gramatiku, když všude kolem číhá smrt.*

„Vyprávěj dál,“ pobídl ho Ahn-Kha.

„Odešel jsem na jih s dalšími mladými lidmi z Minnesoty. Byl jsem zvědavý na vojáky, kteří bojovali po boku mého otce. Chtěl jsem něco udělat, pomstít ho, nastoupit na jeho místo. Chtěl jsem jít jeho cestou, abych se dozvěděl, kdo jsem. Přinejmenším tenkrát jsem si to tak říkal.

Ale taky jsem toužil po krvi. Chtěl jsem ukázat, jaká je v nás síla, že můžou zabít otce a matku, ale synové a dcery zaujmou jejich místo. Na jih s námi šla i moje spolužačka Gabriella. Měl jsem ji… rád.“

„Rozumím, ctěný Davide. Kdy se pozemšťané vlastně páří, někdy v tvém věku?“

„Myslím, že otázka by spíš měla znít, kdy se pozemšťané nepáří.“

Ahn-Kha si položil velké tlapy na břicho – Valentin ho znal už natolik, aby věděl, že tak vyjadřuje pobavení.

Valentin pokračoval: „První půlrok jsme bez odpočinku pracovali na stavbách a na polích. Snažili se tak oddělit zrno od plev, odhalit lenochy. Zocelili jsme se, naučili se pracovat v kolektivu, a naše lopota pomáhala Svobodnému teritoriu. Ale potom Gabriella zahynula – o život ji připravily ty zatracené harpyje a Rozparovač. Podařilo se nám je zabít. Pak ze mě udělali vojáka, tím jsem doposud. Ale Gabby už to život nevrátí.“

„Jsi divný voják, když bojuješ sám,“ poznamenal Ahn-Kha.

Valentin mu nechtěl prozradit příliš mnoho. „To už je docela jiný příběh. Stručně bych to mohl vyjádřit tak, že jsem zvěd, který se zatoulal trochu daleko.“

„Teď se vracíš domů?“

Valentin přikývl. „Teď se vracím domů.“

„Myslím, že to tak mělo být, že jsme se měli potkat, ctěný Davide. Oba jsme přišli o klan. Oba putujeme sami. Ty jsi o polovinu mladší než já, ale tvá noha již vkročila na místa, která jsem navštívil pouze v myšlenkách. Četl jsem ti v očích, když jsem mluvil o generálovi a Zalomeném kříži. Změníš své rozhodnutí vrátit se domů, jestliže ti ukáži, kde je najdeš?“

* * *

Zatímco si povídali, Valentin uvažoval, zda nepadl do nějaké zapeklité léčky. Pak tu myšlenku zaplašil, Obrněný ho klidně mohl zabít v noci během spánku. Pokud si Ahn-Kha neutkal svůj příběh jen z nočního vzduchu, měl mnohem víc důvodů nenávidět Zalomený kříž než Valentin.

Chtěl prozkoumat základnu Zalomeného kříže, Ahn-Kha však trval na tom, že si nejdřív potřebují obstarat zásoby, protože v okolí hlavního stanu Zalomeného kříže nebudou moci lovit, a rovněž si chtěl opatřit zbraně namísto těch, o něž ho připravily harpyje. Ještě večer před odchodem o tom pořád diskutovali, zatímco se balili, aby mohli v noci vyrazit.

„Beze zbraní se cítím jako nahý, ctěný Davide."

„Nabídl jsem ti svůj revolver."

„Ha! Chtěl jsem říct, že se cítím jako nahý bez pořádné zbraně."

„Měl jsem sraz s kamarádkou, Ahn-Kho, a už mám zpoždění. Tvůj nápad, abychom šli do městské čtvrti, kde žijí Zlatí, mi připadá poněkud riskantní. Proč to nechceš zkusit u řeky, kde jsou lidé?"

„Jsou to renegáti. Určitě by si nás všimli. Třeba si mě tam pamatují. Mimoto nemáme na výměnu nic, zač bychom získali zbraň, jen zase jinou zbraň. Ačkoli za tvůj samopal bychom mohli obdržet dvě dobré pušky."

„Jenže se potřebuju dostat k Platte, kde můžeme –" Valentin větu nedokončil. Zachytil divný pach, přicházel od jezera. „Nebezpečí," zašeptal.

Obrněný měl záviděníhodné reflexy. Stál u okna, ale padl na všechny čtyři dřív, než Valentin stačil odjistit samopal.

„Kde?" zeptal se Ahn-Kha.

„Severní břeh jezera. Prověřím příjezdovou cestu." Valentin se odplížil k oknu v přední části domu. Držel se ve stínu, pozoroval mladý hájek a křoví mezi stavením a pozůstatky předměstské silnice. Obrnění. Jeden Šedý měl pušku opřenou v rozsoše stromu a mířil na průčelí domu.

Valentin se vrátil do pokoje. Ahn-Kha mezitím vysypal do krbu vlhký písek z kbelíku, který používali jako záchod, a uhasil oheň. Padla tma.

„Nejspíš je to klan Kruh na zápěstí," řekl Ahn-Kha. „Jejich zvěd nás zahlédl v domě, nebo našel naše stopy. Dalších šest přichází od jezera. Mají provazy. Možná mě chtějí spoutat a odvést. Pokud ano, brzy zjistí, že tento letitý hřebec pořád dovede kopat."

„Viděli tě?"

„Nikoli, jinak by už vystřelili – nebo se lépe kryli."

Valentin si ověřil, že má pouzdro s mapami v tlumoku, stejně jako ostatní věci. „Máme jen tři možnosti. Střílet po nich odtud –"

Obrněný zavřel oči. „Spálí nám střechu nad hlavou, ctěný Davide."

„Druhá možnost je zkusit s nimi vyjednávat, aby nás pustili –"

Tentokrát si Ahn-Kha vzpomněl, že má zavrtět hlavou. „Kruh na zápěstí by na takovou dohodu přistoupil, jen abychom na ně neplýtvali náboji, pak by nás zabili."

„Nebo můžeme utíkat, až se nám bude prášit za patami."

„To bývá často nejmoudřejší řešení," souhlasil Ahn-Kha, „pokud nás nezastřelí v běhu."

„Pojď za mnou." Valentin si hodil tlumok na záda a zavedl Obrněného do garáže.

Světlo pronikalo dírou ve střeše, kde býval vikýř, teď tam rostlo kapradí. Dřevěná garážová vrata však dosud držela v rezavých kolejnicích.

„Nejspíš zaútočí na dům," řekl Valentin. „Budou dělat rámus, použijí granáty, pokud nějaké mají."

„Nikoli, ctěný Davide. Granáty jsou příliš cenné, aby je promrhali na párek darmošlapů. Rovněž vždy hrozí nebezpečí, že máme mocné přátele. Můžeš být kupříkladu důstojník Zalomeného kříže na cestách. Jakmile vtrhnou dovnitř, zastřelí každého, kdo na sobě nemá uniformu, kterou by znali. Proč spolu hovoříme na tomto místě? Není tu žádný východ a bude trvat celou věčnost, než prolezeme tamtou dírkou."

„Nepolezeme přes střechu. Uděláme si nový východ."

Ahn-Kha si připravil samopal, tiskl si ho k tělu mocnými pažemi. Jakmile Valentin zaslechl nesrozumitelný výkřik a praskání dřeva, když se Obrnění vrhli na dveře a okna, v duchu napočítal do pěti a kývl na Ahn-Khu.

Zlatý sklonil rameno velké jako jezdecké sedlo a narazil jím do garážových vrat. Udeřil do nich silou demoliční nálože, staré dřevo se rozprsklo na třísky.

Ahn-Kha spatřil odstřelovače za rozsochou stromu, jak mu ho Valentin popsal, ale nyní měl mnohem lepší úhel ke střelbě než z domu. Vypálil, kulky zasáhly strom i Obrněného, který se svalil na záda. Ahn-Kha se otočil doprava, vypálil další dávku do Obrněného, který zvenčí kryl dům, zatímco ostatní útočníci byli uvnitř. Šedý pustil pušku, ani ji nestačil obrátit k nim.

Jak se domluvili, živé beranidlo pak hodilo samopal Valentinovi, ten okamžitě zalehl a namířil na přední dveře. Ahn-Kha skočil za strom, kde ležel zabitý odstřelovač, popadl pušku, kterou jeho vzdálený příbuzný už nepotřeboval, a vzal si na mušku dveře.

Valentin ustupoval pozpátku po příjezdové cestě a mířil na roh garáže. Slyšel, jak se ze dvorku někdo blíží. Objevila se polovina hlavy, nahlédla za roh. „Tvé oko není k ničemu, pokud před ním není muška," radil kdysi Valentinovi starý mrzoutský Vlk. Nyní mohl dokázat Šedému, že to je pravda, a vystřelil na půlku hlavy. Jenže minul, urazil roh garáže, hlava zmizela.

Obrátil se na útěk, vtom uslyšel zahřmění pušky ráže .50, když Ahn-Kha vypálil na dveře.

„Kryj mě!" naléhal Ahn-Kha.

Valentin znovu zalehl a zacílil zbraň na střed domu. Žasl, jak s tím pozoruhodným tvorem dokáže spolupracovat – s tvorem, který je prakticky vzato jeho nepřítel a kterého by ještě před několika dny zabil, sotva by ho zahlédl.

Ahn-Kha stáhl z odstřelovače nábojový pás s blyštivými patronami a zase nabil pušku, pro člověka tak neforemnou. V předním okně se něco pohnulo, Valentin stiskl spoušť. Střely proletěly dovnitř, ale zda se trefil, byla sázka do loterie. Aniž by na okamžik zvedl zadek ze země, odplazil se ke Zlatému a zalehl po jeho boku za mrtvolu Šedého.

Z torny mrtvého trčela dlouhá rukojeť podomácku vyrobeného „mačkadla brambor". Valentin ukázal granát Ahn-Khovi. „Dokážeš přehodit dům?" zeptal se.

„Klidně celé jezero."

Valentin zažehl zápalnici a podal granát držadlem napřed dlouhorukému bojovníkovi. Ten se rozmáchl, druhou rukou si

ukazoval jako v klasické pozici při hodu oštěpem, a mrštil granát přes střechu pokrytou kapradím a spadaným listím.

Pak se rozběhli, Valentin první, vzdalovali se od domu v takovém úhlu, aby je útočníci nedostali do křížové palby. Přes cestu ležel vyvrácený strom, Valentin ho přeskočil jako jelen, Ahn-Kha se opřel o levou paži a přenesl se přes kmen jako při skoku o tyči.

Granát nevybuchl, buď selhala rozbuška, nebo byla vadná trhavina, případně některý zoufalý Obrněný stihl zápalnici včas uhasit.

Dvojice prchala na jih. Zatímco běželi, střely očesávaly stromy kolem nich. Pronásledovala je šestice Obrněných.

Utíkali dlouhými skoky mladým lesíkem, který vyrostl na troskách předměstí. Pak se Ahn-Kha zastavil za stromem, zatímco Valentin běžel dál, a Šedých zbylo jen pět, Zlatý skolil Obrněného v čele skupiny. Potom je stíhali pomaleji a opatrněji, a když Valentin zastřelil dalšího ze střechy, kam ho Ahn-Kha vysadil, pronásledovatelé to vzdali.

„Unikli jsme jim.“ Ahn-Kha ztěžka dýchal, odpočíval na všech čtyřech.

„To se vsaď, letitý hřebče.“ Valentin se zadíval na zapadající slunce. „Ale oni neuniknou nám.“

* * *

Ahn-Kha si vybral vhodné zbraně ještě téže noci.

Obešli velký půlkruh. Hodný kus od cihlového domu nechal Valentin tlumok a samopal u vyčerpaného Zlatého a vracel se z druhé strany, než kudy utekli. Měl dva granáty, které sebrali zabitým Šedým.

Plížil se kolem domu v černém plášti, naslouchal vrčení a štěkání uvnitř. Obrnění, zdraví i zranění, odpočívali v zadním pokoji u krbu. Valentin aktivoval granát, jak nejtišeji dokázal.

Šedí měli dobré nosy a ještě lepší uši, některý musel uslyšet nebo ucítit zažehnutí zápalnice. Varovně vyštěkl. Valentin nechal roznětku hořet ještě dvě dlouhé vteřiny, než granát prohodil oknem. Jakmile byl granát ve vzduchu, zacpal si uši dlaněmi.

Po explozi tasil meč a vnikl dovnitř zadními dveřmi. Bodal do všeho, co se v začouzené místnosti pohnulo a nebylo to součástí jeho těla. Ohromení, navíc zranění Obrnění si mohli právě tak dobře hrát na slepou bábu s motorovou pilou. Jenom jeden měl tolik duchapřítomnosti, že zkusil utéct. Na podlaze po něm zůstala krvavá stopa, jak spěchal k díře, kde bývalo velké přední okno. Ven se však nedostal. Valentin za ním vyrazil jako šíp a bodl ho do zad.

Když Ahn-Kha vstoupil do rančerského domu, mrtvé jako by neviděl. Prohlédl si pušky, nakonec si vybral jednu s černou pažbou. Obrnění používali všelijak tvarované pažby s různými výčnělky, tahle nebyla výjimkou.

„Musím si ji přiříznout, aby mi opravdu seděla, ale je to dobrá zbraň.“ Zlatý posbíral mohutné náboje zvíci prstu a zastrkal si je do nábojového pásu.

Valentin srovnal mrtvoly Obrněných podle Ahn-Khových instrukcí, položil je na záda, levou dlaň na srdce, pravou na nos a ústa, zbraně po boku. Další patrola klanu Kruhu na zápěstí se zdrží, jakmile těla najde, aby jim poskytla řádný obřad. Popráší je správnými saprofytickými houbami a snad budou truchlit natolik, že zapomenou na pronásledování.

„Šedé vždy nesmírně rozhněváte, když jejich padlé jednoduše spálíte. Jsou přesvědčeni, že jste je zabili nejen na tomto světě, ale odepřeli jste jim také odchod do Lesa hrdinů, jak si za svou udatnost zasloužili. Lepší by bylo nechat je ležet na bitevním poli.“

„Už jsi někdy slyšel rčení: ‚Když jsi v Římě, chovej se jako Říman?‘ Nemuseli by se strachovat o pohřební rituály, kdyby k nám v první řadě vůbec nepřišli.“

„Tuto chybu učinila zcela jiná generace.“

Valentin si představil divočinu západní Missouri. Čety Vlků by mohly proniknout do Omahy a zabezpečit přístupové cesty pro silné vojsko, které by je následovalo. „Společným úsilím by se dala aspoň část dědictví té provinilé generace zlikvidovat.“

„Zlatí již ochutnali ovoce spojenectví s Karany. Zjistili, že je shnilé. Pak přišel Zalomený kříž. Mnoho lidu bude připraveno připojit se k tvému boji.“

„Rád bych našel silnější výbušniny než tyhle granáty.“ Valentin prohledával výzbroj Šedých. „Mohli bychom zaútočit na Zalomený kříž na jeho vlastním dvorku.“

„V tom ti mohu pomoci," řekl Ahn-Kha. „Ve Staré tržnici je pozemšťan, který sežene všechno, co potřebuješ."

* * *

Pro Valentina bylo staré vše, co pocházelo z doby před rokem 2022. Ale tato část města u řeky byla stará dokonce i podle měřítek starého světa.

Natěsnané cihlové budovy měly nově zasklená okna, pokud původní nebyla jednoduše zazděna. Na západních a jižních zdech byly pořád vidět zčernalé spáleniny – stopy po vzdušném úderu, který zničil město a leteckou základnu na jihu, stále přetrvávaly.

Do staré čtvrti se dostali po břehu Missouri. Řeka obtékala město z jihu, páchla kalem a trochu kanalizačními splašky, které proudily z mnoha věkovitých odpadních stok. V dálce vybíral rezavě zbarvený plovoucí bagr bahno nahromaděné mezi pilíři železničního mostu. Dál proti proudu od rypadla kotvilo u nábřeží několik pramic. Na břehu ležely kánoe dnem vzhůru, malé plachetnice sdílely kotviště s nákladními čluny, zmenšenými verzemi velkých lodí, jaké Valentin viděl na Mississippi.

Ahn-Kha mu pověděl něco málo o místních obyvatelích. Přestože celá Omaha a okolí byla postoupena Obrněným, Zlatí i Šedí potřebovali zboží – především nářadí a zbraně. Povolili několika pozemšťanům, aby zřídili obchodní podnik na nevelkém pozemku ve tvaru C vedle řeky a jezera, a poskytli jim prostor pro činnost jinde v Karské zóně zakázanou. Černý trh vzkvétal, a jak se rozrůstala společnost renegátů v Iowě a části Kansasu, stal se zpola legální i v očích Karanů.

Staré město nemělo hradby. Jakmile se dostali přes hromady páchnoucích odpadků a záplavu toulavých koček, které pospávaly ve dveřích a oknech prázdných domů severně od přístaviště, vedl Ahn-Kha Valentina po čistých a dlážděných ulicích. Na každé okenní římse a rovné střeše byla malá zahrádka. Na prázdných parcelách se pásly kozy a telata. Zvířata byla označkovaná barevnými skvrnami.

„Odtud řídí obchodníci své ‚podniky'," vysvětloval Ahn-Kha. „Když mě mé povolání poprvé zavedlo do staré čtvrti, byli tři. Dozvěděl jsem se, že tak tomu je už celé roky. Ti tři se navzájem

tolerují, ale nikoho dalšího už nepřiberou. Dělí se o obecní půdu, zvířata si však značkují. Zahrady na pozemcích domů patří jim. Slyšel jsem, že za řekou jsou sady jabloní, třešní a kaštanů, ale nebyl jsem tam, abych zjistil, jak si ovoce dělí.“

Na nárožích se tu a tam ochomýtali muži, většinou se zbraní na opasku. Nějací chlapi vstali z lavičky a postavili se Ahn-Khovi do cesty, takže musel sestoupit z chodníku na silnici, aby je obešel.

„To si necháš líbit?“ zeptal se Valentin.

„Raději snesu urážku než kulku.“

Valentin souhlasil, že je to rozumný přístup, ale přesto ho to zlobilo. „Kam máme vlastně namířeno?“

„Do Lesního domu. Většinou jsou tam dobří přátelé Zlatých. Řídí ho Velký šéf.“

„Co je zač?“ Valentin přemýšlel, co může čekat. Doufal jen, že to není omažská verze chicagského Vévody, samý podfuk a pohrůžky.

„Byl ke mně vždy spravedlivý, i když ne právě přívětivý. Vždy měl na paměti budoucnost, obdivoval jsem ho, jak mluví a myslí dopředu na desetiletí, ne jenom na dny.“

„To si může dovolit málokdo.“

„Tamhle máš jeho emblém. Visí na jeho domě, jeho muži jej nosí jako odznak.“

Valentin pohlédl na znak vyčnívající do ulice. Tu a tam už viděl jeho víceméně zachovalé verze. Byl kruhový, zelený, bílý a černý, vážnou dlouhovlasou ženu obklopovaly hvězdy. V oknech v prvním patře nad emblémem se točily za železnými coulovými mřížemi větráky.

„Mají elektřinu?“ podivil se Valentin.

„Ano, všechny tři domy se podílejí na údržbě a provozu parního generátoru, topí se v něm uhlím. Kdysi jsem se je snažil přesvědčit, aby jeden přenechali Zlatým, ale nepovedlo se mi to.“

Když se blížili ke dveřím pod znakem, vstal ze sedátka v dřevěné strážnici vedle dveří muž a položil ruku na pistoli. Měl hodně dlouhé vlasy a věnoval jim ještě delší pohled. „Co chcete?“

„Navštívit Velkého šéfa,“ odpověděl Ahn-Kha.

„Nechováš za sebe řečnit svého Obrněného?“ zeptal se vrátný Valentina. „U vás, černých vlajek, je obvykle člověk ústy a Obrněný svaly.“

„Jsem jeho osobní strážce,“ prohlásil Valentin.

„Ledaže tak. Odložte zbraně sem do bedny, a pustím vás dovnitř. Jestli ale Velkého šéfa uvidíte, nebo ne, to je na něm.“

Ahn-Kha kývl na Valentina. Vrátný otevřel bednu. Ahn-Kha opřel ukořistěnou pušku o zárubeň, byla příliš dlouhá, do bedny se nevešla. Valentin tam položil revolver, parang, meč a drápy, přikryl je dekou, nahoru dal samopal.

Vrátný zavrtěl hlavou. „Víc železa z tebe neudělá většího drsňáka, mladíku. Musím tě prošacovat. Jestli něco najdu, vrátíš se ke generálovi o berlích. Tak co ještě máš?“

Valentin vytáhl z kapsy zavírací nožík a přihodil ho k ostatním věcem. Vlastně to ani žádná pořádná zbraň nebyla. „Už jsem čistý. Užijte si to.“

Vrátný oba prohledal od hlavy k patě. „Přišla návštěva!“ křikl do dveří.

„Otvírám návštěvě,“ ozvala se po chvíli odpověď. Starší muž s prošedivělými spánky a slunečními brýlemi proti záři zvenčí sklonil brokovnici, sotva Ahn-Kha vstoupil. „Andulko! Neviděl jsem tě celý léta!“

Valentin si oddechl, strážný vypadal upřímně potěšený.

Kývl na Valentina, Ahn-Khovi potřásl rukou. „Myslel jsem, žes to koupil během velkýho pálení.“

„Skrýval jsem se, ctěný Iane. Prosím, seznam se s mým novým bratrem Davidem.“

Ian zavřel dveře a zasunul mohutnou závoru.

„Už neobcházíš svou trasu?“ zeptal se Ahn-Kha.

„Tras je čím dál míň. Dokonce i na severu. Kdo si chce vydělat na živobytí, pracuje teď se zbraní v ruce. Generál nás pořádně zmáčkl.“

„Tak to bychom vám mohli pomoct. Jdeme za Velkým šéfem právě kvůli generálovi.“

„Marná snaha. Ta krysa má chlapy odtud až po Kansas City. Pořád se nás pokouší přesvědčit, abychom odešli na základnu a nosili ten jeho zatracený kříž. Mně se to ale vůbec nelíbí – mnohým z nás se to nelíbí –, nepůjdu tam přece jenom proto, abych salutoval Rozparovačům a pucoval jim boty. Je to jen mezi náma, ale Velký šéf tvrdí, že nám nezbude nic jinýho, než to tady prostě zavřít a odejít bůhví kam. Je čím dál těžší sehnat dobrý kšeft a vyhnout se přitom základně.“

* * *

Během patnácti minut už mluvili s vládcem Lesního domu.

Velký šéf nebyl velký, nebyl dokonce ani průměrného vzrůstu. Valentin odhadoval, že má metr a půl a je bantamová váha. Bujné černé vlasy mu plynule přecházely do hustého plnovousu. Měl košili s rozhalenkou, opasek se stříbrnou přezkou, z manžet na kalhotách vykukovaly špičaté jezdecké boty. Měl nohy do o a ptačí hrudník.

Valentin ho odhadl zhruba na pětačtyřicet roků. Ještě jako aspirant u Vlků zaslechl, jak si staří mazáci povídali o generaci veteránů, kterou nazývali „děti chaosu“. V období, jemuž se na Svobodném teritoriu říkalo invaze, měli mnozí novorozenci podváhu, trpěli podvýživou, a v následných chaotických letech už neměli možnost to dohonit. Valentin znal pár lidí, kteří se v té době narodili a byli podobně postiženi křivicí, měli však velkorysého ducha. Připadalo mu, jako by nadměrné strádání jejich generaci vyhranilo bud k maximálnímu altruismu, nebo k sobectví.

Doufal, že v tomto případě to bude altruismus.

Velkého šéfa našli ve druhém patře u vysokého okna, hleděl na Starou Omahu přes vrstvené bezpečnostní sklo od podlahy po strop, které poněkud deformovalo výhled. Opíral se o křeslo postavené proti druhému křeslu u dřevěného šachového stolku, na šachovnici i kolem stály zlaté a stříbrné figurky. Kancelář byla přepychově zařízená, stůl a knihovna byly z mahagonu, ale působila spíš přeplácaným dojmem, sochy, koberce, obrazy, vázy a amfory byly jen tak naskládané, nikoli rozmístěné, zvláště v porovnání s domem kansaského pašeráka Rolanda Victora.

Nejbližší kout, oddělený od Velkého šéfa skládací zástěnou, obsadila šilhavá sekretářka. Psala něco do účetní knihy položené na rýsovacím stole. Na šéfově mahagonové desce byla jen lampa a kožená podložka.

„Ahn-Kho!“ zvolal Velký šéf slabým, poněkud pištivým hlasem. „Co přivádí tebe a tvého ‚osobního strážce‘ do mého domu?“

„Blahopřeji k povýšení,“ řekl Ahn-Kha. „Co se přihodilo bývalému Velkému šéfovi?“

„Zběsilé šílenství. Několik krys, které nejspíš vypustili na jihu z Ozarku, se dostalo do naší lodě. Měl smůlu, kontroloval dodávku a strčil ruku bez rukavice do pytle s rýží.“

„Převzal jsi moc i s jeho titulem?“

„Kdepak, ten titul měl být vtip, ale mně to nevadí.“

Velký šéf se posadil za velký stůl. Pohyboval se pomocí dvou holí, nohy měl chromé. Jakmile usedl, hole schoval.

„Máme rovnou odejít?“ zeptal se Ahn-Kha.

„Aniž bys mi představil svého přítele?“ zeptal se Velký šéf.

„Jmenuje se David.“

Velký šéf pohlédl na Valentina. „Nejspíš bych vám to měl vysvětlit. V minulosti jsme měli s Ahn-Khou neshody. Nesouhlasil jsem s tím, aby náš podnik prodával zbraně jeho klanu.“ Otočil se k Ahn-Khovi. „Pokud si vzpomínám, nazval jsem tě požíračem lidských novorozeňat. Před deseti roky… mi občas zlost zatemnila rozum. Ta zlost ale neměla nic společného se Zlatými.“

„Já tě zase vyzval k pěstnímu souboji,“ doplnil Ahn-Kha. „Jednu urážku jsem přebil ještě větší urážkou.“

„Došlo k tomu souboji?“ zeptal se Valentin, když nejevili ochotu prozradit, jak to dopadlo.

„Kdepak,“ řekl Velký šéf. „Zasáhly chladnější hlavy. Pokud ovšem nemáš v úmyslu na té výzvě trvat?“

Ahn-Kha na chvíli zavřel oči. „Ne.“

Valentin ucítil, že napětí trochu polevilo. „Potřebujeme vaši pomoc. Pomoc Lesního domu.“

„Co nabízíte? Jsme obchodníci. Pro někoho pašeráci. Pro jiné zase renegáti. Viděl jsem, jak jste odložil parang, Vlku.“

„Moje rota byla na jaře rozprášena,“ řekl Valentin. Pravda, i když neúplná, byla lepší než hodnověrná lež. „Naše žádost je trochu neobvyklá.“

„January, přineste laskavě našim hostům sendviče a citronádu.“ Žena za zástěnou vyklouzla z místnosti.

„Citronádu?“ zeptal se Valentin a přistoupil k šachovnici.

„Díky Karanům. V několika chráněných lokalitách missourského údolí se pěstují nádherné citroníky.“

Valentin hleděl na šachové figury. Zlatý král byl v ohrožení, chránila ho pouze věž a pěšec před stříbrným jezdcem, dvěma pěšci, střelcem a stříbrným králem.

„Hrajete šachy?“ zeptal se Velký šéfa otočil se i s křeslem.

„Trochu. Naučil mě to táta. Hrával jsem s adoptivním otcem, ale jeden ani druhý jsme nebyli dobří.“

„Vidíte nějaké východisko pro černého krále? Mohl by dosáhnout remízy.“

„Černým myslíte zlatého?“

„Ano, omlouvám se. Podle pravidel jsou figury černé a bílé, bez ohledu na skutečnou barvu.“

Valentin se zamyslel. „Ne, myslím, že zlatý dostane ve třech tazích mat.“

Velký šéf si povzdechl. „Ve dvou. Bílý král může zaútočit.“

„Co si tak zahrát, než sníme sendviče?“

Hostitel se náhle tvářil dychtivě, přikolébal se ke stolku. „Jste host. Bílé, nebo černé?“

„Stříbrné.“

Valentin táhl pěšcem.

Po osmi tazích vyrazila dopředu mezi střelci černá dáma. „Šachmat,“ řekl Velký šéf bezvýrazně.

Valentin zavrtěl hlavou. „Čím je pro vás generál, pane? Soupeřův střelec, nebo váš král?“

Velký šéf si opřel bradu o hůl. „Soupeřův král. Odvádím mu výpalné, čluny plné potravin. Raději by mě viděl jako jednu ze svých figurek. Moje pozice se příliš neliší od postavení, jaké jste viděl na šachovnici, když jste přišel. Ačkoli já nemám věž. Jen dvoupatrový dům a svůj díl starého města.“

Dorazilo občerstvení, Ahn-Kha se vytrhl ze soustředěného prohlížení olejomaleb v zaprášených rámech.

„January, už vás nebudu potřebovat. Vezměte si na odpoledne volno, jestli chcete, a běžte domů,“ řekl Velký šéf.

Valentin si všiml, jak se January na šéfa zahleděla.

„To je v pořádku – jsem zcela v bezpečí. Nejsou ze Zalomeného kříže.“ Začal opět rozestavovat figury na zahájení hry. „Chcete změnit strany?“

Tentokrát Valentina stříbrní střelci Velkého šéfa sevřeli jako ramena kleští. Šachmat po jedenácti tazích.

„Proč jste za mnou přišli?“

„Pro zbraně pro Zlaté. Pro výbušniny,“ řekl Ahn-Kha, zatímco si Valentin a Velký šéf opět vyměnili křesla. „Můj lid je použije proti Zalomenému kříži.“

„Jsem postižený pouze tělesně, Ahn-Kho.“

Valentin táhl dámou, vzal jezdce. „Jižní velení rovněž pomůže. Možná bychom sem mohli za pár měsíců dostat jednotky Medvědů. Víte přece, co jsou zač.“

„Pouhé sliby. Neuvěřím, dokud je neuvidím. Mimoto tolik času ani nemám. Generál mi dal ultimátum. Připojit se, odejít, nebo… být vypálen. Jste na tahu.“

Tentokrát Valentin viděl, jak se to blíží – Velký šéf obětoval jezdce, aby vylákal bílou dámu. Přišel o střelce, a už to tu bylo zase – šachmat.

„Zahrejme si znovu. Beze změny stran. Stříbrná se mi líbí.“

„Výborně.“

Tentokrát hráli mlčky. Valentin ztratil jezdce, a když opět vyrazili protivníkovi střelci, jeho pěšci je zaměstnali, dokud měl prostor pro dámu. Než padla, vzal věž, pěšce a střelce. Pak zaútočil věžemi. Velký šéf sykl, zamračil se, stáhl jezdce. Valentin vyslal dopředu střelce, vzal pěšce, ztratil střelce, táhl posledním jezdcem.

Dal Velkému šéfovi šach.

Velký šéf s úsměvem táhl králem.

Valentin řekl: „Šachmat.“

Velký šéf mu podal ruku. „Gratuluji. Věděl jsem to už přede dvěma tahy, ale dohrál jsem to. Zasloužil jste si zadostiučinění.“

Valentin rozestavil figurky tak, jak stály, když vešel do místnosti. „Pane, pokud se chcete vymanit z této matové situace, možná byste mohl vsadit na pěšce, dostat ho na stranu bílých a vyměnit za dámu.“

„Nepravděpodobné.“

„I nepravděpodobné se někdy stává.“

„Spoléhat na to je však špatná strategie.“

„Přesto…,“ řekl Valentin.

Ahn-Kha měl uši natočené dopředu, poslouchal.

„Celé postavení by se změnilo. Teď ještě můžu uhrát pat. Záleží na bílém střelci – možná bych mohl dokonce zvítězit.“

„Jestli poskytnete Zlatým dost zbraní, v ghettu i na základně, mohla by se z osamělého pěšce stát strašlivá zbraň.“

„Ne. Neohrozím budoucnost svého podniku.“

Ahn-Kha sklopil uši a vstal. „Děkujeme za sendviče. Jsem rád, že jsme zapomněli na minulost.“

Velký šéf přikývl. „Tak šťastnou budoucnost.“

„Alespoň kolik nám z ní zbývá," řekl Valentin. „Děkuji za váš čas."

„A já děkuji za hru. Už roky mě nikdo neporazil."

Valentin s Ahn-Khou šli ke dveřím. Když je otevřeli, Velký šéf znovu promluvil: „Malá rada, Davide. Je ověřeno, že nejdůležitější je cvik. Budete častěji vyhrávat. Intuitivní hráč může být dobrý, občas může dokonce porazit i ty nejlepší. Ale většinou bude prohrávat."

Valentin přikývl. Velký šéf se vrátil k šachovnici. Valentin ho ještě zahlédl škvírou ve dveřích. Mračil se soustředěním, posunul zlatého pěšce dopředu.

„Takže na výbušniny můžeme zapomenout," řekl Valentin, když byli zase na ulici.

Ahn-Kha pohlédl na oblohu. „Znám ještě jedno místo, kde bychom to mohli zkusit. Je to jen pár bloků."

„Další pašerák?"

„Ostatní se zbraněmi neobchodují, pouze s loveckými puškami."

„Tak kam?"

„Na generálovo území, kde nyní vládne Khay-Hefle. Za zdi, které věznì mé lidi."

* * *

Z místnosti, kdysi snad rohové kanceláře ve výškové budově, z níž zbyla jen konstrukce, pozoroval Valentin centrum Omahy, kde teď bylo ghetto Zlatých.

Ležel na břichu a pomalu obhlížel městskou čtvrť plnou trosek, kterou dostali Obrnění. Za starou knihovnou, nyní rezidencí samozvaného vládce a jeho ochránců ze Zalomeného kříže, stála dvojice budov. Ahn-Kha mu řekl, že tam jsou přiměřeně vlhké pěstírny srdcůvek, které tak opěvoval, a rovněž příbytky omažských Zlatých zadržovaných v ghettu. Tvrdil, že nižší patra a schodiště jsou dosud pevná, přestože stěny a okna smetla tlaková vlna nukleárních výbuchů. Mnoho Zlatých žilo na strukturálně nepoškozených podlažích v jakémsi bludišti přepážek a přestavěných místností, kde zůstala spádová kanalizace, o níž Ahn-Kha prohlašoval, že je divem Omahy.

Zalomený kříž přidal několik vylepšení. Celou čtvrť Zlatých obkličovala hradba ze sutě, na vrcholu byly zacementované skleněné střepy. Samozvaný vládce Zlatých trval na tomto opatření pro bezpečí Obrněných. Ahn-Kha však tvrdil, že val především zadržuje Zlaté uvnitř, nikoli nepřátele venku, jak dokazovaly dřevěné strážní věže, které stály jak na vnitřní, tak na vnější straně hradby.

Valentin odhadl, že uzavřená oblast v bývalém centru Omahy má ke třem čtverečním kilometrům. Podle Ahn-Khy ovládala původní vzkvétající populace Obrněných celý střed města, nezdálo se však, že by ve stávajícím okleštěném prostoru za valem hrozilo ghettu přelidnění.

„Nevidím mnoho tvých lidí. Několik pracuje v zahradách, pár odklízí trosky na severozápadě."

„Každý den projede jižní železniční bránou vlak. Jsme klan velkých stavitelů, Zalomený kříž nás potřebuje ve staré základně na jihu. Kdo se chce pořádně najíst, nasedne do vlaku. Pracuj pro ně, dostaneš polévku a chleba. Na základně dokonce zadržují několik Zlatých ve vězení."

„Berou rukojmí. Generál dává přednost osvědčeným postupům, stejně jako Velký šéf."

„Když druhdy Zlatí, jimž se dostalo tradičního vzdělání, složili nejhezčí baladu nebo při sportovním klání nejpřesněji hodili *súk*, byli považováni za velikány. Nyní jsou jimi pouze ti, kteří vykopou největší díru."

„Vrátil ses sem od té doby, kdy se to semlelo?"

„Ano, ale jen nakrátko. Je to nebezpečné. Avšak mnohokrát jsem se setkal s obchodníky či lovci, kteří tajně proklouzli ven. Moji lidé jsou výborní konstruktéři, dokončí nový tunel dřív, než jím stačí zatarasit starý. Přesto je to riskantní, především v noci. Zakuklení ze Zalomeného kříže vidí skrze zdi, dokonce i pod zem."

„*Vidí* není správné označení. Vycítí energii, kterou vyzařují živí tvorové. Nazývá se aura."

Obrněný přikývl. „Slyšel jsem o tom, ale domníval jsem se, že nás jen chtějí vyděsit. V noci se za hradbou potulují generálovi muži. Ve dne nás hlídají oči stráží na věžích. Slouží na nich jak pozemšťané, tak Šedí, dokonce i Khay-Heflovi filištíni."

Valentin se usmál, dalekohled měl stále u očí. „Skutečně jsi sečtělý, Ahn-Kho. V životě jsem neslyšel, že by někdo použil slovo ‚filištín‘.“

„Postupem času jsem si tvůj jazyk zamiloval, ctěný Davide. Je v něm jen málo logiky či hudebnosti, leč obsahuje mnoho báječných slovních obratů.“

„Souhlasím. Když jsem sloužil u pracovního vojska, seržant od ženistů taky používal několik bezvadných slovních obratů. Skutečně v nich nebylo moc logiky ani hudebnosti, ale vždycky přesně vyjádřil, oč mu jde.“

Ahn-Kha se zasmál. „Šéfové jsou všude stejní.“

„Říkal jsi, že máš plán, jak se dostaneme dovnitř. Cos vymyslel?“

„Nemůžeme jít přes hradbu. Je tam mnoho zátarasů, pastí a petard. Ve dne nás uvidí stráže, v noci nás zase vycítí Zakuklení. Zbývají pouze dvě cesty. Jedna se zdá na první pohled méně nebezpečná, ale vyžaduje nutnou dávku štěstí. Vím o dvou tunelech, leč ta informace je měsíce stará. Jak jsem říkal, naši protivníci tunely stále hledají. Mohlo by se stát, že vstoupíme pod zem a zjistíme, že chodba je zazděná. Nebo se tunel může zdát průchodný, ale budou v něm rozmístěny výbušniny, které by ho nejen uzavřely, ale navíc nás zabily.

Druhá cesta vyžaduje víc odvahy. U železniční brány do města drží stráž pozemšťané, kteří mají u Zalomeného kříže nejnižší hodnost. Všichni Zlatí jim připadají stejní. Jen výjimečně drží stráž Zlatí, častěji tam uvidíš Šedého. Přijdu tam jako jeden z Khay-Heflových filištínů, když se ti to slovo tak líbí, a tebe povedu jako zajatce. Mohli bychom se dostat až do Síně klanu. Tu ovšem hlídají Khay-Heflovi ochránci, kteří by mě poznali.“

„Jak početnou má ochranku?“ zeptal se Valentin.

„Dvanáct patnáct strážců. Tři vždy střeží samozvance, ve dne v noci stojí před jeho dveřmi. Další hlídají dveře do Síně. Zůstávají v Síni i mimo službu, nebo nejsou daleko. Jsou dobře ozbrojeni, protože se bojí mých lidí, které zradili.“

„V Síni klanu má Zalomený kříž zbraně?“

„Zajisté, je tam zbrojnice hlídaná generálovými muži. Na druhé straně řeky mají navíc malý bunkr. Na staré základně jižně od města už odvedli kus práce. Generál verbuje řemeslníky a konstruktéry, kde se dá. Prahne po větším území, než je Omaha.“

Valentin přikývl. „Toho jsem se bál. Podle toho, co říkáš, má v úmyslu zničit území, odkud jsem přišel. Přesvědčil jsem se už, že by mohl uspět. Jižní velení se v současnosti drží taktak.“

Jsi sám, říkal si v duchu. *Vrať se do Ozarku s informacemi, které jsi nasbíral.*

Jeden člověk nemůže zničit továrnu, ale může hodit klíč do soukolí, ozval se jiný, důvěrně známý hlas. *Jižní velení nedokáže zorganizovat tažení do příštího jara, pokud vůbec, a to by mohlo být příliš pozdě.*

* * *

Valentin už v životě provedl pár drzých kousků, ale napochodovat ke strážnici s úhlavním nepřítelem, který mu o záda opírá hlaveň pušky, byl jeden z nejbravurnějších úskoků v celé jeho kariéře. S rukama nad hlavou šoupal nohama po pruhu vozovky, vyklizeném od trosek, bývalé široké dopravní tepně.

Nejprve žádal Ahn-Khu, aby ho vedl pod namířeným samopalem. „Nikoli, ctěný Davide,“ odmítl Zlatý. „I nejnižší hlídač u brány se považuje za nadřazeného Zlatým, bez mrknutí oka by mi zbraň zabavil.“

Proto ukryli samopal a Valentinův ranec v ruinách věžáku, z něhož obhlíželi ghetto Zlatých. Ahn-Kha nesl Valentinův tlumok, v něm meč a parang, revolver měl v kapse. Jedinou zbraní údajného zajatce byly jeho bojové drápy.

Večerní stíny se protahovaly městem, když stráž vojáků ze Zalomeného kříže se zájmem pozorovala, jak se dvojice blíží. Desátník vypadal skoro netrpělivě, jako by se nemohl dočkat, až dostane lepší službu. Valentin zbystřil sluch a vyslechl jejich rozhovor.

„Jeden z tvých statečných spojenců chytil pořádnou rybu,“ řekl desátník se stříbrnými svastikami na rukávech šedé kombinézy.

„Kdyby raději pro změnu přitáhl ženskou,“ poznamenal vojín v maskovací kombinéze.

„To si musíš počkat na povýšení. Důstojníci mají milenky, seržanti děvky, ostatní jenom svý brko.“

„Svatá pravda, desátníku.“

Zatímco se Valentin s Ahn-Khou blížili k zátarasu ze stočeného ostnatého drátu, který přes den blokoval bránu, vystoupil desátník ze stínu na slunce.

„Už jste dost blízko," zavolal, hlaveň automatické pušky opřenou o loket. Jedno oko měl výš než druhé, a jako by to chtěl vyvážit, na druhé straně obličeje měl svěšený koutek úst. „Oč jde, vojáku?"

„Zde De-Mem, železniční bezpečnost, pane!" vyštěkl Ahn-Kha. „Tohoto muže jsem zadržel u staré mezistátní železnice na jižní hranici. Byl ozbrojený, pane!"

Desátník se otočil k vojínovi. „Prý železniční bezpečnost," řekl stranou. „Za tři šlichty denně spí pod mostem." Otočil se zpět k Obrněnému. „Dobrá práce, Demente. Rád vidím, že pro změnu máte nějaký výsledky. Obvykle od vašich *lidí* jenom slyšíme výmysly, že si banditi svý mrtvý odtáhli. Ukaž, podívám se na zbraň."

Ahn-Kha mu podal Valentinův revolver. „Nebyl nabitý, pane."

Desátník si prohlížel zbraň, vyklopil válec. „To mě nijak nepřekvapuje. Vojíne Wilde, nepotřebuješ ráži .357?"

„Já ne, pane. Ale Ackermann nějakou devítku shání."

„Kdo by stál o bubínkový kolt?" podivil se další strážný.

Vojín Wilde přikývl. „Takový bouchačky nosí už jenom motostřelci. Pitomí kovboji s lasem."

„Je hodně opotřebovaná." Desátník zase zaklopil válec a zkusil dvojčinné bicí ústrojí. „Kdyby byla chromová nebo nerezová, možná by za něco stála. Ale tahle popouštěná ocel je za pár let ošklivá."

Valentin promluvil: „Došlo k omylu, pane. Jsem jenom kurýr, ale mám přátele na obou stranách řeky. Na obou stranách, pane. Velkého šéfa ze Staré tržnice by potěšilo, kdybych se k němu vrátil."

Desátník přimhouřil to nižší oko. „Poslyš, ty flákači, já nejsem žádný hladový motostřelec nebo hejtman, abych všemu věřil. Jsem muž z nerezový oceli. Všechny kecy se ode mě odrazí bez jedinýho škrábnutí."

Jenže ti v těch vašich ocelárnách zapomněli přihodit mozek, neumíš velet, natož klást správné otázky, pomyslel si Valentin.

„Tahle bouchačka nestojí ani za ten pot, co ze mě v tomhle horku teče," prohlásil desátník a vrátil revolver Zlatému.

„Dementе, ten chlap je v dobrý kondici. Při pašování kontrabandu si řádně vypracoval svaly! V Jeskyni se bude hodit. Zatím ho strč do basy, odjede zítřejším vlakem.“

Desátník zašel do budky a něco zapsal na papír připevněný k psací podložce. Vojín Wilde odtáhl půlku ostnatého zátarasu a Ahn-Kha provedl Valentina bránou.

„Rozmyslete si to, pane!“ volal Valentin přes rameno. „Spojte se s Velkým šéfem. Když mu řeknete, že máte *Černého,* bude vděčný. A taky štědrý.“

„Udělá to, co vždycky,“ zasmál se desátník. „Prohlásí, že je poctivý obchodník a nikdy o tobě neslyšel.“

Na to právě spoléhám, myslel si Valentin.

Ahn-Kha odváděl Valentina do ghetta Zlatých, odbočil do uličky, která vedla do kopce ke knihovně.

„Asi za hodinu se vrátí pracovní vlak,“ zašeptal Ahn-Kha. „Už bude tma, Zakuklení budou venku a budou sledovat, jak naši dělníci vystupují. Vždycky jsou ostražití, kdykoli se sejde pohromadě větší počet příslušníků mého lidu. Do té doby se skryjeme, ctěný Davide.“

Šli kolem řady domů ze starých tvárnic a železného šrotu. Nebyly to však poslepované chatrče – Zlatí nakládali se sutinami, dlažebními kostkami a stavební ocelí jako umělci, když skládají z kousků skla mozaiku. V dřevěných lehátkách polehávali staří Zlatí; měli šedobílou srst a rozmlouvali spolu drnčivou řečí.

„Tady do těch dveří, rychle!“ řekl Ahn-Kha.

Valentin poslechl. Odhrnul závěs a vstoupil do prostého domu.

Obrněný s bílou srstí vzhlédl od večeře. Dvakrát zamrkal, uši mu náhle vystřelily vzhůru. Několik minut hovořil s Ahn-Khou rodným jazykem, potom starý Zlatý konečně odkulhal. Valentin mezitím pokradmu vyhlížel z okna a pozoroval život v ghettu.

„Dobrý přítel mých rodičů,“ vysvětlil Ahn-Kha. „Promluví s ostatními, aby se tvářili, že nás neviděli. Potom navštíví přítelkyni v Síni klanu. Ááá, tohle, ctěný Davide, tohle musíš ochutnat.“

Ahn-Kha rozlomil trumpetkovitou plodnici. Uprostřed byla dutá, jako by narostla kolem rožně. Valentin si ukousl, přišla mu lahodná, trochu jako dýně, ale texturu měla jako těstoviny.

„Normálně ji namáčíme do medu, ale dnes se med nesežene.“ Ahn-Kha otevřel skříň a hledal mezi poskládaným šatstvem, až našel prostý modrý oděv podobný kimonu, u Zlatých oblíbený.

„Není to špatné.“ Valentin si znovu ukousl. „Chutná trochu jako kukuřičný chleba. S medem může být vynikající. Co je to?“

„Copak jsem ti to neříkal? Srdcůvka je hlavní potrava mého lidu. Roste skoro z ničeho, nepotřebuje víc než humus, hnůj, vlhkost a čas. Plodí celý rok, dokud nezamrzne voda, a v zimě o něco pomaleji.“ Převlékl se z roztrhaného a špinavého oděvu do modrého kimona, které si vybral.

Krátili si čas povídáním o bývalé knihovně a uvažovali, kde tam může být zbrojnice. Čekali až do tmy, odešli, teprve když uslyšeli zapískat vlak. Při vjezdu do ghetta kvílel jako meluzína. Valentin si vzal revolver, nabil ho a zastrčil do pouzdra na opasku, meč si pověsil na záda pod černý plášť, jílec mu vykukoval zpod límce za hlavou. Ahn-Kha měl pořád pušku ráže .50, držel ji uprostřed hlavně v pravé ruce, Valentinův parang schoval pod čisté kimono.

Přecházeli přes společné pozemky uprostřed ghetta, částečně to byla užitková zahrada a částečně park. U leknínového jezírka polehávalo pod stromy několik ovcí.

Ahn-Kha se držel zpříma. „Tudy, ctěný Davide.“

Zavedl ho na loučku, kolem stály další domky Obrněných. Ve středu Valentin uviděl a ucítil latríny.

Ahn-Kha se zastavil, opřel se o pušku jako o poutnickou hůl a zíral na palouk. „Zde pohřbili můj lid,“ pronesl pomalu a potichu. „Když Khay-Hefle převzal vládu, naházeli těla do jámy. Moji rodiče byli mezi mrtvými, také Nejvyšší stařešina a mnoho dalších, kteří se postavili na odpor. Společně se všemi, kdo se náhodou nachomýtli k boji.“

Ahn-Kha si stáhl kožené boty bez špiček a zabořil chodidla s dlouhými prsty do hlíny. „Je zde pohřbena má žena i synové. Žádal jsem, aby odešli s Každým z desíti do Kanady, ale žena odmítla opustit rodinu. V této půdě spočívá na dva tisíce lidí z mého klanu. Říká se, že když zůstaneš zticha, uslyšíš, jak naříkají.

Podle zvyku pozemšťanů zde moji lidé začali pěstovat květiny. Jednoho dne, to už byl vztyčen val, přišel na inspekci generál, který zná jen poslušnost, nebo smrt. Uviděl záplavu krásných květů a rozkázal, aby je vytrhali. Na jejich místě dal vykopat latríny a přikázal, aby je všichni používali. Jako první poslechl Khay-Hefle, který jako by vyhledával další a další způsoby, jak ponížit a urazit ty, mezi něž kdysi patřil. Pak přinutil dělníky, aby sem na konci pracovního dne napochodovali až z konečné zastávky vlaku.

Dělníci Zlatých nejsou hodni používat záchody pozemšťanů v Jeskyni, kterou obývá generál. Musí chodit do křovin u řeky, nebo počkat domů.“

„Je mi to… líto.“ Valentin se posledním slovem málem zadusil. Bylo zcela nedostatečné. „Nikdy jsi mi neřekl, žes byl ženatý.“

„Sám se tak šidím. Když o tom nemluvím, tak na to ani nemyslím, bolest je chvíli mírnější. Moje žena byla velmi krásná, světu i nitru. Omlouvám se, mluvím sice tvou řečí, ale v duchu hovořím jazykem Zlatých. Řeknu to znovu. Byla velmi krásná, zevnějškem i duší.“

„Určitě byla.“ Valentin to myslel upřímně, ačkoli neměl nejmenší potuchy, jak Obrnění krásu posuzují.

„Jsem rád, ctěný Davide, že jsme se sem dostali. Viděl jsem tento palouk pouze z dálky. Ale musíme si pospíšit, na kopci čeká práce.“

Prošli parkem na vršek ke knihovně. Vypadala jako opevněný chrám. Valentin vycítil, že někde uvnitř je Rozparovač. Přes cestu přeběhl kojot, hlavu i ocas nízko nad zemí. Mezi stromy zahlédli několik dvojic Zlatých, menší ženy kráčely těsně za muži a dotýkaly se jejich zad.

„Chviličku počkejme, prosím,“ požádal Ahn-Kha. Poklekl, stejně jako Valentin se zahleděl na budovu.

Valentin ztišil mysl. Jeho tělo se uvolnilo. Zaměřil se na Rozparovače. Byl v podzemí.

„Jsi v pořádku, ctěný Davide?“

„Ano, už jsem. Jeden z místních Zakuklenců je tady dole.“

„Prozradil ti to tvůj čich?“

„Něco podobného.“ Valentin neměl čas na vysvětlování. „Teď bys mi mohl objasnit ten svůj plán, jak se tam dostaneme.“ Hleděl na tlusté mříže na zabedněných oknech v přízemí.

„Přítel mého otce zná jednu Zlatou mezi pomocným personálem Khay-Hefla. Tahle Zlatá nenávidí samozvance a kdykoli může, předává informace mým lidem. Má otevřít jedny okenice v prvním patře, jakmile je hlídka zkontroluje. Je to pro ni nebezpečné, protože to znamená, že musí zůstat v budově celou noc. Okna v prvním patře nejsou zamřížovaná, jak vidíš, takže můžeme vlézt dovnitř.“

„Ale jak se dostaneme nahoru?“

Ahn-Kha ukázal na stožár před nízkou stavbou hned napravo od Síně klanu. „Pohodlně vyšplháme.“

Valentin se podíval na prapor Zalomeného kříže, schlíple visel na pozadí noční oblohy. „Hlavně mi neříkej, že to jsou kasárna vojáků Zalomeného kříže.“

„Jistěže jsou.“

„To je ale náramně odvážné.“ Valentin pozoroval stráž před Síní klanu.

Ozbrojenec Khay-Hefla byl v koženém oděvu, na ramenou, holeních a předloktích měl chrániče a helmu měl upravenou tak, aby se mu do ní vešly ohebné uši. Ozbrojenec na kasárna neviděl.

„Před kasárnami není stráž.“

„Ne, Zalomený kříž se večer zamyká.“

Obešli Zlatého na hlídce před hlavním vchodem bývalé knihovny, nyní Síně klanu Zlatých, a dostali se k budově z boku. Valentin dlouho pozoroval a naslouchal. Když byl spokojený, plácl Ahn-Khu do paže a společně vyrazili po chodníku z rozpukaných betonových dlaždic. Obrněný nedělal při běhu hluk, Valentin si uvědomil, jak se mu stýská po Duvalierové. *Je už na cestě zpátky na Svobodné teritorium? Čeká na místě setkání a každou další hodinu mě víc a víc proklíná?*

„Kolik je v ghettu Zakuklenců?“ zeptal se.

„Nikdo neví. Jejich počet se mění. Některé dny jich zde údajně bývá až třicet. Používají naše území jako základnu pro akce v různých částech města, možná odtud vyrážejí na cvičení, možná zotročit jiný klan.“

Rozparovač se zatím nepohnul. Valentin doufal, že to, co netvora zaměstnává, udrží jeho pozornost ještě několik minut.

„Tak tady ho máme.“ Přiběhli ke stožáru. „Postavili ho pozemšťané, nikoli Zlatí.“ Ahn-Kha popadl oběma rukama sloup. „Nyní si představím, že držím krk Khay-Hefla.“ Svaly mu naběhly, když stožárem zacloumal dopředu a dozadu.

Valentin hlídal okolí, ale usoudil, že je to zbytečné. Byli na otevřeném prostranství – pokud je někdo uvidí, je stejně po všem, i kdyby byli varováni, těch několik vteřin by nehrálo žádnou roli. Postavil se proti Ahn-Khovi a jal se mu pomáhat, přestože v pažích neměl ani zpola takovou sílu jako Zlatý. Brzy se stožár začal v zemi viklat. Ahn-Kha ho pevně objal pažemi, jako když anakonda škrtí kořist, a zatáhl. Vytáhl sloup i s kusem betonu.

Obrněný vzal sloup na těžším konci, Valentin uchopil špičku s praporem, společně ho odnesli ke zdi knihovny.

„Naštěstí sem Zalomený kříž neumístil řádnou posádku, aby vás střežila.“ Valentina až pálily svaly na protest proti těžkému břemenu. „Stačilo několik hlídek ve čtvrti, a mohli jsme se s celým plánem rozloučit.“

„Můj lid žije v poníženém strachu ze Zakuklených, stali se z nich pouzí nevolníci, ctěný Davide. Bezmála se udřou k smrti za každodenní příděl polévky. Nepotřebují důkladný dohled.“ Ahn-Kha se ani nezadýchal, přestože nesl těžší konec sloupu. Naopak vypadal, jako by ho námaha nabíjela energií.

Došli pod okno. Okenicemi, které měly být otevřené, neprosvítal ani paprsek světla. Ve dvou zopakovali legendární vztyčování praporu na Iwodžimě, opatrně opřeli špičku stožáru o zeď. Valentin sebou cukl, když zaslechl lehký náraz.

„Čekej tady,“ zašeptal Valentin. Sotva začal šplhat, hned zalitoval, že stožár není ze dřeva, aby mohl použít drápy.

Otevřel okenice, naštěstí ani nevrzly. Přeskočil okenní římsu a vpadl do tmavé místnosti, ucítil pach Zlatých. Police byly plné nátěrových barev a čisticích prostředků, Valentin pochopil, proč sem po západu slunce chodí hlídka na kontrolu pouze jednou. Nebylo co ukrást. Duvalierové by se určitě zamlouval terpentýn, mohla by –

– *celé tohle hnízdo hadů vypálit!*

Pokušení bylo značné, ale vrátil se k oknu. „Schovej stožár,“ zašeptal dolů; mluvil jako pacient s laryngitidou, aby to nebylo moc hlasitě, přesto ho Ahn-Kha uslyšel.

Zlatý poslechl, Valentin zatím roztrhal a svázal ochranné přehozy na nábytek. Pak v kbelíku pásy plátna namočil – uzly budou na mokré látce lépe držet a budou pevnější. Přehodil si improvizované lano přes záda a spustil druhý konec z okna. Ahn-Kha začal šplhat. Valentin dělal, co mohl, zapíral se nohama o zeď pod oknem, až se mu třásly, aby svého společníka udržel, nebo aby sám nevypadl ven, připadalo mu, že na něm visí celý půltunový hrozen Obrněných.

Ahn-Kha prolezl oknem, neforemnou pušku nechal venku. Otevřeli tlumok s Valentinovými zbraněmi. Valentin Ahn-Khovi nabídl, ať si vybere mezi revolverem a parangem.

„Jestli dojde k boji, bude to zápas na nože.“ Ahn-Kha si vybral parang a protáhl si čepel mezi rty, ostřím ven. Oči mu zaplály.

Valentin zaslechl na chodbě kroky. Přiložil prst na rty a ukázal na dveře. Ahn-Kha vztyčil uši, otočil je ke dveřím a poslouchal. „To je Zlatá,“ zašeptal.

Ozvalo se zaťukání. Ahn-Kha ujistil Valentina přikývnutím, že může otevřít. Objevila se menší verze Zlatého, pouze bez vyčnívajících špičáků, ale s delšíma a mnohem výmluvnějšíma ušima. Chvíli na sebe bručeli. Valentin pochyboval, zda by dokázal vytvořit potřebné zvuky, kdyby se Ahn-Kha jednoho dne rozhodl, že ho naučí řeči Zlatých.

Zlatá předala Ahn-Khovi dva klíče na kovovém kroužku a odešla stejně tiše, jako přišla. „Vihy se skryje, počká ve vedlejší místnosti. Nemá tady po pracovní době co dělat, kdyby jí chytili, zabili by ji. Žádala, abychom pro všechny případy nezapomněli zamknout okenice.“ Ukázal Valentinovi klíčky. „Ten druhý je k železné brance pod schody do sklepa. Aby se tam naše uklízečky dostaly, musí jim otevřít důstojník Zalomeného kříže, který má službu. Vihy mu klíč uzmula, když usnul v kanceláři. Vypadá to, že všichni nejsou ‚muži z nerezové oceli‘.“

Statečnost některých jedinců, kteří žili pod knutou Karanů, Valentina pokaždé zahanbila. Karané vládli pomocí strachu, zastrašovali své nevolníky tak dlouho, dokud se nepodrobili. Ale od určité hranice už na mnohé neplatily ani pohrůžky mučením či smrtí. Raději volili smrt, dokonce ji vítali, když přišla, jen pokud mohli oplatit svým utiskovatelům stejnou mincí. Nebylo to poprvé, co Valentin uvažoval, zda by měl takovou odvahu.

Jenže podobné úvahy mu nepomáhaly maskovat auru. Rychle se stáhl do sebe, až se jeho obavy smrskly do tvrdého krystalku uzavřeného v mozku.

„Ahn-Kho, pořád je tady ten Roz… Zakuklenec, s nímž se musíme vypořádat. Bude někde ve sklepě. Bojím se, že tě vycítí nebo uslyší, jak se blížíš. Budeš tak laskav a počkáš tady, než to s ním vyřídím?“

„Zajisté, ctěný Davide. Udělám vše, oč mě požádáš. Byl bych ovšem raději, kdyby to bylo něco jiného než čekání.“

„Zatím můžeš snést na hromadu hadry a otevřít plechovku terpentýnu. Třeba budeme potřebovat zapálit oheň na odvrácení pozornosti.“

Ahn-Kha přikývl, začal sbírat špinavé ručníky a házet je do kbelíku. „Nechť hrot tvého meče spolehlivě nalezne srdce nepřítele.“

Valentin mu podal revolver. Povytáhl meč, palcem zkusil břit. „Jenomže Rozparovač má dvě srdce, každé na opačné straně těla. Půjdu mu po krku, ten má jenom jeden.“

Ahn-Kha napřáhl ruku a vztyčil dlouhatánský palec. Valentin se usmál, proporce byly zcela nezvyklé, přesto ho gesto povzbudilo. Upravil si meč na zádech a přitáhl řemeny.

Vyplížil se ze skladu. Chodba vedla na tmavý ochoz. Za ozdobným zábradlím viděl hlavní síň, jak mu ji popsal jeho společník. Slabé žárovky vrhaly stíny na dřevěné a kamenné obložení, kterým Zlatí zakryli původní dílo lidských rukou.

Valentin se po loktech plazil chodbou k ochozu. Občas se zastavil a naslouchal, ale slyšel jen tlumené zvuky z horního patra, v blízkém okolí byl klid. Doplazil se ke schodišti. Pozoroval. Naslouchal. Čichal. Pak se vydal dolů.

V přízemí se schoval ve výklenku, čekal plné dvě minuty, vstřebával atmosféru spící budovy. Ve strážnici u hlavních dveří jedli a hovořili Zlatí, kteří právě nebyli na obchůzce. Ucítil srdcůvky, silně voněly jako mrkev právě vytažená z hlíny. Přesně podle Ahn-Khových instrukcí se odplížil ke schodům do sklepa, odkud vycházelo slabé hučení. Cestou používal uši stejně jako nos, rozpoznal hluk a pach motoru. Někde v útrobách budovy tlumeně kvílel generátor. Taky zachytil slabý nemocniční zápach dezinfekce.

Už věděl, že Rozparovač není daleko. Valentinův život závisel na tom, zda dokáže netvora dál vnímat, aniž by Zakuklenec zachytil jeho známky života, dokud nebude natolik blízko, aby na tom už nezáleželo. Pak se odehraje bezhlučný zápas jako ve starých knížkách, když se v chladných a temných hlubinách pronásledovaly ponorky. Vytáhl klíče a počkal, až se Rozparovač vzdálí od branky pod schodištěm.

Náhle si všiml, že o kus dál v chodbě je na stěně poplašné zařízení, a to hned vedle dveří, odkud vycházelo světlo a hlasy. Alarm se nejspíš vypínal červeným tlačítkem, od něhož vedly dráty k siréně. Branka byla napojená na poplašné zařízení, což byl detail, který nejspíš Obrnění neznali. Dlouhou minutu přemýšlel, ale

nepřišel na vhodný plán. Rozparovač nezůstane na opačném konci budovy věčně.

Musí to udělat, a když to musí udělat, nejlepší bude, když to udělá troufale. Odemkl zámek, meč skryl za nohou.

„Haló!“ zavolal. „Jsem u branky. Vypnete laskavě alarm?“

„Už jdu,“ ozval se znuděný hlas, když dozněla ozvěna.

Ze dveří vyšel muž v bílém plášti a bezmyšlenkovitě zmáčkl tlačítko. Valentin rozrazil branku a jediným skokem překonal tři metry chodby.

„Hej!“ vykřikl muž.

Pozdě. Chlapík natáhl ruku, aby udeřil do rudého tlačítka, leč Valentinův meč se střetl s jeho paží a zkrátil ji v lokti. Muž hleděl s otevřenými ústy na zajímavý jev, jímž byla amputace jeho vlastní ruky, zatímco mu hrot meče vnikal do krku. Valentin meč bleskově vytáhl a skočil dveřmi do osvětlené místnosti. Žena v bílém plášti měla čas jen vykřiknout, než ji ťal do hrdla.

Když bylo po všem, v místnosti se pohybovala pouze krev, která se rozlévala po dlaždicích. Pod jasným světlem ležely na stole zbytky jídla. Podle nerezového povrchu stolu a bílých skříní se dalo soudit, že místnost je buď ordinace, nebo laboratoř. Byly tam zásoby léčiv, obvazů, tmavohnědých lahviček a podnosů s instrumenty. V další místnosti zahlédl přístroje, ale neměl čas je prozkoumat.

Výkřik ženy byl stejně účinný jako alarm. Blížil se Rozparovač. Valentin chvátal k brance a zamkl ji, pak odtáhl mrtvého muže do laboratoře. Připravil si meč a hned za dveřmi zaujal svůj oblíbený postoj baseballového odpalovače. Slyšel, jak Zakuklenec vstoupil do chodby, jak se zastavil, když uviděl krev a useknutou ruku, na kterou Valentin zapomněl. Pak udělal něco, co by Valentin od Rozparovače nikdy nečekal. Otočil se a utekl.

Valentin vyrazil za ním. Netvor uskočil za roh, černý plášť za ním jen vlál, Valentin musel zpomalit pro případ, že by čekal za rohem. Nečekal – byl v místnosti na konci chodby. Uslyšel zvláštní hlas, Zakuklenec s někým naléhavě hovořil.

rudý poplach! stanoviště dvanáct hlásí rudý poplach! syčel a tiskl knoflík na mikrofonu stolní vysílačky. Přestože hlas patřil Rozparovači, intonace byla zcela jiná, prozrazovala tíseň.

Tvor vycítil Valentina. Otočil se – štěrbinovité zornice měl rozšířené jako ječící ústa, blýskla v nich čepel, když mu Valentin

sekl po krku. Netvor ucukl, na Rozparovače pomalu – celé mrknutí okem mu trvalo, než se skrčil, místo půl mrknutí.

Což bylo o půl mrknutí okem později. Zakuklenec přidřepl už bez hlavy, točila se vzduchem, černá krev stříkala na obílené betonové stěny.

Vedle převrácené židle stál voják v maskáčích Zalomeného kříže. Ztuhl hrůzou, když spatřil, jak Rozparovač zahynul. Spojař sáhl po pistoli, ale Valentin mu otevřel břicho sekem zprava doleva, pak mu přišlápl zápěstí, vytrhl mu zbraň a strčil si ji do kapsy. Spojař ležel na podlaze, v bolestech lapal po dechu a držel si břicho, aby mu nevyhřezla střeva.

Valentin utrhl z vysílačky mikrofon, ignoroval vojáka Zalomeného kříže, který mezitím vydechl naposledy. Odpojil vysílačku ze zásuvky a uřízl přívodní šňůru.

Jak se koncovka na šňůře zhoupla, Valentinovi to cosi připomnělo. Mělo to něco společného s ženou v bílém plášti, kterou podřízl v ordinaci. Cosi držela v ruce. Sáček pro nitrožilní infuzi. Stejný, jaký zahlédl viset nad přístrojem v místnosti za ordinací. Nač potřebuje přístroj infuzní sáček? Náhle mu všechno došlo.

Běžel zpátky do ordinace a dál do zadní místnosti.

Po stranách stálo ve dvou řadách celkem dvanáct kovových rakví zapojených do elektřiny, tiše bzučely. Uprostřed trůnila třináctá. Byly však vyšší a širší než normální rakve. Valentinovi připomněly spíš dávno neužívaná solární lůžka, která kdysi objevil v nákupním středisku ze starého světa, kde se schovával. Na boku rakví poblikávaly záhadné žárovečky vedle neoznačených tlačítek.

Valentin za sebou přirazil kovové dveře a zavřel je výkyvnou závorou, až zaklapla do háku na boční zárubni.

Podle žároveček a bzučení bylo sedm rakví v chodu, nad každou visel na šibenici sáček s nitrožilním roztokem. Valentin obešel poblikávající a bzučící přístroj uprostřed. Zbystřeným sluchem zachytil, jak potrubím proudí voda. Na jednom konci rakve byl nahoře malý poklop.

Aniž by věděl, co ho čeká, zvedl poklop. Uvnitř plaval jako kus dřeva ve vodě velmi bledý, vyhublý muž, na tváři strniště vousů. Po celém těle měl přísavkami tělové barvy připojené dráty, nejvíc na oholené hlavě. Z miniaturního bazénu stoupal pach soli a zatuchliny.

Muž překvapeně otevřel zelené oči a Valentin se setkal se zmateným pohledem člověka, který do této chvíle řídil Rozparovače. Kolik roků už tak slouží? Kolik lidí zabila jeho loutka? Když vyleze z nádrže, touží prokousnout hrdlo nějaké oběti, stejně jako Jim King, jehož Valentin potkal v Chicagu a který trávil v nádrži celé týdny?

Tak proto spolu Zakuklenci mluví, jak je viděla Duvalierová. Proto zabíjejí zbraněmi a plýtvají důležitou vitální aurou. Zalomený kříž je zbraňový systém, spojení lidské mysli vojáků se smrtonosnými těly Rozparovačů.

Valentin chytil muže za krk, ponořil mu hlavu pod vodu a přitiskl ji na dno. Upír ze Zalomeného kříže se vzpíral jeho stisku, svaly, celé dny nepoužívané, se třásly, až začalo nějaké čidlo na nádrži pípat. Muž se snažil rozdrásat Valentinovi obličej dlouhými nehty, ale Valentin jen otočil hlavu. Z mužových plic vybublal vzduch. Zmítání konečně ustalo, k pípání se přidalo zuřivé kvílení dalšího snímače. Valentin pohlédl na utonulé tělo. Během zápasu se elektrody uvolnily, pod každou uviděl drobnou svastiku vytetovanou do kůže.

Vypnul otravný monitorovací přístroj. Jakmile zavládlo ticho, přišel šok, který se vždy dostavil po boji jako bomba se zpožděným časovačem, a tvrdě ho zasáhl. Vyzvracel do nádrže srdcůvky, které měl k večeři. Ale ještě ho čekalo hodně práce. Nabral do dlaní slanou vodu z neobsazené nádrže, vypláchl si ústa a vyplivl ji zpátky.

Dokonči to.

O několik minut později leželo v dalších šesti nádržích šest mrtvol, tentokrát v krvavém fyziologickém roztoku. Kdesi se teď zmateně potulovalo sedm Rozparovačů zbavených inteligence svých pánů, kteří je řídili. Valentin otřel meč do čistého bílého pláště a ještě prohlédl ostatní nádrže, aby se ujistil, že v nich není nikdo další ze Zalomeného kříže. Chtělo se mu křičet, výt, trhat skály, cokoli, jen aby dostal těch několik posledních minut z mysli.

Zapomeň na to. Nebyli to lidé, koho jsi zabil, už dávno ne, řekl mu starý známý hlas v nitru. Valentina skoro pobaveně napadlo, jestli náhodou nezešílel. Rozhodly se snad jeho *id* a *superego* provést psychický puč? Vlastně mu to bylo zcela jedno, což mohl být další příznak šílenství.

Zavyla siréna alarmu, až paralyzovala mozek.

Valentin natáhl kohout revolveru a opatrně otevřel dveře. Sklep byl prázdný jako hrobka, jíž se vlastně stal. Nahlédl do hlavní chodby a uviděl, jak Ahn-Kha cloumá železnými mřížemi. Stiskl vypínač alarmu. Odmítl se vypnout, tak zvolil druhé nejjednodušší řešení – střelil do něho. Siréna ve sklepě zmlkla, ale nahoře v knihovně vřeštění neustávalo.

„Opatrně s tou brankou," řekl Valentin. „Když ji pokroutíš, už ji neotevřeme. Nerad bych tu uvízl."

„Jak jsem rád, že jsi v pořádku, ctěný Davide. Našel jsi zbrojnici?"

„Zbrojnici?" zeptal se Valentin tónem člověka, který zapomněl v obchodě koupit cukr. Šel k brance, odemkl ji, nohy měl jako gumové, snažil se nevrávorat.

„Jsi zraněn, ctěný příteli?" zeptal se Ahn-Kha, zašpičatělé uši namířené proti němu jako rohy útočícího býka. Krčil nos nad škrábanci na Valentinově tváři.

„Nejsem. Pojď, najdeme tu tvoji zbrojnici, musí být někde tady."

Zbrojnici objevili za ocelovými dveřmi, které dokonce ani nebyly zamčené. Nebyla tak dobře zásobená, jak doufali: samočinné pušky a pistole, několik brokovnic, pár bedýnek granátů a min a dva plamenomety. Ve skříni byly balíčky trhavin a na policích hojnost střeliva do ručních zbraní. Valentin však marně hledal náboje do samopalu PPD-40, nakonec se vyzbrojil útočnou puškou Zalomeného kříže. Do kapes pláště si nacpal tolik zásobníků, kolik se do nich vešlo.

Ahn-Kha zvolil brokovnici a především kulomet s vidlicovou opěrou. Nábojové pásy si pověsil na krk jako věnce.

Vyšli ze zbrojnice a prošli sklepní chodbou k brance. Valentin odložil část nákladu do kouta u paty schodiště, pak se vyplížil nahoru s útočnou puškou v pohotovosti. Ahn-Kha ho následoval, prozrazovalo ho pouze tiché cinkání nábojových pásů.

Uslyšeli hlasy Obrněných na ochozu kolem atria a na schodech ve vyšších poschodích Síně klanu.

„Mič na horní patra. Jdu vyzkoušet hlavní vchod," řekl Valentin.

Zaštěkání Ahn-Khova kulometu ho popohnalo do vestibulu. Zlatí, kteří stáli na stráži u vrat, uprchli. Odsunul desku na okýnku. Před knihovnou se za betonovým obrubníkem krčila skupina

Zlatých. Měli na sobě prosté dělnické oděvy. Další dva ve špinavých kombinézách se skrývali za vyschlou a zarostlou fontánou. Všichni měli improvizované zbraně – železné tyče, kladiva a dlouhé řetězy.

Valentin zvedl těžkou závoru na dvoukřídlových vratech a odjistil zámky. Vyšel ven, mával na Zlaté, aby šli k němu. Jenomže se dál krčili v úkrytech a hleděli na něj, jako by do nich chtěl začít střílet. Zasvištění kulky, která se zasekla do vrat, ho zahnalo zpátky do vestibulu.

Počkal, až dozní další dlouhá dávka z kulometu jeho kolegy, pak na něj zavolal: „Ahn-Kho, venku je několik tvých lidí. Jsou připraveni k boji, ale nevědí, co mají dělat. Vyměníme si místa. Promluvíš s nimi ty.“ Valentin se rozběhl ke schodům, namířil zbraň vzhůru.

„Je tam ještě jeden. Odtud není vidět, ale jen co se dostaneš do poloviny schodiště, hned začne střílet,“ varoval ho Ahn-Kha, šel k vratům a rozrazil obě křídla dokořán. Chvíli něco hýkal do noci a třásl nad hlavou kulometem.

Zlatí vyrazili k němu, mávali kladivy a chřestili řetězy. Vypadalo to, že Ahn-Kha nechtěně zahájil vzpouru.

„Ctěný Davide, zaveď laskavě mé lidi do zbrojnice. Mám ještě nějakou práci.“ Zlatý se vyřítil po schodech, bral je po třech. Několik Zlatých následovalo jeho příkladu, přestože neměli palné zbraně. Když střela roztříštila zábradlí, Ahn-Kha pokropil kulkami druhé patro.

„Všichni mi rozumíte?“ zeptal se Valentin.

„Ano, pane,“ zabručel narůstající dav rozličnými přízvuky.

Zavedl je do zbrojnice, zalitoval, že tam není třikrát víc zbraní. Podal někomu pistoli, kterou vzal mrtvému spojaři. Zlatí si rozebrali zbraně a granáty, ale trhavin se ani nedotkli, což Valentina potěšilo. Nic tak nepodryje nadšení vzbouřenců jako náhodný výbuch, při němž padne v první linii desítka bojovníků.

Jak se zpráva o povstání šířila, shromažďovalo se víc a víc Obrněných. K Valentinovi se přidal stařešina bez ruky a bez oka, navíc hodně kulhal, ale vydatně pomáhal s rozdáváním zbraní a střeliva.

„Přítel můj, divná věc u kolejná brána,“ řekl lámaně stařešina. „Oko mé vidět, jak zakuklená muž padnout mrtev. Ne zbraň, ne

zraněný. Oko hlídacích mužů taky vidět, hlídací muži utéct. Teď můj lid hotov se zakuklená muž?“

„Doufám. Nevím,“ řekl Valentin.

Poslední zbraně se dostaly do rukou nových majitelů. Valentin následoval proud svalnatých těl se zlatou srstí ze zbrojnice. Shora zaslechl výstřely. Když procházel brankou, stařešina ho popadl za paži.

„Opatrný, opatrný, přítel!“ naléhal, zaječel něco nahoru na schody. „Jinak oni zastřelit, možná, možná.“ Odvedl Valentina do vestibulu a k vratům.

Před knihovnou plál velký oheň. Obrnění do něho házeli veškeré dřevo, které jim padlo do rukou, většinou železniční pražce. Valentin už dovedl rozeznat menší ženy Obrněných, ve dvojicích nosily další pražce a přikládaly je na oheň. Od kasáren Zalomeného kříže uslyšel střelbu, potom z nich vyšlehly k nebi další plameny. Strážní na věžích na vnější straně valu pálili do ghetta, ale byli příliš daleko, Valentin nezjistil, zda se jim podařilo něco jiného než vyburcovat všechny omažské Obrněné a upozornit je, že ve čtvrti Zlatých se děje něco vážného. Uvědomil si, že se mu události definitivně vymkly z rukou, tak jenom vynesl svou kořist z kouta u zbrojnice před knihovnu, posadil se na schody a díval se. Starý Obrněný štěkal rozkazy nalevo napravo, aby popohnal mladé, ale Valentin netušil, zda tomu vůbec věnují pozornost. Uši Obrněných se otáčely sem a tam vzrušením a zmatkem.

„Můj lid je jako ten oheň, ctěný Davide.“ Ahn-Kha se nečekaně objevil vedle něj. V kulometu měl poslední pás, páchl jako sirný důl a kopanci popoháněl muže svého druhu – byl tělnatý a měl delší srst. „Sednout, pse!“ poručil vězni. Valentinovi řekl: „Paliva je dost, jenom potřebovali trochu vzduchu a jiskru. Tys jim dal obojí –“

„*My* jsme jim dali obojí,“ opravil ho Valentin.

„*Tys* jim dal obojí,“ trval na svém Ahn-Kha, „když jsi sprovodil ze světa Zakuklené. To byl ten závan vzduchu, který jim umožnil pořádně se nadechnout. Jak jsem slyšel, všichni Zakuklení ve stejném okamžiku zcela náhle padli v bezvědomí. Nu, a jiskra vyšla z této budovy.“

„Zajímavé. Když je přerušeno spojení mezi Rozparovačem a jeho pánem, začne jednat instinktivně. Není chytrý, ale pořád je nebezpečný.“

„Ano, ale jen pokud je pán naživu, ne?“

„Vlastně nevím. Tohle je sám velevážený Khay-Hefle?“

Nešťastník zatahal Valentina za nohavici. „Pane, odveďte mě do –“

„Mlč!“ Ahn-Kha chytil dlouhými prsty na noze vězně za krk. „Zajisté, ctěný Davide. Svůj sen o pomstě však nemohu naplnit. Je – spíš bývalo – zákonem klanu, že náš lid nesmí zabíjet, leda ve válce nebo v čestném souboji. Není ozbrojen. Když je nyní samozvanec sesazen, domnívám se, že budou opět nastoleny staré zákony. O jeho osudu rozhodne nová rada stařešinů. Navíc žadonil o slitování. Nepřináší radost zabít někoho na kolenou.“

„Svatá pravda.“ Valentin pochyboval, zda by byl stejně šlechetný, kdyby byla pod latrínami pohřbena jeho rodina.

Přicházeli další Obrnění, pověsili Khay-Hefla na železné mříže na jeho paláci, aby měl generálův zástupce dobrý výhled na události. Visel za zápěstí, naříkal, zatímco na něj Zlatí pokřikovali, nejspíš urážky.

„Aspoň že visí správnou stranou nahoru. Mussolini neměl tolik štěstí,“ řekl Valentin Ahn-Khovi.

Srocení ho překvapilo kázní, omezilo se pouze na slova, gesta a posměšky. Lidé by zrádce nejspíš upálili, od vysloužilých Vlků slyšel ošklivé příběhy, co se dělo, když dobyli město.

„Onen Mussolini dřív vládl vašemu Svobodnému teritoriu?“

„Nechej to plavat.“

K ohni přiběhli dva Obrnění, každý s velkým bubnem na zádech. Nástroje byly nádherně sestavené z různých druhů dřeva a kovu, vypadaly jako srostlé. Třetí Obrněný s paličkami zvíci kyjů začal rytmicky bubnovat.

Dunivý rytmus poskytl Valentinovi vítané živočišné vzrušení, které rozpustilo studený, hořký pocit v útrobách. Bubnování se zrychlovalo, pak ucítil, jak se zem chvěje podupáváním Zlatých. Dokonce i záblesky střelby ze vzdálených strážních věží ustaly, zněly jen bubny. Pak bubnování zpomalilo do pravidelného, zlověstného rytmu. Obrněné jako by ten rytmus nabíjel elektřinou. Beze slova poklekli a začali tlouct zbraněmi do chodníku, uši vztyčené a otočené dopředu jako rohy na helmách Vikingů.

Bubnování mohutnělo, tempo se zrychlovalo, stejně tak bušení pažeb do betonu. Všichni jako jeden zaklonili hlavy, jejich řev a vytí se nesly ke hvězdám.

Valentin do sebe vpíjel vzrušenou atmosféru, v tuto chvíli by se za nic na světě nechtěl ocitnout v kůži jejich nepřátel.

Deset

Jeskyně: Letecká základna Offutt, kdysi sídlo hlavního štábu strategického letectva, zažila jak lepší, tak horší časy. Nejlíp bylo, když to tam bzučelo jako v úle, samé letadlo a modrá uniforma, vzduch prosycený výfukovými zplodinami tryskových motorů a kamarádstvím mužů, kteří žili v přesvědčení, že v tom, co dělají, jsou nejlepší na světě. A nejhůř v létě roku 2022, když vybuchly nukleární hlavice, obrovité květy termojaderné exploze přetvořily celou krajinu. Roztavily písek na sklo a vše, co nebylo v krytech, zničila tlaková vlna – podobná orkánu se nejprve hnala od epicentra, pak se nahrnula zpátky k hřibovitým mrakům po řízených hlavicích útočných raket.

Teď je několik obrovských hangárů obnoveno. Staré podzemní katakomby jsou opět obsazeny. Přišel nový generál a muži v podivných uniformách, na modré obloze Omahy vlaje prapor se svastikou, v černém poli bílý znak připomínající pavouka, strohý a odpudivý.

* * *

Šest hodin po tom, co ohně dohořely, pozoroval Valentin, Ahn-Kha a Khiz-Mem, silný mladý Zlatý, jak se na staré základně jižně od Bellevue dlouží stíny. Ahn-Kha vybral Khiz-Mema v ghettu během noci ozářené požáry.

Valentin si vzpouru vybavoval jenom jako řadu nejasných dojmů. Kasárna Zalomeného kříže v plamenech. Výkřiky lidí a Obrněných. Nekonečné bubnování. Rachot střelby v dálce, utichá a opět propuká. Horký popel stoupá k nebi štiplavým vzduchem.

Valentin se bojů nezúčastnil na žádost přítele, aby ho v tom zmatku někdo nezastřelil v domnění, že patří k Zalomenému kříži.

Palba ustala až ráno, poslední vojáci na strážních věžích za hradbou buď utekli, nebo byli zabiti ostrostřelci. Jak se vzpoura šířila, vnitřní věže nečekaně vykázaly zásadní konstrukční nedostatky, když se na znamení konstruktéra Zlatých všechny najednou zřítily. Zlatí uměli střílet stejně dobře jako jejich příbuzní Šedí, mnoho Šedých teď nehybně leželo v horních patrech Síně klanu i ve strážnicích před oběma branami ghetta.

Po několika hodinách odpočinku, jakmile mu žaludek zahřálo teplé jídlo, se Valentin rozhodl pokračovat dál na jih. Generál nebude brát revoltu Zlatých na lehkou váhu a co nejdřív vyrukuje se vším, čím Zalomený kříž disponuje. Ahn-Kha sdílel Valentinovy obavy, ale odmítl se s ním rozloučit.

„Tvůj lid tě potřebuje víc než já, Ahn-Kho."

„Ctěný Davide, v ghettu představuji pouze jeden pár rukou navíc. S tebou jsem celou polovinou první aliance Zlatých s obyvateli svobodných držav, navíc mám tu čest stát po boku přítele. Ve kterém postavení pomohu svému lidu víc?"

Valentin chtěl jít do generálovy Jeskyně a nasypat pár hrstí písku do válečného soukolí Zalomeného kříže, než stihne potlačit vzpouru omažských Zlatých. Jenomže to bude chtít mnohem víc, než jen vyhodit do vzduchu pár metrů mostu. Během příprav společně s Ahn-Khou „uzmuli" ze zbrojnice ve sklepě Síně plamenomety a výbušniny.

Khiz-Mem rozšířil jejich dvojici na trojici. Ahn-Kha ho povolal jako nosiče a průvodce, ujistil Valentina, že mladý Obrněný zná každou píď nadzemních částí letecké základny. Khiz-Mem, v plném rozkvětu svých dvaceti let, si naložil těžký plamenomet, trhaviny a potraviny, navíc nesl svoji pistoli a pušku. Ahn-Kha třímal druhý plamenomet a poněkud lehčí náklad. Valentin měl pytlík výbušné munice – mezi jiným také granáty s bílým fosforem.

Ahn-Kha si prohlížel zápalný granát, když vycházeli z ghetta. „Tímhle pálí Zlatým za trest domy. Strašně rád bych to Zakukleným oplatil."

Jeskyně byla jen o něco málo vzdálenější než den chůze na jih od ghetta, ale Valentin nechtěl jít přímo po kolejích, které spojovaly základnu s městem. Očividně se tudy vraceli zbylí ozbrojenci Zalomeného kříže, kteří uprchli z ghetta. Odhozená

výstroj ležela vedle kolejí jako značky. Určitě se shromažďují na určeném stanovišti, kde vyčkají na příležitost k odvetě.

Proto se trojice vydala nejprve na západ. Napřed vyzvedli ze skrýše v troskách věžáku Valentinův samopal a ranec. Pak vyrazili na jih, Valentin vpředu jako zvěd, zkoumal stezky omažských pašeráků sluchem i čichem. Rád by měl k dobru pár dní, aby se mohl porozhlédnout po Duvalierové, protože nebyli daleko od místa, kde se měli sejít.

Ve vzduchu už byl cítit podzim, dokonce i odpolední žár byl mírnější než v létě.

V poledne zahlédli průzkumné letadlo. Buď to byl týž zlověstný červenobílý stroj z Dun, nebo jeho dvojče. Přilétl z jihu a zakroužil nad ghettem Zlatých. Zatímco letoun z úkrytu pozorovali, Valentin objasnil Ahn-Khovi, jakou roli sehrál v Dunách.

„Znamená to tedy, že co nevidět zaútočí," pravil Ahn-Kha.

„Ano, udeří na tvůj lid brzy, aby se nestačil zorganizovat."

„Na *náš* lid, ctěný Davide, na *náš* lid. Včerejškem počínaje jsi navěky považován za člena našeho klanu a vždy budeš vítán v naší Síni."

„Jenom doufám, že nějaká Síň na to vítání zbude – i lid." Valentin nespustil oči z malého letounu.

Při další zastávce v rozpadlém skladišti bez střechy předvedl Ahn-Kha Valentinovi plamenomet. Skládal se ze tří nádrží upevněných v rámu, v malé nádrži byl stlačený vzduch, ve dvou větších benzin a zahušťovadlo. Celé zařízení vypadalo jako zádový zahradnický postřikovač. Směs tekla hadicí do stříkací pistole s širokou tryskou na konci. Proud benzinového gelu tryskal dobře na třicet metrů daleko, plamen děsivě hučel.

„Viděl jsem kdysi ve Wisconsinu vypálený statek, karanští Rozparovači tam něco zkoušeli. Napadá mě, zda se třeba neučili používat plamenomety. Neuměli jsme si tehdy představit, jak mohli napáchat takovou spoušť bez výbušnin."

„Dávej si pozor na prst na spoušti, ctěný Davide," varoval ho Ahn-Kha. „Nádrže jsou z poloviny prázdné. Musíš stříkat krátce, ale stejně dlouho nevydrží. Proč vlastně chceš tahat tohle břemeno takový kus cesty?"

„Chci v Jeskyni udělat totéž co ve sklepě Síně. Pouze ve větším měřítku. Zakuklenci jsou nezdolní, ale řídí je zranitelní lidé. Možná zranitelnější, než generál tuší."

Poslední úsek zdolali rychlým pochodem, vpodvečer se dostali do zničených oblastí kolem základny. Ve vysoké trávě u staré mezistátní se podělili o srdcůvky, pozorovali hlavní stan nepřítele. Byl obehnaný dvěma řadami drátěného plotu s ostnatým drátem nahoře. Hlavní část se skrývala pod nízkými pahorky, z nichž trčely bunkry jako zuby. Železnice vedla k západnímu konci základny.

Khiz-Mem pronesl něco mateřštinou a ukázal na ploty.

Ahn-Kha mládence poplácal po hlavě a otočil se k Valentinovi: „Mezi ploty jsou miny. A za dráty jsou dobře maskovaná strážní stanoviště. Generál pořád nemá tolik lidí, kolik by chtěl, ale má s tímto místem velké plány. Stále cvičí nové vojáky. Omahu považuje za dobré cvičiště, kde mohou nováčci získávat zkušenosti."

„Tak se jim o pár zkušeností postaráme." Valentin pozoroval dalekohledem prérii kolem základny. Dostat se dovnitř nebude snadné – za ploty jsou určitě nástražné dráty, pokud se tam rovnou neplíží Rozparovači jako hlídací psi. „Tady nemůžeme jenom tak napochodovat k bráně."

„Přece jsem ti říkal, že naši lidé jsou vynalézaví. Prorazili úzký tunel, vede velmi daleko. Končí až na druhé straně staré betonové silnice za námi. Několik Zlatých ho již použilo k útěku. Nelze jím unikat ve velkém počtu, neboť vzduch se rychle vydýchá. Khiz-Mem tvrdí, že je to velmi únavné. Musíš se celou cestu plazit. Na základně ústí do prasečince."

„Jak lákavé," řekl Valentin. Nebyl si jistý, zda Ahn-Khovy znalosti jazyka jsou tak hluboké, aby pochopil sarkasmus.

„Kdepak, ctěný Davide, to je naše výhoda. Na základně mají psy a pouštějí je na noc z řetězu, aby hledali nezvané hosty. Zápach vepřů překryje stopu."

Když se najedli a odpočali si, naposledy si udělali zacházku na západ k puklé výpusti únikového tunelu.

„Zvláštní, jak se někdy situace otočí. Vyhloubili jsme tento tunel, aby se naši dostali ven, a nyní ho použijeme, abychom se dostali dovnitř."

„Nepoužijeme," řekl Valentin. „Já ho použiju. Nepůjdeme tam všichni, rozhodně ne v noci."

Ahn-Kha už otevíral ústa, aby se s ním přel, když je rachot motorů přiměl, aby všichni tři padli k zemi. Valentin s Ahn-Khou

se připlazili k rozpukané, nerovné krajnici staré dálnice a vyhlédli na západní konec základny.

Po silnici souběžné s kolejemi, které končily v Jeskyni, nadskakovala řada nákladáků. Vyjely z hlavní brány o něco dál na jih. Hlídkový terénní vůz s náhonem na všechna čtyři kola jel první, za ním nefalšovaný obrněný transportér na tlustých pneumatikách. Následoval náklaďák za náklaďákem, výfuky čoudily, celkem dvaadvacet vozidel, většinou stará armádní dvouapůltunová auta, opravená a natřená. Některá vezla přívěsy, několik mělo u poklopu na střeše nad sedadlem spolujezdce připevněný kulomet. Náklaďáky s dvojitými zadními nápravami táhly děla, za nimi jela otevřená vojenská auta střídavě s maskovanými kamiony. Na korbách seděli čelem proti sobě uniformovaní muži.

Valentin utrhl stéblo trávy a žmoulal je, zatímco kolona projížděla kolem.

„Vidím, že někteří z našich stále touží sloužit generálovi," poznamenal Ahn-Kha, když kolem kodrcala pomocná vozidla; za dřevěnými postranicemi seděli na korbách ozbrojení Zlatí a Šedí.

„Moje plemeno nemá výsadní právo na zradu," řekl Valentin. „Všude jsou dobří a špatní."

„Přál bych si, aby dobrých bylo víc." Ahn-Kha zvedl náklad vhodný spíš pro mezka.

„Snad jednou, letitý hřebce." Valentin se díval, jak za kolonou sedá prach, odrachotila na sever stabilní rychlostí patnáct kilometrů v hodině.

Slunce zapadalo. Rozparovači Zalomeného kříže budou zanedlouho v Omaze, a jeho čeká plazení tunelem.

Vrátili se k výpusti pod dálnicí, kanalizační rouru roztrhly buď síly války, nebo přírody.

„Domnívám se, že bys mě měl vzít s sebou. Když nic jiného, budeš mít pár očí navíc," naléhal Ahn-Kha.

„Tak si představ, jak lezeme tím tvým tunelem a nahoře se prochází Rozparovač. Nemyslíš, že by se mu mohlo zdát trochu divné, proč se mu tak silné známky života pohybují pár metrů pod nohama?"

Valentin podal Zlatému samopal a zbylé zásobníky. „Tady máš moji zbraň. Jestli se do zítřejšího rána nevrátím, běž na místo u řeky, které jsem ti popsal. Měla by tam čekat moje přítelkyně, a

jestli tam nebude, hledej hromádku ze čtyř kusů – z kamenů, klacků a podobně. Najdeš pod ní zprávu, a pokud uznáš za vhodné, zařiď se podle ní. Nebo se vrať do Omany.“

Rozmotal starý nylonový hamak a uložil do něj plamenomet, meč a pytlík výbušnin, pak všechno zabalil do přikrývky. Až poleze tunelem, potáhne balík za sebou.

„Uvidíme se za svítání,“ řekl a vlezl dovnitř.

Únikový tunel byl zázrak svépomocného stavitelství. Valentin čekal, že se bude prodírat krtčími chodbičkami, ale zapomněl, jak široká ramena mají Obrnění. Na některých místech měl tunel dřevěné výztuhy, jinde vlnitý plech; pod silnicí a železnicí postupoval opravdovým betonovým tunelem. Už jenom stavba musela být úžasný příběh sám o sobě. Valentin si slíbil, že jestli to přežije, nechá si ho Khiz-Memem vyprávět.

Jakmile se vzdálil od výpusti, zavládla tma jako v pytli. Valentin nesnášel situace, kdy se ocitl v naprosté temnotě. Byla to tma hrobu, smrti. Dokonce i nové citlivé oči mu k ničemu nebyly, tady mohli lovit pouze Rozparovači. Představil si, jak se po něm ze tmy vzadu natahují ocelové prsty a svírají se mu kolem hrdla. Sáhl do kapsy pro pytlík na tabák a vyndal trojboký svítící kamínek, který mu dal Ryu na rozloučenou. Upletl si k němu kožený řemínek, takže si ho mohl pověsit na krk. Žluté světlo uklidňovalo, jako by se v temnotě rozzářilo malinké slunce, a Valentin cítil, jak se obavy scvrkávají do velikosti, kterou už dokázal zvládnout. Když nasál vlhký vzduch, ucítil slabý pach vepřů.

Táhnout za sebou těžký balík bylo vyčerpávající, co deset minut musel zastavit, aby si odpočal. Brzy zjistil, že nejlepší je to pod větracími průduchy, které Obrnění prorazili na povrch, ale bylo jich málo. Krysy a myši si zabraly tunel pro sebe, cítil je a slyšel všude kolem, přestože je neviděl.

Svaly na zádech a ramenou ho bolely, ale plazil se dál. Připomínalo mu to úmorné veslování, jenomže chyběla loďka, čerstvý vzduch i voda. Posunul zadek o třicet centimetrů, potom přitáhl improvizovaný smyk z přikrývky, jako by zabral za neexistující vesla. Zdálo se mu, že se tunel táhne do nekonečna. Prasečí zápach na konci byl jeho svatý grál. Když zesílil natolik, že už nepotřeboval čich Vlka, začal se plazit s obnovenou energií. Jakmile tápající rukou sáhl do mazlavé kejdy, poznal, že je u cíle.

Nechal balík ležet. Bojoval s odporem, když si natíral obličej a ruce blátem páchnoucím močůvkou. Příště nesmí zapomenout na tmavou barvu, jakou má Duvalierová.

Tak ty si namlouváš, že to přežiješ? Tohle je jednosměrka a dobře to víš.

Tunel se začal zvedat vzhůru. Před sebou uviděl svislou pětadvaceticentimetrovou rouru zakončenou nálevkovitým hrdlem. Schoval svítící krystal a počkal, až se oči přizpůsobí naprosté tmě. Kolem konce trychtýře pronikala špetka světla. Valentin zbystřil sluch, ale shora slyšel pouze slabé zvuky zvířat.

Pohnul trychtýřem, široký okraj kryl díru vysekanou do betonu na dně jímky. Nad ní byla zaneřáděná stoková mříž, zřejmě zasazená do podlahy. Se smrdutou rourou si lehce poradil. Prolezl dírou do jímky pod mříží.

Znehybněl a poslouchal, pak zvedl mříž. Nahlédl do prasečího chlívku s vybetonovanou podlahou. V koutě ležela na jedné hromadě selata a chrochtala. Za nízkou přepážkou spala dospělá prasata.

Prolezl rámem mříže. Jedno prase se probudilo a podívalo se na něj, ale svalilo se zase na bok, jakmile zjistilo, že nenese kbelík se šlichtou. Valentin prozkoumal nejnižší úroveň špatně osvětleného chléva. Podle zvuků a zápachu usoudil, že nahoře v přízemí jsou ustájeny krávy. Prasata se dělila o přízemek s traktorem a podvalníkem na špalcích, obojí obsadily slepice.

Vrátil se do tunelu pro balík. Kdesi zaznamenal Rozparovače jako nepříjemné mrazení na okraji mysli.

Vynesl výzbroj z tunelu. Vepři uviděli plamenomet, spletli si ho s krmícím zařízením a začali se nadšeně tlačit a kvičet. Valentin před nimi unikl za vlečku a chvíli naslouchal, zda nebyl prozrazen.

Pytlík s výbušninami a plamenomet schoval za traktor a po několika žebřících vylezl na seník. Sotva ucítil vojtěšku, zaplavily ho vzpomínky na první schůzku s Molly. Držel se ve stínu, snažil se co nejdůkladněji prozkoumat okolní terén.

Chlév stál za ubikacemi důstojníků. V dálce zahlédl železobetonovou řídicí věž obnoveného letiště. Pokud věděl, vzdušné síly Zalomeného kříže sestávaly z jediného dvousedadlového průzkumného letadla, ale generál měl zřejmě v úmyslu letku v budoucnu rozšířit. Bunkr označoval vstup do Jeskyně, jak podzemí základny nazýval Khiz-Mem, kde bylo

velitelství Zalomeného kříže, ukryté pod pahorkem vytvrzeným nukleárním výbuchem.

Největší nadzemní stavbou byl obrovský hangár. Valentin viděl jeho čelo ze seníku pod střechou chléva z úrovně druhého patra. Vlakový hangár stál na pevných betonových základech leteckého hangáru, před ním se větvilo kolejiště, odkud vedly koleje přes celou plochu a zatáčely k hlavní bráně. Valentinovi to připomnělo německou ponorkovou základnu z druhé světové války, kterou kdysi viděl v jakési knížce na fotce. Podle Khiz-Mema se chystali nasadit na hangár veliká ocelová vrata – měla sjíždět po kolejnicích na betonových sloupech, které podpíraly střechu. I uprostřed noci se na hangáru pracovalo, od svařovacích elektrod sršely jiskry. Osvětlovaly řady krytých nákladních vagonů odstavených v hangáru, u stěny rozeznal dokonce několik mechaniků pracujících u strojů a ponků.

Kdesi v hlubinách Jeskyně byla elektrárna na zemní plyn, dodávala elektřinu celé základně včetně plotu na obvodu tábora, který byl pod proudem.

Valentin se přesunul na severní stranu seníku a pozoroval stráže u hlavní brány. Zajímalo by ho, zda jsou koleje podminované – pokud ano, možná by jen stačilo prorazit bránu rozjetým vlakem. Další kasárna stála za kruhem nízkých pahorků, které kryly základnu před zvědavýma očima, a vypadalo to, že dvě ubikace se teprve staví. Valentin netušil, zda jsou pahorky přírodní, umělé nebo jde o okraj kráteru po nukleární explozi v roce 2022.

Poblíž hlavní brány se skrýval Rozparovač. Dalšího vycítil u vstupu do Jeskyně a rovnou dva u hangáru, ale ti už byli na hranici jeho vnímání.

Valentin se přinutil odpočívat patnáct minut na seníku. Byl unavený z pěší túry i plazení tunelem, potřeboval si promyslet další postup, když teď hangár viděl na vlastní oči. Této noci na něho ještě čeká spousta práce.

Rozum mu radil, aby se vrátil k Jižnímu velení s tím, co již zjistil. Nebylo pochyb, že Zalomený kříž je nutno brát velice vážně. Pokud nechají generála na pokoji, získá postupem času dost párů Rozparovač-člověk, aby to stačilo na zničení Svobodného teritoria. Skupiny Zalomeného kříže by zlikvidovaly pohraniční pevnosti a základny stejně snadno jako Fort Rowling. Valentin věděl, že Jižní velení má plán pro stav nouze, stáhli by se do

nejméně přístupných částí hor, ale jak dlouho by mohli zajišťovat potravu statisícům vojáků a civilistů?

Děs, který šel z černobílé vlajky, dával zapomenout, že Zalomený kříž má slabá místa. Generál dosud verbuje vojáky a cvičí armádu, zatím vybírá snadné cíle, nicméně velí stále většímu počtu mužů. Kdyby se Valentinovi podařilo Jižní velení přesvědčit, mohl by sem přivést tolik jednotek Medvědů, kolik by si mohli dovolit vyslat, a generálovu neporazitelnou armádu by rozdrtili v zárodku.

Myšlenkami se však vracel ke Zlatým, dvakrát Karany zrazeným, nyní uprostřed vzpoury. Možná jsou někde další Obrnění, s nimiž se zachází stejně špatně a jsou právě tak zneužíváni, a přidali by se ke vzbouřencům, jen kdyby se jim ukázala cesta. Stačil by čas a výcvik, Kočky by mohly…

Jenže Zlatí nemají čas. Útok začal, Rozparovači Zalomeného kříže vtrhnou do ghetta už za tmy. Nebudou brát zajatce, budou rovnou zabíjet, a jakmile se rozední, nechají na doprovodných jednotkách, aby zbývající ohniska odporu vyčistily. Může trvat ještě celé roky, než bude ohroženo Jižní velení – Zlatí však budou umírat již dnešní noci.

Použije-li však výbušniny uvážlivě, mohl by generála připravit o další vzácné Rozparovače. Již samotný fakt, že Valentin uvažoval, jak to provést, znamenal, že se rozhodl. Jestliže má postavit osud Zlatých proti povinnosti, potom povinnost prohraje.

* * *

Několik minut po půlnoci se Valentin skrýval nedaleko vlakového hangáru. Ve chlévě visela modrá kombinéza, natáhl si i zablácené gumové holínky, které stály pod ní. Opláchl si obličej, naložil meč, plamenomet a pytlík s výbušninami na kolečko, přehodil přes ně přikrývku a zamířil k bráně kolem ubikací důstojníků. Tlačil kolečko pomalu a unaveně k bráně; strážný se postavil do světla, brokovnici v podpaží, límec vyhrnutý proti studenému větru.

„Omlouvám se, ale trvalo to dýl, než jsem myslel," zavolal Valentin na strážného. „Nakonec se ukázalo, že má dvě telata, jenže jsem to druhý nemohl dostat ven. Musel jsem je omotat

provazem, natočit mu hlavu a vytáhnout.“ Tím vyčerpal veškeré znalosti o telení, ale dostal se o tři metry blíž ke strážnému.

„Stůj, hned – *hned!*“

Valentinovy paže se jen mihly a meč blýskl. Strážný padl s udiveným výrazem, možná nemohl uvěřit, že se člověk dokáže pohybovat tak rychle. Valentin si oblékl jeho blůzu a nasadil jeho čepici, brokovnici přihodil na kolečko.

Zanechal zbraně pod přikrývkou v dolíku nedaleko hangáru a vydal se na výzvědy k obrovské stavbě. Našel čtyřkolý vozík, naložil pár kusů železa, táhl ho po chodníku a snažil se vypadat zaměstnaně. V hangáru napočítal osmadvacet nákladních vagonů ve třech řadách, hlídaly je stráže se psy. Žádný dělník se k nim nepřibližoval víc, než bylo nezbytně nutné. Valentin si vybral vagon s otevřenými dveřmi. Vypadal obyčejně, ale byl plný kovových rakví, v každé nejspíš plaval voják Zalomeného kříže a řídil svého Rozparovače.

Valentin zbystřil sluch a poslouchal dělníky v hangáru. Divili se, co se stalo se Zlatými, kteří jim pomáhali. Před chvílí přišla hlídka a všechny Zlaté odvedla do zvláštní separace. Dělníci se dohadovali, zda u nich hledají zbraně, nebo zda je vzali jako rukojmí, aby si zajistili poslušnost generálovy loutky na omažském trůnu. Donesly se k nim zvěsti o bojích ve městě. Ze základny odveleli každého, kdo uměl střílet.

„Generál to fakticky pohnojil,“ prohlásil jeden dělník, když se Valentin od nich vzdaloval, jeho uši však zachytily každé slovo, byť zabručené pod fousy. „Napřed si na západě troufá na větší sousto, než jaké dokáže ukousnout, a ztratí tam nejlepší jednotky, teď má zas potíže v Omaze. Místo aby počkal, až se to uklidní, mává kolem sebe ocelovou pěstí. Nemůže vyhrát válku, protože odmítá prohrát sebemenší bitvu. Pořád žvaní o tom, jak je trpělivý, ale –“

„Dej si pozor na jazyk. Nerad bych se kvůli tvým řečem dostal na seznam pro velezradu.“

„To není žádná velezrada, když povím, že by bylo zapotřebí víc cukru a míň biče. Já se přihlásil kvůli cukru, kvůli pořádnému kusu země, který by mi říkal pane, a kvůli mosaznému prstenu, jako má můj táta. Čtyři roky je to jen samé podrž a přines, a pořád nemám prsten ani půdu.“

„Mně by stačilo, kdyby zase přivedli na práci ty chlupáče. Zbytečně si tady ohýbám vlastní hřbet.“

Uprostřed hangáru trčela betonová dispečerská věž. Točité schodiště vedlo nejen vzhůru, ale i někam dolů. Nahoře se věž rozšiřovala do oválného balkonu, stáli tam čtyři vojáci Zalomeného kříže. Přes okraj čněly hlavně kulometů. Valentin táhl vozík kolem pevnůstek na vnějších rozích hangáru. Ty mu nedělaly starosti. Střílny měly rozmístěné tak, aby se dalo mířit ven, nikoli dovnitř. Rozhlédl se po obrovském prostoru a snažil se vymyslet, kde trhaviny nadělají nejvíc škody a jak je rozmístit.

Vyjel před hangár, okatě si to namířil rovnou k hromadě šrotu. Když se vracel, měl zbraně skryté mezi šrotem a jel přímo do středu hangáru.

Sotva se přiblížil k věži, zavolal na něho strážný: „Zastav, kamaráde. Kam se hrneš s tím harampádím? U vagonů se nesmí nic skladovat, ani dočasně.“

Valentin vezl vozík dál, jenom ukázal přes vozovnu na řadu ponků u protější stěny. Prokodrcal kolem věže přes poslední pár kolejí zapuštěných do země, a vtom mu spadla z vozíku skoro třímetrová železná tyč, protože jí pomohl nenápadným šťouchnutím.

Do cesty se mu postavil strážný. „Okamžitě vypadni, pitomče. Objeď to okolo. Nedovolím, aby sis dělal, co tě napadne, jenom proto, že tu není poručík.“

Valentin zvedl ocelovou tyč, jako by ji chtěl položit zpátky na vozík. Náhle švihl tyčí zespodu nahoru a zasáhl strážného do podpaží. Zakřupala žebra a ramenní kloub. Strážnému odletěla puška, odpálená tyčí, zatímco její bývalý majitel se zřítil na zem.

Od vagonů se ozval hvizd. Valentin dotáhl vozík k brance u paty věže, hodil si na záda plamenomet, hadici se stříkací pistolí si přehodil přes pravé předloktí, pytlík s výbušninami si pověsil na druhé. Pádil po točitém schodišti s brokovnicí v jedné a mečem ve druhé ruce, rozhoupaná hubice cinkala o zábradlí.

Nahoře na schodech stál strážný Zalomeného kříže. Valentin slyšel jeho zrychlený dech, jako by mu strážný funěl rovnou do ucha. Odložil meč a plamenomet.

Přikrčil se, odrazil a přeskočil pět schodů, přitom se ve vzduchu otočil. Vypálil strážnému z brokovnice přímo do obličeje. Cáry masa a úlomky kostí lítaly na všechny strany.

Byl skoro nahoře, nad sebou spatřil strop hangáru. Odjistil třaskavý granát, napočítal dva údery srdce a hodil ho na balkon.

Někdo zaječel: „Granát!“ Příliš pozdě, strážným už varování nijak nepomohlo.

Valentin běžel po schodech dolů, byl zase zpátky u svých zbraní, když došlo k explozi.

Přestože ho chránil beton a dvě zatáčky železného schodiště, zasáhla jej tlaková vlna. Zdálo se mu, že se všechno zpomalilo, cítil se odtržený od světa, jako by plaval pod vodou. Dosud otřesený zvedl výzbroj a vydal se po schodišti, přidržoval se zábradlí jako opilec.

Muži z věže buď vyskočili, nebo je smetl výbuch. Na balkonu o průměru pět metrů stály dva kulomety na trojnožkách, vedle nich zcela nepatřičně pár bot.

Třepotání ve vzduchu, jako když ptačí křídla tlučou do okna –

– Rozparovač ho bezmála dostal, když skočil na balkon. Jenomže to nebyl smrtonoš ovládaný Karanem, polovina sehrané dvojice, která sbírala zkušenosti po dlouhá léta psychické symbiózy. Člověk v jedné z nádrží, který tahal za šňůrky této loutky, byl učedník, **nikoli** mistr, a když Zakuklenec doskočil, ztratil rovnováhu.

Než se napřímil, měl Valentin čas tasit meč. Rozparovač ani nestačil namířit zbraň, když ho Valentin ťal do kolena. Uskočil z cesty zvedající se hlavni, střely neškodně prolétly vzduchem, kde ještě před okamžikem stál. Netvor se nyní sotva udržel na nohou. Valentin udeřil jako blesk a sekl Rozparovače do krku. Hlava neupadla, nicméně hlavní mícha byla přeťata. Zakuklenec se bezmocně svalil na podlahu balkonu. Černé zuby se zahryzly do vlastního špičatého jazyka.

Valentin si ho přestal všímat. Odmotal konec řemínku na balíčku trhaviny, rychle ho otevřel a vytáhl obě iniciační pojistky. Těžký balíček začal syčet a kouřit. Valentin ho roztočil na řemínku jako olympijský vrhač kladiva a obloukem hodil plastickou trhavinu na seřazené vozy.

Určitě bylo snazší hlídat vagony, pokud stály blízko u sebe, ale na druhé straně tvořily cíl, který Valentin nemohl minout. Uslyšel náraz, když se trhavina odrazila od dřevěné střechy, a skrčil se za metr tlustou zídku balkonu. Část jeho mysli, která se během boje vždy jako by vznášela nad ním, se divila, proč má generál dřevěné

vagony, ale odpověď ho napadla již v okamžiku, kdy opět otevřel pytlík s výbušninami. Plech by se na slunci rozpálil a muži v nádržích by se uvařili. Jenže dřevo má zase své nevýhody.

Valentin mrštil granát s bílým fosforem a přikryl si uši a nos před očekávanou detonací.

Pevné stěny hangáru natolik zesílily výbuch, až se věž otřásla. Úlomky dosud létaly vzduchem, když Valentin vytrhl dopravní pojistku, vytáhl závlačku a uvolnil bezpečnostní pojistku granátu. Hodil syčící granát doprostřed zničených vagonů. Střely vypálené několika strážnými mu hvízdly kolem uší, ale skrčil se dřív, než se na něj mohli zaměřit. Pak házel zápalné granáty tak rychle, jak stačil vytrhávat pojistky. První granáty už explodovaly. Hořící fosfor se rozprskl na všechny strany. Plameny pohlcovaly nátěr a dřevo na pěti šesti místech.

Valentin zaslechl kroky u paty točitého schodiště. Poslední granát hodil na kovové schody. Skákal dolů, potom vybuchl a vzápětí se ozvaly výkřiky, které Valentinovi přinesly kruté uspokojení.

Zapálil plamínek na plamenometu, vyklonil se přes zídku a trysku namířil na vlak.

Vypustil dlouhý proud ohně na strážné, kteří na něho mířili mezi řadami vagonů nejblíž věže, a přebarvil střechy vozů oranžovými a žlutými plameny. Napalmový gel hučel, jak pohlcoval dřevo, prskal a stékal po bocích, hangár se zaplnil černým dýmem. Oheň, nejstarší děsivá zbraň, účinkoval na vojáky Zalomeného kříže stejně jako na Zlaté. Příval plamenů umlčel výstřely mužů kolem vlaku.

Strážní si chtěli útěkem zachránit život, někteří odhazovali zbraně, jak se snažili uniknout plamenům a kouři.

Valentin vyhlížel z betonového hnízda a jásal nad spouští, kterou napáchal. Není divu, že Aly tak ráda podpaluje. Opravdu to je nádherná podívaná.

Napalm došel, z trysky syčel pouze neškodný stlačený vzduch. Valentin odhodil plamenomet a přesunul se ke kulometu. Přesnými pohyby odklopil závěr, sáhl do truhlíku s municí a zasunul nábojový pás do komory. Zuby měl zaťaté, obličej rozšklebený, když vypálil dávku do hloučku vojáků běžících k vagonům. Kulomet štěkal, na podstavci však stál pevně jako skála, neměl větší zpětný ráz než tágo při šťouchu do kulečníkové koule.

Valentin se krčil za zídkou, bránil vojákům hasit vagony, v nichž hučely plameny. Na kůži cítil zuřivý žár, přestože byl deset metrů daleko. Záleželo však pouze na jediném – aby vozy hořely a oheň se šířil.

Z jednoho vagonu se vypotáceli dva vyzáblí naháči na roztřesených nohou, máchali před sebou rukama. Odstřelil je jednotlivými ranami, pak vypálil dávku na lokomotivu, která právě vjížděla do hangáru, aby odtáhla aspoň několik vagonů. Když ji pokropil střelami kalibru .50, dostatečně razantními, aby prorazily plech kabiny, strojvůdce s pomocníkem vyskočili a utekli. Další nahý operátor Zalomeného kříže vylezl z trosek, měl popálené nohy i ruce. Valentin do něho střílel, dokud se bledé tělo nepřestalo cukat.

Uslyšel, jak pod věží někdo vykřikuje povely. Vyklonil se přes zídku a zahlédl útočné pušky namířené nahoru. Stáhl hlavu – ale ne dost rychle. Horká střela ho škrábla do kůže, tvrdé ťuknutí mu připadalo, jako by ho doktor klepl kladívkem do lícní kosti hned pod okem, o vteřinu později přišla bolest.

Proboha, postřelili mě!

Nemohl tomu uvěřit, sáhl si na tvář, nahmatal horké místo, špičkami prstů osahával rozčísnutou kůži. Střela mu vyryla brázdu od brady až po vnější koutek oka.

Pálení trvalo jen několik vteřin, tvořilo však pouze předehru k hlavnímu jednání, které mu přichystala nervová zakončení.

Měl pocit, jako by mu někdo přidržel na kůži rozžhavený pohrabáč. Nejraději by začal křičet, ale vnímal pouze zvonění v uších a záblesky před očima, zíral na svět skrze mihotavou záclonu. Dezorientovaný zaslechl kdesi za mlhou bolesti kroky na schodech. Soustředil se jako opilec, který se pokouší zastrčit klíč do zámku na dveřích, uchopil brokovnici, přistoupil ke schodišti a naslepo vystřelil dolů. Z tváře mu tekla krev, kapala na beton šedý jako bouřkové mraky. Železné schodiště se zřítilo. Padl na břicho, ucítil teplý déšť. Z oblohy spadlo jablko, kutálelo se v betonovém domečku na stromě. Ne, to nebylo jablko, byl to granát.

Nemohl udělat nic jiného než skočit.

Seskočil z věže, otáčel se a dělal salta – *přesně jako kočka* – a tvrdě dopadl na zem, rozběhl se do tmy před hangárem. Nikdy neběžel tak lehce, nohama se stěží dotýkal země.

Přestože nikoho neviděl, podařilo se komusi kopnout ho do levé nohy. Bylo to jedno, noha ho stejně moc neposlouchala. Mohl do té tmy skočit. Už se nemohla dočkat – vyřítila se proti němu, sevřela ho v konejšivém objetí jako dávno ztracená milenka.

„To nevadí, Molly," zamumlal, ztrácel se v dlouhém, šerém tunelu, kam jaksi vlétl, ten tunel se neustále prodlužoval a houstla v něm mlha. „Jestli nemůžeš jít, odnesu tě."

Našel v sobě dost síly, aby otočil hlavu, temnota se rozhodla, že ho opatrně položí na zem. V dálce viděl plameny. Jasně hořely, spojovaly se do jediné ohnivé koule, jako by vycházelo slunce. Ten oheň byl důležitý. Ten oheň byl to jediné, na čem záleželo.

Škoda jen, že byl příliš unavený, aby si vzpomněl proč.

* * *

Tělo Davida Valentina tvrdě bojovalo proti probuzení. Kdykoli vědomí vyrazilo na zteč, vyčerpané, rozbolavěné, vykrvácené tělo drželo pozice a v posledním okamžiku je odrazilo. Vědomí se zřítilo zpět do tmy bezvědomí. Snažil se probrat, když ho někdo zvedl a odnášel z místa, kde padl, pak se o to pokusil znovu, když ho pokládali na stůl. Ostré světlo v očích a obvaz na tváři vyvolaly další boj. Později, v nemocniční posteli, podniklo jeho vědomí řadu kradmých útoků. Měl mlhavé sny o tom, že hovoří s kapitánem LeHavrem a se svým otcem.

Avšak smrt se nedostavila, aby vysvobodila tělo z války proti bolesti, a tak se Valentin nakonec probral. Byl dezorientovaný, z neznámého důvodu chtěl ze všeho nejvíc vědět, jak dlouho je v zajetí.

Vrátil se do strašlivého skutečného světa, instinktivně zvedl ruku, aby si sáhl na tvář, ale jakási pouta mu v tom zabránila. Vlastně nedokázal ani pohnout tělem. Celá levá strana obličeje mu tepala bolestí, cítil se vyčerpaný a prázdný nevolností. Mezi nohama cítil studené vlhko a také něco lepkavého a tuhého ve spodním prádle. Na levé noze neměl nohavici, přestože jinak byl oblečený. Bolest byla příliš velká, aby se s ní dokázal vypořádat, a tak vyčerpaně upadl zpátky do spánku.

Neusnul dost tvrdě. Nějaká žena mu konečně rozstřihla zbytek oděvu a očistila ho, což byl překvapivě bolestivý proces, přestože s

ním zacházela něžně jako s nemluvnětem. Obvaz na hlavě mu pak vyměňoval muž, zdaleka ne tak jemně, bolelo to, jako by mu kulka rozsekla kůži podruhé, znovu omdlel, naneštěstí však pouze na minutu. Přišel k sobě, když ho potírali pálivým jodem a přikládali další obvaz.

Hodiny ubíhaly, snažil se vyzrát na bolest, nabídl jí třicet minut muk za pouhých pět minut úlevy, ale bolest odmítla na jeho návrh přistoupit.

Upadl do neklidné dřímoty, náhle si uvědomil, že mu někdo třese ramenem.

„Chcete se napít vody?“ zeptal se muž v bílém plášti.

„Ano, prosím,“ zachraptěl. Zavalily ho vjemy. Bolest, stále ta bolest, ale probudil se už také čich a cosi ve vzduchu mu prozradilo, že je v podzemí.

Muž mu přidržel hrnek, Valentin nasál studenou vodu hadičkou.

„Mluvit může, to stačí. Odneste ho.“

Skrze mlhu cítil, jak ho zvedají a odnášejí chodbou do jiné místnosti. Posadili ho na trubkovou židli s tvrdým dřevěným sedadlem, právě taková stála s pěti dalšími hezky v řadě před učebnou v jedné staré škole. Spoutali mu ruce za zády, což ho pobavilo. Byl tak slabý, že se nemohl ani plazit, natož klást odpor. Když mu pohnuli nohou, aby mu připoutali kotník k židli, zabolelo to tak hrozně, že se mu v kalhotách rozlila teplá moč. Měl pocit, že močí kyselinu dusičnou.

„Prokrista,“ řekl strážný, když uviděl, jak ze sedadla kape. „Vždyť se pochcal.“

„No a co.“

Valentinovi klesla hlava, civěl na zelené dlaždice. Chtěl si vzpomenout, zda někdy viděl tak malé dlaždice, tak přesně položené, ale zase vklouzl do bezvědomí.

Pak ho nechali čekat. Připadalo mu to jako dny, ale nejspíš uplynuly pouhé hodiny. Jeho vědomí sílilo a mlha se rozplývala. Uvědomil si, že zoufale touží žít, i kdyby jen pár hodin. Uvažoval, zda ho rovnou zastřelí, nebo zda mu připravili mnohem rafinovanější konec.

Zase mu podali vodu. Dokázal ji vypít, přestože ho přitom bolela tvář. Místnost byla fádní, nebyl tam dokonce ani stůl, ani žádná další židle. Zelené dlaždičky byly nejen na podlaze, pokrývaly stěny až do třetiny. Nad nimi byl jen šedivý, nenatřený

beton, na několika místech poznačený kroužením zednického hladítka. Odkudsi ucítil křídu, zkoušel vzpomínat, zda v místnosti, odkud ho přinesli, byla školní tabule. Jediné dveře byly za ním, občas zaslechl ruch na chodbě.

Pak uslyšel těžké kroky a cosi v nitru mu řeklo – *je to tady*. Snažil se vyčistit mysl, přestože měl pocit, že má tělo ze zteřelé gumy. Mysl však byla otrokem těla, rozum se poddal bolesti a vyčerpání právě ve chvíli, kdy nejvíc potřeboval důvtip.

Dveře se otevřely, vzdor bolesti dokázal otočit hlavu aspoň natolik, aby uviděl, že vešli dva vysocí Obrnění. Byli to Zlatí, oblečení v černém koženém obleku ze starého světa, kůže se leskla jako krovky brouka. Jeden Zlatý se postavil napravo, druhý nalevo. Plavou srst měli nakrátko ostříhanou.

Potom přišel seschlý muž, vypadal jako vysušená slupka, a začal přecházet před ním sem a tam. Měl voskovou kůži jako pacient s rakovinou v posledním stadiu, rty rozpukané. Husté černé vlasy, ulízané dozadu, mu na čele rostly do špičky. Oči mohly být bleděmodré nebo světlezelené, to záleželo na názoru člověka, který do nich hleděl. Měl na sobě obyčejnou rezavě hnědou uniformu a vojenský opasek podobný tomu, jaký nosíval Valentin. Na stojatém límci se vyjímaly rudé výložky se zlatými svastikami. Muž neměl zbraň ani žádné odznaky hodnosti.

„Jedna z nejlepších věcí na dlouhém životě spočívá v tom," řekl s neurčitým evropským přízvukem, který Valentin nedokázal zařadit, protože mu chyběly zkušenosti, „že vidíš všechny omyly historiků, kteří mluví o něčem, o čem ve skutečnosti nic nevědí.

Kupříkladu jediná, všeobecně rozšířená dějepisná studie od roku 2022 je ubohý pamflet, nazvaný *Padlí bohové*, od Margarety Bourke-Whiteové, později známé jako Jamie Kostosová. Podle ní byly první nové Dveře z Karu otevřeny na Haiti v 18. století. Spletla se jenom o nějakých tisíc let. Jak to vím? *Byl jsem u toho.* Vlastníma očima jsem patřil na Karla Velikého, mladý muži. Karané otevřeli Dveře v temném středověku, pro mě však temný nebyl, kdepak. Za vlády inkvizice se nám podařilo otevřít další Dveře ve Španělsku."

Generál obešel Valentina, potom před něj přitlačil vozík. Ležel na něm jeho meč, bojové drápy, zářící krystal a několik osobních předmětů.

„Přidal jste se k nim už tak dávno?“ zeptal se Valentin. „Co vám nabídli za to, že zradíte celý svět?“

„Něco, co nemůže vyvážit žádné bohatství, žádná moudrost. Čas.“

„Tak jste se začal krmit.“

„Ano. Je to již hodně dlouho, co jsem obdržel dar, zjevení biblických rozměrů, dalo by se říci. Za mé služby mě vědci z Karu naučili, jak si zajistit nesmrtelnost.“

„Nesmrtelnost, za kterou zaplatí jiní,“ prohlásil Valentin pevně.

„Copak krávy, vepři a kuřata neplatí stejnou cenu za tvůj život?“

„To přece není totéž.“

„Právě v tom se ty a mnoho dalších mýlíte. Krávy a ostatní zvířata jsou pojídány, protože jsou chutné, důležitější však je, že nejsou natolik vyspělé, aby se dokázaly bránit. Lidstvo učinilo velký skok vpřed, když se naučilo chovat dobytek, předstihlo všechny ostatní tvory na Zemi, kromě několika málo výjimek, jako jsou kupříkladu mravenci, kteří chovají mšice. Kdysi jsme nebyli o nic lepší než krávy, ale vyvinuli jsme se, kdežto krávy ne. Proto krávy platí, a my inkasujeme.“

„Proč o tom mluvíte?“ zeptal se Valentin.

„Kdybys byl tak starý jako já, kdybys viděl lidi přicházet a odcházet nejen po generace či staletí, ale po milénia, stal by ses dobrým znalcem povah. Kdysi dávno, ještě před mým prozřením, když jsem byl mnich, neměl jsem o lidském stádu přehnané představy. Nemělo jiskru ani fantazii, nechápalo dokonce ani nejprostší pojmy, které jsme se je pokoušeli naučit.

Jak mi přibývalo let, stále hůř jsem snášel hlupáky. Většina lidí není o nic lepší než dobytek. Jenom zdědili o něco složitější reakce. Když vidíš, jak dělají stále tytéž chyby, dokola a dokola a pořád znovu, pozbudeš jakýkoli soucit a začneš si jich cenit pouze podle toho, jak jsou užiteční. Přesně to jsem se snažil vysvětlit Kantovi, když jsem žil v Prusku.“

Valentin zaslechl, že někdo za dveřmi žádá, aby mohl generálovi doručit zprávu, a jeho pobočník vyšel na chodbu, aby ji převzal.

„Myslím však,“ pokračoval generál, „že stojíš nad tím stádem, že jsi cenný vzorek lidstva. Také jsi dostal od Osévačů dary. Máš talent, který naléhavě potřebuji. Velice rád bych tě viděl po svém

boku, mnohem raději než mrtvého v zemi nebo v žaludku Obrněného. Kdybys našel na cestě zaprášenou zlatou cihlu, vyleštil bys ji, nebo bys ji rozdrtil a hodil do větru? Mám možnost nabídnout ti v podstatě věčný život. Příležitost rozvíjet tvůj talent, místo abys jej promrhal.“

„Jak jste si na mě mohl udělat názor, když mě vůbec neznáte?“ zeptal se Valentin.

„Kdykoli mi někdo hodně vezme, chci se dozvědět, jak to dokázal. Trochu jsem pátral, také jsem získal odpovědi na několik otázek. Zkušený člověk ti je položil, zatímco jsi blouznil. Byl jsi u značky Orlí křídla v těch bohem zapomenutých, trávou zarostlých Dunách. Předtím jsi byl slibným důstojníkem, než tě ambiciózní nadřízený obětoval, aby si udržel čistý záznam. Ano, mám zdroje přímo v Jižním velení. Jistí lidé, pod nimiž sloužíš, chtějí žít navěky.“

„Takže mě znáte. A kdo jste vy?“

„Někdo jako ty. Čtenář. Vůdce. Možná větší realista, ale ty jsi ještě mladý, idealismus je bláznovství mládí.“

„V tom případě je smutné, že jste dosud nepřišel k rozumu.“

Generál na to nereagoval. „Za raného středověku, před věkem osvícenství, jsem byl mnichem, jedním z těch legračních chrámových zpěváčků, kteří žili v celibátu a domnívali se, že drží civilizaci při životě, když zanikla Západořímská říše. Ve skutečnosti jsem však snil, jak z lehkověrných vyrazit výhody. Byl jsem tak trochu historik, narazil jsem na jisté zlomky prastarých traktátů. Přesvědčil jsem představeného, aby mě vyslal na pouť do Svaté země. Dostal jsem se mnohem dál, než kdokoli z mého řádu kdy byl. Ve Střední Asii jsem našel zbytky karanského města z doby bronzové a setkal se s Číňanem s hladkou tváří, který tvrdil, že je starý dva tisíce let. Tak začalo mé vzdělávání v umění z Karu. Později nás vyhledali samotní Karané. Ale ten Číňan, starý Čao, byl svým způsobem můj spasitel.

Když jsem dostal první infuzi vitální aury, byl jsem starý a nemocný. Musel bys to zažít, slovy to vyjádřit nelze. Slabost zahnala nová síla. Tehdy jsem už zapomněl, jak vypadá příliv mládí, byl to ten nejlepší pocit na světě. Možnosti, které se mi tím otevřely… Mohl jsem žít znovu a znovu. Žil jsem znovu a znovu desítky životů. Znali mě ve Zlaté hordě. Viděl jsem přicházet a odcházet Turky, rajtoval jsem s kozáky, když Napoleonova *La*

Grande Armée ustupovala z Moskvy. Dovolil jsem času, aby pro mě pracoval celé generace.

Svým bohatstvím jsem si kupoval moc a vliv, které jsem dal do služeb Karanům. Vlastnil jsem předsedy vlád a generály, diplomaty i spisovatele. Slyšel jsi někdy o první baseballové lize? Majitelé družstev nakupovali, prodávali a vyměňovali hráče, aby sestavili vítězný tým. Totéž jsem prováděl v globálním měřítku, pomalu a trpělivě. Nesmrtelnost je vskutku úžasný dar karanských vědců, Valentine. Poskytuje přepych trpělivosti.“

Valentin se zahleděl na vyschlého věkovitého generála. Jestli někdy někdo vypadal staře a nemocně, vzdor hustým vlasům, tak právě tenhle bývalý mnich.

„Kde jste přišel k Zalomenému kříži?“

Generál se dotkl obrácené svastiky na límci. „Je to starý symbol. Znamení zvláštního postavení těch, kteří se počítají mezi přátele Karanů. Najdeš ho již na prehistorických artefaktech téměř po celém světě. Vybral jsem ho, aby symbolizoval oživení prastarého paktu mezi Zemí a Karem, mezi lidmi a jejich dávnými bohy. Předvídaví lidé se pouze nepřizpůsobují Novému zřízení, ale rovněž je přetvářejí pro vlastní prospěch.“

„Vlastně jste jen na vodítku o něco delším než většina ostatních,“ řekl Valentin. „Ale pořád je to vodítko.“ Hlas mu tak chraptěl, že z něj vymizela zášť, kterou vyjadřovala slova.

„Karané mě naléhavě potřebují, abych za ně bojoval. Jsou příliš zaměstnaní panováním ve svých državách, vzájemným nepřátelstvím a intrikami. Když teď tolik získali, nechtějí ohrožovat své drahé Rozparovače bojem proti zbylým ohniskům odporu. Působíš problémy svou zatvrzelostí, nechceš si přiznat, že válka již skončila – jako vyhladovělí japonští vojáci na ostrovech v Tichomoří.“

Valentin byl nesmírné vyčerpaný, pochyboval, že se dokáže udržet při vědomí po zbytek rozhovoru, nebo výslechu, nebo vyšetřování. „Ale jděte, generále, to já tady sedím v poutech. Zkraťte to, co se mnou zamýšlíte?“

„Dostaneš na vybranou, jak si zasloužíš vzhledem k tvým schopnostem a zřejmé inteligenci, přestože mrháš talentem ve službě nevděčníkům, kteří to nikdy neocení. Nemluvím jen o těch ubohých Osévačích. Mám na mysli takzvané bratry, kteří sedí

doma, zatímco ty riskuješ život, abys ochránil jejich zbabělou existenci.

Nemíním tě však urazit tím, že ti navrhnu, abys přeběhl ke mně. Nemusíš říkat ano. Stačí pouze, požádáš-li o týden života. A pak o další. A o další. Předvedu ti své vize, otevřu ti možnosti, které rozpálí tvou představivost, tvé nitro, tvé ledví. Třeba ti jednoho dne dám kameny vševědy, abys měl k dispozici vědění, o němž se Aristotelovi ani nesnilo. Výtěžek je doslova bezmezný. Tak jak se rozhodneš, synu? Kulka z pistole – nebo týden života?“

Co uděláš, Kočko? Zemřeš při obraně „stáda“? Nebo se jím začneš krmit?

Valentin, zraněný a unavený, našel odpověď v bolesti. Před očima se mu zjevovaly tváře ze vzpomínek. Viděl Molly, Carlsonovy, štědrého prasečkáře Suttona. Lindu, která byla paní Poulosovou pouhých pár hodin, a plačící nemluvně z Rigyardu. Donnu a jejího syna Briana, který leštil zbraně muže, jehož považoval za otce. Viděl malé Obrněné skotačit s lidskými dětmi kolem koryta s vodou v enklávě plukovníka Steinera. Viděl Ahn-Khu a Zlaté. Jocelyn Hendricksovou. Kdo se obětuje pro koho?

Tentokrát promluvil silným hlasem: „Zastřel mě, jidáši.“

„Jak nesmyslný konec historie Valentinů. Na své Golgotě budeš osamělý.“

„Osamělejší než vy, když se krčíte v tomhle bunkru, generále?“

Generál ho udeřil, aby mu vymazal úšklebek z obličeje. Obvazem začala prosakovat krev.

„Porazil jsi mě v boji – nu, porazil jsi muže, které jsem pověřil, aby vybojovali mé bitvy, což v podstatě může být totéž. To je otázka pro filozofy. Co však pro mě znamená malý odklad? Myslíš si, žes mi opravdu uškodil?“ zeptal se generál a v očích mu zaplála zlost. „Myslíš si to? Tvoje směšné gesto je jako plivnutí do hurikánu. Mohu si dovolit myslet v pojmech tisíců let. Proto se staví tato základna, nikoli kvůli jedinému tažení do Nebrasky, ale abych odtud ovládal celý kontinent. Trvá roky, než se spojí a vycvičí bojový pár. S tímto projektem jsem začal dřív, než ses narodil, a již mnohokrát jsem musel překonávat překážky mnohem horší než oheň, který jsi zapálil.

Prokázal jsem, že tento systém funguje, díky mým vůdcovským schopnostem a vědě z Karu. Lidé mohou ovládat Rozparovače, kteří bojují jako vojáci bez slabostí a tužeb Karanů, od nichž

pocházejí. Nejdůležitější pravidlo, synu: Dokázal jsem, že to svedu s jedním párem. A jakmile jsem to dokázal s jedním, mohu jich vytvořit tisíc. A mohu-li jich mít tisíc…“

Dveře se opět otevřely, vstoupil další ostříhaný Zlatý v kožené uniformě osobní stráže, téměř za sebou táhl protestujícího pobočníka. Sotva vešel, řekl něco mateřštinou oběma Zlatým.

„Omlouvám se, pane,“ řekl pobočník. „Ve vězení Obrněných došlo k nepokojům. Musíme okamžitě odejít do nouzového úkrytu.“

Valentin pohlédl na uříceného kurýra a srdce mu poskočilo.

Bývalý mnich jen unaveně vzdychl a přikývl.

Valentin se pokusil vstát, přitáhl generálův pohled. „To může být pravda, generále, z logického hlediska. Ale tam, kde jste skončil, bude muset začít někdo jiný. Zahrával jste si se špatnými plemeny.“

„Co – *hu!*“ vyhrkl generál, než mu Ahn-Kha obalil mohutnými prsty hrdlo. Rozhněvaný obr zvedl starce a praštil s ním šokovaného pobočníka.

S Valentinem se během zápasu převrátila židle, ale pořád mohl sledovat unikátní výjev, kdy byl člověk utlučen k smrti jiným člověkem, který byl použit jako vražedná zbraň. Ahn-Kha šesti údery udělal z generála i jeho pobočníka krvavou kaši. Ukázalo se, že to byla špatná volba, když si vybral generála jako kyj, začal se mu rozpadat už po třetím nárazu.

Oba Zlatí strážci ustoupili od cukajících se těl, jako by generál mohl znovu povstat coby rozzuřený démon. Ale byly to jen svalové reflexy, zlomené kosti mlaskaly o podlahu. Osobní strážci si rozechvěle vyměnili několik slov s Ahn-Khou, pak ho objali.

Ahn-Kha se námahou trochu zadýchal. „Nevypadáš ve své kůži, ctěný Davide. Dovol, pomohu ti.“

Medvědí tvář se sklonila k jeho. Svět se začal vytrácet, Valentin se snažil zůstat při vědomí.

Zpátky. Vnímej bolest. Čichej krev. Naslouchej – střelbě. Opravdu se střílí?

„Cos řekl osobní stráži?“ zeptal se Valentin zesláble. Z chodby se ozvaly další výstřely.

„Neuděláte-li ničeho, vše je zapomenuto. V mé řeči to zní mnohem poetičtěji. Doufám, že ti ještě víc neublížím.“ Oblouky svalů na pažích Obrněného se napjaly, pouta praskla.

Rozletěly se dveře a objevila se Alessa Duvalierová v pancéřovém brnění Zalomeného kříže. Vypadala poněkud legračně, asi jako želva v příliš velkém krunýři. Pušku držela u ramene, mířila do místnosti, obnažený meč pokrytý krví měla zastrčený za opaskem. Potem nasáklá čelenka jí přidržovala ohnivé vlasy, aby nepadaly do divokých, krvelačných očí.

„Není čas na žvanění a pusinkování, kluci. Začíná tu být horko."

Valentina napadlo, zda to náhodou není halucinace ze ztráty krve. „Aly? Co tady děláš?"

„Dojím pštrosy!" Vyhodila ze zbraně prázdný zásobník a nasadila plný. „Co si asi myslíš, že tady dělám, Vale? Ten tvůj kamarádíček se špičatýma ušima pořádně zabodoval."

Ahn-Kha vzal Valentina do náruče, vyšel za Kočkou ze dveří a dál chodbou. Na křižovatce Valentin zahlédl dalšího Zlatého se samopalem u boku, střílel do chodby. Odbočili za roh na opačnou stranu, než kam Obrněný pálil, a Valentin jen krátce zahlédl, že chodba je ucpaná těly. Pak už jen cítil, jak stoupají po schodech, a napadlo ho, že nakonec to nebyl tak špatný nápad dát se dohromady s ženskou s pocuchanými nervy – alespoň občas. Pak ztratil vědomí.

* * *

„Nejtěžší bylo zjistit, kde jsi," vysvětlovala Duvalierová příštího dne.

Valentin ležel ve svém hamaku v hustém lese na břehu Missouri, pořádný kus na jih od základny Zalomeného kříže. Ahn-Kha spal jako dudek, v náručí Valentinův samopal. Valentin popíjel nálev z vrbového listí, aby utišil bolest. Podle Duvalierové měl na oku ten nejčernější monokl, jaký kdy viděla.

„Trochu jsem znepříjemnila situaci vojenskému konvoji, který zaútočil na Orlí křídla, ale hlavně jsem se chtěla dozvědět, kde mají základnu. Stačilo jenom dostat se do jejich tábora a našpicovat uši. Pouze Medvědi jsou dost hloupí, aby se pokoušeli o kaskadérská čísla, jaká jsi prováděl ty – já se raději nepletu kulkám do cesty. Musím ale přiznat, že máš koule."

Dala mu pusu na obvaz na levé tváři.

„Až budu zase na nohách, mohl bych ti třeba představit dvojčata i jejich velkého brášku," navrhl.

„O tom si nechej zdát, Valentine," zavrčela. „Potom jsem šla na místo našeho srazu, ale ty ses pochopitelně neukázal. Tak jsem tam nechala vzkaz a vydala se na průzkum na jižní konec Omahy. Docela slušně jsem zmapovala základnu, získala jsem představu o početní síle Zalomeného kříže a zjistila jsem, že hlavní plot není moc dobře hlídaný. Generál měl možná velké plány do budoucnosti, ale přítomnost nebyla nic moc.

A tak jsem jednoho dne byla na průzkumu u západního plotu a najednou vidím tuhle škaredou opici, jak se plíží křovím. Byl fakticky rafinovaný, ale dělal víc hluku než buldozer ve sklárně. Už jsem ho chtěla oddělat, když jsem si všimla, že drží v prackách tvůj ošklivý samopal s kulatým zásobníkem. Byla by to moc velká shoda okolností, kdyby byly v Nebrasce dvě stejné zbraně, tak jsem mu jen přitiskla špičku meče na krk a položila mu pár otázek."

Ahn-Kha otevřel jedno oko a odfrkl si. Ale neprotestoval.

„Prozradil mi, že jsi zmizel v základně, pak byl slyšet výbuch na celé kilometry, ale další den ses nevrátil. Poslal kamaráda pro posily a právě se rozhodl, že zkusí prorazit hlavní bránou, aby tě našel, když jsem se tam objevila.

Té noci jsem vnikla do hangáru a chovala se jako *Kočka* – ne jako jednočlenná armáda, to si zapiš laskavě za uši, Vale –, jen jsem se rozhlížela a poslouchala, o čem vrabci štěbetají. Ukázalo se, že tě drží na ošetřovně v podzemí pod hangárem. Viděla jsem, jak se generál vrátil z Omahy se spráskaným hloučkem, který mu zbyl z armády po útoku na Obrněné, protože mu Rozparovači začali zcela záhadně odpadávat, zrovna když byli v nejlepším. Poručil si, že chce vidět zajatce, takže jsi ještě musel být naživu. Výslech měl proběhnout druhý den.

Vrátila jsem se za tímhle tvým přerostlým kamarádíčkem, už měl vyzbrojenou stovku Obrněných až po špičaté uši, všichni toužili po krvi Zalomeného kříže. A taky po tobě. A pak ještě po další krvi."

Vyprávění převzal Ahn-Kha: „Nakonec nám Velký šéf přece jen přišel na pomoc. Nechal schovat pistole a granáty do potravin pro Zlaté, které držel generál jako rukojmí na základně. Zbraní nebylo moc, ale pomohly Zlatým dostat se z vězení. Vzkázal jsem

jim, ať to tam začnou rozebírat na kousky. Pak stačilo jen proniknout dovnitř tady s tvým železným zlatíčkem a počkat na příležitost, abychom dostali jak tebe, tak generála.“

„Co se stalo na základně?“

„Měli velkou palebnou převahu,“ řekla Duvalierová. „Měli jsme ztráty. Vlastně to byly dvě záchranné výpravy, ta menší pro tebe, velká pro Obrněné, kteří pořád byli na základně. Nějakou dobu si nemusíme se Zalomeným křížem dělat starosti. Rozparovačů jim moc nezbylo. Možná se jim podaří projekt zase nastartovat, ale nějaký časek jim to zabere. Podzemí je nedotčené. Nepodařilo se nám ani přiblížit k té jejich Jeskyni. Potřebovali bychom jednotky Medvědů, aby ji vyhodili do vzduchu.“

Ahn-Kha zívl, vycenil zuby jako tesáky. „Ha! To nebude třeba, pokud s tím měli něco společného Zlatí. Když my něco postavíme, taky dobře víme, jak to zničit. Právě teď používáme velké stavební stroje, vršíme kamennou mohylu pro naše padlé. Pochopitelně nad Jeskyní Zalomeného kříže.“

„Letitý hřebče,“ řekl Valentin, „misky vah se převážily na opačnou stranu – nyní jsem já tvým dlužníkem.“

Ahn-Kha měl oči zavřené, jak zas usínal, proto zvolil lidské gesto a zavrtěl hlavou. „Mezi bratry nemůže být řeči o dluzích, ctěný Davide. Odjakživa jsem toužil podívat se do světa.“

„Také nás můžeš leccos naučit. Ty vaše srdcůvky se dají pěstovat na kdejaké farmě v Ozarku. Všude, kde jsou lidé, je také voda a – ehm – hnůj. Ale může chvíli trvat, než si na to zvyknou.“

„Kousky plodnice s výtrusy mám v ranci. Žádný Zlatý bez nich necestuje. To by se dalo zařídit.“

„A co ty, Aly? Vrátíme se domů?“

„Potřebuješ si ještě trochu odpočinout. Proč vždycky na všechno tak spěcháš?“

Valentin se usmál. „Protože život je krátký. Bohudík.“

Zamračila se na něho, pokračovala v převazování jeho nohy.

Cítil, jak na něj znovu přichází spánek, pohlédl na Ahn-Khu. Rád by věděl, co by se stalo, kdyby se Kočka a Obrněný neukázali. Svědomí ho pálilo víc než zraněná tvář. Zachránili ho před rychlou smrtí – nebo před věčným životem? Vzpomněl si na palčivost v žaludku, na strach, že život dospěl ke konci. Mluvil statečně, ale byla to jen slova podpořená bolestí. Až by ucítil studenou hlaveň

pistole v zátylku, jak by se rozhodl? *To je otázka pro filozofy,* jak by řekl generál.

* * *

O osm týdnů později, když Ozark ovládly pestré barvy podzimu, vkulhal Valentin přímo do léčky. Samozřejmě věděl o vojácích v úkrytu, takže to vlastně žádná léčka nebyla, ale mladí Vlci byli očividně hrdí na svou práci, nadšeně na sebe hulákali, když trojici obstoupili. Ahn-Kha, Duvalierová i Valentin zvedli ruce.

„Kam si sakra myslíte, že jdete, vy patolízalové Obrněných?“ zeptal se velitel palebného družstva, mračil se na ně zpod huňatého obočí a pomačkaného plstěného klobouku.

Valentin by celé přepadení vedl jinak, kontakt s nepřítelem by provedlo palebné družstvo na dálku, družstvo pro boj zblízka by nechal v úkrytu jako nepříjemné překvapení pro případ, že by se něco zvrtlo.

„Moje krycí jméno zní Mlha,“ řekla Duvalierová. „To je můj kolega Duch. Verifikace: N 503. Odveďte nás do nejbližší pevnosti, neseme Jižnímu velení důležité hlášení.“

Seržant, který velel hlídce, si postrčil mývali čepici do zátylku. „Tak je to teda? No, ať jste Kočky, nebo ne, musíme vás zatknout. Vytáhněte ze zbraní zásobníky a pověste si je na popruhy, odbudeme to co nejrychleji. Tohle je váš zajatec? Kde jste toho dlouhána ulovili?“

„Není to zajatec,“ opravil ho Valentin, opřel se o hůl. „Je to můj bratr.“

„Hrome!“ zašeptal jeden z Vlků opodál kamarádovi. „Co ten jeho fotr prováděl? Už jsem slyšel o chlapech, co byli hodně zoufalí, ale jistý věci se prostě nedělají.“

Vlci odklonili hlavně od trojice zatčených a obklopili je, dělali jim stráž i průvodce. Potom Lovci zamířili domů.

E(ric) E(liot) Knight (*1965)

Americký autor fantastiky, narozen 7. 3. 1965 v La Crosse ve státu Wisconsin. Vyrůstal v Stillwateru ve státu Minnesota, ale dnes bydlí již v Oak Park ve státu Illinois. Není bez zajímavosti, že jeho rodina pochází z Čech, děda byl kameníkem působícím poblíž Prahy. Publikuje pod dívčím jménem matky, ale jeho občanské jméno i přes svou amerikanizaci nezapře český původ. Dnešní znění jména považuje za soukromé, to původní však znělo Fryš, i když prý většina rodiny nesla předtím příjmení Kráva. Podle rodinné legendy došlo ke změně v okamžiku, kdy jeden z příbuzných přijímal kněžství a představa, že bude oslovován otec Kráva se mu příliš nezamlouvala. Knight dokončil v roce 1987 hned dvojité bakalářské studium humanitních věd se zaměřením na historii a politiku a také na mezinárodní vztahy. Vystřídal mnoho různých zaměstnání, pracoval např. jako svatební fotograf, kuchař a vedoucí prodejny McDonald's, po studiu softwarového programování také jako webový vývojář, dnes je spisovatelem z povolání.

Děj románové série *Vampire Earth (č. Země upírů):* **Way of the Wolf** (elektronicky 2001, knižně upraveno 2003, č. Vlk/Triton 2008), **Choice of the Cat** (2004, č. Kočka/Triton 2009), **Tales of the Thunderbolt** (2005, č. Hromoklín, připravuje Triton), **Valentine's Rising** (2005), **Valentine's Exile** (2006), **Valentine's Resolve** (2007), **Fall with Honor** (2008) a **Winter Duty** (2009) začíná na Zemi v roce 2022, kdy planetu ovládají Karané, zlovolná mimozemská rasa, která využívá lidstvo jako zdroj životní aury propůjčující nesmrtelnost. Část lidstva se již vzdala naděje demoralizovaná krutostí vládců, lidskými zaprodanci a udavači. Hnutí odporu však není nečinné a neustále hledá dobrovolníky. Jedním z nich je i David Valentin, pevně rozhodnutý porazit Kuriany a zachránit lidstvo před agresory i před jeho vlastní slabostí a zbabělostí. Série zaznamenala okamžitý úspěch, jak

komerční tak i ze strany kritiky, čehož je mimo jiné důkazem i Cena Comptona Crooka pro nejlepší románový debut pro první díl. Ve stejném prostředí se odehrává jedna z mála autorových kratších prací, debutová **Beyond Camp Six** *(Breaking Boundaries*, ed. Gayl J. Spear 2002), českého vydání povídky se snad dočkáme v časopise Pevnost.

Autorovu druhou sérii tvoří pod společným názvem *Age of Fire* romány **Dragon Champion** (2005), **Dragon Avenger** (2006), **Dragon Outcast** (2007), **Dragon Strike** (2008) a **Dragon Rule** (2009). Už podle názvu jde o fantasy ze světa, v němž žijí draci. Jejich rod se však blíží k vyhynutí a jednou z posledních nadějí je čtveřice dračích sourozenců žijících v doposud bezpečném jeskynním úkrytu hluboko v horách. Každý z románů je příběhem jednoho ze čtveřice dráčků na cestě za záchranou rodu. Známou počítačovou postavu oživil v románu *Lara Croft – Tomb Raider:* **The Lost Cult** (2004). Autorovu domovskou stránku najdete na internetové stránce *www.vampjac.com*, bohatě aktualizovaný blog pak na adrese *eeknight.livejournal.com.* E. E. Knight je spisovatelem, jenž ve své tvorbě poskytuje kvalitní zábavu, v níž se čtivost nepodvoluje plytkému ději, jeho literární kariéra je tak podle všeho zajištěna a jistě se od něj dočkáme celé řady skvělých příběhů.

Martin Šust

E. E. Knight
Kočka
Země upírů – kniha druhá

Vydalo Nakladatelství TRITON v Praze roku 2009
jako svou 1313. publikaci, v edici TRIFID svazek 351.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Choice of the Cat:
Book two of the Vampire Earth
přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.
Ilustrace na obálce Jan Doležálek.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Agáta Kocourková.
Sazba Petr Teichmann.
Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava.

ISBN 978-80-7387-294-6
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 298,– Kč
(členové SFK TRIFID 238,– Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetová adrese www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid vydané
nakladatelstvím Triton: Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14, Praha 1, tel: 222 519 838